

Nguyện Yêu Em Lần Nữa

Contents

Nguyện Yêu Em Lần Nữa	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	7
3. Chương 05 - 06	11
4. Chương 07 - 08	15
5. Chương 09 - 10	20
6. Chương 11 - 12	24
7. Chương 13 - 14	28
8. Chương 15 - 16	32
9. Chương 17 -18	35
10. Chương 19 - 20	40
11. Chương 21 - 22	44
12. Chương 23 - 24	48
13. Chương 25 - 26	52
14. Chương 27 - 28	56
15. Chương 29 - 30	61
16. Chương 31 - 32	66
17. Chương 33 - 34	71
18. Chương 35 - 36	76
19. Chương 37 - 38	81
20. Chương 39 - 40	86
21. Chương 41 - 42	91
22. Chương 43 - 44	97
23. Chương 45 - 46	101
24. Chương 47 - 48	105
25. Chương 49 - 50	110
26. Chương 51 - 52	114
27. Chương 53 - 54	119
28. Chương 55 - 56	123
29. Chương 57 - 58	127
30. Chương 59 - 60	132
31. Chương 61 - 62	136
32. Chương 63 - 64	141
33. Chương 65 - 66	147
34. Chương 67 - 68	151
35. Chương 69 - 70	156
36. Chương 71end	161

Nguyện Yêu Em Lần Nữa

Giới thiệu

Trạch nữ Nha Nha sau khi tốt nghiệp lại gặp phải “đại biến”, bạn trai bắt cá hai tay, thủ trưởng hà l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-yeu-em-lan-nua>

1. Chương 01 - 02

Chương 1

Cuối tuần, nơi sinh hoạt nho nhỏ của người già rất rôm rả. Vài ông bác, bà cô ngồi hàn huyên với nhau.

“A, lão Vương, đến đây, bên đây mới có ba người, thiếu hết một chân này, qua đây ngồi đi.”

“Thôi thôi, tôi với đám bà A Mai được rồi, các người toàn là cao thủ không à.”

“Sợ gì, bọn tôi chơi mặt chược cược nhỏ thôi mà, nhỏ tới không thể nhỏ hơn ấy chứ.”

“Thôi thôi, à, mà Tiểu Lý ở đâu thế? Các người thấy cổ đâu không?”

Tiểu Lý mà lão Vương nhắc đến chính là tôi, tôi đứng ở cửa đã một hồi lâu, cười tủm tỉm nhìn quanh nơi náo nhiệt này. Ở trong đây cười đùa toàn là người của khu tập thể nhỏ, đều ham mê quốc túy là mặt chược nên tụ tập lại một chỗ, tuy thường xuyên vì chút tiền lẻ mà cãi nhau, nhưng nơi này lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt, tưng tăng. Tôi thích nơi này, tôi thô thiển thế đấy.

Hà hà, mọi người thích nhất là đánh bài với lão Vương, thích lão có bài tốt nhưng lại đánh quá dở, bài tốt vào tay lão tráo trở thành quân không thể đánh được, chẳng những không thể hỏ bài mà còn thường xuyên hỏ đồ cho người khác ghi điểm.

Bà A Mai mà lão Vương nhắc đến chính là một bà cụ lớn tuổi, tôi gọi là bà A Mai, kĩ thuật đánh bài của bà cũng thiệt là tệ, nhưng dù thế, mọi người vẫn chẳng muốn đánh với bà, trừ lão Vương tốt tính ra. Bà A Mai công phu tay thì dở nhưng công phu miệng khó lường, chỉ cần thua một ván, bà ấy sẽ bắt đầu nói năng ì xèo, tưng lăm nhảm đủ thứ, tưng đến khi bạn choáng váng đến đánh sai cả bài thì thôi, nhờ tuyệt kĩ này mà bà thắng nhiều thua ít. Ở hội, độ không được hoan nghênh của bà đứng hạng ba.

Cực lực kéo lão Vương nhập bọn là lão Trương, lão Trương là nhân vật hạng hai không được hoan nghênh, trước cả bà A Mai, đánh bài với lão, cuối cùng khi kiểm lại tiền mình thu về, chẳng khi nào lời được. Thói quen của lão là, người ta thua một trăm thì lão hỏ hai trăm, người ta thắng một trăm thì lão hỏ năm mươi, hơn nữa kĩ thuật đánh bài lại tốt, thế nên hội mặt chược thà chịu công phu miệng lưỡi của bà A Mai còn hơn là đánh bài cùng lão, chỉ khi nào chẳng còn ai để lấp chỗ trống thì mới rủ lão.

Chỗ lão Vương và bà A Mai đủ bốn người cũng đã dàn bài, lão Trương bên này vẫn đang ba thiếu một, tôi đứng phía sau lão Vương, xem bài của lão, chép, lại đánh sai.

Lão Trương vẫn đang tìm chân đánh, nhưng hai người cùng ngồi cùng bàn thì đang nôn nóng: “Lão Trương, kêu Nhị Nha lại đây cho đủ đi.”

Ánh mắt lão Trương lóe lên, quay đầu nhìn ra cửa, vẫn ra vẻ không hề nghe thấy mà tiếp tục chờ người, tôi biết lão chỉ có thể kiên trì được mười phút, sau mười phút, nếu không có ai thì lão sẽ bảo tôi lại chơi.

Mười phút sau, tôi ngồi xuống bàn bài dưới lời mời ồm ờ của Lão Trương.

Hoạt động trong phòng khí thế ngút trời, xem ra tối nay vận may bà A Mai rất tốt, liên tục “Hò”. Ngồi cách một bàn mạt chược mà bà cũng không quên tám chuyện với tôi.

“Nhị Nha, cậu bạn trai Thượng Hải của con đâu, lâu rồi không thấy dẫn về nhà.” Nhà bà A Mai cùng dãy lầu với nhà tôi, nhà bà tầng hai, nhà tôi tầng bốn.

“Phân, nhị bính.” Tôi nói khẽ, tiện tay quăng bài đang hé ra bàn.

“Bính” Đối diện là ánh mắt sắc lẹm của lão Trương, miệng lưu loát gọi bài.

Bà A Mai đánh bài nhưng miệng chẳng hề bị ảnh hưởng. “Ta nói, như vậy là không được đâu. Nhị Nha này, họ hàng nhà bà có một thằng bé, nghe nói là nhân tài khó kiếm, tướng mạo đẹp đẽ, làm giám đốc tập đoàn nào đó, một năm kiếm không dưới mười vạn. Điều kiện trong nhà cũng tốt, cha mẹ đều có bảo hiểm nhân mạng, hay là để bà giới thiệu cho con?”

“Ha ha, người bà A Mai nhìn trúng tất nhiên là không tệ rồi, tối nào con cũng rảnh đó ạ.” Tôi nhanh chóng đồng ý, dù sao rùa vàng cũng chẳng phải từ trên trời rơi xuống*. Tôi không chần chờ đánh ra “Tam điều.”

[Thiên thượng bắt hội diệu kim quy]

“Hò.” Lão Trương cười ha hả.

Hừ, bài tôi đánh quá dở, rõ ràng biết lão Trương đang muốn đủ một cây bài, thế mà lại còn không đem pháo giao ra. Quả nhiên mỗi lần nghĩ đến người đó đều chẳng có gì tốt đẹp.

Bà A Mai cũng cười. “Nhị Nha, cao thủ như con mà cũng giao pháo ra à...”

“Tiểu cô nương của chúng ta ơi, nghe tới bạn trai là phân tâm liền nha...”

Tôi cười tùm tùm rồi lần nữa xáo bài, xáo bài...

Mười giờ tối, khu hoạt động đóng cửa, tôi khoái trá rút từ trong ngăn bàn mạt chược ra xấp tiền lẻ, đếm qua đếm lại, cũng kha khá, bỏ vào ví thôi. Tối nay lại lời hơn hai trăm tệ, tuần trước nữa thì kiếm được một ngàn, có thể đi mua đôi giày kia rồi, oh yeah!

Lão Trương hằm hằm đứng lên, miệng lảm bầm, mặt không chút thay đổi rời bàn mạt chược. Hà hà, phỏng chừng tới lần sau, chắc lão phải đợi hơn mười phút mới dám gọi tôi.

Tóm lại, kẻ không được chào đón nhất trên các bàn mạt chược nơi này chắc mọi người cũng đoán được, ha ha, đúng thế, tôi chính là kẻ không được chào đón No.1!

Tuy rằng tôi thua tiền cũng không lải nhải, đánh bài xuống cũng không đổi ý, nhưng mà, vận may siêu tốt và tuyệt kĩ dùng pháo giúp tôi luôn đứng đầu bảng!

Bà A Mai hôm nay nhất định thắng được tiền, nên mặt cười tươi như hoa, lôi lôi kéo kéo tôi, kể mãi mê về tên tiểu tử gì đó cho đến tận khi tới trước cửa nhà bà, còn ca ngợi tăng bốc tên đó lên tới mây xanh.

Lấy kinh nghiệm nửa năm quen biết bà của tôi mà nói, con mắt thẩm mỹ của người già so với thanh niên có sự cách biệt vô cùng lớn. Nam bình thường miệng không lệch, mắt không lé, cao đủ mét bảy, ở trong mắt các bà cổ nội này đều trở thành nam nhi tướng mạo đường hoàng, nếu không cẩn thận, gặp trúng người cao trên mét bảy lăm, thì sẽ thành tuyệt thế mỹ nam hiếm có khó tìm.

Tôi cũng không trông cái thân này được soái xa ghé mắt đến, tóm lại, điều kiện kinh tế có lẽ là thứ duy nhất đáng tin được trong những điều bà nói.

Sự thật trong cuộc sống cũng đủ loại sách báo đã cho ta biết, chỉ cần là đàn ông, dù đẹp trai hay có tiền, thì đều không thể tin được. Nhưng mà, đàn ông không đẹp trai cũng không có tiền cũng chưa chắc đã đáng tin. Đàn ông có được hay không, chỉ trời mới biết.

Bà A Mai nói người đó thu nhập mấy chục vạn, tôi vô cùng thích con số này, mấy chục vạn có thể mua biết bao nhiêu là thứ. Nhưng tôi chẳng phải tuyệt sắc giai nhân, nên cũng không dám mơ tưởng tới đại gia.

Tôi thích giám đốc nhiều tiền, nhưng càng biết môn đăng hộ đối là gì.

Không nói với bà A Mai nữa, tôi đi lên lầu 4.

Mở cửa, thay quần áo, mở máy vi tính.

Vừa login QQ ra thì, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, sáu cửa sổ cùng nhau hiện lên. Mười giờ đêm cuối tuần, buổi tối chỉ mới bắt đầu, đây là thời gian chat chit tốt nhất.

Tôi vừa mới login vào trong diễn đàn Thư Hương Tứ Phía thì “Thiện Giải Nhân Y”* liền pm, áp đảo cả tôi trên diễn đàn. “Nước Tương muội, tưởng bữa nay em không online?”

[Thiện Giải Nhân Y : Cởi đồ người ta ra]

Thư Hương Tứ Phía là một diễn đàn đọc sách, đừng nhìn vào cái tên rất văn nghệ và tao nhã kia mà đánh giá, bên trong chẳng phải là người ngây thơ gì đâu. Mấy ông bác đáng khinh, mấy bà chị hung hãn, thiếu nữ ngượng ngùng, “đạo nhân” mặt ngựa đều có đủ, cũng chẳng biết thế nào là thế nào, diễn đàn này suốt ngày ầm ầm, những con người trên mọi miền tụ lại, vô cùng vui vẻ.

Trên diễn đàn, tôi có nick “Ta là nước tương”, còn “Thiện Giải Nhân Y” là một anh chàng vô cùng hoạt bát. Nhưng đây chỉ là những gì mà trang thông tin của anh ta ghi, nói không chừng trong hiện thực, anh ta là một ông bác phì nộn đáng khinh, hoặc cũng có thể là cậu nhóc chưa lớn đáng yêu. Nhưng cũng chẳng sao, với tôi mà nói, anh ta cũng chỉ là một tiểu tử vui vẻ rạng rỡ, đi quần nhân dạng của anh ta làm gì.

Tôi nhấp chuột vào icon vô đến ôm hôn “Thiện Giải Nhân Y”: “Nhân Y ca ca, nhớ anh muốn chết à!”

“Thiện Giải Nhân Y” bày ra emo xoa đầu, thay đổi hình tượng thành công tử phong lưu, tay cầm chiết phiến phe phẩy, sau đó diễn một đoạn kinh điển công tử ăn chơi đùa giỡn gái nhà lành, lấy chiết phiến nâng cằm nhân vật nữ của tôi lên lên. “Em nhớ anh nhiều đến chừng nào?”

Tôi ngượng ngùng, nhăn nhó. “Anh thật là xấu, cô đây chẳng thêm để ý tới anh nữa.”

Trong diễn đàn mọi người tụ tập lại chỗ chúng tôi, nhảy ra kháng nghị.

Ngay cả cô nàng ngây thơ đáng yêu “Đào Chi Chi” suốt ngày invisible cũng trưng lên cái icon buồn nôn. “Lạy mấy người, mắc ói quá, tôi vừa ăn khuya xong đấy.”

“Thiện Giải Nhân Y” ngừng một chút, lại bắt đầu, quảng ra tám ảnh chụp. “Nước Tương muội, anh đẹp trai lắm đấy, em thích không?”

Tên tiểu tử này, chẳng cần là thiên tài cũng biết hán lấy hình này đâu ra, nhất định là down xuống từ web rồi.

Nhưng tôi cực kì phối hợp, gõ ra icon hai mắt sáng như sao. “Oa, Nhân Y ca ca, em yêu anh, anh thiệt là đẹp trai đó nha~”

Mãnh nam “Một Đêm Mười Lần” không phục, từ trong diễn đàn nhảy ra, tạo hình nhân vật cơ bắp cuộn cuộn, liếc nhìn tôi. “Nước Tương, đẹp trai thì có gì tốt, nhìn được chứ đâu có dùng được.”

Tôi gõ ra một cái chớp mắt ngây thơ vô số tội về phía “Một Đêm Mười Lần”: “Thế thì, Mười lần ca ca, sao chúng ta không nói rõ ràng chuyện này nhỉ?”

Chuyện nói càng lúc càng hăng, càng đen tối, “Thiện Giải Nhân Y” và “Một Đêm Mười Lần” càng nói càng hưng phấn, “Đào Chi Chi” siêu ngây thơ khuyên giải chẳng lay đổ được gì nên lặn mất tăm.

Nhiều vấn đề trí tuệ vô cùng “thanh thuần” mà con gái không nên biết cứ thế mà tuôn, tôi tay lướt như bay trên bàn phím, cùng hai tên trai đang high kia thảo luận cái đề tài đáng khinh này.

Đêm khuya trong phòng vang lên tiếng bàn phím lóc cóc nhanh như gió.

“Thiện Giải Nhân Y”: “Đàn ông thường thích hỏi phụ nữ, em có phải xử nữ không?”

Tôi gõ trả lời rất nhanh: “Phụ nữ thường thích hỏi đàn ông, anh một đêm làm được mấy lần.”

“Đào Chi Chi” đang ẩn cũng chạy tới chỗ tôi phát cờ, reo lên. “Nước Tương, cô thiệt là đỉnh của nhon nha!!!”

Tôi biết ý, liếc mắt đưa tình về phía cô ấy, thừa thắng xông lên. “Nhân Y ca ca, anh không phải xử nam đó chứ?”

“Thiện Giải Nhân Y”: “...”

Há há, tôi lại làm Y ca ca á khẩu rồi, người này rất dễ bị áp đảo, chẳng lẽ thực sự là một cậu nhóc sao? Trong đầu tôi YY ra hình ảnh một cậu bé đỏ mặt tía tai vì xấu hổ...

Không để tôi nghĩ lâu, “Một Đêm Mười Lần” bước đến. “Nước Tương, tôi nghi cô không phải phụ nữ quá.”

Tôi tiếp tục ngây thơ vô số tội, chớp chớp mắt. “Mười lần ca ca, vì sao thế ạ? Em là nữ trăm phần trăm nha, tinh khiết tới giọt cuối cùng!”

“Một Đêm Mười Lần” bắt đầu công kích tôi. “Có cô gái nào đáng khinh như cô không chứ?”

Tôi bực bội quệt miệng: “Đại ca à, tôi nay 27 tuổi, lớn thế mà còn giả bộ như thiếu nữ thuần khiết, chẳng phải giả dối quá sao? Tôi thấy, vẻ đáng khinh hợp với thân thực nữ tôi hơn nhiều.”

Ngoài đời tôi là người hào phóng thoải mái, trên mạng tôi là người nhiệt tình không kiêng dè, kì thật bây giờ tôi có chút khó chịu, thật là, khó chịu sáng giờ rồi mà còn gặp phải mấy lời này.

Tôi chỉ mới 24, nhưng lên mạng tôi lại khai man, đeo lên hình tượng bà dì đứng tuổi, profile ghi là trạch nữ già bốn mùa ở nhà, hoặc lâu lâu lại đổi sang nick Thiếu Nữ Yêu Màu Mưa Xanh Miết, trà trộn khắp nơi trên diễn đàn, chém gió tám nhảm đủ thứ.

Chăm sóc vườn ảo, chat chit, đi lừa gạt tình cảm mấy cậu trai ngây thơ, trăm ngàn biểu hiện cho thấy tôi cũng chẳng phải thực nữ lương thiện gì, nhưng lên mạng cũng chỉ cho vui thôi mà.

Chuyện trên thế giới mạng này, thật thật giả giả, đâu ai quản được, mọi người hỗn loạn đủ trò, vui là tốt rồi, vui là tốt rồi.

Chương 2

Cuối tuần đánh mặt chược, chat chit, thật đúng là những thứ tôi yêu thích, nhưng tâm trạng khoái trá của tôi bị hủy hoại chỉ sau một cuộc điện thoại.

Gần rạng sáng, điện thoại tôi bất chợt reo lên, đêm dài tĩnh mịch, tiếng di động reo trở nên thật chói tai, tâm tình vui vẻ của tôi tắt ngấm.

Nửa đêm gọi điện, tất có gian tình. Tôi là bông chưa chủ, bình sinh đến giờ, người duy nhất có gian tình với tôi chính là anh bạn trai Thượng Hải của tôi, aiiz, tôi linh cảm thấy đêm nay chẳng lành, chẳng lành chút nào.

Tiếng di động vang lên không ngừng. Reo rồi tắt, tắt rồi lại reo, đây chính là tác phong đặc trưng của anh ta, thua thì đánh lại, thua nữa thì lại đánh. Hình dáng anh ta dần rõ nét trong đầu tôi.

Dù trong lòng không hề muốn, nhưng tôi vẫn nhận điện, công phu truy sát phụ nữ của anh ta tôi đã kinh qua, bất khuất kiên cường, càng bị cự tuyệt càng hăng. Chỉ cần anh ta thích, muốn gọi cho ai thì sẽ gọi liên tục không dứt, gọi đến khi nào người ta nhận điện mới thôi. Cho dù bạn tắt máy, lấy pin ra cũng không thoát, hôm nay không tìm được thì hôm sau, hôm sau nữa, dù có lên trời xuống đất thì anh ta cũng vớ được bạn. Sớm muộn cũng phải nghe, tôi cũng chẳng muốn phí năng lượng vòng vo với anh ta, thôi thì cứ nhận điện, chết sớm đầu thai sớm.

“Tìm tôi có việc gì?” Đối với người ngoài, tôi luôn dùng giọng trong trẻo, nho nhã lễ độ. Thôi Nam ơi là Thôi Nam, bất quá bây giờ anh cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

“Nha Nha...” Thôi Nam ngập ngừng lên mấy tiếng, giọng nói có phần nhừa nhựa, chắc là đang ở quán rượu, tay ôm bình rượu say sưa rồi.

“Nha Nha” Anh ta thấp giọng thở dài, giọng nói triền miên. “Mấy ngày nay em khỏe không?”

Tôi xưa nay vô cùng kiên cường cứng rắn, sao bỗng nhiên lại mềm nhũn ra thế này? Khỏe không, ha ha, anh ta cứ nhiên quan tâm hỏi tôi mấy ngày nay có khỏe không sao?

Tôi mỉm cười, cố ý dùng giọng điệu thật khách khí: “Rất tốt, bạn gái anh an bài chỗ làm cho tôi chu đáo vô cùng. Tôi rất thích.”

Tôi nghe thấy hô hấp của anh ta dồn dập lên ở đầu dây bên kia, nhưng vẫn im lặng không nói lời nào, điện thoại vẫn chưa gác. Im lặng, cứ im lặng thế à, nói thẳng ruột ngựa ra xem nào!

Thôi Nam muốn nói rồi lại thôi một hồi lâu, tôi nhìn nhìn desktop, “Thiện Giải Nhân Y” đã nhảy tới hỏi thăm tôi, “Nước Tương ơi, Nước Tương à, em bị táo bón ngồi trong toilet hả?”

“Ừ, là táo bón...” Tôi gõ ra mấy cái emo nhe răng trợn mắt.

Trong lòng bỗng bức bối bức bối, anh ta muốn làm cái gì thì làm sao? Đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại tới, cho dù đại thiếu gia nhà anh tình cũ dâng trào trong máu thì cũng phải nghĩ tới cảm nhận của bà đây chứ! Anh muốn chia tay là chia tay ngay, có thêm để ý gì đến tôi đâu, giờ lại thế này à?!

“Tôi chuyện gì cũng ổn, thân thể vô cùng cường tráng, công việc thoải mái, cuộc sống mỹ mãn. Anh còn việc gì không? Không thì tôi cúp đây.” Giọng tôi cực kì bình tĩnh, tôi rất hài lòng với sự kiên nhẫn của mình, vẫn có thể bình tĩnh lý lẽ như thế, tôi đúng là một cô gái thông minh hiểu trái phải đó mà.

“Nha Nha, đừng cúp.” Thôi Nam vội vàng kêu, tiếng “Nha Nha” của anh thâm tình vô hạn, làm cho người nghe có thể cảm nhận đầy đủ tâm tư thầm kín của anh đối với cô gái Nha Nha đang bị dày vò tình cảm kia.

Ha, lúc trước tôi buông cả tự tôn cầu xin chút thâm tình của anh, anh lại không hề do dự bày ra biểu cảm thâm tình trước mặt kẻ khác, còn để lại cho tôi một câu tôi vĩnh viễn tạc vào lòng: “Lý Nhị Nha, thật xin lỗi, hai ta không hợp nhau, em đừng đến tìm anh nữa, người trong lòng anh là cô ấy.”

Chỉ một câu không hợp nhau mà vứt bỏ cả bốn năm đại học nồng nàn, tuyệt tình đến thế, vậy mà giờ lại bày ra vẻ thâm tình với tôi, đúng là làm người ta ghê tởm.

Người khác không biết, nhưng tôi biết anh ta quá mà. Anh ta chẳng qua là đứng núi này trông núi nọ, ăn trong bát nhìn trong nồi. Nhớ đến lúc trước cuồng si liều lĩnh cùng anh ta qua biết bao năm tháng mà tôi nóng ruột nóng gan, giờ đây việc đã phủ phàng lạnh lẽo thế này, anh ta lại nhớ đến ngày xưa bên nhau sao?

Việc bắt cá hai tay đó, anh ta đã thực hiện vô cùng đúng lý hợp tình, chân thành lẫn thâm tình đều có.

Tôi chẳng cần biết nửa năm trước thế nào, hiện tại chính là hiện tại.

Tôi thuận tay với lấy trái táo để cạnh mấy tính, chúi chúi rồi cắn cớp một cái, anh muốn diễn trò thâm tình sao? Được, tôi bồi anh, dù sao cũng là người có tính nhẫn nại cả. “Khuya rồi, anh có việc gì, cứ nói thẳng đi.”

“Nha Nha, anh xin lỗi, ngày trước anh sai rồi...” Giọng đàn ông trong điện thoại trở nên thật xa lạ, này, đây là Thôi Nam mà tôi đã yêu suốt 4 năm đại học đó sao? “Hôm nay anh lại đi về trường cũ, thời gian này anh thường xuyên về trường...”

“Thật xin lỗi, nói đến đây tôi lại phải cảm tạ anh, nếu không có bạn gái anh, nói không chừng tôi bây giờ chẳng biết tìm nhà, tìm việc ở nơi nào nữa.” Tôi lạnh lùng ngắt lời Thôi Nam, anh về trường thì liên can gì đến tôi chứ? Tình cảm của đại thiếu gia nhà anh với mấy kỉ niệm cũ đồ nát, há đáng đáng gì đến tôi, nghĩ tới tôi làm gì, tự nghĩ đến bản thân anh đi thì hơn.

“Nha Nha, đừng như thế, anh biết trước kia anh không tốt, làm em phải đau lòng...” Thôi Nam tình cảm nói trong điện thoại. “Bọn Đại Đầu nói đến giờ em vẫn còn một thân một mình...”

Tôi sôi máu, một thân một mình? Một thân một mình??? Ồ đúng là hiện tại tôi cô đơn đấy, nhưng tôi thế này thấy vô cùng tốt, chỉ cần anh đừng có làm phiền tôi, tôi không được thoải mái đâu, anh tưởng tôi vẫn còn một lòng một dạ hướng về anh, vì anh mà giữ thân như ngọc à?

Trả lại cho anh tí hoang tưởng đấy. Hoang tưởng, hoang tưởng! Muốn tôi quay về thì tôi sẽ cum cút quay về sao, không có cửa đâu!

“Thôi Nam, anh nghe đây.” Tôi ngắt lời anh ta, gần từng tiếng. “Anh chẳng phải nói người anh yêu nhất là cô ta sao? Vậy thì cứ tiếp tục yêu cô ta nhất đi.”

Thôi Nam hiểu lầm ý tứ của tôi, bên kia đầu dây tiếp tục làm sáng tỏ. “Nha Nha, em nhất định là còn hận anh, tại anh không tốt, anh khi đó đầu óc mê muội, sự thật căn bản không phải như thế, kì thật anh...”

“Kì thật người anh yêu nhất là tôi, phải không?” Đàn ông như thế, sao lúc trước tôi lại đui mù đi yêu nhỉ, hết chỗ nói rồi, từng thấy anh ta tự kỉ, nhưng chưa từng thấy tự kỉ đến vô sỉ thế này. “Thật xin lỗi, hiện giờ tôi không còn yêu anh.”

“Lúc anh bắt cá hai tay, anh dứt khoát chia tay. Cho đi một tay rồi lại lấy về một tay sao? Anh nghĩ anh có bao nhiêu cái tay thế hả?” Bao nhiêu kiên nhẫn của tôi rốt cục cũng đã xài hết, ấn nút tắt. Nghe điện thoại của anh ta xong, tôi rút ra được một điều, nói đạo lý với người sao hỏa chỉ tổ phí nước miếng!

Aiiz, không được nóng giận, mọi người sẽ thấy mất, tôi là một cô gái nhẩn nại bình tĩnh cơ mà, tất cả là vì cái người sao hỏa vô sỉ kia bức.

Tôi tắt nguồn, rút dây điện thoại, mai là thứ bảy, ngày kia là chủ nhật, có thể trốn được hai ngày.

Uống một chén trà cho khí huyết lưu thông lại bình thường, tôi lại trở về bên máy vi tính, một đêm tốt đẹp thế này, cũng không nên vì một kẻ nhàm chán mà làm hỏng, Nhân Y ca ca đáng yêu, Mười Lăm ca ca hung dữ, em về rồi đây...

Ba giờ sáng, đầu tôi choáng váng, tắt mạng, tai ù ù ngã vật xuống giường, đột nhiên nhớ hồi chiều trước khi tan tầm Tiểu Mĩ đã gọi cho tôi, xấu hổ nhờ tôi giới thiệu cho số điện thoại của một soái ca.

Tôi đồng ý tôi sẽ tìm, thế mà để trí nhớ đi ăn giỗ mất, aiiz, trí nhớ ơi là trí nhớ.

Để phòng ngày mai không tiếp tục quên, tôi nén cái ham muốn mãnh liệt leo lên giường ngủ xuống, tìm số điện thoại của người bạn kia. Tìm thấy giấy bút, tôi viết xoẹt xoẹt cái tên anh ta, tiện tay mở di động để search số điện thoại. Không đợi tôi bắt đầu tìm, một cái tin nhắn nhanh chóng nhảy vào điện thoại. “Anh biết em đang rất mâu thuẫn và đau khổ, Nha Nha, thật xin lỗi, xin em tin anh thêm lần nữa ____ Nam yêu của em”

Oh my god! Người sao hỏa ơi là người sao hỏa!!!!

2. Chương 03 - 04

Chương 3

Từ nhỏ tôi đã là một đứa trẻ không có gì hay ho, khi tôi sinh ra, cha tôi thích con trai, kết quả là tôi đầu thai quên mang theo cái gậy mấu chốt kia, làm cho nguyện vọng của ông rơi tòm xuống giếng. Trong phòng sanh có ba người cười tươi rạn rở, duy chỉ ông là nhẩn nhỏ cúi kính. Từ điển Tân Hoa cha tôi dày công chuẩn bị để đặt tên giờ trở nên vô dụng, ông bèn vô tư lấy từ xưng hô đặt cho tôi __ Nha Đầu. Trước đây tôi sống tại nhà bà nội ở quê, trong nhà còn một Nha Đầu nữa, so với tôi thì lớn hơn một tuổi. Mấy vị bề trên vì muốn phân biệt đôi Nha này nên gọi chị ấy là Đại Nha, còn tôi là Nhị Nha, sau này chị ấy đi học đổi tên lại thành Mĩ Mĩ, nhưng tôi thì vẫn đeo cái tên Nhị Nha này mãi.

Cho tới tận bây giờ thì tôi vẫn đặc biệt cảm tạ chính sách kế hoạch hóa gia đình của quốc gia, nếu chính sách không quy định mỗi gia đình chỉ được sinh một con, thì không chừng tôi sẽ bị cha tôi gọi bằng “Chiêu Đệ”, “Linh Đệ”, “Kim Đệ” mất. Thật là tốt, có kế hoạch hóa gia đình nâng đỡ, tên Nhị Nha của tôi tuy

xấu một chút, nhưng so với việc bị gọi là “Đệ” vẫn tốt hơn nhiều. Lúc nhỏ thấy tên không hay chút nào, nhưng giờ tôi thấy được gọi là Nhị Nha đã là mỹ mãn lắm rồi.

Lúc còn đi học, tôi nỗ lực học tập vì nước nhà, học học học, hự, một chết khiếp luôn mới duy trì được loại ưu, ai ngờ lúc thi đại học bằng điểm phát ra chỉ có hai môn điểm cao, hai môn thì hai môn. Tôi bỏ ngoài tai lời khuyên của chú hai, vô cùng phấn khởi chạy đi nộp đơn xin vào trường X tỉ lệ chọi như máy bay chiến đấu. Kết quả cuối cùng lại bị loại, phải lưu lạc tới một trường vô danh. Hỏi trời xem có chữa cho tôi mảnh thiên lý nào không chứ!!!

Ở đại học, tôi trụ trong mấy lớp văn bằng vững như cột, tôi như cá gặp nước, dư sức đối phó với các khóa học, không uống công tôi vật vã học tập, cuối cùng cũng được tốt nghiệp. Tôi định ngay sau tốt nghiệp thì đi tìm việc làm. Nhưng đâu có ngờ lại gặp khủng hoảng tài chính, tốt nghiệp trường đại học danh giá cũng không có việc làm. Tôi cầm văn bằng của trường loại ba, người ta ngay cả gửi cũng chẳng thèm nữa kìa. Tôi không tốt nghiệp trường top, chẳng học thạc sĩ song song hai chứng chỉ, cũng không phải nghiên cứu sinh, lại chẳng có kinh nghiệm công việc phong phú, không thất nghiệp mới là lạ. Tôi đúng là đứa xui xẻo.

Trong lúc chờ tìm việc với tìm nhà, tôi an ủi chính mình. Không sao không sao, tôi còn có Thôi Nam, một anh bạn trai tốt đến mức ai ai cũng ganh tị. Vẫn luôn song hành cùng tôi ngay từ đầu, chính là Thôi Nam. Tôi buồn rầu vì không tìm được việc, anh ta liền ôm tôi “Có anh đây mà, anh nuôi em.” Tôi ở trong nhà cả ngày buồn chán, anh ta liền cố gắng giúp tôi, hết tìm nhà rồi lại tìm một công việc thoải mái cho tôi làm.

Một đứa trẻ xui xẻo trưởng thành thì vẫn là một con người xui xẻo, tôi đâu ngờ bạn trai thân yêu của mình cùng Gia Thanh gần nhau lâu ngày sinh tình, củi khô gần lửa oanh liệt bốc cháy. Anh phá tan mọi trở ngại vướng bận, cuối cùng cũng có được trái tim Gia Thanh, lại áy náy vì có được Gia Thanh mà vẫn còn con yêu quái tôi đây, nên mới cật lực đền đáp cho tôi. Khi anh mang theo Gia Thanh cao chạy xa bay, mọi người đều nói anh thật là tốt, có bạn gái mới nhưng không hề quên tình cũ, vẫn giúp bạn gái cũ tìm được việc làm.

Được lắm, tôi bị sốc tới tỉnh táo, rõ ràng tôi là một đứa xui xẻo.

Tôi chấp nhận tất, không gục ngã oán than, ít ra so với bị chồng ruồng bỏ còn có điểm tốt, hơn nữa tôi còn có được việc làm. So với đàn ông, việc làm vẫn đáng tin hơn nhiều. Trong xã hội ngày nay, tìm đàn ông hay việc làm đều phải xem lại điều kiện của bản thân. Không đàn ông, vẫn có thể tìm việc làm tốt. Nhưng không việc làm, thì không thể tìm được đàn ông tốt.

Vì công việc ổn định mà đổi lấy một tên trắng hoa, hẳn là tôi đã buôn bán có lời. Nên tôi cứ việc thất tình, cứ việc khóc như không có tiền đồ, cứ việc tức giận nguyên rửa, nhưng trong lòng tôi tràn đầy tình tưởng về một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Nhưng mà, kẻ không may vẫn lại là kẻ không may, ngay cả sống cuộc sống tự do tự tại như thế mà cũng chẳng yên. Anh ta bảo chia tay dứt khoát, rồi đi vô cùng quyết đoán, thế mà, giờ lại xuống nước quay về, quấy rối cuộc sống sung sướng của tôi mấy nay.

Tôi tự nhận mình là con ngựa khỏe, nhưng như thế thì người ta lại nghĩ là tôi sẽ ăn cái cây mục bỏ đi hay sao? Thật là nghĩ không thông, nghĩ không thông mà.

Việc nghĩ không thông đó rốt cục hại tôi bây giờ phải phiền não.

Tôi đã tắt di động, rút dây điện thoại, Thôi Nam ở Thượng Hải xa như vậy hẳn không có cách nào liên lạc, ít nhất trong cuối tuần này thì không có cách. Nhưng tôi sai rồi.

Tôi quá sai rồi, sao tôi lại quên mất bản chất người sao hỏa của anh ta cơ chứ, cùng nhau bốn năm đại học thế mà tôi lại không chịu nhớ cho rõ. Chuyện truy đuổi phụ nữ này, ai không làm được cóc biết, nhưng đối với Thôi Nam, chuyện đó dễ như trở bàn tay.

Lúc tôi đang tiêu điều tự tại thì anh ta lại đến đây.

Đó là năm giờ chiều ngày chủ nhật, tôi đầu tóc bù xù, mặt mũi kèm nhèm, một bên đùa giỡn với “Thiện Giải Nhân Y”, một bên canh ở khoảng đất trồng rau của Nhân Y ca ca, đợi đến lúc thu hoạch thì nhào vào cướp. Đang lúc tôi bận việc thì chuông cửa vang lên.

Nhất định là người giao cơm tôi gọi đến, tôi lung tung khoác thêm cái áo choàng ở nhà, ba chớp ba nháng chạy ra mở cửa. Vừa mở cửa đã thấy Thôi Nam ngọc thụ lâm phong đứng ở đó, nửa năm không gặp, anh ta lại càng đẹp trai phong độ ra, áo sơ mi trắng đơn giản anh ta đang mặc chẳng che giấu được vẻ phong lưu.

Ngoài cửa, anh ta anh tuấn mê người, trong cửa, tôi lôi thôi tiêu tụy.

Chương 4

Anh ta đứng ở ngoài cửa, dùng cặp mắt mê người nhìn tôi, giọng nói có vị thân mật. “Cho anh vào đi, Nha Nha...”

“Không cần vào, rốt cục anh có chuyện gì? Hiện giờ tôi với nói anh rõ trắng đen là xong.” Tôi một đầu tóc rối, đồ sộ đứng bất động ở cửa. Muốn vào thì vào sao, anh tưởng anh là chứ?!

“Nha Nha.” Giọng Thôi Nam gọi tôi có chút bất đắc dĩ, giọng nói dịu dàng đó đã từng làm tôi bất lực trầm mê, hiện tại chỉ làm lông chân tôi co rúm lại, lạnh cả gáy. Lại muốn phóng điện tôi sao? Không biết tôi đã luyện mình thành vật cách điện rồi à?

Trong mắt anh ta dần hiện lên cái gì đó như vẻ thống khổ: “Anh sai rồi, Nha Nha, mấy ngày qua anh vẫn nghĩ về chuyện của chúng ta, anh thật là ngu ngốc, Nha Nha, cho anh một cơ hội đi, chúng ta làm lại lần nữa, anh sẽ đối tốt với em, không làm em đau lòng mà.”

Cho anh một cơ hội? Tôi khờ sao! Tôi bình thần nhìn người đàn ông đang bày ra vẻ hối tiếc trước mặt, mặt mày anh tuấn hơi nhăn lại, nhưng vẫn rất có tư vị đàn ông, lúc trước còn trẻ tôi đã từng tim đập chân run trước vẻ đẹp này. Áo sơ mi trắng có chút nhăn, có lẽ anh ta cô đơn thật sự, lúc trước anh ta đã từng dùng bộ dạng thất hồn lạc phách này để làm say đắm lòng tôi. Cuối cùng ánh mắt tôi dừng lại trên tay anh ta, tay anh ta cầm một cái hộp, loại hộp này trông rất quen mắt, đó chính là hộp đựng thức ăn vặt của một cửa hàng trước trường đại học tôi học trước kia, anh ta đã vô số lần mang theo những cái hộp này đứng ở dưới kí túc xá chờ tôi.

Khóe mắt của tôi giật giật mấy cái, biết rõ ràng là giả, thế mà lòng tôi vẫn không kiềm được một chút xúc động.

Tận bốn năm kia mà, bốn năm tốt xấu gì cũng là một khoảng thời gian sinh mệnh của tôi.

Thôi Nam từng bước tiến tới, đẩy cửa ra, tôi nhanh chóng tỉnh táo lại, giữ chặt nắm đấm cửa, nặng nề nói. “Thôi Nam, có một việc tôi cho rằng không nên nói, nhưng rốt cuộc vẫn phải nói thôi.”

Tôi ngừng lại, có chút không hài lòng với chính mình, còn cảm thán, còn thương tâm sao? Những ngày nằm bẹp ở nhà chữa vết thương lòng như chó liếm vết thương chân tôi đã quên rồi sao? Nghĩ đến đó, ngữ khí của tôi trở nên sắc bén. “Cho anh một cơ hội hả? Anh dựa vào cái gì? Lúc trước sao anh không cho tôi một cơ hội? Anh muốn đi thì đi, muốn về thì về, cho rằng tôi luôn đứng ở một chỗ chờ anh sao?”

Thôi Nam không ngờ tới phản ứng kịch liệt của tôi, khựng lại, phản ứng tiếp theo, là dựa vào lời tôi mà phỏng đoán. “Nha Nha, không đợi anh? Ý em là em đã có bạn trai rồi sao?”

Được rồi, nếu như thế có thể chấm dứt sự phiền nhiễu nhàm chán của anh ta, tôi chấp nhận.

“Có.” Tôi nhướn mắt, thừa nhận.

Anh ta lui về sau từng bước, vẻ mặt liên tục thay đổi, đại khái là không ngờ tôi lại có bạn trai sau lưng anh ta. Trầm mặc trong chốc lát, anh ta lại ngẩng đầu, cắn răng nói. “Anh không tin, Đại Đầu nói em vẫn một mình.”

Hừ, cái tên Đại Đầu này, làm chuyện ruồi bu quá đi! Lòng tôi oán giận mắng một câu, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh vô cảm, không muốn cùng anh ta thảo luận thêm về vấn đề này, tôi kéo kéo đồng quần áo bùng nhùng trên người mình, tiêu sái quay đầu vào nhà. “Đại Đầu nửa năm nay không còn gặp tôi, tin hay không tùy anh.”

Tay của tôi đột nhiên bị giữ chặt, từ phía sau truyền đến giọng Thôi Nam thống khổ: “Nha Nha, em muốn anh thế nào mới tha thứ cho anh?”

Tôi phủ tay, quay đầu lại: “Buông tay, anh thế nào cũng được, chỉ cần đừng xuất hiện trước mặt tôi.”

“Không được.” Anh ta quả quyết, vừa lúc đó điện thoại reo lên, anh ta nhú nhú mày không thèm để ý tới. “Anh sẽ không buông em dễ dàng như vậy đâu.”

Di động vẫn liên tục kêu, rất có phong cách gọi điện của Thôi Nam, sắc mặt anh ta thay đổi, cau mày ấn nút nghe.

Nhân viên tiệm fastfood vừa lúc đó đi lên, tôi nhận lấy hộp đồ ăn, nhân cơ hội đuổi người. “Tùy anh, anh muốn thế nào là chuyện của anh, không liên quan đến tôi.”

Tôi đóng cửa lại, tiếng chuông cửa vẫn vang lên liên tục. Tôi lắc đầu, tôi cũng đã từng bị anh ta quấy rầy thế này. Trên điện thoại dây số của anh ta cứ phone tới liên tục, âm thanh quấy rầy đau cả não.

Quả nhiên, làm bạn gái người ta chỉ bằng độc thân còn hơn, vô lo vô nghĩ. Trong lòng tôi sáng khoái, ha ha, tôi không phải gái nhà lành, tôi thấy sung sướng khi người khác gặp họa nha.

Cái gì nên nói cũng nói hết rồi, không dây dưa làm gì nữa. Tôi lúc lắc đầu, không thèm ngó tới cái chuông cửa đang ca điệp khúc, ngồi xuống cạnh bạn trai của tôi –mấy vì tính thân yêu.

Trong diễn đàn Thư Hương vẫn náo nhiệt như thế, hôm nay tập trung nhiều anh tài, toàn là cao thủ chém gió, ment nhảy vụt vụt trên màn hình.

Trên đó đang bàn về chuyện tình cảm của Chi Chi, mọi người đùa “Đào Chi Chi” rằng cô thật là ngây thơ, bị lừa tình mười lần vẫn không rút kinh nghiệm, bạn trai lấy đi cái gì cũng đều vui vẻ giao cho, cuối cùng lại bị bạn thân nhất của mình cướp bỏ.

Ông trời con ngoài cửa vẫn kiên trì thiêu cái lỗ tai tôi, anh ta cũng âm hồn bắt tán quá đi mất, sao tôi lúc trước lại hạ quyết tâm cầu xin anh ta ở lại cơ chứ.

Tôi không thèm nhìn, không thèm để ý, tiếp tục tám, tiếp tục đùa Chi Chi.

Ha, không để ý tới anh, coi anh như không khí luôn!

Lên mạng chơi game, dạo vòng vòng khắp nơi, thời gian cứ thế trôi đi.

Tôi thừa dịp Chi Chi còn đang ở diễn đàn nói chuyện, lén đi tới nông trại của cô ấy để trộm cỏ linh chi, tiện tay giúp cô ấy trừ cỏ dại. Vô cùng vừa lòng, tôi chuẩn bị đi ngủ.

10 giờ rưỡi. Ngày mai còn phải đi làm, không thể thức khuya quá được.

Tôi tắt máy, chẳng biết phải vô tình hay không mà nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ.

Tôi thấy nơi đèn đường ngoài kia, bạn học Thôi Nam đang bày ra tư thế ảm đạm kinh điển, kèm theo ánh đèn u buồn, trông tuyệt vọng vô cùng. Tôi hoảng hốt, anh ta đứng như thế bao lâu rồi, 5 giờ rưỡi đến đây, chẳng lẽ đứng chờ suốt tới giờ sao?

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy thông báo add friends vừa hiện lên trên màn hình, thế này là sao?

Tôi bắn loạn, click chuột accept, khung đối thoại nhanh chóng xổ ra một tràng chữ.

“A Nam có phải đang ở chỗ cô không?”

“Cô đúng là con đàn bà vô liêm sỉ.”

“Cô biết rõ người A Nam yêu là tôi, hiện giờ còn sống cùng tôi, thế mà cô vẫn quán lấy anh ấy.”

“Cô cùng lắm cũng chỉ là phụ nữ bị anh ấy đá, quán lấy anh ấy cũng vô dụng thôi.”

“Rốt cục cô muốn thế nào?”

“Cô làm chuyện vô sỉ, vậy mà vẫn không chịu thừa nhận sao?!”

...

Tôi xem xét. Trả thù rất đúng tiêu chuẩn đây.

Mí mắt tôi giãn giãn, đây nhất định là do Gia Thanh vô cùng thiện lương thuần khiết của Thôi Nam gửi đến. Tôi nhìn người đang biểu diễn phong cách soái ca ngoài cửa sổ, hai người này thật xứng đôi nha.

Tôi nhanh chóng gõ một loạt chữ vào khung đối thoại. “Thỉnh cô đi nơi khác mà xả, đừng ở đây phóng uế làm hư cảnh đẹp.”

Xin mọi người tha thứ lời tôi ác độc.

Out QQ, tắt máy, lên giường.

Thế giới đang tốt đẹp thế này mà tôi lại bạo lực thế kia, không được, không được rồi.

Thôi ngủ, bà đây ngày mai còn phải đi làm.

3. Chương 05 - 06

Chương 5

Buổi sáng thứ hai chính là thời gian đau khổ nhất, nghĩ tới năm ngày tiếp theo đó cũng thế này, tôi vô cùng khó chịu. Nhất là khi đồng hồ báo thức reo giật bên tai, làm tôi nửa thức nửa tỉnh, thì trong đầu tôi lại xuất hiện hai giọng nói, một giọng nhắc nhở tôi đứng lên ngay, không thì sẽ muộn giờ làm, một giọng khác lại dụ dỗ tôi ngủ thêm chút nữa, rồi lại ngủ thêm chút nữa. Được nhắm mắt thật là sung sướng nha! Tôi cứ tự nhủ ngủ thêm 5’ nữa thôi, 5’ nữa thôi sẽ dậy, nghe theo giọng nói dụ dỗ kia, không chút kháng cự, lúc mở mắt ra thì đã bảy giờ rưỡi.

Thăm rồi thăm rồi, giờ làm việc của công ty là 8 giờ, nhiều đây thời gian xem chừng không đủ để chạy tới đó rồi.

Luật lao động trong đơn vị của tôi nghiêm khắc đến nỗi làm ai ai cũng thấy bi phẫn, công ty bên ngoài, nhân viên chỉ cần làm tốt việc của mình, đi trễ thì cùng lắm là bị trợn mắt vài cái rồi cho qua. Còn công ty của tôi, muộn một giây cũng trừ hết một trăm tệ vào lương tháng đó, còn bị ghi tên trên bảng báo cáo lỗi của nhân viên, một tháng mấy ngày, để tiện trừ vào tiền lương. Hơn nữa còn có quy định đi trễ ba lần là tính thành một lần bỏ bê công việc, ba lần bỏ bê công việc thì bị trừ ba trăm tệ tiền thưởng, một năm mắc bốn lần bỏ bê công việc thì công ty có quyền đơn phương giải trừ hợp đồng lao động.

Bá đạo, mấy cái điều khoản thật vô cùng bá đạo. Nhưng không còn cách nào khác, nhịn thì không nhục, chống là chết. Ông chủ của tôi thích nhất là câu nói này : Giờ cô có muốn làm không? Không làm thì có người khác làm.

Hu hu, người trong giang hồ cũng còn được đánh lại đao chém, chúng tôi ở thị trường tài chính này lại tự nguyện đưa lưng cho người ta chém. Thật là bi thảm!

Tôi nhanh chóng quyết định gọi cho An An, muốn nhờ cô ấy tạt ngang cho tôi đi kè. An An là sư phụ của tôi, một đại mỹ nhân 27 tuổi, từ lúc cô có bạn trai hai tháng trước, thì hầu như ngày nào cũng vác đôi mắt đen như cú tới công ty, mười ngày đã hết tám ngày đi trễ, tôi ngày nào cũng phải gọi cô ấy dậy. May quá may quá, hôm nay cô ấy không dậy trễ.

Tôi vội vội vàng vàng chạy tới công ty, tới ba lô cũng chẳng dám đeo theo, trong tay chỉ cầm một túi hồ sơ, giả bộ làm một nhân viên đi sớm, vội trộm vào công ty, trong đầu khẩn cầu trăm ngàn lần đừng có bị ông nội vụ Ứng Nhan bắt gặp.

Ứng Nhan là quản lý nội vụ ở công ty chúng tôi, là kẻ người gặp người ghét. Tới muộn một giây bị phạt một trăm tệ chính là hình phạt do hắn đề ra, hắn còn thường xuyên đi sớm, lượn vòng vòng ngoài đại sảnh, làm giám thị chấm điểm người đi trễ.

Trừ những nguyên nhân bên ngoài ai cũng biết, tôi còn ghét hắn vì hắn là huynh đệ tốt của anh trai của Tiểu Thanh của Thôi Nam. Từ ngày chia tay Thôi Nam, hết thấy những việc liên quan đến anh ta hay Tiểu Thanh của anh ta, tôi đều né thật xa, hai người cực phẩm đó, chộc tới ai cũng chẳng hay ho gì. Nhưng mà tôi là do Ứng Nhan giới thiệu vào làm, cho nên dù tôi không thích hắn, cũng không hề tham gia vào những cuộc nói chuyện phê phán hắn trong công ty, tôi phải dùng tri ân báo đáp tri ân nha.

Tôi lặng lẽ lướt qua cô tiếp tân, không hề có người chú ý, khẽ liếc mắt sang bên một cái, tôi biết cái thể chất xui xẻo của mình lại bắt đầu phát huy tác dụng.

Cuối hành lang bên kia có một bóng người phong lưu tuấn tú, khỏe miệng tươi cười, mặt phấn hàm xuân, mắt đang nhìn về phía tôi.

Tôi bị ai quét mắt ra khắp đại sảnh rộng lớn, liếc nhìn An An ở đằng sau cửa kính phía xa, đại tỷ đáp trả tôi bằng ánh mắt lực bất tòng tâm, rồi vội quay đầu đi, giả bộ như đang phải sao chép tài liệu.

Thiên lý đâu rồi hả trời? Những tuần trước, một tuần tôi đánh điện gọi An An qua đón hết cả năm lần, một lần cũng chẳng gặp phải Ứng Nhan, hôm nay là lần không đi trễ vạn năm có một, thì hắn lại đứng đón đầu ngay sảnh là thế nào?!!

Hy vọng hắn ta đã quét thẻ xong, tôi nắm chặt tư liệu trong tay, ôm tia hy vọng cuối cùng, ngẩng đầu ưỡn ngực, Ứng Nhan dung đi qua trước mặt hắn.

“Lý Nhị Nha, cô chưa quét thẻ.” Giọng Ứng Nhan vừa lúc vang lên.

Ding, tôi nghe thấy âm thanh của hi vọng đang tan biến. Ai da da, đem hi vọng kí thác lên cô nàng An An mỗi ngày phải thức nhờ tiếng chuông điện thoại gọi tới quả nhiên là sai lầm.

Tôi quay đầu, lễ phép mỉm cười, “Quản lý Ứng, thẻ của tôi để quên trong ngăn kéo, tôi quét liền đây.”

Một trăm tệ bỏ biển mất rồi! Coi như thua vài ván mặt chược đi. Nửa năm qua, tôi chỉ đi mượn một lần, khoảng cách tới lúc bị đuổi việc vẫn còn rất xa.

Tôi theo phía An An đang cầm thẻ trong tay, chạy về máy thu tiền chuẩn bị quét thẻ, đang chuẩn bị chụp móng chạy lấy người thì Ứng Nhan lại mở miệng, lần này hắn trưng ra khuôn mặt cây già, vô cùng thâm thúy nói: “Tiểu Lý à, người trẻ tuổi sống cuộc sống phong phú một chút cũng tốt, nhưng cũng đừng để ảnh hưởng tới công việc.”

Cái gì??? Tôi quay đầu khó hiểu, nhìn lão Ứng Nhan kia phá lệ cười đến ý vị thâm trường, cái cặp mắt hoa đào thường ngày giờ híp thành đôi mắt hồ ly, một thân mỹ nam hoàn hảo đã bị hắn lãng phí thành ông bác đáng khinh.

Không chờ tới khi tôi hiểu, ánh mắt Ứng Nhan nhìn ở sau lưng tôi tự nhiên biến đổi thần sắc, bộ dạng bác già đáng khinh biến mất, thay vào đó là bộ dạng thanh niên tài tuấn phong độ. Tôi thấy thanh niên tài tuấn đi lên phía trước, vòng qua tôi, nhiệt tình mở miệng: “Hồ tổng, cô tới rồi, về chuyện cải cách việc trừ lương của nhân viên, tôi muốn thảo luận lại với cô một chút, khi nào thì cô rảnh? Tôi đem văn bản qua cho cô.”

“Chào Hồ tổng ạ.” Tôi lặng lẽ đem thẻ giấu vòng lòng bàn tay, quay đầu về phía tổng giám đốc mỹ nữ chào hỏi.

Tổng giám đốc của chúng tôi là một đại mỹ nhân, đại tiểu thư Hồ Thanh Thanh của tập đoàn Thiên Thịnh, Thiên Thịnh phát triển tới ngày hôm nay đều là do một tay cô ấy, so với anh của cô còn giỏi hơn. Mỹ nữ cường nhân điển hình đó nha, 27 tuổi chưa kết hôn, nghe đồn là sau khi bạn trai bị người khác cướp mất thì cô ấy không còn tin vào tình yêu nữa, dồn hết tâm trí vào sự nghiệp. Thời nay thật hết chỗ nói, ngay cả phụ nữ xuất sắc thế mà cũng bị giết bỏ, đời đúng là chẳng có đạo lý gì cả.

Hồ Thanh Thanh bình thường công việc bận bịu, không hay qua bên này, chuyện bên này phần lớn là do quản lý nội vụ Ứng Nhan và quản lý nghiệp vụ Thợ Phương Phương quản. Ứng Nhan quản trong, Thợ Phương Phương quản ngoài, nam nội nữ ngoại, phối hợp cực kì ăn ý.

[nam nội nữ ngoại =)))))))))))]

Tổng giám đốc mỹ nhân cười với tôi, vuốt vuốt cằm.

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, ngay cả vẻ đánh giá cấp dưới mà cũng duyên dáng như thế, tôi biết điều lùi qua một bên, nhường đường cho Hồ tổng với Ứng Nhan qua. Ứng Nhan cùng Hồ Thanh Thanh đi qua, tuần nam mỹ nữ, hợp lại càng thêm sống động

Tôi nhẹ nhàng thở ra, về văn phòng, vừa vào cửa, liền cảm thấy bầu không khí hôm nay có phần khác thường, mọi ánh mắt đều soi vào người tôi, tuy rằng hôm nay tôi mặc đồ mới, đeo đồng hồ đẹp, nhưng biểu hiện như thế chẳng phải là quá phô trương sao?

Tôi hồ nghi đi tới trước bàn mình. Trong phút chốc, tôi rốt cục hiểu được những gì Ứng Nhan nói, và tại sao đồng nghiệp lại nhìn tôi trừng trừng thế kia.

Đây đây đây...đây là cái gì?

Một bó hoa hồng to bự choáng hết nửa cái bàn của tôi, vô cùng rực rỡ làm tôi giật run.

A a a a a! Người sao hỏa tới rồi!

Chương 6

Hoa hồng? Cưng nhiên là hoa hồng sao?

Giấy gói màu vàng ánh kim kết hợp với màu hoa đỏ vô cùng chói lóa, gương nanh múa vuốt trước mắt tôi, cũng giống như người tặng hoa, chói mắt, tự cho mình là đúng, tự quyết định mọi chuyện.

Tôi tiện tay cầm lấy bó hoa, quay đầu nhìn qua bàn kế bên chỗ An An đang ngồi, đang mang vẻ mặt mờ ám nhìn tôi. Nhìn đi, nhìn đi này! Có đẹp mặt không cơ chứ?! Bây giờ tới việc làm của tôi mà cũng bị người khác sai khiến đấy?!

Đương nhiên những lời này tôi chỉ dám nói ở trong lòng, cho tôi mượn mấy bao can đảm tôi cũng chẳng dám nói ra ngoài miệng. Sư phụ An An người tuy nhỏ nhưng tánh lại không nhỏ, mỗi ngày đều phô ra vẻ sư phụ tôi trước mặt mọi người, kì thật cô ấy cũng biết tôi tôn cô ấy lên làm sư phụ thiệt luôn rồi. Tôi rất thích cô ấy, mỗi ngày đều giúp cô ấy làm việc, trong công ty cô luôn là người vô tâm vô tính, nhưng trừ cô ra còn ai dám nhận đồ đệ là tôi cơ chứ.

Quả nhiên, gần giờ tan tầm buổi trưa, An An sau khi lãng phí thời gian để lên mạng thì tay chân bắt đầu luống cuống, sai phái tôi loạn cả lên, lúc thì đóng dấu, lúc thì bắt tôi ngồi lý với máy photocopy.

Tối lần thứ 9 tôi chạy lại máy photocopy thì thấy bên ngoài cửa kính, Ứng Nhan đang cúi người, gặt đầu đi tới chỗ này, bên cạnh là Hồ tổng mỹ mạo của chúng tôi.

Hồ tổng bình thường rất ít khi ở công ty, mà cho dù có ở công ty vẫn rất rất ít khi ghé ngang bộ phận của chúng tôi, bình thường đều do cấp phụ tá đắc lực: nội vụ Ứng Nhan và nghiệp vụ Thọ Phương Phương lo hết. Hiện tại, thấy cô ấy tới đây, có thể là có việc muốn thông báo, cũng có thể là đi thị sát tình hình công ty.

Trong chốc lát, nhiệt tình làm việc của mọi người dâng cao chưa từng có, ai cũng sống chết làm việc, khí thế ngất trời, tất cả đều cúi đầu, nhìn văn kiện không chớp mắt. Tôi cứ như con hạc trong bầy gà, đứng ngơ ngác bên máy photocopy.

Tôi vội vàng tăng tốc độ photo của máy, giám đốc tới thăm thì dù không bận cũng phải giả như đang bận. Nhưng mà tài liệu An An giao cho tôi photo rõ nhiều, không đợi tôi photo xong thì hai người kia đã bước vào tới cửa.

“Quản lý Ứng, anh buổi trưa có việc thì cũng không cần phải đi theo tôi đâu, tôi xem xét bộ phận này một lát rồi lại trở về bất động sản bên kia của Thiên Thịnh.” Tổng giám đốc mỹ nữ căn dặn Ứng Nhan, rồi thướt tha yêu kiều rảo bước đến bộ phận chúng tôi.

“Không đâu, tôi không vội đâu ạ, buổi chiều cũng không có việc gì nhiều, đúng lúc tôi có chuyện tìm Tiểu Lý, cứ đi chung đi.” Ánh mắt Ứng Nhan liếc qua hàng người đang ngồi, dừng lại ở người duy nhất đang đứng là tôi, thuận miệng nói.

Tìm tôi, việc gì? Chẳng lẽ là chuyện đi mượn ban sáng? Trong lòng tôi bất an nhăm nhăm nghĩ, bị Ứng Nhan tìm, đại khái không bị trừ lương thì cũng là bị giáo dục phê bình. Tôi mặt không chút thay đổi, vuốt vuốt tai, cúi đầu, cầm xấp hóa đơn trong tay chia ra làm hai, xốc lại cho ngay ngắn.

Tiếng bước chân Hồ Thanh Thanh tiến về phía tôi bên này, tôi dù đang trưng ra biểu hiện làm việc chăm chỉ cũng phải dẹp sang bên để vấn an tổng giám đốc, tôi nghe thấy giọng Ứng Nhan ở phía sau nghiêm khắc

vang lên. “Tiểu Lý, chỗ này sao lại thế? Đóng dấu sao lại loạn xà ngầu vậy hả? Bên kia là chỗ đựng giấy bỏ, sao giấy bỏ lại vương vãi đầy đất thế kia?”

Tôi ngây cả người, nhất thời không biết nói gì. Cái máy photocopy này là cả phòng kế toán xài chung, cách chỗ tôi ngồi rất xa, lại không có người phụ trách quản lý riêng, bình thường ai muốn photo đều tự động lết qua mà làm, hai mươi mấy người trong đây đều dùng nó, suốt ngày nó đều làm việc không ngừng nghỉ, mọi người dùng xong đều cất bước bỏ đi, đâu có ai thêm quan tâm tới việc giấy bỏ đâu.

Tuy rằng mọi người làm, nhưng mà đúng lúc này tôi lại là người đang dùng, tôi nhận mệnh buông tài liệu trong tay, đi lượm giấy bỏ trên đất.

“Nhiều người cùng dùng một cái máy photocopy, không có ai quản lý, giữ cho sạch sẽ cũng khó khăn mà.” Lời mỹ nữ Hồ tổng nhẹ nhàng vang lên giống như mưa rào trên sa mạc. Hồ tổng à, cô không chỉ mỹ mạo, mà ánh mắt cũng sáng trong như tuyết nha. Tôi dùng ánh mắt cảm động nhìn Hồ tổng.

“Nếu Hồ tổng đã nói như vậy, thì Tiểu Lý, máy photocopy này từ nay về sau do cô quản lý, nếu ai photo xong mà không dọn, cô phải giám sát bọn họ dọn cho sạch sẽ.”

Ứng lão đại ơi là Ứng lão đại, cái văn bản cần người quản lý máy photo trước kia do chính anh bác bỏ, nói là muốn tiết kiệm nhân lực, mọi người tự đi photo, sao chớp mắt lại đổ họa lên đầu tôi thế này?!!!

Ở đây tôi nhỏ tuổi nhất, vào làm trẻ nhất, nếu không có An An đại tỷ chiếu cố tôi, thì hẳn tôi đã bị người ta chà đạp như cát biển rồi. Muốn tôi làm giám sát? Chẳng khác nào bắt tôi mỗi ngày đều phải chạy đi dọn dẹp giấy bỏ?!

Mặc dù trên mạng tôi có khí chất nữ vương như thế, nhưng trong công ty tôi lại là người có hoàn cảnh khôn cùng điển hình, như mẹ tôi đã từng nói, người mới luôn phải ăn chút khí nuốt chút khổ*. Huống chi lần này lại là Ứng Nhan, kẻ người người đều ghét trong công ty.

[ăn chút khí nuốt chút khổ: gặp khó khăn]

Tôi bất mãn, tôi phẫn uất, nhưng tôi chẳng làm gì được cả. Tôi cúi người nói: “Vâng, em sẽ gắng làm tốt ạ, thưa Quản lý Ứng.”

Cái tên Ứng Nhan này, không phải là nhớ thương gì tôi đó chứ, không chừng hôm nay nói tôi đi trễ, trừ đi một trăm, hôm sau lại đi trễ vết tìm sâu, trừ tôi thêm một trăm nữa.

Nha Nha tôi đây không lấy lòng quân tử cao ba thước mà so với dạ tiểu nhân, không thêm chấp nhặt hằn ta, tôi nhần mặt nhần mũi, xoay đầu lại lượm giấy A4 photo hỏng lên. NND, sao nhiều thế này chứ!

[NND : câu chữ thề viết tắt của Trung Quốc.]

Hai mươi bốn người phòng kế toán chúng tôi càng làm càng hăng, bốn bề lặng ngắt, chỉ nghe thấy tiếng lật giấy loạt xoạt, tiếng đóng dấu lộc cộc.

Lúc mấu chốt, vẫn là sự phụ tôi tốt nhất. Khi tôi đang giữ giấy trong tay, chặt vật dọn dẹp thì An An vội vàng bước tới giúp, quét dọn, phụ tôi chuyển giấy.

Sau đó cô ấy còn tốt bụng in ra một tờ giấy, trên đó đề “Yêu cầu giữ nơi này sạch sẽ, quảng giấy lung tung, một lần phạt năm mươi tệ.” Rồi vội vàng lôi tôi ra cửa, đến bên Ứng Nhan đang đứng cạnh Hồ tổng chuẩn bị đi. “Quản lý Ứng, anh xem dán cái này bên cạnh máy photocopy có phải càng có lợi cho việc giữ vệ sinh ngăn nắp không?”

Ứng Nhan liếc qua tờ ghi lệ phạt tiền, sắc mặt vui mừng, liên tục gật đầu, “Không sai không sai, trách nhiệm rất rõ ràng, thưởng phạt rất công minh, đi dán cái này lên đi.”

Suy nghĩ của An An tôi hiểu, cô ấy chính là muốn có những lời này của Ứng Nhan.

Trở lại phòng kế toán, toàn phòng đang thở phào sau một trận lâm nguy, những người ban nãy vui đầu làm việc giờ ngã ra ghế thư thái. Tiểu Vương lên mạng, Tiểu Trương chat chit, Tiểu Lệ sơn móng tay, một cảnh tượng vô cùng hài hòa.

An An không nói tiếng nào, chạy về chỗ mình tìm cuộn băng keo, lại chạy đến chỗ máy photocopy dán cái thông báo lên, gây ra tiếng động rất lớn.

Tiểu Vương tò mò đi qua, ngó tờ giấy, kinh hãi: “Phạt tiền? Sao lại phạt tiền thế này?”

An An quay đầu lại, nghiêm trang trả lời: “Quản lý Ứng nói, về sau ai photo mà không dọn dẹp, khiến Nhị Nha phải đi dọn, thì căn theo tiêu chuẩn này mà phạt tiền. Mấy người cũng nên chú ý một chút, bị trừ tiền rồi thì cũng đừng có đổ thừa Nhị Nha.”

“An An đại tỷ à, em yêu chị quá đi, chị thật là thần thông quảng đại đó mà.” An An đi đến, tôi lớn tiếng ca ngợi cô ấy nhiệt thành, kèm thêm ánh mắt tràn ngập tình ý.

“Nếu ngay cả đồ đệ mình cũng không chiều cổ được thì thân chị làm sao đáng là sư phụ.” An An đắc ý cười, nhưng lại ngay lập tức lấy ra xấp giấy dày. “Nè, đây là danh sách buổi chiều nhất định phải giao, cô giữa trưa tặng ca làm giúp chị đi, chị mệt lắm, giờ cho chị nghỉ một lát, trưa còn phải đi ăn cơm nữa.”

Nhìn cái vẻ mặt xuân phong tình tứ của An An kìa, nói là nghỉ ngơi, thế mà lại cầm cái gương nhỏ lên, soi trái soi phải, trang điểm, thế này chẳng phải là buổi trưa đi ăn cơm với tình lang sao?

Này này, một buổi trưa có thể làm hết nhiều đây sao? Tôi nhìn cái đồng giấy lớn đó, giọng run run: “Sư phụ, chị đối em tốt dễ sợ luôn.”

4. Chương 07 - 08

Chương 7

Ngày thứ hai bị người ta làm hỏng rớt cục cũng trôi qua. Tôi bị An An đại tỷ phái đi khắp nơi, chạy đôn chạy đáo qua tới hai ngân hàng, đến khi về nhà cũng đã qua giờ cơm chiều mất rồi. Ở ngoài hành lang, tôi đụng phải bà A Mai đang vội vã tới chỗ tụ tập của hội mặt chược sau giờ cơm chiều.

Bà A Mai vừa thấy tôi, liền ngừng lại, chạy đến nắm lấy tay tôi. “Nhị Nha, người hôm trước bà giới thiệu với con đó, có nhớ lại là muốn gặp con sớm, con định thế nào?”

Hai ngày rồi tôi bị Thôi Nam cùng Tiểu Thanh của anh ta chèn ép, hôm nay lại bị An An cùng Ứng Nhan oanh tạc, thể xác tôi lúc này quả thật là rã rời hết rồi, hơn nữa trong bụng trống trơn, mấy lời nói ngọt ngào đang nghe đâu có làm tôi no được, bây giờ nguyện vọng lớn nhất của tôi là kiếm được cái gì đó bỏ bụng, chẳng muốn quan tâm tình cảm tình cảm chỉ nữa.

Tôi thở dài mệt mỏi, chẳng thèm nghĩ nhiều, thuận miệng đáp lời: “Vâng ạ, khi nào anh ta rảnh thì gặp con một lần, buổi tối con đều không có đi đâu.”

Bà A Mai cuối cùng cũng thỏa mãn, vội vàng đi tới chỗ hội mặt chược.

Tôi tiếp tục lên lầu, khi vào cửa, bỗng dưng nhớ tới một vấn đề.

Người đàn ông mà bà A Mai kể hình như rất vĩ đại nha, đàn ông như thế chẳng lẽ không có hoa bướm vây quanh sao? Chỉ cần anh ta muốn, vợ một cái cũng có cả rổ người như tôi, sao lại nhất quyết muốn gặp rút gặp mặt tôi thế?

Về nhà, nấu một tô mì gói, bưng bát mì ngồi trước máy tính.

Lúc lên mạng, tôi vẫn còn đang suy nghĩ về vấn đề này, thái độ có phần khác thường, nhìn nhiều người đang nói chuyện mà vẫn không nói một lời nào. Thiện Giải Nhân Y rất nhanh nhìn thấy biểu hiện bất thường của tôi, len lét gửi tới cái mặt cười hi hi, “Tiểu Nước Tương, ai chọc em không vui thế?”

Tên nhóc này, thật là bực mình nha. Tôi gõ ra cái mặt quỷ thật to: “Không có gì, hôm nay nhiều việc quá nên mệt.”

“Nhân Y ca, anh thật tốt với em đó nha.” Tôi nhẹ nhàng thay đổi đề tài, cho tới bây giờ, ở trên mạng tôi vẫn là Nước Tương muối muối hoạt bát đáng yêu, chưa bao giờ bàn về công việc hay cuộc sống thực.

Thiện Giải Nhân Y không đáp lại khuôn mặt cười hi hi của tôi, cậu ta chẳng nói gì thêm nữa, tôi thấy khung đối thoại vẫn đang để “Thiện Giải Nhân Y” đang trả lời...” Sau mười phút, khung đối thoại nhảy ra mấy chữ. “Đi, ra diễn đàn chém gió đi.”

Lòng tôi có chút áy náy, hình như cậu ta bị tổn thương, rõ ràng là tôi chẳng hề tín nhiệm cậu ta, cự tuyệt sự quan tâm của cậu ta, tôi như thế có chút mất nhân tính phải không nhỉ? Nhưng khi ra tới diễn đàn, Nhân Y lại trở thành tiểu tử vô tâm vô phách nói năng ngọt xớt, thường xuyên phô ra mấy động tác hip hop cho nhân vật của mình, khiến tôi cảm thấy biểu cảm trầm mặc vừa rồi là giả, ừ, chỉ do tôi nhạy cảm thôi mà.

Ngoài diễn đàn vẫn náo nhiệt như thế, Mười Làn ca ca đang nói cười với Chi Chi muối muối, hai người nói chuyện rất nhanh, mọi người bị hấp dẫn kéo đến xem, tôi cũng lại xem.

Một Đêm Mười Làn: “Tôi vừa thấy một chuyện buồn cười hết sức.”

Đào Chi Chi: “Nói nghe xem.”

Một Đêm Mười Làn làm ra vẻ khó xử: “Nhưng thật xin lỗi, Chi Chi muối muối thuần khiết, không nên nghe mấy chuyện này, để anh chờ em Nước Tương tới rồi nói.”

Người này, thế chẳng phải là lạt mềm buộc chặt sao?

Đào Chi Chi quả nhiên nổi giận. “Sao mọi người đều kì thị tôi thế, tôi là người trưởng thành, trưởng thành đó có biết không? Nước Tương cũng chẳng biết đang làm gì, nửa ngày rồi còn chưa lên tiếng kìa.”

Một đêm mười lần bồi thêm: “Thật sự là không nên, không nên làm hại mầm non đất nước.”

Đào Chi Chi bức bối: “Ông bác Mười Làn kia, nói mau lên, lược bỏ tình tiết khiêu gợi không phải được rồi sao?”

Một Đêm Mười Làn: “Thật muốn tôi nói à?”

Đào Chi Chi dứt khoát: “Nói!!!”

Nhìn biểu cảm ngây thơ ngây ngốc của Chi Chi, tôi lại nổi tà tâm, đi đến trước Một Đêm Mười Làn gõ một tràng chữ. “Khiêu gợi quá, khiêu khích quá, khiêu dâm quá, nói xong rồi.”

Ha ha, biết ngay mà, Mười Làn ca ca đang bẫy Chi Chi, nhưng lại cố tình lòi Nước Tương tôi đẩy ra làm lá chắn, làm sao qua được mắt tôi chứ. Sẽ không cho anh ta như ý đâu, hi hi, tôi xấu tính thế đấy.

Một Đêm Mười Làn: “...”

Thiện Giải Nhân Y: “...”

Đào Chi Chi: “Aaa, ông bác già kia, anh lừa tôi!”

Trên diễn đàn hỗn loạn một trận, Chi Chi muối muối gõ ra hàng loạt cái emo đánh người cướp rặng. Tôi cười ha ha nhìn bọn họ âm ỉ, trong lòng rất thoải mái. Tuy rằng tôi không muốn nói về cuộc sống của mình với bạn trên mạng, nhưng họ làm cho cuộc sống thực của tôi rất dễ chịu và vui vẻ hơn nhiều.

Lòng nôn nóng của tôi đối với người đàn ông hư hư thực thực sắp xem mắt kia cuối cùng bị một gậy của An An đánh bay. Buổi sáng, tôi nhìn An An đại tỷ cười duyên nói chuyện điện thoại mà phát buồn nôn. Tôi đợi đến khi cô ấy cúp, liền xấp lại hỏi: “Sư phụ, anh nhà sư phụ quen với sư phụ như thế nào?”

“Muốn biết hả? Quen thế nào là thế nào?” An An đại tỷ thu lại vẻ nũng nịu ngọt ngào trên điện thoại khi nãy, tùy tiện hỏi. Nhưng mà quả không hổ sư phụ tôi, sau một giây cô ấy liền hiểu ra vấn đề: “Nha Nha, có người làm mai cho cô phải không?”

An An lập tức hứng thú, đối với chuyện bao đồng, cô ấy luôn nhiệt tình như lửa: “Nói nghe chút xem, đang làm việc gì, lương tháng thế nào, nhân phẩm ra sao?”

Tôi nhìn trái nhìn phải một hồi, rồi nghiêng người sang bàn cô ấy, giọng hạ xuống thật nhỏ, nói: “Nghe nói là giám đốc công ty hay tập đoàn gì đó, một năm được mấy chục vạn đó, đại tỷ, em thấy không đáng tin

cho lắm, người như thế đâu khi nào thiếu gái đẹp bên cạnh, sao có thể lưu lạc đến chỗ thường dân nhà em cơ chứ.”

Lại tỉ mỉ lướt nhìn xung quanh, đảm bảo không có người chú ý, tôi mới ghé đầu sát lại bên tai cô ấy, giọng càng nhỏ hơn nữa: “Nói không chừng là người giống như Ứng Nhan đó.”

“Cô cho rằng Ứng Nhan là trai tòn kho sao? Đừng có đánh giá thấp con nhà người ta nha.” An An cười, mặt bỗng trở nên thần bí, bắt đầu kể chuyện gian tình: “Trong công ty chúng ta có một người thích hấn chết đi sống lại đó, Nha Nha, cô đoán xem là ai.”

OMG, tôi đối với mấy chuyện tình cảm này vô cùng dở, bình sinh sợ nhất là mấy vụ lăng nhăng này, trên bàn nhậu mà chơi đồ đoán người yêu, mười lần hết chín lần là tôi bị phạt rượu. Tôi nhức đầu: “Không biết.”

“Thọ Phương Phương.” An An đắc ý nhìn tôi, mở miệng nói. “Nhìn không ra phải không? Cái cô nàng nghiêm trang đó thế mà lại thích hấn.”

Gác chuyện gian tình phần hồng của Ứng Nhan lại, An An trở về chủ đề chính, bắt đầu hận sát không thể luyện thành gang: “Nha Nha, cô bây giờ không có bạn trai, mỗi ngày đều ca cẩm nhờ tôi giới thiệu người, giờ thì có người làm mai cho cô thật, cô lại do dự, đúng là tự chuốc phiền não vào thân.”

“Nhỏ giọng một chút, đại tỷ, nói nhỏ thôi.” Giọng An An quá lớn, Tiểu Lệ quay đầu lại nhìn bên này, Tiểu Trương ngồi ở phía trước thì dựng thẳng lỗ tai lên. “Đại tỷ à, tỷ nói em nghe xem, vận may của em chẳng lẽ tốt đến thế sao?”

“Cô quản nhiều như thế làm gì, cứ kệ đi.” An An liếc nhìn tôi, một nhát đâm máu nói: “Trên người cô có cái gì cho người ta lợi dụng được đâu. Tiền? Nhan sắc?”

Đại tỷ à, chị đã kích nặng nề quá đi! Oa oa!

Tôi mi sần lẹ khỏ ngồi nghe An An đại tỷ dìm hàng mình: “Cô nhìn cô xem, người thì gầy, lại còn mặc bộ đồ ông sờ dầy cui thế kia, nhìn chẳng khác nào cây sào trúc. Mắt to như thế, vậy mà lại mang thêm cặp mắt kính, che mắt không nói, lại còn che mắt hết nửa khuôn mặt. Còn có mái tóc dài này của cô, dài quá trời dài, trông cô lúc nào cũng ỉu xiu như vừa tỉnh ngủ ấy. Nhất là làn da của cô, chắc chắc chắc, xem đi này, còn có mụn nữa này, nhất định là thức đêm lên mạng. Đã bảo cô không biết bao nhiêu lần, làn da là bộ mặt thứ hai của phụ nữ, cô vẫn không nghe lời. Lên mạng hay ho thế sao? Yêu trên mạng cũng chỉ là phù du mà thôi, cô ngày nào cũng lên mạng, ngay ở công ty cũng chat, kết quả là tới cái rằm cũng chẳng có.”

Mấy lời phê phán lưu loát này, An An nói sinh động như mây bay nước chảy, lại còn nói tôi gầy nữa, tôi làm sao so được với cup C của cô ấy chứ?!

Tôi cảm giận bất bình, hoa dung thất sắc cắn răng, không đợi nghe hết đã ngắt lời: “Em, em, em chat hay không làm sao chị biết được?”

An An đắc ý liếc tôi một cái: “Chị đây còn không biết cô thường xuyên chat với tên Thiện Giải Nhân Y à? A, còn có một người tên Một Đêm Mười Lần nữa, chắc, toàn là tên độc không nha, Nha Nha, nếu cô xem mắt bất thành, thì đi gặp thử một lần xem sao, được thì chộp làm bạn trai luôn.”

Tôi ngây như phỗng, giả bộ thuần khiết, giữ chặt tay cô ấy. “Rốt cuộc thì làm sao mà chị biết được?”

An An chụp lấy tay tôi, chậm rãi mở miệng: “Gấp cái gì, ngoài sư phụ cô ra, không còn ai biết nữa đâu. Phải hiểu kính sư phụ thật tốt đó, biết chưa?”

Người khác không biết là tốt rồi, tôi suy sụp thở ra, trở về chỗ mình ngồi. “Sư phụ à, chị làm em sợ quá đi.”

An An không truy vấn câu này, ngược lại đi qua chỗ tôi, chủ động nói: “Cô nha, đi làm cứ lẩn về sớm, ngồi chưa nóng mông đã trốn, lần trước định giao cho cô đi ngân hàng nữa, cô lẩn nhanh hơn thỏ, cả máy tính cũng không thèm tắt.”

“Không phải vì đại tỷ ép em sao?” Tôi nhớ lại cái hạn gấp mà cô ấy giao tôi, buổi tối khó khăn lắm mới làm xong, hữu khí vô lực dựa vào ghế thở dài.

“Ép cái rắm ấy. Hôm qua thiếu chút nữa là đi đời. Chị đây vừa lúc đi photo tài liệu, Ứng Nhan xuống đây chẳng biết có việc gì, lại còn đi về phía chỗ cô, hên là Tiểu Lệ gọi hắn qua chỗ khác đó.”

“Hắn không phát hiện đó chứ?” Tâm trạng vừa lơ lửng của tôi phút chốc lại căng thẳng, nếu mà Ứng Nhan phát hiện, tôi chỉ có nước đi Tây Trúc thỉnh kinh thôi.

An An nghĩ nghĩ, rồi chắc nịch nói: “Không đâu.”

Đại tỷ à, hắn là quý dữ khó lường đó, tôi đau thương nhìn cô. An An vỗ đầu tôi, nói: “Kệ đi, giờ cứ chuyên tâm lo cho buổi gặp mặt tối nay, để tan tằm chị đây hi sinh một chút, giúp cô trang điểm đẹp đẽ, giăng lưới bắt rùa vàng, tới lúc đó cô còn phải ở trong này chịu khổ sao?”

Tôi chỉnh lại: “Sư phụ, điểm này thì sư phụ không đúng rồi. Phụ nữ có ba điều nên độc lập: độc lập kinh tế, độc lập tình cảm, độc lập sự nghiệp.”

An An ra đòn sát thủ phủ đầu tôi: “Không cần độc lập, mau làm đi, sáng làm cho xong, chiều đi bàn giao bên ngân hàng, xong rồi trở lại, chị giúp cô mua quần áo.”

Tôi nhận mệnh vùi đầu vào làm, An An tiếp tục nhắn tin với bạn trai.

Bảy giờ tối, bằng tay nghề trang điểm xuất thần của An An, tôi rực rỡ xuất hiện ở hội quán trà tâm duyên XX.

Tiến đến gần chiếc xe taxi đậu trước quán trà, tôi dặc ý soi mình vào gương, vừa lòng nhìn bóng của mình phản chiếu lại thật xinh đẹp, mắt to lúng liếng, thật không ngờ tay nghề trang điểm của sư phụ tôi lại mát như thế, ngoại trừ trên cằm có hai cái mụn quật khởi không chịu giấu mình đi, tôi hoàn toàn có thể coi là xinh đẹp.

Bộ dạng này làm tôi vô cùng tự tin. Tôi tao nhã đi đến lô ghế đã hẹn, A Mai và anh chàng rùa vàng hình như đang đợi sẵn ở đó. Bà A Mai nhìn thấy tôi lập tức ngậy cả người, vội vàng tươi cười đứng lên: “Nhị Nha tới rồi, mau đến đây đi con.”

Trong lòng tôi có vài phần dặc ý. Ha ha, xem cho kĩ đi, chưa từng thấy Nhị Nha tôi xinh đẹp như thế này phải không? Cũng không còn cách nào khác, xinh đẹp thế này, liếc một cái cũng có thể làm người ta kinh diễm nha!

Người đàn ông đang ngồi xoay lưng về phía tôi nghe thế, liền mỉm cười quay người lại.

Àm, trời đất đảo lộn. Đang nhìn tôi, chính là mỹ nam!

Chương 8

Từ khi sinh ra tới giờ, tôi thừa nhận, đây là lần đầu tôi rung động thế này. Người đàn ông ấy có khuôn mặt rất đẹp.

Tôi trước nay không tin đi xem mắt cũng có thể gặp được soái ca, nhưng bây giờ đúng thật đã gặp được, trái tim trong lồng ngực đập thịch thật mạnh. Nhưng mà, bất quá cũng chỉ đập thịch một cái thôi.

Qua bàn tay tôi luyện của tên nhãi Thôi Nam, tôi đã sớm thấm thía một đạo lý, nam sắc vô cùng nguy hiểm, động vào là phải cẩn thận. Tìm soái ca làm bạn trai tuyệt đối là một hạng mục đầu tư nguy hiểm, hướng chi nam sắc trước mặt tôi còn ăn đứt cả Thôi Nam, hơn nữa còn có tiền tài vật chất làm chỗ đứng.

Ngay lúc đó, trong lòng tôi có một dự cảm mãnh liệt, tên này không phải tìm tôi chỉ để vui vẻ đó chứ? Nhìn hỏa lực anh ta trang bị, thì dù có son phấn dày cỡ nào cũng bị quét sạch sẽ không thương tiếc, muốn làm đường tiến rộng mở cũng không phải là chuyện khó khăn, nhưng mà tôi cũng không phải dạng dễ xơi đâu.

Nhưng, tôi lại nghĩ tới phân tích của An An. Nếu là lừa tiền, mục tiêu tôi đây sẽ làm anh ta tức hộc máu. Nếu là lừa sắc, tôi quan sát khuôn mặt anh ta, thì tôi cũng không bị lừa nhiều cho lắm.

Bà A Mai chẳng cho tôi nhiều thời gian suy nghĩ, thân thiết nắm lấy tay tôi kéo qua một bên, ấn tôi ngồi đối diện với anh rùa vàng kia, bắt đầu giới thiệu về tôi: “Gia Gia, đây là Nha Nha, nha đầu này rất giỏi, có nghe nói đến tập đoàn Thiên Thịnh chưa? Nó đang làm ở bộ phận trọng yếu của Thiên Thịnh đó.”

Tôi bắt đầu đổ mồ hôi, công phu miệng lưỡi của bà A Mai quả nhiên không chỉ thể hiện tốt trên bàn mặt chược mà cả ở ngoài cũng thế, tôi chỉ là một nhân viên nho nhỏ như thế, vào miệng bà sao lại thành nhân viên trọng yếu thế kia, tôi không khỏi hoài nghi những lời bà từng nói về anh rùa vàng này.

Anh rùa vàng hư hư thực thực kia vẫn mỉm cười lắng nghe, thân người hơi đổ về phía trước, thỉnh thoảng lại phối hợp nói với bà A Mai vài tiếng, lại thêm mấy câu “Không sai.” Lời nói dù linh tinh, nhưng vẫn thể hiện vẻ vô cùng hứng thú. Bộ dạng của anh ta giống như châm thêm lửa cho bà A Mai, bà bắt đầu kể tất tần tật chuyện của tôi ra, kể cả chuyện nhà. “Gia đình của Nha Nha cũng rất tốt, mẹ làm ở cục Giáo dục, cha làm ở cục Vệ sinh, là dòng dõi thư hương đó nha.”

Tôi bấn loạn, bà ấy chém cũng dữ quá rồi, mẹ tôi chỉ là nhân viên vệ sinh ở cục Giáo dục, cha tôi chỉ là nhân viên nấu ăn ở cục Vệ sinh mà thôi, sao có thể nâng lên thành dòng dõi thư hương chứ?

Tôi đang chuẩn bị mở miệng, thì thấy khoe môi soái ca bên kia giật giật, vẻ mặt anh ta có chút quái dị, không giống vẻ hứng thú ban nãy, mà giống đang nhin cười hơn. Lòng tôi thót một cái, tên này, chẳng lẽ biết cái gì sao?

Tôi bắt đầu thật sự đánh giá người đàn ông quyền rũ trước mặt, tôi càng nhìn càng thấy kì quái, trông anh ta càng nhìn càng thấy quen!

Nhưng mà tôi dám khẳng định, trong cuộc sống chán nản mờ mịt như phòng không gắn cửa sổ của tôi, nếu đã từng gặp qua tuyệt thế mỹ nam như này, nhất định ấn tượng sẽ khắc sâu không quên, cơ mà người trước mặt tôi nghĩ tới nứt óc cũng không nhớ ra là ai. Tôi muốn hỏi anh ta quá, sao khuôn mặt anh ta lại trông quen đến thế cơ chứ?

Bà A Mai rốt cục đã giới thiệu xong gia cảnh nhà gái, quay đầu lại phía tôi bắt đầu giới thiệu gia cảnh nhà trai: “Nha Nha, đây là Trình Gia Gia.”

Hóa ra anh rùa vàng hư hư thực thực này tên là Trình Gia Gia, trong đầu tôi lục tìm lại lần nữa cái tên này. Không có ấn tượng. Cuối cùng tôi xác định là tôi không hề quen biết anh ta. Đại khái là tôi đang nhìn anh ta quá chăm chú, phá hỏng cả hình tượng thực nữ xinh đẹp ban đầu, khiến anh ta rời mắt khỏi bà A Mai, nhìn tôi, trong mắt tỏa ra tia hứng thú.

Bên dưới bàn, bà A Mai huých chân tôi, tôi vội vàng thu hồi tầm mắt, ngồi lại nghiêm chỉnh, khôi phục phong thái thanh tú lịch thiệp.

Vừa rồi bà A Mai nói một đồng về thân thế nhà anh ta, tôi một chữ cũng nghe không vào, chỉ lo chăm chú nhìn. Kì thật, dựa vào việc bà A Mai giới thiệu gia cảnh nhà tôi, thì chẳng thể trông cậy được vào những gì bà ấy nói về gia cảnh của anh ta.

Tôi không tiền cũng không sắc, soái ca này coi như cũng bị bà A Mai lừa đến rồi. Tôi nhả nhận nhấp ngụm trà thơm, thôi quên đi, cứ xem như tôi đây bồi già trẻ bọn họ một bữa trà. Nhưng mà gấu mèo trên nông trại ảo của tôi hôm nay sinh con, thế nào cũng có rất nhiều người rình ở trên.

Mùi trà thơm mát ngọt lành, đề tài nói chuyện thoải mái, đối diện là mỹ nhân xinh đẹp tươi cười, còn có một bà già nói nhiều, cảnh đẹp vô cùng hòa hợp, vô cùng sáng khoái.

“Không còn sớm nữa rồi, cháu bà ở nhà còn chờ bà về ru ngủ, bà về trước nhé.” Bà A Mai sau khi uống vài chén trà, nhìn thấy tình hình tốt đẹp, tìm cơ chuẩn bị rời đi.

Tôi đang lo lắng cho gấu mèo con của mình đang bị rất nhiều người rình, thấy thế cũng đứng lên muốn trốn đi, ai ngờ Trình Gia Gia lại mở miệng. “Bà A Mai đi thông thả ạ. Lý tiểu thư, thời gian còn sớm, chi bằng chúng ta đi dạo một chút, cảnh ở bờ sông rất đẹp.”

Tôi ngẩng đầu lên, thấy Trình thiếu gia đang nhìn tôi, vẻ mặt chờ mong rất chân thật, không giống giả bộ.

Này này, biểu hiện của tôi giống như sẽ tiến thêm một bước với anh sao?

Bà A Mai đi tới cửa rồi mà cũng xoay người lại giúp tôi trả lời. “Tốt lắm, tốt lắm. Nha Nha, dù gì cũng thành người một nhà cả rồi, con ra ngoài đi dạo với Gia Gia đi.”

Gấu mèo con ơi, coi như chúng ta không có duyên phận rồi!!!

Tôi mỉm cười, dịu dàng nhận lời: “Vâng.”

Đối với Trình Gia Gia đây nghi vấn kia, tôi chọn phương pháp bảo thủ, binh đến tướng chặn, thủy đến thổ đầu, tôi dù không có lương duyên, cũng không hồ đồ liều lĩnh được. Ngày mai phải về hỏi kinh nghiệm An đại tỷ mới được, hai mươi bảy năm kinh nghiệm sống phong phú của cô ấy tuyệt đối có thể soạn thành một cuốn sử thi tình cảm cho tôi tham khảo.

5. Chương 09 - 10

Chương 9

Đêm đầu thu thật thích hợp để tản bộ, bờ sông gió lạnh phơ phất, nơi nơi đều thấy những bóng người đứng cạnh nhau thành từng cặp. Ở thành phố D, bờ sông này được người ta gọi là phố tình nhân. Vừa vào đêm, bờ sông u tĩnh, đèn đuốc mờ ảo, đúng là nơi lãng mạn để hẹn hò, các cặp tình nhân ở thành phố D đều hay chạy đến đây tự tình, dọc hai bên bờ sông chỗ nào cũng có cảnh xuân độc đáo.

Vừa tới bờ sông tôi đã hối hận, chúng tôi chỉ là đôi nam nữ vừa quen biết, ngay cả nội dung nói chuyện cũng chỉ xoay quanh vấn đề thời tiết, đi chỗ nào không đi, lại đâm đầu đi đến nơi sống sắc sinh hương thế này, ngồi trong quán trà còn tốt hơn nhiều.

Chúng tôi dựa vào lan can cạnh bờ sông hóng gió, còn chưa kịp thưởng thức cảnh sông trước mặt, thì bên cạnh đã xuất hiện một cặp tình nhân, cách chúng tôi hai ba bước, nhiệt tình hôn, chẳng xem người xung quanh ra gì, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh ái muội làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Tôi nhanh chóng xoay người quẹo sang phải, cực lực phóng tầm mắt ra sông, bắt đầu tìm chuyện để nói. “Nơi này thật đẹp.”

“Đúng là đẹp thật.” Trình Gia Gia quay đầu nhìn tôi, ánh mắt là lạ, kèm theo một tia ý cười.

Tôi lập tức phát hiện lời mình nói không được ổn, bờ sông này phong cảnh đẹp, dân thành phố D ai mà chả biết, tôi lại cứ nhiên nhìn cặp tình nhân bên cạnh, rồi tấm tắc khen cảnh đẹp.

Hai đứa đứng gần đó dường như muốn chứng minh cho lời tôi nói, hôn càng lúc càng nhiệt tình, tôi cảm giác da mặt dày cui của mình bắt đầu nóng lên. Tốt tốt, đèn ở đây mờ, không thể thấy được tôi đỏ mặt đâu.

Tôi đưa tay vuốt vuốt tóc, vụng trộm nhìn xung quanh, muốn tìm một chỗ không có mấy cặp nhiệt tình thế này.

Nhưng mà xem hết một lượt, tôi mới phát hiện lớp trẻ ngày nay thật là lớn mật, ở trắng cổ không xa phía trước, khuất trong mây bụi lùm, có mấy đôi tình nhân trẻ ngồi nằm đủ kiểu, mặc kệ xung quanh, làm mấy chuyện sỗ sàng đến nỗi khiến người ta lú lờ. Thậm chí có một cô gái quần áo đã tụt xuống hết nửa. Nhớ trước kia lúc còn đi học, tôi với Thôi Nam cũng từng đến đây thưởng hoa ngắm trăng một phen. Nhưng chúng tôi rất thuần khiết nha, cùng lắm chỉ là nắm tay nhau thôi, nhìn đông nhìn tây cả nửa ngày, trốn trốn tránh tránh, nắm tay mà chẳng dám nhìn thẳng mặt nhau, hơn nữa lúc đó bờ sông cũng không đầy một vườn xuân sắc như bây giờ.

“Phía trước có một quán cà phê khung cảnh hữu tình, chi bằng chúng ta ghé đó ngồi đi.” Giọng Trình Gia Gia hiểu ý vang lên, ngắt ngang suy nghĩ của tôi.

Tôi ngưng ngưng ho hai tiếng, thu hồi tầm mắt, đang muốn mở miệng thì điện thoại bắt đầu reo.

Tôi vội vàng lấy điện thoại di động ra, không thấy hiện tên người gọi, liền nhận máy. “Xin chào.”

“Nha Nha, anh đang ở dưới lầu nhà em, Tiểu Thanh có tìm đến quấy rối em không?” Âm thanh trong điện thoại làm da đầu tôi căng thẳng, cái quái gì thế này? Tên Thôi Nam này là thiên lý nhãn sao? Tôi thật vất vả mới né tránh được anh ta, giờ anh ta lại tìm được tôi.

Tôi theo bản năng liếc nhìn Trình Gia Gia ở bên kia một cái, Trình Gia Gia đang đắm chiêu nhìn tôi, biểu hiện trên mặt có phần kì quái, xem ra anh ta đã nghe thấy được, aiiz, hiệu quả khuếch đại âm thanh cũng thật là tốt quá rồi, mấy lời tùy tiện này ai nghe mà chẳng nghĩ ngờ.

“Tôi nghe điện thoại.” Tôi gật đầu ý nói với anh ta, đi xa vài bước, trước mặt người khác, tôi vẫn phải trưng ra bộ dạng thanh thuần, không thể tùy ý ngắt ngang điện thoại như khi ở nhà được.

“Nha Nha, thật xin lỗi, xin lỗi em, đều tại anh cả, Tiểu Thanh trước kia rất rộng rãi, anh cũng không nghĩ cô ấy lại như thế.” Giọng Thôi Nam bắt đầu lải nhải.

“Rốt cục là anh muốn cái gì?” Đầu tôi lớn thế này mà có khi phải hỏng với anh ta mất, anh ta muốn làm cuộc sống của tôi hỏng bét mới bằng lòng sao?

“Nha Nha, đừng như thế, anh trước kia có rất nhiều chuyện hồ đồ, là anh không đúng. Cho anh thêm một cơ hội, anh sẽ đối xử với em thật tốt, không làm em đau lòng nữa đâu.” Nói xong lời cuối cùng, vị lão huynh này còn tình chân ý thiết ngạo ngạo một cái.

Tôi thật sự không muốn quan tâm nữa, nói thẳng.

“Thôi Nam, anh nghe đây, tôi lặp lại lần nữa.” Tôi liếc nhìn Trình Gia Gia, anh ta đang dựa vào lan can trước mặt, cách tôi một khoảng như thế, chắc là không thể nghe được tôi nói gì, tôi nén lại giọng nói bức tức. “Tôi với anh không còn cơ hội nữa, tôi có bạn trai rồi.”

“Anh không tin.”

Người này tính tình vẫn cứng đầu như thế, tôi cắn răng, nhấn tâm hạ lời. “Tin hay không tùy anh, tôi giờ đang đi với bạn trai tôi, anh thích chờ ở đâu thì cứ chờ, đêm nay tôi không về nhà.”

Ông trời ơi, phù hộ cho Trình Gia Gia đừng nghe thấy lời của con.

Tôi dập điện thoại, trực tiếp tắt máy, điều chỉnh lại nét mặt: “Đi thôi, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Trình Gia Gia đang nhìn nước sông tới xuất thần, nghe tôi gọi bỗng ngáy người ra một lúc, rồi phục hồi tinh thần lại, nói: “Bên kia có quán cà phê, chúng ta qua đó ngồi.”

Tôi không biết Thôi Nam nghĩ thế nào, nhưng khi Trình Gia Gia đưa tôi về nhà, chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu.

Chào tạm biệt xong, tôi về nhà, tắm rửa rồi mở máy tính lên. Thật không ngờ, trên diễn đàn hôm nay lạnh tanh, “Thiện Giải Nhân Y” hay “Một Đêm Mười Lần” đều không có trên đó. Cũng chỉ có một mình Chi Chi muối muối bày ra biểu cảm nhảm chán. Tôi bỗng lóe lên hy vọng, gấu mèo nhỏ của tôi còn có cơ hội sống sót, tôi nhấp vào lịch sử hoạt động, mặt đen đi mất nửa, trên đó viết, mười phút trước Thiện Giải Nhân Y đã vào trộm mất một con gấu trúc con.

Mười phút trước, tôi tức giận phi đến diễn đàn, trộm gấu mèo nhỏ của tôi, thế mà cư nhiên lặn mất tăm. Tôi gõ ra hàng loạt emo SM với hành hung Thiện Giải Nhân Y, nhưng anh ta chẳng hề có phản ứng. Nhìn cái ava xám xịt kia, tôi bỗng nhiên nhớ ra, khó trách hồi tối tôi thấy mặt Trình Gia Gia quen quen, hóa ra chính là soái ca trong bức ảnh Nhân Y quảng qua cho tôi hôm trước.

Ý nghĩ này làm tôi sốc như bị sét đánh, thế giới này loạn rồi à? Tôi bắt đầu điên cuồng tìm lại lịch sử nói chuyện, nhìn lại soái ca trong bức ảnh đó. Tìm rồi mới phát hiện việc này thật không dễ, mấy ngàn trang chat, tôi dò muốn trắng cả mắt.

Ngay khi tôi sắp lé mắt ra, thì Nhân Y ca ca dục bào mỹ mạo tiến đến: “Tắm xong thật sáng khoái nha, Tiểu Nước Tương, để em phải chờ rồi, ha ha, tìm anh có chuyện gì thế? Anh không ngờ em nhớ anh đến thế đó.”

Tôi đã sớm đem chuyện gấu mèo con quảng qua một bên, nhéo anh ta: “Nhân Y, anh đưa ảnh của anh đây cho em, ảnh lần trước anh gửi phải là ảnh của anh không?”

Thiện Giải Nhân Y chậm rãi quạt cây quạt: “Ảnh chụp nào?”

Tôi thấy tinh thần mình như đang bị xé làm đôi: “Đừng có hỏi thế nào nữa, đem hình ảnh quảng qua đây đi, có chuyện cần gấp.”

Thiện Giải Nhân Y trước mặt tôi cười hi ha: “Hình khỏa thân có muốn xem không?”

Tôi bạo phát: “Hình gì cũng được, quảng qua đây, không tôi kick anh đấy.”

Tôi là quản lý diễn đàn, muốn kick ai ra đều được, nhưng tôi chưa từng kick người nào, dù bức xúc quá cũng chưa từng. Thiện Giải Nhân Y hoảng sợ, vội quảng lên một cái ảnh thật đẹp, quả nhiên là một người tôi chưa từng thấy qua, so với bức ảnh trước chẳng hề giống nhau.

Anh ta lại quảng ảnh chụp của người khác lên!!!

Chương 10

An An đại tỷ buổi sáng vừa thấy tôi tới thì mắt lóe sáng, lôi ngay tôi qua một bên. “Này, đêm xuân thế nào rồi?”

Tôi nhúc đầu, mi sầu mày khổ nói: “Em gặp được một trang tuyệt sắc mỹ nam.”

“Đừng có xạo, nói thiệt coi.” An An vỗ đầu tôi, cái cô này, nghiện vỗ đầu tôi rồi sao?

Tôi thở dài, aiiz, chuyện này quả nhiên chẳng ai tin được. Nhưng tôi đã sớm chuẩn bị tinh thần.

“Em nói thật mà.” Tôi lấy điện thoại, bấm bấm tìm cái ảnh chụp, đưa qua cho An An, vừa lòng nhìn mắt An An trợn tròn lên.

Ha ha, ngày hôm qua thừa dịp Trình Gia Gia đứng tính tiền, tôi vụng trộm đến bên cạnh anh ta vờ bấm điện thoại rồi chụp hình. Dù hình chỉ thấy được một bên mặt mờ mờ, nhưng vẻ tuyệt đại phong hoa của Trình Gia Gia vẫn ngời ngời.

“Soái ca nha.” An An chảy nước miếng, quay đầu nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, “Nha đầu nhà cô thích nhé, người ta tài mạo song toàn, vậy mà cô còn trưng ra cái bản mặt sầu khổ thế là sao?”

“Nhưng mà, em thấy anh ta rất quen...” Tôi ngập ngừng nói cảm giác của mình với An An.

Đối với nghi vấn của tôi, An đại tỷ cười nhạt: “Cô không phải xem Hồng Lâu Mộng nhiều quá đấy chứ, còn tưởng đã từng gặp qua anh ta sao? Trên đời này người giống nhau thiếu gì, ai biết được tấm ảnh Thiện Giải Nhân Y đưa qua có phải là anh ta hay không.”

Tôi suy nghĩ, lắc đầu. “Không biết nữa, nhưng vẫn thấy quen quen.”

“Ta nói ta nói, chỉ là có điểm giống nhau mà thôi. Cô xem trên tivi, thấy nhiều ngôi sao điện ảnh, có khi na ná giống cũng nên.” An An đứng đưa chân trên ghế, không để ý xung quanh, cần trái tấp một cái cốp, móng tay hình hoa lan sáng lấp lánh. Hôm nay Ứng Nhan về tổng bộ, biểu hiện của mọi người đều giống nhau, trên mặt đều biểu đạt đầy đủ thông tin “sếp không có đây đó”.

Tôi thấy cũng có lý, trong lòng bỏ đi cái nghi vấn này. Nhìn mọi người xung quanh thoải mái, tôi bắt đầu thấy ngứa ngáy, khó có khi nào Ứng Nhan vắng mặt, thời gian quý báu này không thể bỏ qua được.

Khi tôi bật QQ lên, đang click chuột vào thu hoạch ao cá thì An đại tỷ thành linh mở miệng nói một câu. “Nhưng mà, cái tên Trình gì đó thân thể tốt như vậy thì đúng là có vấn đề, cô nên thăm dò tình hình của hắn ta cho tốt.”

Tôi đang buồn rầu việc này, nghe vậy chán nản quay đầu: “Đúng thế, em cũng nghĩ vậy đó, chị biết nhiều chuyện, hay là chị điều tra giúp em đi.”

“Có gì đâu.” An An xoay người, vung tay, quả táo bay thành hình vòng cung vào thùng đựng giấy vụn đằng xa. “Soái ca đó làm ở đâu? Tên gì? Chút chuyện nhỏ đó sự phụ sẵn sàng giúp cô.”

Tôi mừng rỡ, cầm lấy bàn tay thon mềm của cô ấy ra sức lắc. “Sư phụ, chị thật quá lợi hại, ở thành phố D này chuyện gì chị cũng làm được hết nha.”

An An vô cùng khoái trá, ưỡn ngực, móng tay vỗ vỗ vào vòng ngực cup C: “Chuyện này cứ giao cho sư phụ, thể hắn ta làm ở chỗ nào?”

Bà A Mai nói Trình Gia Gia đang làm việc ở tập đoàn Thụy Ân, Thiên Thịnh mà so với Thụy Ân thì chỉ là tập đoàn nhỏ. Một tập đoàn lớn như vậy mà muốn hỏi thăm về một người cũng không phải dễ, nhưng An An nhà ta thần thông quảng đại, nói được thì chắc là làm được. Tôi mở miệng đầy chờ mong: “Thụy Ân.”

“Thụy Ân? Tập đoàn Thụy Ân đang hô phong hoán vũ, thành lập mấy năm trước sao?” Mày An đại tỷ nhú lại. “Người trong công ty đó chị không biết, nhưng mà quản lý Ứng rất rành chỗ đó, em đi hỏi hần ta xem sao.”

Mỗi lần An An nói tới quản lý Ứng, đều phát âm chữ “lý” thật nhẹ, đây là thói quen trong công ty chúng tôi.

Công ty chúng tôi có thói quen lấy một chữ chức danh đi kèm họ để xưng hô với lãnh đạo, tỷ như tổng giám đốc Vương thì gọi là Vương tổng, chuyện này thì vô cùng bình thường rồi, vấn đề nằm ở chỗ cấp bậc quản lý cơ. Công ty chúng tôi có bốn quản lý, một người họ Tương, Tương kinh – đọc ra na ná tiền thưởng, làm người ta yêu thích, người thứ hai họ Tiền – Tiền kinh – đi tới, cũng không phải là vấn đề lớn. Người thứ ba là Thọ Phương Phương, Thọ kinh – đồng âm với “thụ tinh”, cuối cùng là tên họ Ứng người người oán hận kia, Ứng kinh...

[kinh để gọi tắt chức danh quản lý, cũng giống như chữ tổng trong Tổng giám đốc. Nghĩa những cái tên đều theo từ đồng âm của tiếng Trung.]

Xưng hô “Ứng kinh” này cũng hài giống như “Thọ kinh”, vô cùng độc đáo nên đã được đông đảo nhân viên yêu thích, lưu truyền ở các cấp dưới. Nhất là chuyện “Thọ kinh” thâm mến “Ứng kinh”, mọi người chế ra không biết bao nhiêu là chuyện hài về hai cái danh xưng này. Dĩ nhiên là “Thọ kinh” và “Ứng kinh” chưa bao giờ nghe thấy mấy chuyện đó.

“Ứng kinh???” Tôi không khỏi thất thanh, văn phòng đương yên tĩnh bỗng vang lên tiếng “Ứng kinh” long trời lở đất, làm mọi người phải quay đầu lại nhìn tôi.

“Nhỏ chút, nhỏ chút.” An An bất mãn chỉ tay về phía bàn tôi, đánh mặt qua phía cửa: “Không thấy Thọ kinh vừa đi qua à?”

Tôi bất động thân trên, liếc mắt ra bên ngoài, thấy sau lớp cửa kính, Thọ Phương Phương đang nhú đôi mày thanh tú nhìn vào bên này.

Đầu tôi cúi thấp. “Cô ta không có thấy em. Nhưng mà, sư phụ, sao chị lại để em đi gặp Ứng Nhan cơ chứ. Lần trước em có lấy một hộp trang điểm tặng phẩm của công ty đối tác về, bị Ứng Nhan bắt gặp, sau đó hần ta ngày nào cũng đuổi theo em đòi em lấy về mấy hộp. Em giờ vang danh cả phòng nghiệp vụ quốc tế đấy, ai cũng biết Lý Nhị Nha, nhân viên hành chính lòng tham không đáy, trắng trợn lấy của công ty khách những mười hộp tặng phẩm về. Ngày hôm qua hần còn tìm em để lấy thêm, em như thế chẳng phải tự chui đầu vào rọ sao?!”

An An không đồng ý với tôi, ngược lại nở nụ cười xấu xa : “Ai biểu cô vâng lời như thế, lúc trước chị đây còn đi công tác một mình, hần ta đòi chị lấy quà tặng của bên ngân hàng về. Chị nói ngân hàng đã giao quà tặng xong rồi, hần ta sĩ diện, sẽ không trực tiếp đi lấy đâu. Thêu dệt như thế là yên chuyện chứ gì.”

“Nhưng mà em cũng không tìm hần đâu, đại tỷ, chị hứa giúp em rồi thì phải giúp tới cùng nha.” Tôi bắt đầu nín tay áo An An làm nũng, tôi cao ráo mà kéo tay An An tầm thước xinh xắn, nhìn cứ quái quái. Nhưng tôi mặc kệ, chuyện chung thân đại sự quan trọng hơn nha, muốn nòn thì cứ nòn đi.

An An bị tôi kéo đến phiên, bắt đắc dĩ thở dài : “Được rồi, được rồi, để chị bảo bạn trai chị hỏi đồng nghiệp về Thụy Ân cho. Chị như vậy đã rất có đạo sư phụ rồi đó, mà cô thì chưa có hiểu kính được gì hết nha, ngay cả tìm hiểu đối tượng cũng phải nhờ sư phụ ra tay.”

Tôi nghe An An ừ ừ với bạn trai nửa ngày, rồi chờ bạn trai cô ấy gọi hết bốn phương tám hướng hỏi thăm bạn bè, rốt cục được An An phán một câu : “Đây đích thị là rùa vàng hàng thật giá thật!”

Trình Gia Gia, năm nay hai mươi bảy tuổi, thể kiện mạo đoan*, được tập đoàn Thụy Ân ở thành phố D phong chức giám đốc, trước mắt chưa có bạn gái chính thức. Đây chính là thông tin mà bạn bè của bạn trai An An cung cấp về Trình Gia Gia độc thân, những thông tin này giúp anh ấy thoát khỏi danh phận hư hư thực thực, chính thức thăng thành một con rùa vàng chói mắt.

[thể kiện mạo đoan : thân thể cường tráng, dung mạo đoan chính.]

Với tin tức này, tôi với An An hai mặt nhìn nhau, tuy rằng lý lịch của anh ấy thật là lấp lánh, nhưng tôi vẫn không mấy tin lời của bà A Mai. Lúc đầu thì thấy mơ hồ, nhưng sau khi biết thân phận của Trình Gia Gia, tôi lại không biết phải phản ứng ra sao.

An An bỗng nhiên dùng sức lắc tay tôi: “Quá liều giá cả thôn, tựa nhất giá cả điểm.* Nhà càng để lâu càng lên giá, phụ nữ để càng lâu càng sụt giá. Nha Nha cô năm nay hai mươi lăm rồi đó.”

[qua thôn này thì không còn tìm được chỗ trọ nữa đâu : ý nói lỡ làng rồi thì không tìm được người thứ hai như thế nữa đâu]

Tôi hận An An, bản thân có bạn trai rồi thế mà còn dim hăng tuổi tôi, dim thì dim chứ, nhưng sao dám bảo tôi hai lăm hả?! Cô đây chỉ mới hai tư thôi nha!!!

Tôi cũng dùng sức lắc lại: “Sư phụ, em quyết định rồi, thà rằng bỏ lỡ vạn lần, nhưng không thể lơ lửng một lần!”

6. Chương 11 - 12

Chương 11

Ứng Nhan trở về công ty lúc mới ba giờ chiều, khi bóng người có đường làm quan nở rộ kia xuất hiện ở góc hành lang thì tôi đang photo mấy tập biên lai cuối cùng, tôi tái mặt thấy trong tay hấn ta chẳng còn mười hộp trang điểm cầm theo lúc đi.

Xong rồi, hấn đem tặng hết cho mấy tỷ tỷ trên tổng công ty mất rồi. Tôi theo bản năng thụt lùi lại, tốt nhất là đừng nhìn thấy tôi, trăm ngàn lần đừng có nhìn thấy tôi!

“Nha Nha.” Mặc kệ tôi hi vọng thế nào, giọng ác ma của Ứng Nhan vẫn vang lên bên tai như thường lệ.

Thông thường khi Ứng Nhan muốn trừ tiền lương của tôi, đều dùng cái giọng quan lớn gọi “Tiểu Lý”, mỗi lần hấn về mà kêu “Nha Nha” thì nhất định là có việc muốn sai bảo tôi, tôi biết, hấn ta hấn là muốn tôi lấy thêm mấy hộp nữa.

“A, quản lý Ứng.” Tôi cao giọng, quay đầu, tay tăng tốc photo. NND, tôi vừa mới làm với An An xong, đồng đơn từ này cần phải giao ngay.

Ứng Nhan tới đứng cạnh tôi, thuận tay chỉnh lại đồng đơn từ: “Lại phải đi giao hóa đơn bên công ty mỹ phẩm à?”

“Dạ, không phải.” Tôi linh cơ vừa động, nói dối ngay. “Mấy cái này là giao cho bên xây dựng ạ.”

“Xây dựng? Xây dựng à...Vừa hay, vừa hay...” Giọng hấn cao lên vài phần, tôi buồn bực, sao tới bên xây dựng mà hấn cũng cao hứng thế kia?

“Lần trước quản lý Dương bên xây dựng đến tìm Thợ Phương Phương có mang theo một bộ đồ dùng bếp, tôi xem qua thấy đúng là hàng chất lượng cao. Cô lần này đi giao hóa đơn từ, hỏi xin bọn họ mấy bộ, tôi có việc cần dùng gấp.”

Loảng xoảng, tôi nghe thấy tiếng lòng mình tan nát. Thế nào là tự làm tự chịu, thế nào là biến khéo thành vụng, thế nào là không trộm được gà mà còn mất nắm gạo, thế nào là làm bậy không thể sống, xin hãy đến thỉnh giáo Lý Nhị Nha tôi đây!

Tôi nghiêng răng kèn kẹt chạy đi giao hóa đơn, vô cùng đau khổ mà tới công ty xây dựng. Chẳng có lãnh đạo đến thăm mà muốn đòi quà tặng, cái vụ này có da mặt dày ba thước cũng chẳng thể làm nổi.

Tôi chịu đựng ánh mắt của nhân viên công ty người ta, ưỡn ngực mặt mo đi tới chỗ em gái quầy tiếp tân mới vào làm, đòi ba hộp quà tặng. Khi ôm mấy cái hộp đi qua cửa sắt dày, trong lòng tôi hung hăng thề,

nếu sau này Ứng Nhan còn bắt tôi làm mấy chuyện như thế, tôi quyết định phải noi gương An An, thà chết chứ không theo. Không sợ mỗi ngày hắt gió huấn tôi, không sợ hắt trừ lương, không sợ hắt ghi tên lên bảng phê bình nhân viên, tôi mặc kệ, không sợ là không sợ!

Tối khi tôi về công ty thì đã năm giờ chiều, An An cũng đã dọn dẹp đồ chuẩn bị ra về. Chạy một vòng lớn như vậy, tôi nước miếng tôi còn chưa kịp nuốt, khát khô cổ chỉ vì ba cái hộp đồ dùng bếp của Ứng Nhan. Nhìn bộ dạng của tôi, An An một chút cũng không tội nghiệp, còn bĩu môi, tôi biết, trong mắt cô ấy tôi chính là khúc gỗ không thể điêu khắc được.

Tôi nhìn lên đồng hồ, còn 5 phút nữa là tan tầm. Tôi vội cầm mấy hộp quà đi gặp Ứng Nhan, chuyện này cứ làm sớm sớm cho yên tâm, ai mà biết ngày mai hắt lại nghĩ ra trò gì nữa.

Văn phòng Ứng Nhan ở lầu sáu, bên cạnh là văn phòng của quản lý nghiệp vụ Thọ Phương Phương. Tôi đi lên đúng lúc cửa phòng Ứng Nhan không khép kín, tôi nhất thời không để ý, trực tiếp đẩy cửa đi vào, vừa lúc nhìn thấy hắt ta và Thọ Phương Phương đang bàn việc gì đó với mấy tính.

Ứng Nhan chỉ vào mấy tính không biết nói câu gì, Thọ Phương Phương đứng phía sau lưng hắt ta, một tay chống lên trên lưng dựa của ghế, người khom xuống, bộ ngực đầy đặn dặt hắt lên tay hắt.

Ai da, này này Ứng Nhan, cư nhiên bị Thọ Phương Phương ăn đậu hũ* mà cũng không biết sao? Tôi không ngờ lại gặp phải tình huống ái muội thế này, tay chân luống cuống chẳng biết làm thế nào, chờ đi khi tôi tỉnh táo lại định yên lặng rời khỏi như khi đến thì Ứng Nhan đã nhìn thấy tôi, hắt mặt mày hớn hở đứng lên đón tôi: “Nha Nha, cô tới đúng lúc quá, tôi đang có việc tìm cô đây.”

[ăn đậu hũ : dê xồm]

Tôi thầm kêu khổ trong lòng, Ứng Nhan ơi là Ứng Nhan, rốt cục là tôi đã đắc tội gì với anh, bình thường anh ức hiếp tôi, sai sử tôi, tôi đều ngoan ngoãn vâng lời. Nay trước mặt Thọ Phương Phương lại gọi tôi thân thiết như thế, chẳng phải làm cho cô ta nghi ngờ sao?

Tôi nơm nớp lo sợ đứng một bên, không biết Ứng Nhan có ý tứ gì. Ứng Nhan tiếp tục dùng bộ dạng ôn hòa chưa từng có, cười tủm tỉm với tôi: “Tôi đang cùng quản lý Thọ nói chuyện này, xong ngay đây, cô chờ chút nhé.”

Thọ Phương Phương sau khoảnh khắc nhìn thấy tôi, liền thẳng người lên, lập tức biến tư thế ái muội với Ứng Nhan ban nãy thành tư thế thảo luận công việc thích hợp. Lúc nghe xong lời của Ứng Nhan, ánh mắt cô ấy có chút nghi ngờ, thỉnh thoảng lại liếc sang tôi dò xét.

Bên này Thọ Phương Phương liếc tôi, bên đây Ứng Nhan lại lửa cháy đổ thêm dầu: “Quản lý Thọ, tôi với Nha Nha có việc, chuyện bộ khảo hạch nghiệp vụ này nói sau đi.”

Thọ Phương Phương không hổ là dân nghiệp vụ, thấy tình thế thay đổi, lập tức cười ôn hòa: “Được rồi, quản lý Ứng. Anh cứ nói chuyện với Nha Nha, tôi ở văn phòng sát vách đợi anh, anh xong chuyện chúng ta lại bàn tiếp.”

Đều đã gần tan tầm, Thọ Phương Phương tìm Ứng Nhan nói chuyện này, tức là muốn kiếm chuyện để mời hắt ta đi ăn tối thôi. Tôi không muốn phá không khí riêng của cô ấy và Ứng Nhan, nhưng cũng không thể không thấy chuyện này đang rối cả lên, thật khiến người ta hận mà!!!

Tôi mở miệng thật cẩn thận: “Quản lý Ứng, đây là bộ trừ phẩm ngài nhờ tôi lấy, tôi để ở đây, không có việc gì thì tôi xin phép đi trước.”

Tôi không muốn chuốc họa vào thân nha, đối mặt với hàn khí lăm liệt như thế, tôi chỉ muốn bỏ của chạy lấy người, vì muốn để cho Thọ Phương Phương thấy khoảng cách giữa tôi và Ứng Nhan, tôi phải đổi gọi hắt là “ngài” thay vì “anh”.

Lời này quả nhiên là hiệu quả phi thường, tôi liếc nhìn thấy ánh mắt cong cong bất động thanh sắc của Thọ Phương Phương kể bên, tôi lặng lẽ reo lên, tốt quá tốt quá, báo động tạm thời được giải trừ.

“Nha Nha, đợi chút, tôi còn có việc tìm cô, đợi ăn cơm rồi nói luôn.” Ứng Nhan vội vàng đi ra ngoài gọi tôi, tôi kinh ngạc quay đầu. Ăn cơm? Hắt ta muốn mời tôi ăn cơm? Thế Thọ Phương Phương kia vất ở đâu bây giờ?

Mặt Ứng Nhan nghiêng nghiêng, tránh tầm mắt của Thọ Phương Phương, tôi ở đối diện thấy trong mắt hắn hiện ra một tia mắt kiên nhẫn. Tôi bỗng nhiên hiểu, thật ra Ứng Nhan biết hết, biết Thọ Phương Phương cố gắng tiếp cận hắn, biết Thọ Phương Phương thích hắn, chẳng qua là hắn không muốn thôi. Cho nên hắn thấy tôi ăn no rủng mỡ không có việc gì làm lại chạy tới đây nên mở cờ trong bụng, trước mặt Thọ Phương Phương bày ra vẻ thân thiết với tôi. Đúng là ông chủ lớn, sao lại muốn đeo gánh nặng lên mình chứ, thế nên trực tiếp quăng qua cho nhân viên là tôi, nhẹ nợ.

Cứ coi như tôi hiểu dụng ý của Ứng Nhan đi, cơ mà hắn đã nói có việc, tôi cũng chẳng có lý do gì để đòi đi. Tôi cụp đầu, khóe mắt liếc sang bên, thấy Thọ Phương Phương mày lẹ hàm lo liếc nhìn Ứng Nhan, vô cùng ai oán rồi đi, trước khi đi còn hung hăng trừng tôi một cái.

Aaaaa, ông lớn ơi là ông lớn, lần này lại bị ông hại cho thảm rồi!!!

“Nha Nha, vất vả cho cô rồi.” Thọ Phương Phương vừa rời văn phòng, Ứng Nhan đã khôi phục giọng điệu quan lớn, tôi đột nhiên cảm thấy so với vẻ thân thiết rộn da gà ban nãy, thì cái loại giọng điệu này thật đáng yêu, rất hợp dáng Ứng Nhan. Nói như thế mới chính là hắn. Nhưng tiếp theo hắn lại nói một câu làm toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh.

“Nha Nha, khi nào cô lại đi giao hóa đơn cho công ty mỹ phẩm? Mang về thêm mấy hộp trang điểm giúp tôi được không?”

Tôi quay đầu, trợn mắt.

Ông lớn à, anh không để yên cho tôi được hay sao? Tôi muốn phản kháng! Lần này có chết cũng phải chống! Tôi muốn thà chết chứ không theo!

Nhưng mà, giọng phát ra này do ai nói mà vang lờn trôi chảy thế kia?!

“Vâng, lần sau tôi lại đi lấy ạ.”

Quả nhiên, tôi chính là cái thể loại con mẹ nó nhu nhược mà An An nói...

Chương 12

Sau khi đi xem mắt một ngày, Trình Gia Gia cũng không hề hẹn tôi ra ngoài chơi.

An An nói, đây chính là trò lạt mềm buộc chặt, chỉ dùng để gạt mấy cô bé ngây thơ, làm cho tâm hồn thiếu nữ tràn ngập tò mò chờ đợi. Chỉ có những tên không não mới ngay sau ngày đầu xem mắt đã ào ào đi hẹn con gái nhà người ta. An An lại vô tình nói, nếu có ý, hắn anh ta sẽ để lại tin nhắn ân cần thăm hỏi. Tôi nhìn màn hình di động. Mười một giờ bốn mươi lăm phút, điện thoại rung lên, có tin nhắn.

Ngày hôm sau nữa, Trình Gia Gia vẫn không tới hẹn tôi, chỉ nhắn tin hỏi tôi đang làm gì thôi, còn bảo mình đang ở thành phố A, ngày mai trở về.

An An nói, cái này là thể hiện ưu thế bản thân, đàn ông bận rộn vì sự nghiệp mà không lụy vì tình sẽ làm cho phụ nữ nảy sinh ý muốn chinh phục [dục]*. Xong cô ấy còn phán thêm một câu, sang ngày thứ ba, chính là ngày mai, nếu anh ta vẫn còn không hẹn tôi, chứng tỏ tôi đã vinh quang thành đồ phế thải, cái này chỉ chứng minh được một điều, ngay từ đầu anh ta chỉ muốn đùa giỡn với tôi. Tôi nghe xong gạt đầu, vốn Trình Gia Gia luôn khiến cho tôi có cảm giác không thực, nếu đúng như thế này thì tôi còn có thể tin được.

[bản gốc có chữ dục, chuyển ngữ mình không biết đặt vào đâu nên đành giữ nguyên vậy.]

Sáng sớm, An An đã bị lãnh đạo đem đi giáo huấn, nguyên nhân là tôi đã làm sai một danh sách phiếu xuất khẩu nghiệp vụ, tôi biết, việc này nhất định là do Thọ Phương Phương, vì vụ hôm trước với Ứng Nhan mà trả đũa tôi. Trời đất đều biết, hôm đó tôi với Ứng Nhan chỉ ở căn tin công ty linh cơm nguội mà ăn thôi. Tên Ứng Nhan này đúng là quý hẹp hòi, qua sông đoạn cầu, làm sao dám trông hắn ta mời tôi một bữa yến tiệc được. Nhưng mà Thọ Phương Phương hắn chẳng nghĩ vậy, cô ta nghĩ chúng tôi ăn đại tiệc dưới hoa cùng trăng cơ.

An An nói quả không sai, dựa vào bản thân là nhân viên dày dạn nòng cốt trong bộ phận nghiệp vụ, cô ấy dốc hết sức chống chuyện này, Thọ Phương Phương dù có muốn khai tử cô ấy thì cũng vô kế khả thi.

Cả ngày, tôi đều nơm nớp lo sợ, làm việc thật cẩn thận, trong lòng tràn ngập áy náy với An đại tỷ, bởi vì tôi mà cô ấy mới phải chịu liên lụy. Nhìn thấy tên Ứng Nhan đầu sỏ của chuyện đi qua đi lại trước mắt, tôi lần đầu tiên nghiêng đầu sang bên, tới liếc cũng không thêm liếc hẳn ta.

Việc tốt duy nhất chính là, cuối cùng thì chút ít lương thiện của Ứng Nhan cũng được phát hiện. Hẳn ta chủ động gọi điện thoại cho tôi, nói mấy hộp quà tặng kia không cần phải đi lấy nữa.

Trong tâm trạng run sợ, tôi quên mất Trình Gia Gia. Đến khi tan tầm thì tôi nhận được một cuộc điện thoại.

Trình Gia Gia, đến ngày thứ ba, rốt cục cũng đã hẹn tôi.

Khi đó tôi đang rất ức chế, quên mất phải tỏ ra đáng yêu, vừa bấm nút nghe đã lên tiếng: “Ai?”

Bên kia đầu dây ngáy cả người, rồi một giọng nhu hòa truyền đến: “Là em sao, Nha Nha? Anh Trình Gia Gia đây.”

Ách...Tôi đó rồi.

“Buổi tối em rảnh không?” Ngữ khí của Trình Gia Gia làm người ta thấy rất thoải mái, giống như một bằng hữu thân thiết rủ bạn đi chơi, không xin xỏ cũng không ra oai, khiến cho bạn chẳng thể nào cự tuyệt được.

Nghe giọng của anh, tôi quên ngay tuyệt chiêu An An đã dạy, rằng phải phải rụt rè, lấy lui làm tiến, rõ ràng là thêm đồng ý chết đi được nhưng vẫn phải giả bộ ồm ồm, tôi vừa mở miệng đã trực tiếp nói: “Rảnh.”

Trình Gia Gia bên kia đầu dây nở một nụ cười nhẹ, tôi nghĩ mặt tôi nhất định là đang đỏ, vì có chút nóng nóng. Tôi an ủi chính mình, tôi là một cô gái hào sảng, không thêm làm bộ như xiếc thế kia. Vốn đi xem mắt là vì muốn tìm đối tượng, nhẵn nhặn nhỏ nhỏ làm cái gì, muốn đi với cái rắm à?!

Trình Gia Gia nói có một quán hải sản mới khai trương rất ngon. Với các loại đồ ăn khác không nói, nhưng đối với hải sản thì tôi đặc biệt thích, hẳn là anh ấy chọn quán theo sở thích của tôi, tôi không khỏi tự hỏi có phải anh ấy đi hỏi bà A Mai hay không.

Tôi cứ tưởng Trình Gia Gia tùy tiện đưa tôi tới một quán hải sản thôi, đâu có ngờ anh ấy lại dẫn tôi đến Giang Hải. Nơi này đất tới nổi chính An An cũng chưa từng được tới ăn bao giờ. Vừa tới nơi, còn chưa vào cửa mà tôi đã bắt đầu ngẩn người, này, nơi đây là để ăn hải sản sao? Tôi xem trái xem phải thấy chỗ này cứ như một nhà hàng Tây, nhu hòa thanh nhã, khăn trải bàn trắng thơm sạch sẽ, âm nhạc như có như không, thiết tình là không hợp với hình tượng con cua bự giờ càng múa vuốt trong tường tượng của tôi nha.

Khi gọi món ăn, tôi nhìn thấy trong thực đơn toàn là những đĩa hải sản nhỏ bày trí tinh tế, trong lòng mãnh liệt nhớ tới hàng hải sản vô danh dưới lầu nhà tôi, cùng với chén canh cua to như cái chậu rửa mặt đầy ụ. Tôi bỗng nhiên hiểu được cảm giác của tôi với Trình Gia Gia, với tôi mà nói, anh ấy với mấy món hải sản xa hoa này rất giống nhau, đẹp đẽ và tràn đầy ảo tưởng. Nhưng mà dù tôi đã hạ quyết định kết giao với anh ấy, tôi thấy vẫn có gì đó không đúng.

Tôi thích ăn hải sản, nhưng lại càng thích ngồi ở hàng quán nhỏ huyên náo, cùng bằng hữu ngồi với nhau, uống bia ăn cua, chứ không phải ở nơi duyên dáng tinh tế này, cảm nguyên một bộ muống nĩa cầu kì để chọn thịt cua và gạch cua.

Kì thật Trình Gia Gia chính là một người đàn ông phi thường tốt để hò hẹn, đi đường nhất định sẽ giành đi phía ngoài bạn, đi ăn nhất định sẽ giành kéo ghế ra cho bạn, nhưng mà...

Tôi nhìn gương mặt ăn tuần trước mắt, bỗng dưng rất muốn kéo anh ấy tới một nơi thật ồn ào nhộn nhạo, nhìn xem trong hoàn cảnh ấy anh có còn tao nhã đẹp đẽ như tác phẩm nghệ thuật xuất sắc được không.

Trình Gia Gia nhanh chóng phát hiện ra vẻ bất thường của tôi: “Sao thế, Nha Nha? Đồ ăn trên thực đơn em không thích sao?”

Tôi nhất thời xúc động, đứng lên kéo anh đi: “Đi, tôi đưa anh tới nơi khác, ở nơi này thì làm sao mà thoải mái ăn hải sản được.”

Trình Gia Gia khựng lại một giây, nhúu mày, nhưng rồi lại tỏ vẻ hứng thú, để mặc cho tôi kéo đi.

Tôi chợt tỉnh, này, sao tôi có thể tùy tiện lôi kéo đàn ông thế chứ, chúng tôi chỉ mới gặp mặt nhau lần thứ hai thôi mà, tôi phải là cô gái nhỏ thuần khiết chứ.

Làm thế nào để bắt động thanh sắc buông tay ra? Làm thế nào để chuồn vào nhà vệ sinh? Tôi còn chưa kịp nghĩ ra thì Trình Gia Gia đã vô cùng tự nhiên nắm chặt lấy tay tôi. Anh làm chuyện này vô cùng tự nhiên, không khiến người khác cảm thấy đường đột. Tôi không khỏi tưởng tượng, phải chăng anh ấy quen như thế này rồi? Bằng không sao lại mang vẻ mặt tự nhiên đến thế được?

Tôi hơi cự lại, muốn rút tay ra, nhưng anh rất nhanh giữ chặt lại. Chưa ai từng nắm tay tôi chặt đến thế, mà cũng lâu lắm rồi tôi chưa nắm tay ai. Tay anh rất lớn, tay tôi rất nhỏ, trong khoảnh khắc tôi chợt hoảng hốt, như thể được trở về năm tháng học trò ngập tràn ánh nắng vậy.

Tôi vẫn luôn cảm thấy nắm tay thể hiện tình cảm còn nhiều hơn cả ôm, loại cảm tay lơ đãng này lại càng thân mật khiến người ta ngưỡng mộ. Cái nắm tay có chút tùy ý lại khiến chúng tôi như nảy sinh cảm giác thân mật.

Nhưng tôi biết đây chỉ là ảo giác, tôi với anh ấy còn chưa tiến tới mức độ nắm tay nhau.

7. Chương 13 - 14

Chương 13

Về tới xe, tay tôi được tự do. Tôi nhìn trộm Trình Gia Gia, gương mặt anh bình tĩnh, so với lúc nắm tay chẳng khác gì nhau, căn bản không biểu lộ chút nhiệt tình bất thường nào với tôi.

Hừ, ý tứ cái tên này là gì chứ? Khi không lại nắm tay con nhà người ta thế à? Tôi hăm hừ lực trong giỏ nửa ngày, lôi ra được gói khăn giấy, rút ra một tờ lau tay. Trình Gia Gia nhìn ảnh phản chiếu trong gương, nhếch miệng nhưng chẳng nói gì.

Nhìn qua ảnh phản chiếu, tôi thấy rõ ràng những đường nét trên mặt anh, mi anh khí, mắt sáng ngời, môi nhếch lên cùng bộ dáng lái xe quả thực động lòng người. Ở góc độ này, anh với người trong ảnh mà “Thiện Giải Nhân Y” đưa lên càng nhìn càng thấy giống.

Lòng tôi giật một cái, thử hỏi anh: “Bình thường khi rảnh anh có đi chơi đâu không?”

Trình Gia Gia một bên rẽ phải sang đường, một bên tùy ý trả lời: “Phần lớn là đi tập thể thao, không thì sẽ tụ họp với bạn bè.”

“Thiện Giải Nhân Y” hình như cũng thích tập thể hình, thế nên mới bị “Một Đêm Mười Lần” chê cười, nói vì anh ta vội vàng phát dục nên mới ham thích tập thể hình như thế.

Tôi nhìn thấy hi vọng trước mắt, tiếp lời: “Vậy khi rảnh ở nhà thì anh thích làm gì nhất?”

Trình Gia Gia nhìn tôi qua kính, mắt ẩn chớp một cái: “Có khi lên mạng chơi.”

“Lên mạng? Chat chit sao?” Tôi kiềm chế vui sướng trong lòng, giả bộ thuận miệng hỏi.

Trình Gia Gia bỗng nhìn tôi cười cười, ánh mắt sáng ngời híp lại, nhìn thế nào cũng có mấy nét tương tự hồ ly Ứng Nhan: “Thế nào? Nha Nha muốn anh lên mạng chat chit với em sao?”

Câu này được, làm tôi phải nhượng bộ lùi bước. Nhưng mà tôi rất muốn biết sự thật, lập tức ra vẻ vô tâm vô tư mở miệng hỏi: “Đúng thế. Số QQ anh là gì? Em add anh.”

Trình Gia Gia lưu loát đọc ra một dãy số, tôi niệm niệm trong đầu cho thật thuộc. Về nhà sẽ so với số QQ của “Thiện Giải Nhân Y”, nếu khớp, tôi nhất định phải...

Tôi bỗng nhiên phát hiện, dù có biết cũng chẳng làm được gì anh ấy, chỉ có thể ở trên mạng đùa giỡn anh mà thôi. Nhưng người đàn ông nhả nhận cẩn thận này với cậu nhóc hoạt bát rạng rỡ trên mạng kia là một sao? Tôi nhìn Trình Gia Gia đang chăm chú lái xe, dùng sức hợp anh với Nhân Y trên mạng làm một, phát

hiện ra thật khó có điểm giống nhau, cứ như đem Xuân Ca và Tây Môn bà bà hợp thành một người vậy, không thể nha. Đây căn bản là hai người rồi, hay là anh ấy giống tôi, cũng có một cuộc sống hoàn toàn khác trên mạng?

Tôi nhìn ảnh Trình Gia Gia phản chiếu trong kính tới gần người, bỗng nhiên thấy anh quay sang nhìn tôi, tôi giật nảy mình, thu tầm mắt lại, có tật giật mình ngó ra ngoài cửa nhìn đèn với nhà cao tầng. NND, tôi đúng là con chuột nhắt, nhìn thì nhìn chứ, sợ gì ai!

Đến chỗ quán hải sản dưới nhà tôi, tôi nhảy xuống xe, rồi nhìn anh không ngại phiền toái, tao nhả đánh xe một vòng lớn, đỗ ở bãi đỗ xe khu nhà tôi. Đường trước khu nhà tôi rõ ràng treo cái bảng cấm đỗ xe thật lớn, nhưng ô tô lại đỗ thành một hàng dài, chỉ có anh là quy củ vào tận bên trong đỗ xe. Nhìn bóng người nho nhỏ đang từ từ đi ra khỏi bãi đỗ xe, trong lòng tôi cảm thán, người này, đi đến đâu cũng có gió xuân phơi phới.

Vào quán hải sản, tôi phát hiện việc đưa anh soái ca vô cùng đẹp trai này đến ăn ở khu nhà tôi vào buổi tối không phải là ý kiến hay. Lúc này đúng vào giờ cơm chiều, một vài cặp vợ chồng trẻ buổi chiều tan làm không kịp nấu ăn sẽ vào đây qua loa vài món, như tôi là cô gái trẻ độc thân, nghiễm nhiên trở thành khách quen của chỗ này. Những người đang ăn ở đây toàn là người của tiểu khu, tôi biết mặt gần hết, ngay cả chồng bà A Mai và Tiểu Mĩ cũng đang ăn ở đó.

Nhìn thấy tôi đi cạnh Trình Gia Gia, hai mắt Tiểu Mĩ sáng lóe lên, vô cùng nhiệt tình ngoắc ngoắc tôi lại: “Nha Nha, qua ngồi bên này.”

Nha đầu kia đúng là tên gia hỏa xấu tính, không thấy anh đẹp trai đi cùng với tôi sao? Vậy mà còn trắng trợn ngấp nghé Trình Gia Gia, làm tôi có cảm giác vô cùng thất bại, chẳng lẽ tôi là người vô hình à?! Tuy rằng so với Trình Gia Gia mà nói, nhan sắc của tôi có kém cỡ một chút, nhưng lần trước Thôi Nam đến tìm, chẳng phải đã đưa số điện thoại “cỏ non” công ty tôi cho cô ấy rồi sao? Nha đầu này, vẫn cứ mê trai như thế.

Tôi không thích kiểu nhiệt tình của Mĩ Mĩ, trong lòng vô cùng không muốn đi qua đó, thế giới hai người của tôi và Trình Gia Gia sao lại trở thành ba người thế này?!

Mặt tiền mờ tối, tiệm ăn đơn sơ, nhưng lại phục vụ tiên vị* hạng nhất. Tôi gọi cua hấp gừng, tôm muối phượng, còn gọi thêm hai chai bia, ha ha, tôi muốn thử tửu lượng của Trình Gia Gia.

[tiên vị : hương vị như món trên trời]

Tiểu Mĩ vốn ăn xong rồi, nhưng thấy có Trình Gia Gia lại không nỡ rời đi, ồn ào theo tôi uống rượu. Ngay cả khi tôi ra sức nháy cô ấy đến rút cả mí mắt, cô ấy vẫn tỉnh bơ như không. Nha đầu chết tiệt này!

Tôi vốn miệng uống rượu nhiều, tay ăn cua to, nhưng lại không muốn biến thành quỷ rượu trước mặt soái ca nha. Nhìn Tiểu Mĩ làm nũng, tôi xua tay, vẫn còn đang nháy mắt, “Em tửu lượng không tốt, không bồi được chị đâu.”

“Ha ha, Nha Nha, hôm nay sao lại khiêm tốn thế.” Tiểu Mĩ vỗ mạnh lên vai tôi, không biết xấu hổ nói. “Hai chúng ta tửu lượng chênh nhau đâu bao nhiêu, trước kia bất phân thắng bại, thôi thì nay tái đấu, vẫn luật cũ nhé.”

NND, nha đầu này trước kia uống thắng tôi cơ mà. Tôi khê cần môi, xuất chiêu cuối cùng, gấp lửa bỏ qua tay Trình Gia Gia : “Tiểu Mĩ, nhìn này, đây là Trình Gia Gia, hôm nay anh ấy là khách của em, chị đừng ép em nữa.”

Tiểu Mĩ rốt cục cũng hiểu ý tôi, nét mặt phấn khởi chuyển hướng, nâng chén rượu: “Gia Gia ca, lần đầu gặp mặt, em kính anh.”

Trình ca, em xin lỗi, anh tiếp chiêu đi. Tôi áy náy nhìn Trình Gia Gia, anh vốn nên cầm một chén rượu đổ tao nhả nhấp, nhưng rơi vào tay nha đầu Tiểu Mĩ kia rồi, thì thật là phung phí của trời. Trình Gia Gia ngoài dự liệu cười với tôi, thân mật vỗ vỗ cánh tay tôi. Aaaaa, lần này lại ăn đậu hũ tôi sao?

Không uống không biết, nhưng uống rồi mới vỡ lẽ, Tiểu Mĩ căn bản không phải là đối thủ của anh. Trình Gia Gia nhìn có vẻ nhả nhặn, nhưng trên thực tế, chỉ qua vài tuần rượu, Tiểu Mĩ đã bị anh đánh bại. Đúng

là tôi đã quên mất anh làm gì, quản lý nhiều hạng mục lớn như thế, tửu lượng hẳn nhiên phải cao mới tiếp khách được. Đối phó với Tiểu Mĩ, anh chỉ cần phát tay một cái là xong.

Khi uống rượu, nét mặt Trình Gia Gia cười cười, không hề mang vẻ gió xuân thuần khiết nữa. Lần này với lần gặp mặt trước, anh không hoàn toàn giống nhau, dù anh đã vô cùng thu liễm*, nhưng tôi vẫn không khỏi cảm thấy vài phần tà khí, thật xa lạ. Tôi không biết con người này có bao nhiêu bộ mặt, và đâu mới là bộ mặt thật của anh.

*[kiềm chế, nén lại, làm giảm bớt]

Đợi đến lúc chúng tôi uống xong, Tiểu Mĩ đã say đến không biết trời trăng mây đất gì nữa, tôi cùng Trình Gia Gia khó khăn lắm mới đưa cô ấy về nhà được. Tôi bỗng nhiên nhớ ra, tên Trình Gia Gia này cũng uống rượu, thế thì anh lái xe về thế nào bây giờ?

Chương 14

Ánh trăng lấp loáng trên khung cửa sổ ngoài hàng hiên, thản nhiên chiếu trên người chúng tôi. Trình Gia Gia nghiêng người đến nhìn tôi, ánh mắt sáng quắc, không biết có phải tôi gặp ảo giác hay không, mà thấy trong mắt anh có một tia bất thường. Tôi bỗng cảm thấy hàng hiên hôm nay thật vắng lặng, lạnh tới mức tôi có thể nghe tiếng tim mình đập. Khoảng cách giữa tôi và Trình Gia Gia thật quá gần, khiến tôi chỉ muốn dựa vào người anh.

Tôi không tự chủ lui về sau vài bước, bất cẩn dẫm phải cái ống nhựa thải trước nhà bà A Mai, tách một tiếng thật lớn.

Anh phóng điện tôi! Người này quả là cao thủ, thật đáng sợ, khiến tôi bị giật điện tới luống cuống chân tay. Hồ cho tôi tự xưng là thực nữ sành yêu đương, ngay cả năng lực cách điện cũng yếu kém như thế. Tôi hít một thật sâu, hếch bộ ngực cần cổ lên, mở miệng giải vây: “Này, anh uống rượu, thế bây giờ làm sao mà về?”

Trình Gia Gia nhẹ nhàng nở một nụ cười ngây thơ, tôi đột nhiên cảm thấy những lời này vô cùng ái muội, giống như đang ám chỉ anh hãy ở lại đi vậy. Ờ ờ, cười cái gì mà cười, anh không nghĩ tôi mời anh ở lại thật đó chứ?! Trong bóng đêm tôi thấy mặt mình nóng hôi hổi, bình thường mở nhón rằng lạnh thế mà giờ đây lại luống cuống nói bừa. “Cái đó...ý tôi là...anh uống rượu say, lái xe đi đường buổi tối dễ gặp nguy hiểm.”

Này này, lời quan tâm sao lại khó nói như thế hả? Nói thế nào cũng thấy như tôi đang quyến rũ anh ở lại vậy, tôi biết điều ngậm miệng.

Anh vẫn im lặng không nói lời nào, mỉm cười nhìn tôi, trong lúc yên lặng thế này tôi thấy như có luồng điện cao thế mấy nghìn vôn phóng xuống.

Làm một cô gái chưa bỏ sống tịch mịch, ở nơi cảnh đẹp thế này có mỹ nam nhu tình ái muội liếc nhìn, tôi như đất hạn hán lâu ngày bị Cam Lâm lấy sét đánh, tôi rất muốn kháng cự, nhưng thẳng nhai đó điện lực mạnh mẽ, tôi lực bất tòng tong. Bại rồi lui lần này đến lượt khác, rồi một suy nghĩ bất đầu nổi lên, cho anh lên đó cũng đâu có việc gì, dù sao cũng có hai gian phòng mà.

Mỹ nam như hoa này cố tình không buông tha cho tôi, thấp giọng gọi tôi một tiếng thật say hồn, tiếp tục đánh đố ý chí đang lung lay của tôi: “Nha Nha, anh nghĩ...”

Ngay thời điểm mấu chốt đó, bên trong cánh cửa truyền đến giọng bà A Mai nói lớn cùng với tiếng bước chân: “Hình như có tiếng ống nhựa bị giẫm nát, ai bên ngoài đó?”

Tôi rùng mình một cái, thoát khỏi thiên la địa võng hàng rào điện, nhanh nhẩu chạy lên lầu, chỉ để lại một câu: “Tôi, tôi lên đây. Anh đừng có lái xe, bắt taxi đi.”

Bà A Mai ơi, không phải con dẫm hư đồ mà không dám nhận, nhưng mà hoàn cảnh cô nam quả nữ đang đứng với nhau, không nên để người khác bắt gặp, không nên bị bắt gặp nha, ngày mai con sẽ qua đền lại cho bà.

Tôi chưa bao giờ chạy nhanh đến thế, thẳng một mạch tới lầu bốn. Khi thở hổn hển lấy chìa khóa ra mở cửa, tôi còn thấy lòng mình rối loạn cả lên. Trình Gia Gia này điện lực cũng mạnh dữ, tốt quá tốt quá, may mà có bà A Mai, nếu không, dưới cường độ điện như thế, chắc tôi phải oanh liệt bỏ mình.

Ném túi xách qua một bên, thay dép lê, tôi do dự một chút nhưng vẫn đi tới cửa sổ. Dưới lầu, xe Trình Gia Gia vẫn lẳng lặng đậu chỗ cũ, không thấy bóng anh đâu, tôi nhào người ra ngoài, không có là không có. Ở đâu rồi? Chẳng lẽ còn chạy nhanh hơn cả tôi?

Tôi lắc lắc đầu, chuẩn bị lùi vào thì thấy trong xe Trình Gia Gia có chút động đậy như ẩn như hiện.

Một chiếc xe đi ngang qua, đèn xe chói lọi rơi vào bên trong, nháy mắt lộ ra nét mặt nghi hoặc của anh. Trình Gia Gia cau mày ngồi trong xe không nhúc nhích. Bất luận anh đang suy nghĩ cái gì, thì vẻ mặt này hoàn toàn không giống với vẻ dịu dàng thắm thiết khi nãy.

Người này rất tĩnh, không cần tôi phải lo lắng, tôi lùi vào trong phòng, bên ngoài hình như hơi lạnh, phải không?

Tôi nhớ ra số QQ mình hỏi xin lúc ăn cơm, vội mở máy vi tính, tìm tới số của Nhân Y, thế nhưng lại không trùng khớp.

Chẳng lẽ là trùng hợp thật sao? Người tương tự nhau à? Chuyện vẫn cứ như phủ bụi, mơ mơ hồ hồ, tôi nhìn cái biểu tượng xám xịt trước mắt, đột nhiên lại nhớ tới bộ dạng ngồi trong xe hút thuốc của Trình Gia Gia.

Tôi lắc lắc cổ, đuổi Trình Gia Gia ra khỏi đầu, mở mấy trang web ra. Đời vẫn đang đẹp tươi, tôi không muốn nghĩ tới những chuyện hư hỏng như thế, vẫn là vui vẻ xem tiểu thuyết, shopping đi. Một lát sau tôi đã bị giọng văn hài hước của truyện ngôn tình Lôi Nhân làm cho cười ha ha. Đến khi xem xong mấy bộ tiểu thuyết, tôi đứng lên định đi toilet, ngang qua cửa sổ, tôi lại liếc mắt ra ngoài một cái. Điểm lửa thuốc lá ban nãy không còn thấy nữa, xe vẫn yên lặng tại chỗ, chắc là Trình Gia Gia bắt taxi đi rồi.

Trở lại diễn đàn. Vừa vào, tôi đã bị Mười Lần ôm lấy: “Nước Tương, mấy ngày nay em đi tư xuân ở đâu đó? Không có lên diễn đàn chơi gì hết.”

Tôi nhìn Thiện Giải Nhân Y ava vẫn màu xám, gõ ra một cái emo tỏ dài thườn thượt: “Aiiz, một lời khó nói hết, Mười Lần ca ca, Nước Tương muối đã gặp phải cao nhân rồi.”

Một Đêm Mười Lần khoa trương há miệng ra, sợ hãi than: “Nước Tương, em đúng là đang tương tư ư? Nói nghe, nói nghe đi, anh giúp em tư vấn.”

Tôi bắt đầu lệ chảy ròng ròng: “Nếu trời bỗng nhiên sập, nện ngay vào đầu anh, thì anh sẽ thế nào?”

“Lấy đem mần thịt.” Một Đêm Mười Lần không chút do dự trả lời.

“Nếu anh muốn ăn bánh, nhưng lại thấy trên bánh có chỗ đen đen, anh sợ ăn vào đau bụng, vậy thì anh sẽ làm sao?”

“Ném xuống đất chứ sao.” Một Đêm Mười Lần vẫn trả lời thần tốc như cũ.

Tôi nhìn trời, lệ chảy ròng ròng luôn.

Cứ đơn giản như thế, ăn vào hoặc ném đi thôi. Người ngoài cuộc đúng là sáng suốt hơn người trong cuộc mà.

Diễn đàn bỗng trầm mặc, thật lâu sau, Một Đêm Mười Lần bỗng dùng kiểu cách đứng đắn chưa từng có, gõ ra một loạt chữ: “Tiểu nha đầu, nếu không bỏ được thì cứ tìm đến hỏi hấn cho rõ ràng, nói không chừng cái chỗ đen đen đấy không phải mốc meo mà là vùng đen thớm ngào ngạt ấy.”

Mười Lần ca ca nói thật đúng lòng tôi, đạo đời giờ như thế, phụ nữ lớn tuổi còn nhiều lắm, mà phụ nữ lớn tuổi thì khó tìm được người yêu nha. Gái bắt đầu già như tôi khó khăn lắm mới gặp được vận may, chưa đựng tường thì nhất quyết không được quay đầu.

Tôi khôi phục tâm tình vui vẻ, bay đến ôm Mười Lần ca ca, nhiệt liệt hôn chụt choẹt: “Mười lần ca ca, em yêu anh, em yêu anh lắm lắm lắm lắm lắm lắm...”

Mười Lần lập tức khôi phục vẻ mặt cợt nhả: “Nếu không được thì, Nước Tương muối bỏ cái bánh bí kia đi, qua ôm ấp ca ca này.”

“Ừ, chúng ta cùng 419.” Tôi cao hứng giỡn với Mười Lần.

Đêm nay, từ đầu chí cuối, biểu tượng của Thiện Giải Nhân Y vẫn xám xịt, không biết đi đâu thật hay là ẩn, tôi bỗng cảm thấy tôi với anh ta bắt đầu không được tự nhiên như trước kia.

8. Chương 15 - 16

Chương 15

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi bị tiếng di động đánh thức. Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại cứ liên tục reo, ép tôi phải rời giường. Nỗ lực nhấc mi mắt lên, tôi nhìn nhìn, mới có 6 giờ rưỡi. Ai mà thiếu đạo đức thế hả? Không biết thời gian ngủ buổi sáng quý giá cỡ nào sao, có thể ngủ thêm một giờ chứ không thể thức sớm một giây!

Tôi tức khí leo xuống giường, đầu óc choáng váng, phi thường bất mãn với tên nào cả gan quấy rối mộng đẹp của tôi. Làm gì không làm, sao lại gọi điện tới đây lúc sáng sớm chứ, có việc cũng không thể chờ nói sau à. Tôi bất chấp tất cả, không thèm xem ai gọi, trực tiếp bấm nút tắt. Bà đây tám rưỡi mới đi làm, còn có thể ngủ thêm một tiếng nữa nha tên tiểu nhân đáng ghét kia. Tôi oán hận xoay người, đầu chui vào trong chăn, lại mơ màng màng màng.

Tiếng chuông báo thức trong di động reo giật lên, tôi rốt cục tung mền đứng dậy. Lần này đúng là chuông đồng hồ báo thức thật, nếu không dậy thì sẽ đi trễ, cái tên Ứng Nhan kia không chừng đang rình sẵn ở công ty chờ vồ tôi. Đánh răng thay đồ rửa mặt xong hết hai mươi phút, tôi chân cao chân thấp mang giày cao gót xuống cầu thang, đầu tính toán thật chính xác, nếu trong mười phút mà đi tới bến xe công cộng, trừ hao năm phút chờ xe, thì hôm nay tôi sẽ không phải đi trễ.

Khi còn mấy bậc nữa là đến chân cầu thang, tôi liếc mắt nhìn chỗ hôm qua Trình Gia Gia đậu xe, chợt thấy một bóng người ngọc thụ lâm phong. Trình Gia Gia đứng trong nắng sớm đầu thu, mỉm cười với tôi, anh tựa hồ đã đứng nơi đó đợi tôi thật lâu, lẳng lặng chờ. Chỉ mới đầu thu, mà sao tôi nghe tiếng hoa nở âm vang trong lòng.

Xong rồi, cái tâm hồn thiếu nữ bắt đầu lớn tuổi của tôi nhộn nhạo thật sự rồi. Lòng tôi hoảng hốt, bước tiếp theo lơ đãng vấp vào một bậc cầu thang, té oành xuống đất, mắt cá chân nhói lên một cái buốt tới tận đầu, vừa đau vừa nóng rẫy.

Đúng là nam sắc hại người mà, tôi chật vật ngồi dưới đất, chẳng thèm quan tâm chân đau, lục tìm di động gọi cho Ứng Nhan xin phép, chuyện này nhất định là được đến muộn, đây là lần thứ ba đến muộn, nếu tiếp tục như thế sẽ tính thành một lần nghỉ việc vô cố.

Tôi vừa bấm mấy con số, cánh tay đã căng ra, cả người bị Trình Gia Gia kéo lên, vẻ mặt anh khấn trương: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Tôi thở dài, anh trai à, nếu không phải anh sáng sớm chạy đi đứng trước lầu nhà người ta, còn phong tình vụn vặt cười với người ta, thì tôi có nên nổi trận mất cá chân thế này không?

Trên người Trình Gia Gia có một mùi sạch sẽ, giống như hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm xong. Tôi không được tự nhiên, đẩy tay anh: “Tôi tự mình đi được.”

Anh không nói một lời, ngồi xổm xuống, cởi giày tôi ra, bắt đầu dùng sức xoa nơi vết thương của tôi.

Tôi kinh hãi: “Này này, anh không cần phải như thế đâu. Tôi không đau lắm mà, thật tình là không đau đâu...”

“Đừng nhúc nhích.” Trình Gia Gia lần nữa ấn tôi ngồi trên bậc cầu thang, bản thân thì cời tắt chân của tôi ra, quan sát thật kĩ.

Chuyện này thật quá mức phô trương. Tôi bấn loạn, vụn vặt ngượng ngùng: “Này này, sao làm thế được, anh đừng xoa nữa, để tôi tự làm được rồi.” Cảm giác này có thể nói là hương vị ngàn năm có một nha, hèn là tôi không bị nắm chân lẫn nắm móng, tuần trước tôi mới đi làm móng về.

Trình Gia Gia không chút bận tâm, ấn ấn vào mắt cá chân của tôi, ngoảnh mặt làm ngơ những lời tôi nói: “Ấn như vậy có đau không?”

“Không đau.” Không thể tin được rằng một người đàn ông chưa quen bao lâu đã cởi tất lẫn vuốt ve chân trần của tôi, tôi rút chân lại, tay tự xoa lên mắt cá chân của mình, tay mình xoa vẫn tốt hơn chứ.

“Nếu không tổn thương tới xương cốt, thì chỉ cần xoa như thế. Có lần anh chơi bóng bị thương khuỷu tay, đi bệnh viện uống rất nhiều thuốc nhưng vẫn không khỏi hẳn, sau đó gặp được một thầy vật lý trị liệu, mát xa hai lần thì khỏi ngay.” Trình Gia Gia một thân trang phục thương nhân, cùng tôi ngồi nơi cầu thang nhỏ hẹp, đầu anh cúi thấp, chuyên tâm giúp tôi xoa bóp mắt cá chân. Có vài sợi tóc rũ xuống trán anh, ánh nắng chiếu qua khe tóc lấp lánh, lấp lánh.

Không biết vì sao anh lại làm tôi nhớ đến mẹ, hồi đó cũng bị té sấp thế này, mẹ cũng an ủi tôi, xoa bóp cho tôi như thế. Tôi nghĩ lúc này đây tôi quả thực đã bị anh làm cho cảm động mất rồi, nên mới nghiêm túc xem xét việc kết giao với anh. Xem chừng anh có ý tứ với tôi thật, không phải là do tôi tự ki, nếu không hứng thú thì anh hẹn tôi đi ăn làm gì, còn sáng sớm chạy tới dưới lầu chờ tôi nữa.

“Anh làm sao quen được bà A Mai thế?” Tôi bắt đầu đường cong cứu quốc, vòng một vòng thật xa hỏi vấn đề chẳng mấy liên quan, kì thật tôi muốn biết vì sao anh lại có hứng thú với tôi.

“Hồi trước cha mẹ anh đi công tác, có gửi anh cho bà A Mai nuôi một thời gian.” Anh vẫn đều tay, đầu không ngừng lên, thuận miệng đáp lời tôi.

“Xem ra cảm tình của anh với bà A Mai rất tốt, bà ấy giới thiệu người cho anh đi xem mắt sao?” Tôi bắt động thanh sắc, tiếp tục cái vòng lẩn quẩn.

Trình Gia Gia ngừng lại một chút, ngừng đầu lên, lát sau lại nở nụ cười, trong nét cười ấy có một tia giảo hoạt: “Ai nói là bà ấy giới thiệu anh đi xem mắt?”

Ack, này... Không phải bà A Mai nói anh nóng lòng muốn gặp tôi sao? Tôi kinh ngạc, chớp chớp mắt nhìn anh, ngóng câu trả lời của anh.

“Nha Nha, kì thật anh sớm đã biết em rồi. Bà A Mai kể với mẹ anh không biết bao nhiêu thứ về em.” Trình Gia Gia xem chừng rất hài lòng với biểu hiện miệng tròn như trứng vịt Trương Thành của tôi, rất cục mớ miệng giải thích: “Bà A Mai với mẹ anh tình cảm rất tốt, mẹ của anh là do bà nuôi lớn, sau này bà cũng nuôi lớn anh, thường xuyên tới nhà anh chơi. Bà ấy kể cho mẹ anh về em, thối phồng rất nhiều điều tốt, mẹ anh liền động lòng, tìm cơ hội đi gặp em.”

Mẹ anh gặp tôi????? Tôi kinh hãi, lấp ba lấp báp: “Anh...mẹ anh...gặp tôi khi nào?”

“Em đoán xem.” Trình Gia Gia ngay thời khắc mấu chốt còn thừa nước đục thả câu, cười đến chín phần tương tự Ứng Nhan.

Tôi mất kiên nhẫn, bất chấp hình tượng thanh thuần của mình, trừng mắt liếc anh một cái: “Đoán không được. Nói!”

“Mẹ anh là phó chủ tịch ngân hàng, quản lý bên công vụ quốc tế.” Trình Gia Gia bị khuất phục trước thâm uy* của tôi, thành thành thật thật khai báo.

[dâm: ...ai cũng hiểu nhỉ. Uy: uy phong, uy quyền. Bản gốc chị Leng Keng ghi thế =)))]

Tôi ngây ra một lúc, bộ dạng này của anh thật giống Thiện Giải Nhân Y nha.

Nhưng ý nghĩ này chỉ mới lóe lên thôi, vì lời tiếp theo của Trình Gia Gia khiến tôi chấn động tới tổ tông mấy đời luôn.

Quản lý công vụ quốc tế, phó chủ tịch ngân hàng?!!! Chủ tịch Trịnh!!!!!!!!!!!!

Sấm sét giữa trời quang! Á á á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tôi hoa dung thất sắc, cả kinh: “Mẹ anh là chủ tịch Trịnh của ngân hàng?”

Trình Gia Gia nghiêm trang gật đầu: “Đúng thế.”

Tôi lệ chảy ròng ròng, ông trời ơi, lấy sét bổ đôi Ứng Nhan ra đi!!!!

Lần trước tôi vâng lời Ứng Nhan đi đòi quà tặng, cái cô tiếp tân kia khó khăn nhìn tôi, vừa lúc đó lại gặp chủ tịch Trịnh trên hàng lang, cũng chính là chủ tịch Trịnh mẹ Trình Gia Gia. Thế mà tôi vẫn mặt mọt đòi cả một đại đội quà tặng, cái này cần, cái kia cũng cần, rặt một dạng tham lam đáng tởm.

Chương 16

Tuy rằng trong lòng tôi đang sợ hãi không thôi, nhưng trên mặt vẫn tươi cười ngọt ngào như trước: “Tôi quên mất đã nói chuyện với mẹ anh khi nào rồi, mẹ anh chưa nói gì tôi đó chứ?”

Trình Gia Gia cau mày liếc tôi một cái, nghiêm túc nói: “Hình như có một chút.”

Nổi thấp thỏm trong lòng tôi lại nảy lên, đến rồi!

“Mẹ anh nói gì thế?” Tôi quay đầu, giả bộ lơ đãng nhìn ra xa. Cũng không sao hết, cùng lắm là chụp mông chạy lấy người.

Nửa ngày không thấy Trình Gia Gia trả lời, tôi buồn bực quay đầu, lại thấy ngay một đôi mắt tràn ngập ý cười. Người này, đang đùa với tôi sao? Tôi trợn mắt.

Trình Gia Gia rốt cục cười phá lên, nói: “Mẹ anh nói, em đúng là một tiểu cô nương thẳng thắn đáng yêu.”

Lỗi tai tôi nóng lên, aii, được rồi, tôi thừa nhận, con người tôi luôn khiêm tốn, nên được người khác khen thế này thì không khỏi thẹn thùng. Tuy tôi đúng thật là một cô gái thẳng thắn đáng yêu, nhưng Trình Gia Gia nói thẳng như thế, làm tôi cũng phải xấu hổ đó mà. Tôi cũng không ngại anh nhiều lời khen tôi vài câu như xinh đẹp, thông minh hơn người đâu!

Tôi còn đang suy nghĩ thì Trình Gia Gia đã xoa bóp gần xong mắt cá chân của tôi: “Em hôm nay không đi làm được đâu, hay là nhờ ai xin phép nghỉ giùm đi.”

Một câu của Trình Gia Gia đã bừng tỉnh người trong mộng là tôi. Tôi vội vàng thoát khỏi giấc mơ màu hồng. Xong rồi, vừa này đang tính gọi cho Ứng Nhan lại bị Trình Gia Gia ngắt ngang, tôi nhìn nhìn ngó ngó đi động, tám giờ bốn mươi, đại cục đã định, tên nhãi Ứng Nhan này sẽ không tin lời tôi đâu.

Nhưng mà, tôi vẫn dững cảm bấm số Ứng Nhan, thà xin nghỉ công khai chứ đừng bỏ mặc không thêm gọi.

“Nha Nha?” Tiếng Ứng Nhan trong loa có thể coi là ôn hòa, nhưng theo thói quen, da đầu tôi tê rần.

“Là thế này, Quản lý Ứng, hôm nay tôi trên đường đi làm không cẩn thận trật mắt cá, có thể xin phép nghỉ được không ạ?”

“Chân bị thương? Thương tích thế nào? Có nghiêm trọng lắm không? Nếu không ổn thì tôi gọi Tiểu Lí tới đón cô.” Giọng Ứng Nhan như thực sự quan tâm tôi, nhưng kẻ này am hiểu diễn trò, hẳn nhiên là hẳn đang thử độ thật giả của tôi rồi.

“Không không không, đừng lo, tự tôi đến bệnh viện được, không cần phiền Tiểu Lí.” Tôi thụ sủng nhược kinh trả lời. Tiểu Lí là lái xe trong công ty chúng tôi, là tâm phúc của Ứng Nhan, muốn anh ta tới đón tôi, Lý Nhị Nha này chưa tích đủ đức đâu.

Ứng Nhan vẫn còn đang khách khí với tôi trong điện thoại, người này từ bao giờ lại trở nên tốt như thế? Tôi chỉ đơn thuần là viên kế toán, không phải Thọ Phương Phương, cũng không phải Hồ Thanh Thanh. Coi như lần trước tôi bị oan uổng vì anh ta, nhưng mà cũng đâu có đáng gì, đâu cần ông cố nội đó phải quan tâm chăm sóc đến thế. Trong lòng tôi keng một tiếng thật lớn, không phải tên Ứng Nhan này để ý tôi, muốn cua tôi đó chứ?

Ý nghĩ này làm lòng tôi run lên, ghê tởm chính mình. Nhất định không, không là không, là tôi hoang tưởng, là tôi tự ki! Công ty chúng tôi trên có giám đốc mỹ nữ Hồ Thanh Thanh, dưới có cô em Vivi đường cong mê người (chính là An An), dù không đông lắm nhưng còn có thành phần cấp cao thâm mến Ứng Nhan, chính là Thọ Phương Phương. Tôi đem quần chúng công ty dàn ra trong đầu, toàn là bài tốt không thôi. Tên Ứng Nhan này muốn theo đuổi thì cũng nên theo đuổi An An hay Thọ Phương Phương mới đúng, a, đúng rồi, Thọ Phương Phương chẳng cần hẳn chủ động, người ta vốn đã chờ đợi, đợi hẳn theo đuổi người ta.

Tôi đang suy nghĩ thật cẩn thận biện pháp đối phó với Ứng Nhan, thì vô tình ngẩng đầu, thấy Trình Gia Gia đang hứng thú nhìn màn biểu diễn khúm núm của tôi, nhiệt độ trên mặt tôi nhanh chóng xuống dưới 0, mà trên trời thì khẳng định là đang nắng đẹp.

Tôi nói cảm ơn với Ứng Nhan, nhanh chóng chấm dứt cái cú điện thoại xin phép đáng buồn nôn này, quay đầu giả bộ gõ gõ cái chân bị thương: “Không sao đâu, chân không đau nữa rồi, cảm ơn anh rất nhiều.”

Trình Gia Gia cười phì, chỉ vào chân bên kia của tôi: “Nha Nha, nãy giờ anh xoa bóp chân kia kìa.”

Đầu tôi oành một tiếng, máu dồn lên mặt, mắt mắt bà cổ luôn!!!

Trình Gia Gia rất cục thấy vẻ lúng túng của tôi, từ bi đổi đề tài. Anh đưa cho tôi một gói thức ăn nhanh, môi mím lại, nói: “Quan hệ của em với lãnh đạo cũng không tệ đó. Em đang làm việc dưới quyền Ứng Nhan hay Thọ Phương Phương?”

Người này hình như biết rõ công ty của tôi nha, tôi nhận lấy gói thức ăn, thuận miệng đáp trả: “Không phải. Tôi ở phòng kế toán, Ứng Nhan là quản lý nội vụ, Thọ Phương Phương là quản lý nghiệp vụ. Sợ đi muộn bị trừ lương nên tôi mới gọi cho Ứng Nhan.”

“Ứng Nhan à?!” Khẩu khí Trình Gia Gia rất quen, giọng nói còn có phần hàm ý, loại ngữ điệu này tôi rất quen thuộc, vì người trong công ty tôi khi bàn tán về Ứng Nhan đều dùng cái giọng ấy. Xem ra tên Ứng Nhan này danh tiếng cũng vang dội lắm, lan ra tận bên ngoài luôn.

“Anh quen hẳn ta sao?” Tôi hứng trí bưng bưng hỏi, đối với mấy chuyện bà tám tôi vô cùng hứng thú.

“Biết.” Ngữ khí của Trình Gia Gia nhạt lại, tựa hồ không muốn nói thêm về quan hệ giữa anh với Ứng Nhan, vồ vồ gói thức ăn đang chết trên tay tôi: “Em ăn nhanh đi, mua cũng lâu rồi, để nguội ăn không ngon.”

Cái gói trong tay tôi nóng hầm hập, tỏa ra mùi thơm, tôi không hề chấp chuyện thanh danh của Ứng đại nhân, đặt mông lên xe Trình Gia Gia, lưu loát mở túi thức ăn nhanh ra: “Cái này là gì mà trông ngon ghê nha?”

A, bữa sớm này thật phong phú quá, tôi cắn một ngụm bánh bao canh ngon lành, rồi lại nhấp một ngụm sữa đậu nành thơm nồng. Chẹp, so với bữa sáng bán trước cổng khu nhà đúng là ngon hơn nhiều. Tôi nhìn nhìn cái túi, đề là tiệm mỳ Đức Ký. Đây chính là tiệm ăn bình dân nổi tiếng thành phố D nha, bất kể đêm hay ngày, xuân hạ thu đông, trong tiệm Đức Ký luôn luôn kín chỗ. Nhưng mà, từ Đức Ký tới đây hơi xa thì phải.

“Vốn buổi sáng muốn đưa em đi ăn.” Trình Gia Gia thành thạo lái xe xuyên qua rừng xe hỗn loạn, còn có thì giờ tiếu nuối thêm một câu: “Bánh bao canh phải ăn lúc mới lấy ra từ trong lồng mới ngon, bây giờ mua về ăn, hương vị thua xa.”

Thế buổi sáng người gọi điện chính là anh! Tôi đang cắn bánh bao canh, mặt xấu hổ, không ngờ canh lại nóng thế, tôi chắc lưỡi: “A, nóng quá. Cái này, cũng đâu có dở đâu, ngon lắm mà!”

Trình Gia Gia quay đầu liếc tôi một cái, đưa cho tôi hộp khăn giấy: “Cẩn thận một chút, trong bánh bao canh có dầu mỡ đấy.”

Ai da da, tôi lại nghĩ tới mẹ tôi rồi. Trình ca ca à, sao anh có thể vừa ôn nhu vừa khéo léo hiểu lòng người thế chứ? Anh thế này thì làm sao tìm con người ta sống nổi, ít nhất cũng phải để tìm tôi vùng vẫy giãy chết chút chứ.

9. Chương 17 -18

Chương 17

Tôi chân thấp chân cao bước vào công ty, không phải vì quá đau nên mới thế, mà là muốn giữ vững độ tin cậy của lý do đi muộn. Tôi tăng độ khập khiễng lên thêm chút nữa. Vừa đến công ty, việc đầu tiên tôi làm là tới văn phòng Ứng Nhan vấn an, kì thật là tôi muốn cho hắn thấy thương thế của tôi.

Lúc tôi đi vào, Ứng Nhan với Tiểu Lý đang vô cùng chuyên chú kiểm tra lại hóa đơn của mọi người trong công ty, trên bàn làm việc chất đống chồng cao chồng nhỏ cùng đủ loại hóa đơn. Hai người gục đầu xuống bàn nghiên cứu hóa đơn là thật hay giả. Trên mũi Ứng Nhan còn mang thêm cặp kính bình thường không thấy đeo, nhìn nhả nhận hơn nhiều, cuối cùng cũng có được bộ dạng của thanh niên tài tuấn rồi. Nhưng mà lúc này Ứng tài tuấn lại đang căng mắt nghiêm trọng đối chiếu hóa đơn, mặt đại cả ra. Tôi thầm cảm thán trong lòng, Ứng Nhan ơi là Ứng Nhan, ngài làm thế này thật ra là vì cái gì, nên nói ngài trung thành với công tác của đơn vị hay nên nói ngài là con rùa sắt keo kiệt chi li đây?

Nghe thấy động tĩnh, Ứng Nhan ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc khi thấy tôi: “Nha Nha, không phải chân cô bị thương à? Sao không ở nhà nghỉ ngơi đi?”

Tôi lập tức chân chó đi tới, cười nịnh: “Vết thương nhẹ không động tới dây chằng, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không có việc gì, buổi sáng đến muộn, tôi đến đây để làm đơn xin phép.”

Ứng Nhan vung tay lên: “Không cần đơn, chân cô không tiện đi lại mà vẫn còn ráng đi làm, rất có tinh thần cầu tiến.”

Khóe miệng tôi giật giật, không tiện đi lại? Cái từ kia như đang hình dung người tàn tật ấy, chẳng lẽ tôi giả bộ quá đà à?

Ứng Nhan đi ra phía sau bàn, rót tách trà, duỗi cánh tay một cái, nói với Tiểu Lý: “Nghỉ ngơi chút đi, làm nửa buổi sáng rồi, cũng mệt hả? Buổi chiều tôi với cậu tìm vài người làm một chiều.”

Ánh mắt hắn ta rơi xuống đùi tôi, lóe lên, trong lòng tôi thầm kinh hãi, có dự cảm không hề tốt.

Quả nhiên, hắn ta nhắc điện thoại lên, bấm bấm mấy dãy số: “An An, tôi muốn mượn nhân viên của cô, đồ đệ cô chân bị thương, dù sao cũng không thể đi giao hóa đơn, sáng nay cứ ở chỗ tôi kiểm tra hóa đơn đi.”

An An trong điện thoại phản đối mấy câu, đại loại là nói không đủ nhân lực linh tinh đủ thứ, về mặt Ứng Nhan bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn: “Trước kia Nha Nha chưa tới thì một mình cô cũng làm được tốt đó thôi. Cô chịu khó một chút. Quyết định vậy đi, Nha Nha tới chỗ tôi giúp việc mấy ngày.”

Thôi rồi, tôi kinh hồn táng đảm nghe Ứng Nhan với An An nói chuyện. Chuyện này, An An không những phải trở về những ngày ngày đôn đáo làm việc trước kia, mà còn phải đối phó với ma nhân Ứng lão đại.

Tôi vô cùng hận mình, sao lại nịnh nọt chạy tới đây cơ chứ, tôi thế này gọi là tự chui đầu vào lưới, tự tạo nghiệt thì không thể sống, vậy mà còn liên lụy An An bị Ứng Nhan mắng cho một trận. An An, thật xin lỗi chị.

Ứng Nhan giáo dục An An qua điện thoại xong, quay về bàn, tôi chịu phận bất hạnh ngồi xuống cạnh Ứng Nhan, cùng Tiểu Lý bắt đầu dây chuyền sản xuất. Anh ta kiểm tra hóa đơn thật giả, tôi phụ trách đối chiếu với hóa đơn kim ngạch.

Tôi ngồi chưa tới một phút đồng hồ thì ngoài cửa có tiếng gõ lốc cốc, Ứng Nhan đang bị chôn trong đống hóa đơn đến phiên, đầu không thềm ngẩng lên, vô cùng không kiên nhẫn lên tiếng: “Mời vào.”

Thành phần cấp cao Thọ Phương Phương theo tiếng nói của hắn ta mà vào. Thọ Phương Phương vừa vào thì ánh mắt đã lướt qua chỗ Ứng Nhan đang ngồi cùng tôi, cuối cùng thấy khoảng cách giữa tôi với Ứng Nhan là một tắc thì dừng lại. Lòng tôi run lên, tự động biến một tắc thành hai tắc, cô đừng có hiểu lầm nha, tôi với người trong mộng của cô vô cùng trong sáng đó!

Thọ Phương Phương híp mắt đi tới, tôi thấy hai tắc còn chưa đủ, nên tự giác thêm thành ba tắc.

Thọ Phương Phương cúi người, đưa cho Ứng Nhan một tập tài liệu, giọng nhỏ nhẹ: “Hạng mục này đòi hỏi rất nhiều phí tổn, quản lý Ứng xem thử, chúng ta có nên đi hội báo với tổng bộ một chút không?”

Ứng Nhan cầm lấy tài liệu, thuận tay đặt hóa đơn đang cầm lên bàn: “Biết rồi, tôi sẽ xử lý.”

“Vâng, nhưng hạn chót của hạn mục này là cuối tuần, hôm nay là cuối tuần rồi, anh xem thử xem sao...”
Thọ Phương Phương hôm nay không biết bị làm sao thế này, truy sát Ứng Nhan trắng trợn, nhìn chăm chăm không buông tha.

Ứng Nhan không lên tiếng. Tôi nhin không được, cúi đầu, mắt liếc nhìn sang lên, theo khoe mắt, tôi thấy hần nhếch miệng, nheo nheo mắt. Tôi dốc lòng phân tích biểu cảm của Ứng Nhan, diễn cảm này phi thường quen thuộc, mỗi lần hần ta không hài lòng chuyện gì sẽ đeo lên vẻ mặt đó.

Ứng Nhan dù sao cũng là Ứng Nhan, nguyên tắc gãy gọn số một của hần là lấy đại cục làm trọng, trong giây lát hần đổi lại vẻ mặt giải quyết việc chung: “Ừ, việc này quan trọng hơn, không trì hoãn được. Tiểu Lý, Nha Nha, đồng hóa đơn này hai người tăng ca kiểm kê, tôi với quản lý Thọ đi tổng bộ một chuyến.”

Thọ Phương Phương thỏa mãn túm Ứng Nhan đi. Tiểu Lý này giờ không hé răng đột nhiên nhìn tôi nở nụ cười. “Aii, Nha Nha, năng lực của cô lớn thật đó. Tôi với Quản lý Ứng chiến đấu ở đây hai ngày mà không thấy quản lý Thọ, cô vừa mới tới thì cô ta đã sang đây vào người đi.”

Hóa ra không phải là suy đoán của mình tôi, đến cả Tiểu Lý cũng rõ ràng dụng ý của Thọ Phương Phương.

Tôi vờ giận, cười hì hì đánh Tiểu Lý một cái: “Tiểu Lý ca, anh cũng đừng hại tôi, lời này để Thọ kinh nghe được thì chẳng phải phận tôi xong rồi sao?”

Tiểu Lý né bàn tay tôi đánh, tiếp tục cười: “Không sao đâu, có chúng tôi bảo kê, Thọ kinh không dám o ép cô đâu.”

“Aii”, cái này...Tôi thật sự thở dài, Ứng Nhan không bảo vệ tôi lại càng tốt, nếu bảo vệ tôi thật, Thọ kinh chẳng phải sẽ càng o ép tôi hơn sao?

Tiểu Lý khó hiểu, nhăn mặt nhìn tôi: “Thở dài cái gì thế?”

Tôi buông hóa đơn với chai hồ dán, hai tay chống má: “Công ty nhiều mỹ nữ như vậy, anh nói thử xem tại sao Thọ Phương Phương lại chỉ nhắm vào tôi?”

Tiểu Lý cười ha ha, tay chân lưu loát xốc lại một chồng hóa đơn đẩy sang cho tôi: “Bởi vì tôi để ý thấy quản lý Ứng gần đây đặc biệt chiều cô, cô có bao giờ thấy anh ấy tha cho người đi trễ chưa?”

Đúng thế thật, nhưng mà ai biết được tâm tình của thành phần cấp cao Ứng Nhan thay đổi thế nào đâu, tôi tiếp tục thở dài: “Đó là anh ta để ý thấy Thọ kinh lần trước làm khó dễ tôi, nên áy náy thôi. Ai mà biết được khi nào ông có nội đó mới buông tha tôi, từ giờ đến đó thì Thọ kinh còn o ép tôi dài dài.”

Tiểu Lý nhìn tôi cười: “Cô chưa từng nghe ‘vì thương sinh yêu’* sao?”

[vì thương sinh yêu: từ thương hại trở thành yêu]

Tôi quên mất cái chân bị thương, nhảy dựng lên đánh anh ta: “Thương yêu cái gì hả? Tôi với quản lý Ứng trông như có khả năng yêu nhau lắm hả? Trong lòng người ta ngay từ đầu đã không nghĩ gì tới phụ nữ rồi, anh quá xem thường anh ta đó.”

Tiểu Lý vỗ đùi: “Nha Nha ơi là Nha Nha, không phải tôi coi thường anh ấy, mà là cô đánh giá anh ấy quá cao. Đàn ông mà không để ý phụ nữ thì chẳng lẽ làm hòa thượng sao?”

Tôi với Tiểu Lý cười nói đủ thứ chuyện về Ứng Nhan với Thọ Phương Phương, buổi sáng nhanh chóng trôi qua. Thời gian lãnh đạo đi vắng không khí thật thoải mái quá đi! Tôi với Tiểu Lý trong lòng vẫn đang cảm tạ nhiệt liệt Thọ Phương Phương, nếu không có cô ta lôi Ứng Nhan đi thì chúng tôi sao có thể tự do tự tại cả buổi sáng được?

Lúc gần tan tầm, tôi với Tiểu Lý nghỉ ngơi một chút. Tôi tự nhiên ngồi trên cái ghế to bự của Ứng Nhan, đặc chí xoay qua xoay lại, vô tình ánh mắt rơi xuống màn hình máy vi tính chưa tắt của Ứng Nhan. Cái...cái nằm ở góc máy là cái gì vậy??

Một cái hình chim cánh cụt con không ngừng chớp tắt!

[Lưu ý : biểu tượng của phần mềm chat QQ vô cùng thông dụng ở Trung Quốc là một con chim cánh cụt.]

Ứng Nhan mà cũng chat chit ư?!!!!!!!!!!!!

Chương 18

Tôi hoảng hồn nhìn đôi mắt lấp lánh của con chim cánh cụt, móng vuốt trên tay tôi có cảm giác mất kiểm soát, tôi rất muốn lập tức bay lại trước xem thử, nhưng Tiểu Lí theo sát tôi tới từng centimet, đi ăn cơm cũng cùng tiến cùng lùi. Quá đáng nhất là, ba giờ liền mà anh ta vẫn không đi WC, ba giờ luôn, Tiểu Lí ca thật chẳng phải người phàm rồi!

Tôi nghĩ rất nhiều biện pháp để đánh lạc hướng Tiểu Lí.

Tôi tràn ngập hi vọng đề nghị: “Aii, giữa trưa thế này, Tiểu Lí ca anh không đi chơi bài sao?”

Tiểu Lí ca thân thiết dị thường, nói: “Chân cô bị thương, một mình ở trong này nhàm chán lắm, tôi ngồi đây với cô cho vui.”

Tôi lập tức lắc đầu: “Không cần, không cần nói chuyện với tôi đâu, tôi úp sấp lên bàn ngủ một lát là được.”

Tiểu Lí vỗ vỗ đầu tôi: “Khách khí với tôi làm cái gì. Dù sao bên ngoài cũng đủ chân đánh hết rồi, có ra cũng chẳng được chơi.”

Tôi lệ chảy ròng ròng, ca ca, anh cũng thật tốt với tôi quá đi...

Rơi vào đường cùng, tôi đành dùng phương pháp khác: “Tôi thèm uống trà sữa quá, Tiểu Lí, anh có muốn uống không? Tiếc cái chân tôi đi không tiện, hay là anh mua lên giúp tôi nhé?”

Tiểu Lí nhanh chóng phản ứng, nhắc điện thoại trên bàn lên, bắt đầu quay số: “Có gì khó khăn đâu, tôi gọi điện cho họ giao hàng tới đây là được rồi.”

Tôi tiếp tục lệ chảy ròng ròng, ca ca à, sao đến số điện thoại quán trà sữa mà anh cũng nhớ thế?

Tiểu Lí còn chiếm cứ mấy vi tính, chơi cái trò mà nghe nói chỉ nữ sinh mới thích, gà như tôi mà còn qua cửa âm ầm, trò Zuma! Tiếng pháo bom nổ đùng đùng, con chim cánh cụt kia vẫn đang quẩn rũ nháy mắt với tôi.

Thiệt là bị kịch, lệ rơi như mì sợi luôn rồi...

Quá trưa một chút, Ứng Nhan vẽ mặt mệt mỏi trở về văn phòng. Tôi vẫn chưa động thủ gì được, chỉ biết trơ mắt nhìn Ứng Nhan ngồi vào máy vi tính, lòng tôi lửa đốt không yên, dần dần hóa đơn thanh toán.

Tiểu Lí ca vô cùng tốt bụng tốt cục cũng bị Thọ Phương Phương sai đi đón khách, Ứng Nhan gọi một thực tập sinh phòng nội vụ là Tiểu Vương vào giúp. Vì thoát được sự quấy nhiễu của Thọ Phương Phương, nên tâm tình của hắn vô cùng khoái trá, vừa làm việc vừa lộn xộn cười khê. Một lát sau lại qua xem tiến độ của tôi, nói An An huấn luyện tôi khá tốt, có muốn được điều qua bên nội vụ làm không.

Tôi đang thấy cực kì phiền toái mà hắn thì lê thê dài dòng như Đường Tam Tạng. Tôi như đang thấy con ong Chí Tôn Bảo trong truyền thuyết, ông ong ong, ông ong ong, bay qua trái, bay qua phải, bay vòng vòng bên tai tôi.

Tôi run run đứng lên, chân cao chân thấp đi ra ngoài cửa, tôi cần phải hít thở không khí trong lành! Ứng Nhan sau lưng tôi còn hảo tâm hỏi thăm: “Nha Nha, có chuyện gì thế? Để Tiểu Vương làm giúp cô là được rồi.”

Tôi cố gắng treo nụ cười lên mặt: “Tôi đi vệ sinh.”

Ứng Nhan rút cục ngâm miệng.

A~ Thế giới yên tĩnh rồi!

Tiểu thuyết kiếm hiệp vẫn hay nói, “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn chí bất công phu”*, đúng là chân lý nha! Khi tôi hít thở không khí trong lành trong nhà vệ sinh xong, trở vào thì cả một phòng làm việc to tướng chẳng còn bóng ai. Rốt cục tôi cũng được mãn nguyện, vội mở shortcut con chim cánh cụt ra.

[Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn chí bất công phu : đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, lúc thấy được rồi chẳng tốn công]

Chim cánh cụt nhỏ sao lại bị dùng để buôn bán bên ngoài chứ!!!

Nó sao xử lý tốt được cái thể loại làm ăn này cơ chứ!!!

Buôn bán kiểu đó không phải thường dùng MSN sao???

Tôi nhụt chí ngồi thẫn ra trên ghế Ưng Nhan, mắt vô tình quét qua thứ tự các số QQ, trong đầu keng một tiếng, dãy số này gần ghê nha, nhìn lại thấy quen quen.

Nhìn lại một lần nữa số QQ, cẩn thận lục lại trí nhớ, tôi rốt cục cũng nhớ ra, đây chính là số QQ mà lần trước Trình Gia Gia cho tôi!

Phát hiện này làm tôi mất cả năng lực tự hỏi, hoàn toàn chấn kinh!!!

Số này rốt cục là của ai? Giữa hay người đã xảy ra chuyện gì? Rốt cục là ai dùng QQ ai?

Cửa phòng làm việc mở ra, tôi run lên, nhanh tay lẹ mắt đóng QQ lại, đứng vụt dậy, vội vàng giúp Ưng Nhan thu dọn đồ đạc bề bộn trên bàn.

Ưng Nhan đầy sinh lực đi vào phòng, hàng mi đẹp nhả lại hình chữ bát, nhìn bộ dạng luống ca luống cuống của tôi, nghiêng mặt hỏi: “Tiểu Vương đâu?”

Tôi lắc đầu, tiếp tục dọn, sửa sang lại mặt bàn, lại chân thấp chân cao đi tìm khăn lau bàn.

Ưng Nhan đang đứng sau ngưỡng cửa, thấy thế bước đến giữ chặt lấy tay tôi: “Nha Nha, chân cô vừa bị thương, đừng đi tới đi lui, việc này để Tiểu Vương làm đi.”

“Sao cô lại đổ nhiều mồ hôi thế kia? Nóng lắm hả? Hôm nay cũng khá mát mà.” Lúc này Ưng Nhan cách tôi rất gần, nhìn thấy tầng mồ hôi mỏng trên trán tôi, nghi hoặc hỏi.

Ông chủ à, tôi đây là bị anh hù đó! Tuy nhiên câu này tôi chỉ dám nói trong lòng.

Không đợi tôi trả lời thì cửa phòng lại mở, Tiểu Vương với Thọ Phương Phương đứng ở ngoài, kinh ngạc nhìn Ưng Nhan nắm tay tôi.

Tôi xấu hổ đứng đó mà không biết phải làm sao. Hức, theo góc độ của hai người bọn họ, tư thế này của tôi với Ưng Nhan quả thực cực kì mờ ám, cực kì gian tình. Trong tay tôi là cái khăn lau nhả nhúm, đứng trước mặt Ưng Nhan, Ưng Nhan thì nắm lấy tay tôi, ánh mắt tràn ngập tiếc thương nhìn tôi.

Ưng Nhan không hổ là nội vụ, thấy biến cố vẫn không biến sắc, ngăn người một giây, rồi buông tay tôi ra như chẳng có việc gì.

Về mặt Thọ Phương Phương thay đổi vô cùng ngoạn mục, khiếp sợ, phẫn hận, nhẫn nại, đủ loại diễn cảm phong phú thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng đổi thành vẻ bình tĩnh dịu dàng, liếc tôi một cái, rất có tình thần tôn trọng mà mở miệng: “Quản lý Ưng, anh bên này đang có nhiều việc cần làm, tôi để Tiểu Vương lại chỗ anh, bên tôi còn tới ba sinh viên, không thiếu nhân lực, nhưng hôm nay bên phòng kế toán có vẻ khá căng đấy.”

Ưng Nhan vẻ như không nghe thấy lời cô ấy, thả tôi ra, xoay người nói với Tiểu Vương: “Tiểu Vương, cậu làm xong chưa? Việc này nhất định phải làm xong trước tan tầm, cậu chuyên tâm một chút, đừng có chạy loạn thế, xem Nha Nha đây này, chẳng những làm xong mà còn giúp tôi dọn dẹp nữa.”

Tiểu Vương sững sờ, rồi hoàn hồn ngay, không dám cãi gì, chạy vội đến bên bàn làm việc: “Vâng, em làm ngay, trước khi tan tầm nhất định sẽ làm xong ạ.”

Cậu nhóc này, cũng thông minh đó. Ai cũng thấy được cậu ta là do Thọ Phương Phương gọi đi, nhưng trước mặt Ưng Nhan với Thọ Phương Phương, cậu ta cái gì cũng không nói, im lặng thừa nhận sai lầm, đó mới là thượng sách.

Ưng Nhan lúc này mới quay đầu lại, cười híp mắt nói với Thọ Phương Phương: “Cảm ơn Quản lý Thọ, Tiểu Vương cứ để lại đây, bên đây cũng đang cần nhân công, ngày mai phải sửa sang lại hồ sơ. Tiểu Lí và tôi bận thất thường, một mình Nha Nha làm sợ không nổi.”

Người trong nghề vừa ra tay, liền biết ngay thực lực, so chiêu kịch liệt luôn nha. Tôi trở về chỗ của mình, nhìn trộm Ưng Nhan đuổi khéo Thọ Phương Phương, trong lòng thâm đồng tình cộng ngưỡng mộ hần, mỹ nhân đúng là khó mà dùng được.

Ứng Nhan về ngồi trước máy vi tính, lạ lùng mở miệng: “Hả, QQ của tôi sao lại thoát ra rồi, văn bản đang mở không phải mất rồi chứ?!”

Tôi cúi đầu không lên tiếng, không ai thấy, không ai nhìn, dù sao cũng đâu phải tôi, tôi cứ khẳng khẳng chối là được.

Vừa rồi Thọ Phương Phương quấy rầy làm tôi quên mất vụ QQ này, nghe Ứng Nhan nói tôi mới nhớ, không được, phải về hỏi Trình Gia Gia cho rõ thôi.

10. Chương 19 - 20

Chương 19

Có những lúc càng muốn thấy người ta, thì lại càng không thể gặp được. Tựa như tôi lúc này, vốn tưởng Trình Gia Gia sáng sớm đã đứng dưới lầu đợi tôi, thì nhất định cuối tuần sẽ hẹn tôi ra ngoài chơi, tôi ngồi trong văn phòng Ứng Nhan tới tận tan tầm, nhưng tuyệt không có cú điện thoại nào của anh.

Tôi nén nổi thất vọng trong lòng xuống, yên lặng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về. An An đã dạy tôi, lúc mới quen biết thì nhất quyết không được chủ động, làm được điều đó, dù không phải mỹ nhân, thì cũng làm cho hình tượng mình trong lòng đàn ông đẹp lên một ít. An An còn dạy, dù nhớ muốn chết, nhưng vẫn phải để đàn ông chủ động nói ra. Cảnh giới của nghệ thuật cửa trai, là làm sao cho cô cửa trai, nhưng trai lại tưởng như trai đang cửa cô.

Nhưng mà, tôi đoán An An cũng chỉ lý luận suông thôi, mỗi lần tôi hỏi cô ấy hành động cụ thể thế nào, cô ấy lại nói lung tung trái phải.

Như vậy, theo như lý luận lấy lui làm tiến của An An, tôi âm thầm chấp nhận đường lối đúng đắn là làm ngọc nữ thanh thuần, cho nên, nếu cuối tuần này mà Trình Gia Gia vẫn không xuất hiện, thì tôi chỉ có nước ngồi nhà ôm máy vi tính thôi.

Lúc tôi một người một túi, chân cao chân thấp đi ra cửa lớn công ty, đứng ở ven đường đợi xe thì tin nhắn của Trình Gia Gia đến: “Nha Nha, tối nay công ty anh có cuộc họp rất quan trọng, có khả năng kết thúc muộn, không tới tìm em được, mai anh rảnh, em rảnh không, được thì mình đi biển chơi.”

Tôi lại khôi phục hi vọng rồi, chẹp, ngày mai thừa lúc anh vui vẻ, phải hỏi xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì mới được.

Tôi đang tập trung suy nghĩ thì xe Ứng Nhan trở tới, cửa bật mở, hần thò đầu ra cửa sổ nói với tôi: “Nha Nha, lên xe, tôi đưa cô về một đoạn.”

Ứng Nhan gần đây quả thật nhiệt tình trên mức bình thường, làm ý nghĩ hần thản thích tôi lại manh nha trong đầu. Tôi nhanh chóng xua tay: “Không cần, không cần đâu, tuyến xe 18 tới rồi ạ.”

Ứng Nhan mất kiên nhẫn, trừng tôi, cặp mắt hoa đào giờ biến thành hình tam giác: “Nhanh lên chút đi, chỗ này không được đậu xe.”

Aaaaa, tôi nhất định là có thể chất thích ngược, mấy ngày nay Ứng Nhan mặt mày dễ chịu, giọng điệu ôn hòa khiến tôi cực kỳ không quen, hiện giờ hần bức mình quát tôi một cái, tôi lại nhảy ngay lên xe hần ngồi. Trong lòng tôi thở phào, bộ dạng này mới chính là Ứng Nhan nha.

Ứng nhan dứt khoát không thêm thương lượng với tôi nữa, lái cái xe con tới một tiệm ăn, xoay người bước xuống: “Chưa ăn cơm phải không? Tiệm này bán hải sản rất ngon đấy.”

Bụng tôi kịp thời ột lên một tiếng phối hợp, tôi xuống xe, ngó ngó quán ăn, mặt tiền thiệt là nhỏ nha, còn nhỏ hơn quán lần trước tôi với Trình Gia Gia ăn nữa. Tên Ứng Nhan này, nhất định là keo kiệt tiếc tiền rồi, nhìn cái xe con rách của hần thì biết, nhân viên nghiệp vụ bình thường mà còn đi cái xe to gấp mấy lần xe của hần.

Tôi hoài nghi đi theo Ứng Nhan vào trong quán, thấy hắn đang đứng tính toán chi li với ông chủ: “Cua tươi ngoài thị trường bán có mười đồng* một con, chỗ này ông bán những hai mươi nguyên*, cắt cổ người ta à?!”

[1 đồng = 1 nguyên = 1 nhân dân tệ. Theo mình search trên wiki là thế, không biết khác nhau ở chỗ nào nữa :-s]

Khách ăn bên cạnh ồn ào nhìn người đàn ông tinh anh mặc âu phục, mang giày tây, trên mặt viết mấy chữ “Ta là nhân tài!” đang đứng trả giá, tôi liếc nhìn bảng giá của quán, rồi vì Ứng Nhan mà thở dài một tiếng, ở đây đắt nhất là cua hai mươi lăm nguyên một phần, những thứ khác đều là mười nguyên một phần hết.

Tôi lặng lẽ đi tới cạnh Ứng Nhan, kéo kéo tay áo hắn: “Quản lý Ứng, chúng ta qua bên kia ngồi đi. Hôm nay anh đưa tôi về, nên bất luận thế nào cũng phải cho tôi một cơ hội, để tôi trả tiền có được không?”

Ông chủ đang bị Ứng Nhan oanh tạc đầu óc tới choáng váng, nghe thấy lời của tôi, liền nhiệt tình xoay người về phía tôi tiếp đón: “Tiểu thư, cô muốn ăn gì trước?”

“Một phần trứng chần nước sôi, một phần sò hấp trước đi.” Không đợi tôi mở miệng, Ứng Nhan đã nhanh nhẩu gọi món.

Ông chủ há hốc mồm, trợn trắng mắt mà nhìn Ứng Nhan, tôi đoán chừng trong lòng ông ấy hẳn đang rít gào, mày ăn trứng chần nước sôi, thế quái gì mà lại đi cãi giá cua với tao...

Ứng Nhan không thêm để ý, lôi tôi về chỗ ngồi, nói với tôi trứng chần nước sôi ở đây vừa rẻ lại vừa ngon.

Nhưng mà Ứng ca ca à, dù ngon lành đến thế nào, thì nó cũng chỉ là một chén trứng chần nước sôi thôi mà, có phải hay không?

Tôi ngó bảng giá, trứng chần nước sôi 8 nguyên, sò hấp 12 nguyên – đây là hai món rẻ nhất trên bảng giá.

Món ăn nghi ngút khói nhanh chóng được đem lên, Ứng Nhan đi trước một bước, bưng lấy đĩa sò hấp, tôi đang chuẩn bị bưng cái phần trứng chần nước sôi nghe nói rất ngon kia lên thì Ứng Nhan đem con sò để trước mặt tôi, cười híp mắt: “Ném thử đi, rất tươi ngon nhé, tôi vào đây nếu không ăn trứng chần nước sôi thì là ăn cái này đây.”

Rồi hắn xoay người bưng lấy chén trứng chần nước sôi, thổi phư phư rồi kê lên miệng hớp một miếng, cái chén tỏa khói thơm lừng, hắn cũng ngon lành hà ra một hơi khói.

Chẳng biết sao cảnh tượng này lại làm cho lòng tôi có cảm giác quái lạ, ề ề, cái tên Ứng Nhan này, nhiều lúc cũng không đến nỗi đáng ghét như thế.

Lời Ứng Nhan giới thiệu quả không sai, cái quán nhỏ xíu không nhìn kĩ là không thấy này, đồ ăn nóng sốt ngon tuyệt, mì sợi dai dai, ngay cả gia vị cũng được nêm nếm vô cùng đặc biệt. Tôi ăn sạch bong nguyên tô lớn, tới chút nước canh cũng không còn.

Hành động này đã gây ra hậu quả nghiêm trọng, sau khi Ứng Nhan đưa tôi về nhà không lâu, tôi phải ôm bụng lăn vào WC, tôi ngồi trên bàn cầu, một bên thống khổ xoa bụng, một bên oán hận Ứng Nhan. Bà nó chứ, không chừng là do ông chủ quán trả thù Ứng Nhan, cho vào trong đó nước rửa mặt hay nguyên liệu thừa gì đấy.

Bụng tôi trước giờ rất yếu, thường xuyên bị đau. Lúc từ WC đi ra, tôi không dám chậm trễ, vội vàng uống thuốc tiêu chảy rồi mới dám ôm laptop lên giường.

Gần đây chẳng biết Thiện Giải Nhân Y bận gì mà mỗi lần online đều chẳng thấy tăm hơi cậu ta, hôm nay vào diễn đàn thấy ava cậu ta sáng trưng, tôi vô cùng vui vẻ nhào tới: “Nhân Y, Nhân Y, mấy nay anh đi đâu thế? Em nhớ anh muốn chết hã!”

Nhân Y ca ca dịu dàng xoay người ôm tôi, chứ không như trước nhào vào hôn tôi: “Tiểu Nước Tương, anh có bạn gái rồi.”

Tôi sững sốt, lòng bỗng dấy lên cảm giác mất mát buồn bã, cậu nhóc năng động lúc nào cũng vây quanh tôi trên diễn đàn, lúc nào cũng bị tôi trêu chọc, nay có bạn gái rồi, là miễn, là yêu đó.

Tôi quăng ra cái icon tươi cười, nhưng mãi chẳng biết nói gì, chỉ gõ ba chữ: “Chúc mừng nha.”

Cậu ta cũng mỉm cười: “Nước Tương, em cũng không nên treo bản thân trên mạng suốt ngày thế, ra ngoài tìm bạn trai đi.”

Nhân Y ca ca hình như rất bận, nói mấy câu lại lặn mất tăm, không biết là log out hay invisible.

Nhìn cái ava xám xịt kia, cảm giác mất mát của tôi lại càng thêm mãnh liệt, ả, mạng ảo là thế này đây, ai cũng có cuộc sống của chính mình, sẽ không ai bên ai suốt đời, rồi cũng mỗi người mỗi ngã mà thôi.

Hiếm khi tôi lại đa sầu đa cảm, thương xuân bi thu cảm hoài thời gian của nhân sinh như vậy, thế mà cái bụng tôi lại rất phá phong cảnh, bắt đầu quặn lên, chẳng những đau bụng, mà còn có cảm giác lợm miệng buồn nôn, tôi chỉ kịp nói với Chi Chi muội trên diễn đàn một câu: “Xong rồi, tôi bị tiêu chảy!” Rồi thẳng hướng WC mà chạy.

Lần này bị tiêu chảy thật nặng, chẳng giống những lần tiêu chảy trước kia chút nào. Trước đây bị tiêu chảy, tôi chỉ cần uống hai viên thuốc xổ là ổn, lần này chỉ sau khi tôi uống thuốc có mười phút, thì đã thế mạnh như nước mà ối tới mịt mù trời đất.

Tôi không biết mình đã vào WC bao nhiêu lần, chỉ nhớ rằng liên tục sau đó, tôi vừa ra đã phải cầm đầu vào lại WC, ngay cả thay quần áo đi bệnh viện cũng không kịp, lần cuối vào WC thì tay chân tôi đã bắt đầu run lên.

Trong bụng đã trống trơn, tuy không còn cảm giác muốn tiêu chảy, nhưng đầu tôi càng lúc càng choáng, tay càng lúc càng tê, tôi biết đây là tiêu chảy cấp nặng, bị mất nước rồi.

Bệnh này không nằm nhà nghỉ được, phải đi bệnh viện. Tôi thử thay quần áo rồi đứng lên, còn chưa đi đến cửa, chân tôi đã nhũn ra, ngã ngồi trên sàn nhà trơn nhẵn.

Trong nhà trống trơn, trên sàn mình tôi ngồi, lặng im tới quỷ dị, tựa hồ thế gian chỉ còn lại một mình tôi, tôi ngồi đó, khóc không ra nước mắt.

Chương 20

Người đầu tiên tôi gọi là Tiểu Mĩ, cô ấy ngụ ngay dưới lầu. Điện thoại reo rồi, nhưng sao Tiểu Mĩ lại tắt máy?!! Mới mười giờ mà, nha đầu kia làm gì ngủ sớm thế chứ, chắc chắc là đi đâu đó làm chuyện “ba chấm” rồi.

Tiếp đến tôi bắt buộc dĩ gọi điện cho An đại tỷ, dù biết rằng cuối tuần này trời đẹp, An An nhất định là đang hò hẹn mờ ám dưới trăng cùng bạn trai. Nhưng tôi bây giờ không thể không làm phiền cảnh đẹp của người ta, cấp cứu là chuyện khẩn trên giang hồ nha, bổn nương thực tình là không chịu nổi nữa rồi. Máy An An bận! Tôi nghe mấy câu: “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”, đành run rẩy gửi qua cái tin nhắn “Nghe điện thoại lẹ lên, em sắp chết rồi này, mau tới cứu giá!”

An An hôm nay thật kì quái, ngay cả một câu ừ cũng không trả lời, tôi tuyệt vọng, hôm nay là cái ngày qué gì vậy!!!!?

Trình Gia Gia ngay lúc khẩn cấp lại gọi điện thoại tới, đầu dây bên kia có tiếng ồn ào, hình như anh đang đi trên đường, giọng Trình Gia Gia có chút vội vàng: “Nha Nha, em giờ đang ở đâu? Có nhà không?”

Anh không phải đang họp à? Sao lại đi ngoài đường gọi điện thoại cho tôi thế? Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng tôi cũng chẳng có sức để nghĩ nhiều. Những lúc thế này, chỉ cần có người giúp là đủ, cần gì phải quản chuyện tâm phào. Nghe được giọng Trình Gia Gia, tôi lệ chảy ròng ròng, mến thương quá đi, tôi từ nay sẽ nhận anh làm người nhà!

“Tôi ở nhà, tiêu chảy.” Giọng tôi thều thào yếu ớt, hiển nhiên là anh hết hồn.

“Em chờ đó, anh tới ngay.” Trình Gia Gia nhanh nhẹn cúp điện thoại, tôi còn nghe trước đó có tiếng kèn xe gấp gáp kêu lên inh tai.

Tôi cuối cùng cũng yên tâm, có người tới cứu rồi! Sàn nhà rất lạnh, nhưng tôi đành ngả ở đó, xiêu xiêu vẹo vẹo, lúc này đang khẩn trương nên không thấy gì, giờ trầm tĩnh lại, thấy toàn thân đều đang kêu gào, dạ

dày thì khỏi phải nói, tuy rằng đồ ăn thức uống đều đã nôn ra cả, nhưng cảm giác lợm miệng vẫn trào lên từng đợt, tay chân lạnh ngắt, lại còn tê dại, mềm nhũn cả người, chỉ nắm lòng bàn tay thôi cũng tốn biết bao nhiêu là sức.

Trình Gia Gia bị bộ dạng của tôi làm cho hoảng sợ, mới mấy tiếng không thấy, buổi sáng còn ngoan cố khỏe như vâm thế mà giờ quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù, mềm nhũn người tựa ở ngạnh cửa, không nhúc nhích nổi.

Buổi sáng tôi còn giả bộ thẹn thùng vì anh, đi cà nhắc tới lui, giờ để anh thấy bộ dạng chật vật này, thật đáng xấu hổ. Nhưng tiếp tục xấu hổ cũng vô dụng, đứng dậy mở cửa đã là cực hạn của tôi rồi, cửa vừa mở ra, tôi cũng không còn đứng vững nữa.

Trình Gia Gia nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cánh tay tôi, kéo lên, cau mày nói: “Tiêu chảy sao lại nặng đến thế này, nhanh tới bệnh viện, Nha Nha, em còn đi nổi không?”

Anh nhắc lại làm tôi choáng một trận, không chịu nổi phải vào nhà vệ sinh, nôn thêm lần nữa, nôn đến đầu hoa mắt choáng, chết đi sống lại. Trong lúc hoảng loạn, tôi thấy mình được nâng lên sofa, sau đó có một cái khăn nóng lau trên mặt tôi, nhẹ nhàng chùi miệng tôi.

Thoải mái quá! Tôi tùy ý để cái khăn lau khắp mặt, đầu mơ hồ đờ đi, nhin không được hươ tay bắt lấy bàn tay đang cầm khăn lau, nói một tiếng: “Mẹ, khó chịu chết mất!”

Cái tay kia cứng lại, tôi lập tức tỉnh ra, đây là Trình Gia Gia!

Chộ ôi, tôi vừa gọi là gì? Vừa gọi anh là gì??? Dọa người quá, dọa người quá!

Tôi không dám mở mắt, vẫn giữ bộ dạng mơ hồ, lén lút buông lỏng tay ra, lăm bằm xoay người lại.

Khuôn mặt bị hai bàn tay to lớn giữ chặt lại, nhéo một cái, cả trên đầu cũng bị cốc một cú, giọng Trình Gia Gia chẳng dịu dàng chút nào: “Còn giả bộ hả, nha đầu kia?”

“Sao lại sốt cao thế này? Nha Nha, chúng ta phải tới bệnh viện.” Giọng anh càng lúc càng mơ hồ, đầu tôi đang từng chút một nặng đi, lần này không phải giả bộ, tôi thực sự không mở mắt nổi nữa.

Tôi mơ màng cảm thấy anh ôm tôi ra cửa, xuống lầu. Bên ngoài hơi lạnh, tôi men theo hơi ấm rúc vào lòng anh, trong lòng tự thanh minh, trên người mình bỏng, thì cũng nên dây bỏng cho người khác chút chứ. Sau đó tôi lại cảm thấy anh siết chặt tay, ôm riết tôi vào ngực, bên tai loáng thoáng giọng anh lo lắng: “Đừng ngủ, Nha Nha. Đừng ngủ, ngủ dễ bệnh nặng thêm lắm, nhin một chút, mình tới bệnh viện ngay giờ đây.”

Hình như tôi đã mở mắt ra, cười với anh một cái, sau đó chẳng còn nhớ gì nữa, khi tỉnh lại, đã nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện rồi. Màu tường trắng, màu đèn trắng, trần nhà cũng trắng, có mấy túi nước biển đương treo trên giá, còn có một người đang đứng cạnh cửa sổ, đưa lưng về phía tôi, bóng lưng mặc áo đen, thanh lãnh mà lạnh lùng đứng trầm tĩnh trong phòng bệnh.

Có lẽ thuốc này có pha thuốc hạ sốt, tôi đổ cả một người mồ hôi, toàn thân rinh rích, tôi khó chịu lật sang bên.

Trình Gia Gia nghe thấy động tĩnh, xoay người trong phút chốc, đi vài bước đến bên giường tôi, cúi người sờ lên trán tôi: “Nha Nha, thấy khỏe hơn không?”

Anh ở rất gần, gần đến nỗi tôi có thể từng nếp nhăn nhỏ trên áo anh, chắc là do khi nãy công tôi, tôi xấu hổ quá, làm hỏng hình tượng cao lớn đẹp đẽ của anh rồi.

Tôi gật đầu: “Tốt hơn nhiều rồi, đầu không còn tê nữa, nhưng ra nhiều mồ hôi quá nên cũng không dễ chịu lắm.”

“Về rồi tắm.” Trình Gia Gia lấy cái tay đang thò ra ngoài cửa tôi bỏ lại trong chăn, rồi ngồi xuống bên giường, mở laptop, tùy tiện lướt web: “Em ngủ thêm chút nữa đi, còn ba tuần thuốc, phải chờ lát nữa.”

Trong phòng bệnh yên tĩnh, tôi nhìn nước biển chậm rãi nhỏ từng giọt từng giọt, chảy vào máu tôi, bên cạnh có một người lặng lẽ ngồi với tôi, tôi đột nhiên hiểu ra, phụ nữ dù không tin tưởng tình yêu đến đâu cũng đều một lần liều lĩnh nhảy vào vực sâu hôn nhân chính là vì đây, chẳng qua là muốn tìm một người bầu bạn, bầu bạn đến suốt đời.

Khi bệnh có người chăm sóc, có thể toàn âm toàn ý dựa dẫm người ta, cảm giác này thật con mọt nó thoải mái! Tôi hơi hơi muốn lập gia đình rồi.

Nhưng mà người đang ngồi trước mặt này, tôi không an tâm, không biết biết có nên gả cho anh hay không, tôi nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, rốt cục cũng hỏi vấn đề mình canh cánh: “Trình Gia Gia, anh rốt cục là ai, số QQ anh đưa tôi là của ai?”

Trình Gia Gia sững sốt, ngẩng lên từ laptop, nhìn thấy vẻ mặt của tôi liền hiểu ra: “Có phải em thấy Ứng Nhan dùng số QQ của anh không? Số QQ này là nó đăng kí lâu rồi, chỉ có sáu chữ số. Trước đây một thời gian, nó nói nó có nhiều tài khoản lắm, mà anh lại thích số này, nên nó cho anh. Hồi sáng này nó điện hỏi anh mật mã, nói bằng hữu cũ nay phát tài rồi có gửi cho nó văn kiện gì đó, nên cần số QQ này gấp.”

“Quan hệ của anh với Ứng Nhan tốt đến thế sao?” Tôi hỏi vấn đề mình nghi vấn ban sáng.

Trình Gia Gia lần này không tránh né câu hỏi của tôi, anh buông laptop, lại ngồi cạnh tôi, kéo tôi ngồi tựa vào người anh: “Ứng nhan với anh học chung đại học, là bạn bè. Tốt nghiệp xong lại làm cùng thành phố, so với người ngoài thì đúng là thân nhau.”

“Nhưng anh là người thế nào...” Trình Gia Gia đổi sang vẻ mặt giả hoạt, ánh mắt cợt nhả đến gần tôi. “Chẳng phải bà A Mai giới thiệu một lần rồi sao. Vậy để anh nói lại lần nữa. Anh tên Trình Gia Gia, năm nay hai mươi bảy tuổi...”

Tôi dựa vào người anh, miễn cưỡng nghe anh nói hươu nói vượn, trong lòng rất thoải mái, rất tự tại. Tôi với Trình Gia Gia, cũng không tệ nhỉ...

11. Chương 21 - 22

[Lý Nhị Nha sẽ chuyển sang xưng “em” gọi “anh” nhé, ngọt ngào rồi mà.:D]

Trận bệnh này tới như bão mà đi cũng nhanh như gió, ở bệnh viện truyền toàn nước biển, tinh thần tôi sáng khoái lên nhiều, thấy mình khỏe hơn nữa rồi.

Nhưng Trình Gia Gia vẫn không yên lòng, chạy ra ngoài hỏi thăm y tá trực ban, y tá nói một tràng từ ngữ chuyên môn, gì mà rối loạn tiêu hóa làm thể chất yếu đi, rồi gì mà thành bao tử bị ăn mòn quá nhiều, vân vân và vè vè, tôi nằm trong phòng bệnh nghe mà như lọt vào ma trận, chẳng hiểu gì, Trình Gia Gia ở ngoài phòng chừng cũng không hơn tôi là mấy, nhưng theo giọng điệu vui vẻ của y tá, chúng tôi đều rõ ràng một chuyện, truyền nước biển nhiều thế rồi, giờ tôi ra viện về nhà cũng không sao.

Dọn dẹp bệnh án, điện thoại di động vào túi, tôi kiểm tra lại tất cả lần nữa, chuẩn bị rời cái giường bệnh này. Trình Gia Gia vừa đi hỏi y tá trở vào, thấy tôi ngồi dậy, đi vài bước tới, hai tay dang ra đặt lên vai tôi. Đây, tôi thấy máu đang dồn lên mặt mình, tuy rằng vừa rồi tôi bệnh, bắt đắc dĩ nên mới cho anh ôm qua ôm lại, nhưng giờ tôi khỏe rồi, mà anh vẫn cứ ôm ấp tôi như gấu bông thế, tôi được quen nha.

Tôi xấu hổ đẩy Trình Gia Gia ra, ôm đầu cự tuyệt: “Anh không cần đỡ đâu, em tự đi được.”

Trình Gia Gia không thềm để ý tới lời tôi, quyết đoán kéo tôi, nửa ôm nửa nâng, đỡ tôi xuống giường: “Em khách khí cái gì, bị bệnh mà còn cố chấp chịu đựng nữa.”

Bà nó chứ, ai thềm khách khí với anh, người ta là thẹn thùng, thẹn thùng đấy có biết không? Tôi ho hai tiếng, xoay xoay người: “Không khách khí, không khách khí. Em thực tình là khỏe hơn nhiều rồi.”

Trình Gia Gia lại giả như không nghe thấy, một bên cầm túi của tôi, một bên nắm chặt eo tôi, còn đem hai tay tôi đặt lên hông anh: “Người bệnh là nhất, bên ngoài đang lạnh, em dựa vào người anh nhanh đi.”

Vóc dáng Trình Gia Gia rất cao, tôi cao 1m67, thế mà khi anh ôm tôi, vẫn cúi xuống nhìn như đà điểu, tôi đoán anh phải cao vượt 1m8 ấy chứ.

Tay anh thân mật vòng qua eo tôi, dùng sức kéo tôi tựa vào người anh, đột nhiên thân mật với anh như thế, tôi thấy mình thật đúng là nai con may mắn, may mà tôi là sân bay, không phải cup C khủng hoảng như của An An và Thọ Phương Phương, nếu thế thì lúc này ngực tôi hoàn toàn dán vào ngực anh rồi. Ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, một luồng khí lạnh xộc tới, tôi hắt hơi, cánh tay Trình Gia Gia chợt siết chặt hơn, căng thẳng, nhờ thế mà sân bay may mắn của tôi cũng ép sát vào tay anh.

Tôi giật mình, cúi đầu liếc nhìn xuống ngực, trứng chần nước sôi nho nhỏ của tôi đang ép chặt vào vùng ngực rắn chắc của anh, khoảng cách này hình như quá thân mật rồi, đỡ người có cần dùng sức đến thế đâu.

Tôi do dự nghi ngờ, cái tên gia hỏa này có phải lại đang ăn đậu hủ của tôi hay không vậy, tư thế này là tạo hình kinh điển của mấy cặp yêu đương cuồng nhiệt đó nha. Tôi không được tự nhiên, xoay trái xoay phải, rụt khỏi anh một tí.

“Đừng nhúc nhích, nhúc nhích tới lui trúng gió lại bệnh nữa đấy.” Trình Gia Gia mở miệng, vẻ mặt trang nghiêm chăm chú. Tôi ngẩn người, trong lòng đập đi cái suy nghĩ sỗ sàng kia, aii, là tôi nghĩ nhiều, Trình Gia Gia có thể là đang ôm tôi, nhưng mà nhân cách người ta luôn luôn đứng đắn, chỉ có tôi là nghĩ bậy, muốn có chuyện xằng. =))

Tôi nhìn Trình Gia Gia trước mắt, mặt mũi mê người, vòm ngực mê người, nam sắc quyến rũ nhường này, mà đi ăn đậu hủ non chưa chín là tôi đây sao, tôi rốt cục cũng đẹp đi nghi ngờ về đậu hủ, ngoan ngoãn không cựa quậy trong lòng anh nữa.

Trình Gia Gia cặp tôi đi tới chỗ gọi xe, còn mở cửa xe cho tôi, nhét tôi vào ghế sau, lúc anh đóng cửa, tôi loáng thoáng nghe thấy anh nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Sao lại nhỏ vậy chứ!”=)))

Tôi vốn không để ý, nhưng ngày hôm sau chứng kiến anh đi mua đồ ăn sáng mà còn mang về đủ đủ với sữa, tôi mới tỉnh ngộ, anh chê tôi nhỏ thật á!? =”=

Tôi sôi máu, sao anh có thể vô sỉ như thế hả, ăn đậu hủ của tôi không nói, còn ghét bộ ngực nhỏ của tôi, phải biết sân bay cũng có tôn nghiêm của sân bay chứ! >w<>

Vì tôn nghiêm của sân bay, tôi quyết định phải phản kháng mạnh mẽ hành vi bất lương của Trình Gia Gia.

Kịch sau giờ ăn trưa:

“Nha Nha, qua đây ăn đu đủ.”

“Em ghét ăn đu đủ.”

Trình Gia Gia một mình làm thịt nguyên trái đu đủ. =))

Kịch sau giờ cơm chiều:

“Nha Nha, bụng em tốt rồi thì tối tối uống một hộp sữa nhé.”

“Trực tràng em không tốt, uống sữa vào sẽ bị tiêu chảy.”

Trình Gia Gia một người uống hết hai chai sữa. =))

Tôi duy trì tinh thần kháng chiến được nửa ngày, tới khi đèn lên, đêm xuống, thời gian thiên đường để chat đến, thì tôi nghe tiếng títt phát ra từ laptop của Trình Gia Gia, thấy anh rút dây mạng máy bàn cắm vào lap, tôi rốt cục ruộng bỏ sân bay, cẩn thận mở miệng: “Em muốn dùng máy vi tính, Ứng Nhan giao em viết một bản báo cáo, mà em còn chưa viết xong.”

Ứng lão đại, tha cho tôi, lỗi anh ra chỉ làm cái cố thôi!

Trên salon, Trình Gia Gia ngẩng lên từ laptop, giọng dịu dàng sắc sảo, nhỏ nhẹ nói với tôi: “Muộn rồi, em còn chưa khỏe hẳn, đừng nóng nảy, nghỉ ngơi cho khỏe trước cái đã.”

Tôi chau mày lo lắng, mặt trĩu tâm sự: “Không được đâu, ngày mốt ông cần rồi, một ngày một đêm em làm không kịp.”

Trình Gia Gia nhẹ nhàng băng quơ, nói một câu giật gân: “Để nó tự viết đi, nó đang online nè, để anh nói nó một tiếng.”

Tôi kinh hoàng mà mặt vẫn như không: “Không cần, không cần nói đâu, mai em viết!”

Trình Gia Gia cúi đầu nghĩ nghĩ, tay lộp cộp gõ phím: “Không được, anh thấy cũng nên nói cho nó biết, để nó tự viết, ngày mai em còn phải nghỉ ngơi.”

Tôi vô cùng hoảng sợ, từ trên ghế lao thẳng xuống sofa, nắm chặt lấy tay Trình Gia Gia: “Không cần gửi mà!” T__T

Trình Gia Gia buông lap ra, cầm lấy bàn tay tôi vừa chụp tới, giọng nói mang theo ý cười từ trên đầu tôi truyền xuống: “Không cần gửi cái gì?”

Tôi trợn mắt há mồm không biết nói gì, trên màn hình đang mở một file word, đề mục : Hậu phí tổn của hạng mục Tân Giang Linh Phong.

Cái tên chết giấm này chẳng hề chat, QQ cũng đang ở chế độ ẩn!!!

Tôi tức giận nhìn chằm chằm con chim cánh cụt chớp tắt kia, bà nó chứ, lại bị lừa nữa rồi.

Trong nháy mắt con chim cánh cụt làm tôi nhớ đến Thiện Giải Nhân Y, a, đây là diễn đàn của QQ mà!

Ây da, thật là cơ hội tốt đó mà, tôi mừng thầm, phát hiện này làm tôi quên mất câu đùa của Trình Gia Gia, chuyên tâm nghĩ tới khả năng nhìn trộm diễn đàn.

“Không cần gửi cái gì?” Trình Gia Gia lặp lại lần nữa.

Giọng nói này sao lại gần như vậy? Tôi từ trong tưởng tượng giật mình tỉnh lại, phát hiện khoảng cách hiện giờ giữa mình và Trình Gia Gia đang rất nguy hiểm. Tự lúc nào bờ môi anh đã quang minh chính đại ghé vào tai tôi, tay anh ngông nghênh ôm eo tôi, còn nữa, hai quả trứng chần nước sôi nho nhỏ của tôi cũng chực chờ nguy cơ ép vào ngực anh. >o<>

Chương 22

Phát hiện này không phải nhỏ nha, tôi lung tung chống tay muốn đứng dậy, đầu lại đụng phải cằm của Trình Gia Gia, đau tới nhe răng nhếch miệng, nước mắt cũng chảy ra rồi, cầm anh sao mà cứng thế!

Tôi lại chậm chạp quá mức, không nhìn thấy vẻ mặt Trình Gia Gia so với tôi còn cổ quái hơn, thống khổ hơn, anh bắt lấy tay trái của tôi, giọng cũng thay đổi: “Nha Nha!”

Tôi có cảm giác là lạ, tay tôi đang chống lên vật gì nhỉ? Một thứ mềm nhũn trong lòng bàn tay tôi nóng hôi hổi, chậm rãi dựng lên, tôi cúi đầu, vừa nhìn thấy liền hóa đá, tay tôi, tay trái của tôi...đang dùng lực chống trên tiểu Gia Gia nhà anh! =.=

“Xin lỗi, xin lỗi, em không có cố ý, anh không sao chứ?” Vô cùng dọa người nha, tôi mau chóng thu tay về, bắt đầu nói bừa.

Tôi vừa thốt lên xong, vẻ mặt đau xót của Trình Gia Gia liền phì cười một tiếng, còn hỏi lại tôi: “Em không phải cố ý à? Ây da, nếu có vấn đề gì đó thì phải làm sao bây giờ?”

Lời nói của Trình Gia Gia làm tôi càng thêm xấu hổ, hừ, anh mới là cố ý đấy!

Tôi loẹt xoẹt lùi lại ba bước, thẳng hướng phòng vệ sinh mà chạy: “Ây, bụng em khó chịu quá!”

Ngồi xổm xuống bồn cầu nhà vệ sinh, tôi không ngừng tự an ủi, việc này không thể trách tôi, tôi đâu có cố ý, hơn nữa, việc này ngọn nguồn đều do anh không biết phân biệt thời gian mà phóng điện tùm lum đó chứ, khuya thế này, cô nam quả nữ chung phòng, lại còn điện cao thế phóng ầm ầm, tôi có thể không bối rối sao, ai bảo anh ăn đậu hủ của tôi làm gì.

Nghĩ đến đó, tôi lại bắt đầu âu sầu, hôm qua từ bệnh viện về đã là ba giờ đêm, Trình Gia Gia kiên quyết không đi, tuyên bố không thể để một người vừa được truyền nước biển ở bệnh viện nằm nhà một mình, còn vô cùng đứng đắn đem hân một cái giường trải chăn nệm đầy đủ tới đặt trong phòng khách nhà tôi, cạnh cái sofa nhỏ, anh nghiêm nghị vạch ra hình tượng tự biết hạn chế, khiến cho những suy nghĩ đen tối của tôi về chuyện nam nữ trở nên vô cùng dơ bẩn so với phẩm cách cao thượng muốn chăm sóc người bệnh của anh. =.=

Ngày hôm qua hẳn nhiên là có sự kiện khó khăn ngoài ý muốn, nhưng hôm nay tôi đã tung tăng đi lại bình thường rồi mà anh thì một chút xíu biểu hiện sẽ rời đi cũng không có. Tôi lại nghĩ xem bên dưới vẻ chân thật nghiêm trang bên ngoài của anh là gì, rồi rất không yên đưa ra kết luận, xét theo hành động của anh bây giờ, trăm phần trăm là đêm nay còn muốn ở nhà tôi. >o<>

Điều này khiến tôi do dự mất ba giây đồng hồ. Cho anh ở lại sao? Không cho anh ở lại sao? Đó chính là vấn đề! Một mỹ nam Trình Gia Gia hấp dẫn như thế, được lọt vào mắt xanh của anh, được anh muốn cùng nhau trải qua đêm đẹp, phán đoán này vô cùng thỏa mãn lòng hư vinh của tôi, tận sâu trong lòng tôi vì thế mà hưng phấn một trận. Nhưng xét tới việc tên Trình Gia Gia này có khả năng phóng điện quá mạnh mẽ, mà lại thêm thói xấu là không có việc gì cũng phóng điện lung tung, tôi tự mình hiểu rằng chuyện này rất không được, tôi có khả năng sẽ không giữ được phòng tuyến của mình. Ba giây đồng hồ sau, tôi cắn răng bỏ những thứ mình yêu thích, nhấn gấp cái tin cho Tiểu Mi: “Lên lầu bốn gấp!”

Tiểu Mi thường xuyên tới nhà tôi ngủ, tôi xem phim kinh dị ban đêm cũng thường gọi cô ấy lên gấp thế này. Tiểu Mi cũng hay nhắn những tin thế này cho tôi, những lúc lên nhà lại thủ thủ cả đêm với tôi về việc hẹn hò với anh đẹp trai này nọ, còn có, nếu cô ấy ra ngoài “cuồng hoan” cả đêm thì sẽ nói với cha mẹ là sang nhà tôi ngủ. Nhưng cái loại tình huống này là lần đầu tiên, gọi cô ấy tới nhà để phòng ngừa tình yêu trai gái nhộn nhạo của tôi không thể kiểm chế được.

Tin nhắn vừa mới gửi đi có một phút đồng hồ, giọng Tiểu Mi đã vang lên từ phòng khách: “Ai da, Gia Gia ca ca, anh cũng ở đây á?”

Nha đầu kia, đúng là háo sắc, thấy trai đẹp là miệng lưỡi cứ như thoa mật, tôi trong phòng vệ sinh bất bình ngồi nghe Tiểu Mi hỉ hả theo sát Trình Gia Gia nói chuyện, nói tràng giang đại hải một hồi cũng chẳng có lấy một câu “Nha Nha ở đâu thế?” nữa.

Tiểu Mi với Trình Gia Gia nói chuyện thật vui, tôi đực mặt ra, có ngoại tình thì cũng đừng trắng trợn ngay trong nhà vợ người ta thế chứ, tuy Trình Gia Gia chưa phải của tôi, nhưng tôi thừa nhận là tôi lòng dạ hẹp hòi! Đối với kẻ từng có kinh nghiệm bị đá như tôi, yêu đương là phải hóa thành Hỏa Nhãn Kim Tinh, dò xét từng li từng tí, diệt mầm mống ngoại tình từ trong trứng nước cơ! Tôi giả bộ giặt nước, rửa tay, thần nhiên đi ra ngoài.

Tiểu Mi với Trình Gia Gia đang ngồi gần bàn vì tính, châu đầu lại xem gì đó, Tiểu Mi tựa vào bàn cười không ngớt miệng, Trình Gia Gia hai tay ôm ngực đứng bên cạnh, thú vị nhìn cô ấy. Tôi có cảm giác cảnh này hơi bị chướng mắt, không, là vô cùng chướng mắt, chướng muốn nổ con mắt luôn! >”<>

Tiểu Mi vô tâm vô tư cười, quay đầu lại nhìn thấy tôi, cật lực ngoắc tôi lại: “Nha Nha, lại xem cái này đi, mau lên, mắc cười lắm.”

“Em không thích xem trò cười.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói, Tiểu Mi chết tiệt kia, hai mươi mấy năm quen biết, nếu cả giọng không kiên nhẫn của em mà chị cũng không hiểu, thì chúng ta có thể tuyệt giao!

Tiểu Mi quả không phụ tôi, nghe ra được tâm trạng tôi không tốt, nhưng mà cô ấy chẳng chút mấy may quan tâm, vẫn dựa vào bàn, không quay đầu lại, nói: “Nha Nha, sao lại nóng tính thế... Hạ nhiệt, hạ nhiệt đi, lại nhìn cái này này, xem em kìa, thử không thông luôn kìa.”

Buồn cười cái đầu chị, chị mới thử không thông á, chỉ biết ngây ngô cười thôi, tôi oán hận nghĩ, nhưng Trình Gia Gia đã đi tới, về mặt bắn khoăn: “Nha Nha, sao lại vào lâu như thế? Bụng lại không thoải mái à?”

Tôi lắc lầu, rầu rĩ ngồi xuống sofa, lấy một quả táo chuẩn bị cắn, Tiểu Mi bên kia xem xong rồi, cũng hì hì đi tới, đặt mông ngồi xuống cạnh tôi, nhìn thấy trên bàn có đu đủ, miệng cười cười.

“Nha Nha, ăn táo làm gì, ăn đu đủ đi, em rất cần phải ăn đu đủ nha.” Cái bà ngọc Tiểu Mi này còn gắng hếch ngực lên, tuy rằng không phải cup C như An An, nhưng vẫn có đường cong rõ ràng.

Ngực nhỏ thì làm sao, ngực nhỏ thì có làm sao hả?? Tôi không có treo hai quả bóng hơi trước ngực đấy, vòng hai với vòng một của tôi xấp xỉ như nhau đấy, thì sao hả? Tôi hận Tiểu Mi, tôi hận Trình Gia Gia, tôi hận đu đủ!!! >”””””<>

Tôi chìm vào nỗi thống hận về kế hoạch đu đủ của Trình Gia Gia, cho đến tận khi anh đi rồi, tôi vẫn còn trùu mền kín mít, chưa thể hồi phục lại sau khi bị đu đủ đả kích.

Lên giường nằm, đọc xong tiểu thuyết, tôi lại lên diễn đàn, thấy ava Thiện Giải Nhân Y vẫn màu xám như cũ, gần đây cậu ấy cực kì ít lên mạng, chắc là dành thời gian ở cạnh bạn gái rồi, tôi nhớ vừa rồi Trình Gia Gia cũng vào diễn đàn, khẽ thở dài một tiếng: “Trình Gia Gia sao có thể là Thiện Giải Nhân Y chứ, làm gì có chuyện trùng hợp vậy.”

Trên diễn đàn, Một Đêm Mười Lần đang say mê nói chuyện về lần offline gặp mặt hôm trước, vô cùng nhiệt tình hồ hởi, còn kể có một cô gái vừa tới đã ôm chầm lấy người nọ, nói rằng đó là bạn học thất lạc rất lâu rồi.

Trong lòng tôi khẽ ding một tiếng, hay là, chúng ta lần tới cùng gặp mặt nhau đi...

12. Chương 23 - 24

Chương 23

Tôi với Tiểu Mĩ ngồi trên giường, mỗi người thủ một tập tài liệu trên tay, bỗng một tiếng “Aaaaaa...” bỗng nhiên vang vọng trong phòng. Tôi hoảng sợ, đêm khuya yên tĩnh, trong phòng phụ nữ độc nhân như tôi lại truyền ra tiếng động mờ ám như thế, hiệu quả cách âm lại kém, ngày mai sao tôi dám lộ mặt gặp người khác đây?!

Tôi nhanh tay lẹ mắt bịt mồm Tiểu Mĩ lại, véo tay cô ấy một cái: “Chị tự xem xung quanh đi, tiếng A như thế mà cũng ngoác mồm la lớn lên, muốn hủy danh tiết của em cũng đâu cần gấp vậy hả?!”

Tiểu Mĩ lè lưỡi, biết mình đuối lý, ngoan ngoãn mặc cho tôi lên lớp, nhìn tôi gần như phát hỏa, cười hì hì xấp lại gần: “Nha Nha, làm gì giận ghê thế. Mà nè, có phải em thích Trình Gia Gia không? Nhìn chị với ảnh ngồi cười đùa nên em ghen chứ gì?”

“Ghen cái đầu chị ấy!” Tôi gõ đầu cô ấy, oán hận nói, “Chị còn dám nói tới việc đó nữa hả? Hồi này là ai bảo em cần phải ăn đu đủ hả?”

Tiểu Mĩ cười khanh khách, thỉnh linh sờ soạng trên ngực tôi: “Chẹp chẹp, đúng thật là nhỏ nha. Thật ra phương pháp hiệu quả nhất để ngực to lên không phải là ăn đu đủ, mà là... Vâng, chính là mát xa!”

Tôi gõ coong một cái lên gáy cô ấy, nha đầu này, càng nói càng không giống tiếng người. Tiểu Mĩ xoa xoa ót, ông ọ trước mặt tôi: “Lại gõ chị nữa. Ngày mai chị sẽ nói với Trình Gia Gia, ăn đu đủ vô dụng, phải mát xa mới đủ đồ.”

“Chị cứ A thoải mái, nếu chị còn muốn biết chuyện của A Trịnh, thì ngậm miệng lại cho em, biết không?” Tôi hung hăng uy hiếp cô ấy, A Trịnh là nhân viên khá đẹp trai của công ty tôi, Tiểu Mĩ rất vừa mắt, hai người mới bắt đầu kết giao, Tiểu Mĩ mỗi ngày đều nịnh nọt tôi để hỏi hành tung A Trịnh.

“Không nói thì không nói, hừ hừ, chỉ giỏi uy hiếp chị.” Tiểu Mĩ bất mãn lắm bầm, không làm sao tiếp tục được lý luận giường chiếu của mình nữa.

Đừng nhìn Tiểu Mĩ ngoài miệng hoa hoa sắc sắc*, khoác lác chuyện H này nọ mà làm, kì thực cô ấy cũng chỉ là một cô gái vô cùng tò mò với việc giường chiếu như tôi thôi, tới bây giờ còn chưa từng nhìn thấy “cái kia” của đàn ông cơ mà. Nhìn vẻ mặt cô ấy, tôi nhớ tới vụ hồi này sờ trúng “cái ấy” của Trình Gia Gia, lằm bằm, anh chê ngực tôi nhỏ, vậy xem đi, “cái ấy” của anh cũng nhỏ đó, tôi có chút ác ý suy nghĩ, nếu anh mua đu đủ về cho tôi ăn nữa, tôi sẽ mua thuốc trắng dương gì đó về biếu anh!

[hoa hoa sắc sắc : chắc là H-holic =)))]

Tôi đang dùng sức YY Trình Gia Gia thì trên diễn đàn, ava của Thiện Giải Nhân Y sáng lên, lập tức nhảy ra một hàng chữ: “Lần trước thông tin văn phòng bất động sản cho gia hạn thêm thời gian trả góp là ai tung lên thế? Còn địa chỉ đó không mọi người?”

Trên diễn đàn trăm miệng một lời: “Không có!”

Lòng tôi ding một tiếng, ha ha, người này cuối cùng cũng online, đã lâu không tóm được, hôm qua cũng chỉ mới vội vàng nói hai câu.

Tôi cũng không ỉn nữa, vèo một cái, ava sáng lên. Một cô gái nhỏ xinh từ từ đi ra khung đối thoại, đây là emo mà Nhân Y ca khoái nhất, mỗi lần tôi tung cái emo này lên, thế nào cậu ấy cũng nhào lại ôm hun.

Nhưng hôm nay cậu ấy chẳng như thế, tôi vừa tung emo lên, thì diễn đàn đương yên ắng bỗng hú lên một tiếng man rợ, một đám người kéo đến, Chi Chi muội muội còn phần khích nhào lên ôm hôn tôi đến ngã xuống đất, nhưng mà vấn đề là, trong đám người này không có Thiện Giải Nhân Y.

Không những không có, mà ngay cả ava cũng tối đi luôn. Hứ, đây là lần thứ mấy rồi hả, tôi chủ động lấy lòng cậu ta, thế mà cậu ta chẳng thêm để ý, tôi buồn bực nhìn cái ava xám xịt, chẳng lẽ thấy tôi online nên cậu ta mới ỉn? Có thể nào là muốn tránh tôi không?

Một Đêm Mười Lần thấy tôi cao hứng bất thường, hí hí mắt cười tà: “Nước Tương, chúng ta tiếp tục chủ đề 419 hôm trước nhá, thế nào?”

Chi Chi muội bắt đầu che mặt: “Tôi...tôi thực tình là rất trong sáng nha...mấy người...”

Tôi giương mắt liếc ava của Thiện Giải Nhân Y, vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn là màu xám đỏ. Trong lòng đang nghi hoặc hành động của Nhân Y, tôi căn bản chẳng nghe thấy Mười Lần nói gì, thuận miệng đáp: “Không thành vấn đề, Mười Lần ca ca, quyết định thời gian đi.”

“Này, 419 thật á? Tình cảm cũng mãnh liệt quá đi! Xem nào xem nào, rên sất rên lúc còn nóng nha, Nước Tương muội, hay là mai đi, ngày cuối tuần, rất thích hợp để chia sẻ chút gian tình nha.” Một Đêm Mười Lần như có sẵn kinh nghiệm, thành thạo định ngày.

Tôi bị sự ồn ào Chi Chi muội cùng mấy người khác làm chú ý, bắt đầu đánh Thái Cực quyền: “Ha ha ha, Mười Lần ca ca kinh nghiệm phong phú quá ta, em giao hết cho anh, anh làm chuyện này mất lần rồi à?”

Diễn đàn ồn ào hẳn lên, ava Thiện Giải Nhân Y vẫn là màu xám, tôi đột nhiên thấy bực bội, sao lại thế hả, tôi có làm gì có lỗi với cậu ta đâu, sao bỗng nhiên lại không để ý tới tôi, thấy tôi online là ỉn ngay thế này? Cứ coi là có bạn gái đi, thì sao, tôi cũng có ngấp nghé nhan sắc cậu ta đâu, làm gì đến nỗi trốn tránh tôi thế chứ?

Ức sôi máu, nổi buồn bực của tôi trỗi dậy, trên diễn đàn bỗng dưng có giọng nói rống lên: “Thiện Giải Nhân Y đâu? Đi ra đây ngay cho tôi!”

Một Đêm Mười Lần hoảng sợ, quên mất cái đề tài 419, quăng ra cái icon nhút nhát: “Nước Tương, Nhân Y nó đi rồi, đại khái là không nghe em kêu đâu, em có tương tư thành cuồng thế này nó cũng đâu biết được.”

Mười Lần nói ngay chóc tâm trạng tôi, lời nói này bình thường nghe có vẻ rất phù hợp nhưng lúc này vào tai tôi lại thấy vô cùng chói, tương tư thành cuồng? Con khỉ ấy, ai thêm tương tư thành cuồng chứ, tôi chỉ không phục thôi, đương tốt lành tự nhiên lại bị bọ đẹp.

Trong lòng tôi mơ hồ biết mình thế này không đúng chút nào, trước giờ tôi lên mạng đều không hề chuyên chú, thích thì tới, không thích thì đi, cũng chỉ để chơi đùa mà thôi, giờ thấy Thiện Giải Nhân Y không thêm để ý tới tôi, tôi lại ảm ức một bụng, muốn bắt cho bằng được cậu ta, chất vấn cậu ta thật cần thận xem thái độ đấy là như nào. Chuyện này, hình như không được ổn, cực kì không ổn!

Thiện Giải Nhân Y cũng không lên tiếng, tôi nổi giận, tiếp tục hét: “Thiện Giải Nhân Y, tôi biết anh ở đó mà, không ỉn nữa, đi ra đây cho tôi.”

Một Đêm Mười Lần bắt đầu xoa trán cảm thán: “Xong rồi, Nước Tương muội đang muốn bức hôn, Nhân Y, mau ngoan ngoan đi ra đi, theo ý muội ấy đi.”

Tôi ném ra một biểu tượng nữ hiệp tay cầm đao uy phong lẫm liệt: “Đây là chuyện của em với Nhân Y, Mười Lần ca đừng nhúng tay vào.”

Trên diễn đàn mọi người đều thấy tôi không ổn, nên chẳng ai nói gì, trong lúc yên tĩnh dị thường, chỉ có mỗi một Hồng Y nữ hiệp kia chờ trên khung đối thoại, hồng y tựa lửa, bảo đao ánh sương.

Tôi nín thở tĩnh tâm, thu lại cảm xúc vừa rồi, trong lòng thầm đếm, một, hai, ba, bốn... Đến khi tôi đếm tới mười, à, à, Thiện Giải Nhân Y sáng lên.

Đối mặt với vẻ hùng hổ dọa người của tôi, cậu ta chẳng có chút nào khác thường, hỏi: “Nước Tương, em tìm anh hả?”

Không đúng, cậu ta bình tĩnh mới là khác thường, bình thường cậu ta có khi nào trầm tĩnh đâu, luôn hỉ hả, thẳng tính dễ thương, luôn bị tôi bắt nạt mà không đánh trả được, làm sao có thể trấn tĩnh cẩn thận như thế này. Nhớ lại một chút, lần trước khi gặp mặt cậu ta đã có điểm khác biệt, cậu ta nói, cậu ta có bạn gái.

Đối mặt với một Thiện Giải Nhân Y bình tĩnh xa lạ như thế, tôi nhất thời không nói nên lời.

Chương 24

Tôi trầm mặc, Thiện Giải Nhân Y cũng không nói chuyện, những người còn lại cũng cảm thấy áp lực nặng nề nên chẳng ai hé răng điều gì, diễn đàn lặng như tờ.

Một Đêm Mười Lăm thấy tình huống khó xử, mặc cho tôi đã cảnh cáo không được nhúng tay ban này, bước lên giảng hòa: “Nhân Y, chào, lâu rồi không thấy cậu online à.”

Thiện Giải Nhân Y thản nhiên nói: “Gần đây khá bận rộn.”

Nửa câu chẳng mấy thân thiện, tới Mười Lăm cũng thấy Nhân Y bất bình thường, nhất thời không biết nói gì hơn.

Thiện Giải Nhân Y lại quay sang tôi: “Nước Tương, còn việc gì không? Không còn thì anh out đây.”

Thái độ của cậu ta chẳng có kẽ hở, khách khí chu đáo mà vô cùng xa cách. Tôi vất vả nén xuống nỗi buồn bực pha chút đắng đắng trong lòng: “Đợi chút.”

Có chuyện gì không? Không có chuyện gì sao? Ý tứ của Nhân Y thật rõ ràng, không chỉ tôi, mà cả cái diễn đàn này cậu ta chẳng thèm để ý đến nữa. Mạng là ảo, nhưng tình cảm là thật, dù những con người nơi thế giới mạng này chưa từng gặp nhau, nhưng mọi người đã quen biết lâu như vậy, ngày nào cũng cãi lộn đùa giỡn vui vẻ, cũng nảy sinh ít nhiều tình cảm, để có ai trên diễn đàn gặp rắc rối, thì mọi người lại cảm phần không thôi, hận không thể nhảy vào máy vi tính giúp người đó. Ngần đó thời gian, tất cả đều có cảm tình sâu sắc với nhau rồi.

Nhớ tới lúc trước cậu ta tránh né tôi, lại thêm thái độ hiện tại, nhiệt huyết trong tôi lạnh dần đi, tôi căn bản đâu có gì phải tức giận, đây là tự do của cậu ta, bất đồng chí hướng rồi, tôi nói với chính mình, tôi cũng chẳng cần gượng ép làm gì.

Nhưng trước khi cậu ta biến mất, có một việc nan giải mà tôi cần phải làm cho rõ ràng, đó là cậu ta có phải Trình Gia Gia hay không.

Tôi cũng không tiếp tục gõ emo nữa, trực tiếp nói: “Nhân Y, tôi luôn xem anh là bằng hữu, tính tình của anh tôi cũng chẳng lạ, nghĩ thẳng nói thẳng, tôi có nói sai gì thì anh cũng đừng bận tâm, tôi chỉ muốn hỏi anh một việc thôi, rằng không biết anh có phải là một người bạn của tôi không?”

Thiện Giải Nhân Y trầm mặc, mở miệng: “Nước Tương, tôi với em ra chat riêng.”

“Không cần thiết.” Tôi từ chối. “Cứ nói ở đây, chẳng có gì là cơ mật cả.”

Thiện Giải Nhân Y lại trầm mặc, xuyên qua màn hình máy vi tính, tôi có thể tưởng tượng thấy cậu ta ở đầu kia cúp mạng, đang cau mày phiền não, mặc cho cậu ta nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi vẫn muốn làm rõ trắng đen, từ hôm nay có thể cậu ta sẽ không bao giờ... không bao giờ xuất hiện nơi này nữa, nhưng việc này lại có liên quan tới cuộc sống thực của tôi, tôi muốn cậu ta nói cho mình bạch rõ ràng.

“Nước Tương.” Diễn đàn đương lặng ngắt như tờ, Thiện Giải Nhân Y bỗng nhiên mở miệng. “Tôi chưa từng nói không xem cô là bằng hữu.”

Tôi lấy lại bình tĩnh, từng chữ từng chữ một gõ lên màn hình máy vi tính, “Tốt lắm, trong lúc chúng ta còn là bằng hữu theo lời anh, anh chỉ cần nói thật cho tôi biết, anh có biết tôi ngoài đời thực không?”

Thiện Giải Nhân Y vô cùng bình tĩnh gõ ra hai chữ: “Không biết.”

Tốt, tốt lắm. Ba chữ, chỉ ba chữ thôi đã đem cuộc sống mạng của tôi chặt thành từng khúc.

Tôi nhìn ava Thiện Giải Nhân Y lần nữa chuyển sang màu xám, trong lòng không biết đang cảm thấy thế nào. Mất mát? Cũng có. Bất đắc dĩ? Hình như cũng có.

Trước kia, vô số đêm chúng tôi đã cùng nhau nói cười ha hả, ôm, tranh cãi, đánh lộn, vui đùa, ngoài đời gặp chuyện buồn phiền liền cùng nhau chia sẻ. Nhưng từ giờ trở đi, cậu ta chẳng còn là Thiện Giải Nhân Y trước kia nữa, Thiện Giải Nhân Y mỗi ngày nói cười với đại gia tôi trước kia đã biến mất rồi.

Góc dưới màn hình máy vi tính bỗng nhiên nhảy lên khung đối thoại của Thiện Giải Nhân Y, tôi giật nảy mình, nhấp chuột vào khung đối thoại, trên đó chỉ có một câu: “Thật xin lỗi em, Nước Tương.”

Thật xin lỗi? Tôi không hiểu ý tứ của cậu ta, cậu ta cho rằng tôi mến cậu ta sao?

Mến à? Thành thật mà nói, đúng là có một chút. Nhưng mà, chính cậu ta đã tàn nhẫn tát tôi một cú để tôi tỉnh, chuyện tình cảm trên mạng cũng vụn biến lắm, không tính đến cậu ta, trong cuộc sống thực của tôi chẳng phải cũng đang xuất hiện một Trình Gia Gia hay sao?

Tôi trả lời: “Không có gì, anh đi đi.”

Thế nhưng cậu ta lại gọi tôi một tiếng: “Nước Tương...”

Tôi vẫn ở khung đối thoại, yên lặng chờ lời tiếp theo của cậu ta, tôi chờ thật lâu, khung đối thoại vẫn hiện dòng chữ “Thiện Giải Nhân Y đang trả lời...”, nhưng trong khung vẫn không có thêm chữ nào.

Cuộc đối thoại nghiêm túc của tôi với Thiện Giải Nhân Y như nén ép mọi người, chẳng ai dám lên tiếng, diễn đàn im ắng, không khí rất ư là quái dị, Một Đêm Mười Lần lặng lẽ gửi tin cho tôi: “Nói xong chưa? Nói xong rồi thì anh nói.”

Tôi trả lại anh ta một cái mặt cười thật to cùng emo vùng tay làm động tác OK.

Một Đêm Mười Lần gửi tới một cái thông điệp: “Các cô nương xem đi, giấc mộng đời các cô đây này.”

Tôi thuận tay mở ra, một lời cầu hôn, buồn nôn quá! =.=

Chi Chi muội muội phối hợp theo, nheo nheo mắt chống cằm: “Aaaaaa, có người cầu hôn kìa, ông trời ơi, sao không ai cầu hôn con hết vậy nè?”

Một Đêm Mười Lần phản ứng thần tốc, ôm cổ Chi Chi muội muội: “Chi Chi, đi, chúng ta đi đăng kí liền heng.”

Diễn đàn náo loạn, bị Chi Chi với Một Đêm Mười Lần phá phách rối cả lên. Mấy người đang ẩn thấy có trò vui, cũng sôi nổi chạy đến chọc tức hai bọn họ. Nhất thời diễn đàn trở nên vô cùng náo nhiệt, chút buồn rồi cũng sẽ bị niềm vui cuốn đi, chỉ là, ava của ai kia sẽ chẳng bao giờ...sáng nữa.

Đêm đã khuya, Tiểu Mĩ ngồi cạnh tôi gấp laptop lại, nhảy khỏi ổ chăn chuẩn bị đi WC, trước khi xuống giường quay đầu lại liếc tôi một cái, rồi giật mình xáp đến gần: “Nha Nha, đang động lòng xuân hả? Thần hồn điên đảo, mặt mũi ngơ ngác hết cả rồi này.”

Tôi nhanh chóng gấp mấy tập tài liệu lại, đẩy cái đầu đang kê sát rạt mặt tôi ra: “Động lòng xuân cái đầu chị ấy, đi WC đi. Đúng rồi, đi xong nhớ rửa tay rồi bưng bách bách quy với sữa để trên bàn qua giúp em.”

Nha đầu Tiểu Mĩ nheo nheo mắt nham hiểm, nhìn thấy trước mấy tập tài liệu, tôi đang chat trên diễn đàn, cô ấy nhéo nhéo mặt tôi, cười gian: “Hóa ra là em Hồng Hạnh vượt tường* à, ngày mai chị đi méc Trình Gia Gia cho coi.”

[Hồng Hạnh vượt tường: thành ngữ chỉ việc ngoại tình, điển tích xin mời tra Google.]

“A Trịnh _____” Giọng tôi kéo dài ra uy hiếp.

“Em lần nào cũng xài chiêu này.” Tiểu Mĩ bất mãn lắm lắm, xuống giường, sau khi giải quyết xong, ngoan ngoãn bê bánh với sữa lại, lê thân người còn hơi lạnh chui vào ổ chăn của tôi, còn đem cánh tay lạnh như băng áp vô cánh tay tôi. “Cho chị xịu hơi ấm nhá.”

“Lấy tay ra đi.” Tôi bị bàn tay lạnh như băng của cô ấy vỗ lấy, a một tiếng, nhéo mấy cái cho cô ấy quay về ổ chăn. “Tay chị làm bằng gì thế hử? Lạnh như tay người chết ấy.”

Tiểu Mĩ cười hi hi lấy một cái bánh, kéo kẹt cắn cắn nhai nhai, miệng mồm nhuôm nhoàm hỏi tôi: “Nha Nha, em với Trình Gia Gia tiến tới mức nào rồi? Lên giường chưa?”

“Cái chị sắc nữ này, tối ngày cứ mở miệng là lên giường lên giường, coi chừng A Trịnh nghe thấy chạy toét khói đấy.” Tôi trừng một cái, cầm giận rút cái bánh quy từ trên tay cô ấy, ác ý nói.

Tiểu Mĩ không để ý tới lời uy hiếp của tôi, Ứng Nhan dung cắn bích quy giòn giã, ăn uống no say xong, lau miệng, lại nói với tôi một câu không thể ngờ: “Nha Nha, em thực tế đi, trên mạng nói gì cũng đâu có đáng tin, bên cạnh em bây giờ có một anh rùa vàng siêu bự rồi, em cũng đừng có lãng phí à, bên ngoài hẳn cũng có nhiều lang nữ* rình ảnh như hổ rình mồi đấy.”

[lang nữ: cũng giống như ví ‘sắc lang’ là sói háo sắc vậy, chỗ này mình không biết chuyển ngữ sao hết, hẳn là ví phụ nữ theo đuổi Gia Gia nhà ta giống như sói đói heng :”>]

“Ồ, Tiểu Mĩ nhà ta cũng nghiêm túc thế à, hiếm thấy nhé.” Tôi quay đầu lại, cười híp mắt nhìn cô ấy.

Tiểu Mĩ ôm gối đập vào lưng tôi: “Dám cười chị à? Biết làm người tốt khó lắm không hả?”

“Biết mà, biết mà.” Tôi vỗ vỗ Tiểu Mĩ, trong lòng chợt ấm áp, bà chị này, cũng đáng yêu quá chừng. “Ngủ đi.”

Đúng thế, những điều đó tôi cũng biết cả rồi. Internet như xiếc vậy, sao bì nổi với hiện thực, phải phân định rõ ràng, làm gì và nói gì. Thiện Giải Nhân Y có là ai, đối với tôi cũng quan trọng.

13. Chương 25 - 26

Chương 25

Sau đó, đúng như tôi dự đoán, ava của Nhân Y luôn luôn là màu xám, lâu lâu tôi lại ngây ngốc nhìn biểu tượng của cậu ta, tôi không biết cậu ta ở nhà hay đi vắng, online hay offline, có lên lút lên xem chúng tôi chat hay không, tôi không biết. Những lúc như thế, tôi lại tự cười mỉa bản thân, nhủ thầm, cậu ta chăm sóc bạn gái còn không kịp, làm sao có thể rảnh rang ẩn nick đi làm cái chuyện tầm phào đó chứ. Nhưng mà, Nhân Y dù gì cũng là bạn trai tốt, toàn tâm toàn ý với người mình yêu.

Rất nhanh sau đó tôi chẳng còn thời gian để ngẩng người nữa, cuối tháng mười một, gần một tháng nữa đến Giáng Sinh, sắp tới là thời gian bận rộn nhất của công ty, chẳng khác gì giờ cao điểm cuối năm. Các phòng ban trong công ty đều bận bịu, bên này Ứng Nhan cũng có rất nhiều việc, hẳn liền bảo cậu thực tập sinh sang giúp An An, chiếm lấy tôi làm giúp việc. An An cũng làm việc điên cuồng. An An làm hóa đơn, so với Ứng Nhan có khi còn bận hơn, cô ấy lại sắp lấy chồng, công việc các loại chồng chất như núi cũng đủ làm cô ấy đau đầu. Tuy rằng dưới tay cô ấy còn có một thực tập sinh để phụ giúp, nhưng cậu ta không có chuyên môn, An An bên đấy cứ nghiền răng oán hận không thôi.

Xế chiều hôm nay, lúc tôi ở văn phòng Ứng Nhan phụ kiểm tra đối chiếu vốn nhân công tháng tư, bảng kê khai chỉ chít cột dọc làm mắt tôi cứ hoa lên, thì Trình Gia Gia gọi đến: “Nha Nha, tối nay cùng đi ăn đi, em dẫn em đi Thanh Hải ăn đồ biển, ăn ở nhà hàng trên tàu.”

“Được.” Tôi sảng khoái đồng ý, đề nghị này rất hợp ý tôi, tôi thích ăn hải sản, lại càng thích những thứ mới mẻ, ăn ở trên thuyền, chẳng phải cũng là ăn trên biển sao? “Nhưng mà đi Thanh Hải, vừa đi vừa về mất gần bốn tiếng, buổi tối có về kịp không?”

Trình Gia Gia đã sớm có kế hoạch: “Không thành vấn đề, lão Lục* với vợ nó cũng đi, bốn người đi chung xe, trễ thế nào cũng tự về được.”

[cách gọi bạn bè nam của Trung Quốc, chuyển ngữ lại Ri thấy không được hay, nên để như thế, nếu không hợp thì cứ góp ý nhé, Ri sẽ chuyển lại ^^]

Lão Lục là bạn chung đại học với Trình Gia Gia, vô cùng biết ăn nói, hai người họ với Ứng Nhan ở chung một phòng kí túc, quan hệ của bọn họ tốt đến mức cùng chung ý kiến và quan điểm. Theo lời lão Lục, bọn họ chẳng hề thích giặt quần áo, chỉ có mỗi Ứng Nhan là ngày nào cũng giặt, có lúc chẳng còn đồ mặc, mọi người giặt đồ Ứng Nhan mà mặc. =.=

Lão Lục bây giờ cũng khá thân thiết với chúng tôi, lần đầu tiên Trình Gia Gia dẫn tôi đi chơi với bọn lão Lục thì anh ta bị vẻ bề ngoài hiền lành của tôi làm mờ mắt, muốn chuốc rượu tôi, không ngờ cuối cùng lại bị tôi chuốc tới gục xuống bàn. Từ đó về sau, tôi với lão Lục “đánh nhau xong mới thành bằng hữu”, anh ta rất hoan hỉ mời tôi đi uống rượu, về mặt này anh ta giống y chang Tiểu Mĩ, không hạ được tôi thì không thể báo thù rửa hận. Cũng không nên nói tử lượng của tôi với anh ta tương đương, mà nên nhìn người đứng ở sau lưng tôi kia, anh ta muốn báo thù thì nhiệm vụ này đúng là bất khả thi rồi.

Tôi đôi lúc lại thấy kì quái, nếu quan hệ của Trình Gia Gia với Ứng Nhan tốt như thế, sao chẳng thấy lần nào anh rủ Ứng Nhan cùng đi chơi, đến nỗi lão Lục cũng nhắc, lâu rồi chẳng thấy Ứng lão đại đâu, khi đó Trình Gia Gia lại đâm lão Lục, nói quên mất rồi, để lần sau đi. Nhưng mà lần sau của lần sau cũng chẳng thấy tăm hơi Ứng Nhan, điều này làm tôi không khỏi nghi ngờ, có khi nào Trình Gia Gia với Ứng Nhan có tư thù gì chưa giải quyết xong không?

Lúc tôi đang nghĩ như thế, Ứng Nhan đã đi tới, tôi sợ tới mức tay run cả lên, trực tiếp cúp điện thoại của Trình Gia Gia.

Ứng Nhan cau mày gõ lên bàn tôi một cái, đưa cho tôi một bảng kê khai nữa: “Đang giờ làm, chú ý đi. Đây là bản báo cáo kỷ luật công tác tháng này, cô cần theo đây mà khấu trừ tiền lương theo số ngày đi muộn đi, ngày hôm nay tăng ca làm cho xong luôn.”

Tôi há mồm tròn mắt nhìn bảng báo cáo, ông chủ à, anh không đưa sớm một chút được sao, tôi vừa mới tính lương xong, nếu thêm cái khấu trừ tiền phạt này, chẳng phải là tính lại một lần nữa sao.

Thái độ của Ứng Nhan với tôi gần đây cũng không tệ, vì thế tôi đánh bạo mở miệng: “Quản lý Ứng, tôi tính lương xong cả rồi, khấu trừ tiền phạt này có thể để lần sau trừ vào tiền thưởng không?”

Tôi không dám nói buổi tối tôi có hẹn, nhưng chắc hẳn nghe được rồi.

Chỉ thấy mũi Ứng Nhan hếch lên: “Không được, phải trừ ngay lần này, lần sau có lỗi trừ khác.”

Ứng Nhan mỗi lần trưng ra vẻ mặt này đều mang ý nghĩa là không cho ai thương lượng, tôi chán nản bắt đầu tính toán số tiền “đi đánh lên” tháng này của Ứng Nhan, trong công ty đi trễ về sớm, lên ra ngoài ăn sáng đều bị trừ lương.

Ứng Nhan mang ánh mắt ai oán kia bị Thọ Phương Phương có việc kéo đi rồi, Thọ Phương Phương đúng là người tốt nha. Ứng Nhan vừa ra khỏi cửa, tôi đã tức tốc gọi cho Trình Gia Gia, báo tin dữ: “Buổi tối em phải tăng ca tính tiền lương, không đi được.”

Trình Gia Gia vẫn thấu hiểu lòng người như thường lệ, lập tức an ủi tôi: “Không sao, chẳng phải chỉ là tính lương sao, buổi chiều em cứ soạn ra sơ lược đi, tối anh cử Tiểu Trịnh bên công ty anh qua phụ em đối chiếu, hai người cùng làm là được, nhanh lắm.”

Àch, tôi quên mất Trình Gia Gia cũng là ông chủ, Tiểu Trịnh này chắc cũng na ná như tôi, là người mới, ai cũng có thể sai phải được, tôi lập tức nghĩa chính từ nghiêm từ chối: “Thôi, sao làm thế được, Tiểu Trịnh người ta không cần nghỉ ngơi sao?”

Trình Gia Gia ở đầu dây bên kia suy nghĩ một chút, rồi nghiêm trang nói: “Như vậy đi, chúng ta đi ăn trước, cơm nước xong xuôi anh đưa em lại đó, chúng ta cùng đối chiếu.”

Tôi vô cùng cảnh giác dụng tâm của anh: “Hay là thôi đi, quay về cũng đã trễ lắm rồi, quá nửa đêm, chúng ta cô nam quả nữ lên công ty làm cái gì, qua nhà em tiện hơn.”

Trình Gia Gia cười ha ha: “Được, cứ vậy đi, qua nhà em. Để tan tầm rồi anh qua đón em nhé.”

Tôi vừa để điện thoại xuống thì Tiểu Lí ca ở bên kia nhếch miệng lên, tôi lạ lùng hỏi: “Tiểu Lí ca, em tăng ca mà sao anh mừng thế hả? Cười sung sướng như thế.”

Tiểu Lí ca không nhếch miệng nữa, mà nhếch mắt, dùng sức nháy nháy về phía tôi: “Nha Nha, cô đúng là dở hơi, khó trách quản lý Ứng lại nhìn cô với con mắt khác với khi nhìn tui tôi.”

“Anh lại thế nữa rồi.” Tôi đã quen việc Tiểu Lí hay cáp đôi tôi với Ứng Nhan, nên cứ tự nhiên mở bảng báo cáo ra tiếp tục công việc.

Tiểu Lí ngo cái cửa, bĩu môi khinh thường: “Nha Nha, cô cứ giả bộ đi, trong lòng cô còn rõ ràng hơn ai khác, vì cái gì mà mỗi lần cô có hẹn, quản lý Ứng lại cho cô tăng ca hả?”

“Công việc cần gấp thôi.” Tôi nhanh nhẹn gõ máy tính toán, quản suy nghĩ của Ứng Nhan làm gì, dù sao đêm nay cũng đã định tôi sẽ được đi thuyền rồi, há há, trên biển ngắm trăng ăn hải sản, đẹp tuyệt vời nha. Biển ơi, ta tới đây!

Tâm tình tôi vô cùng tốt, bà nó chứ, sao đời lại đẹp thế nhỉ, lúc tan việc tôi đã tính hơn non nửa, chỉ đợi về nhà đối chiếu đúng sai thôi. Lòng tôi khoái trá thu thập đồ đạc này nọ chuẩn bị rời đi, đột nhiên thấy An An hốt hải chạy vào: “Nha Nha, cấp cứu cấp cứu, mau tới phụ!”

Chương 26

An An một bên kéo tay tôi, một bên tiếp tục gọi điện thoại: “Hả, nhiều người lắm à, mẹ tiếp tục kiên trì cầm cự đi, con hiện giờ thực tình chưa đi được. Thế cuối cùng chiết khấu là bao nhiêu? Giảm giá được bao nhiêu ạ?”

Đến khi tới phòng kế toán, tôi cũng đã nghe được đại khái đang xảy ra chuyện gì, mẹ An An đang giúp cô ấy mua giường, hôm nay là ngày giảm giá cuối cùng, An An với mẹ cô ấy thống nhất hôm nay đi chọn, cuối cùng Tiểu Lệ hôm nay lại bị sốt nên nghỉ phép. Thân là tổ trưởng, thấy người khác còn bộn bề việc, An An không còn cách nào ngoài việc nhận luôn phần danh sách của Tiểu Lệ, cái này làm tới tan tầm cũng chưa xong, mà tới chừng đó thì khu mua sắm đóng cửa mất rồi, thế nên cô ấy lôi tôi qua làm tráng đinh*.

[tráng đinh: thanh niên khỏe mạnh, trai tráng, ở đây ý nói Nha Nha có sức như trai tráng để giúp ấy mà =)))]

Ồn của An sư phụ với tôi cao như núi, suốt nửa năm qua cô ấy luôn bảo vệ tôi, giờ cũng đã tới lúc tôi tỏa sáng lòng biết ơn rồi. Không nói hai lời, tôi lập tức bỏ nam sắc vì nghĩa tôn sư! Chờ An An đi rồi, tôi lần thứ hai báo tin dữ cho Trình Gia Gia: “Xong rồi, hiện giờ không đi được nữa, tổ trưởng của em ra ngoài rồi, giờ còn một đồng to tướng danh sách với hóa đơn chưa làm xong này, mai là phải nộp rồi.”

Trình Gia Gia trầm ngâm một chút: “Giờ em đang ở công ty một mình à?”

Phòng kế toán giờ chỉ còn mình Tiểu Trương với Tiểu Vương, nhưng mà bọn họ cũng đang bận tối mắt với việc của mình, không giúp tôi được. Tôi bắt đầu sửa sang chồng danh sách: “Còn hai đồng nghiệp nữa, nhưng mà họ cũng đang vội, phỏng chừng hôm nay xong việc rất muộn, phải cố hết sức thôi. Bọn anh đi đi, ăn nhiều một chút, ăn luôn phần em cũng được.”

Trình Gia Gia bị tôi chọc cười: “Không có em anh đi làm gì, để vợ chồng lão Lục vui vẻ với nhau được rồi.”

“Nha Nha, em ở công ty thì dù gì cũng chỉ có mình em làm, đem tài liệu về nhà đi, về nhà thì có anh giúp em xem xét chi tiết mà.” Giọng anh thấp xuống, hồ như đang thâm thì bên tai tôi, khiến tai tôi ngứa tận vào lòng: “Hai ngày rồi mình chưa gặp nhau.”

Anh! Lại bắt đầu phóng điện rồi! Công lực phóng điện càng ngày càng cao, cách nhau cả một đường dây điện thoại thế mà tôi vẫn cứ ngắt ngư thế này, không cầm lòng được phải đồng ý.

Để điện thoại xuống, tôi mới phát hiện việc cần làm quả thật nhiều lắm, đương bận rộn sửa sang lại thì Ứng Nhan đã tới, nhìn thấy tôi ở phòng kế toán, hẩn ngẩn ra, có chút giận dữ: “Cái cô An An này, sao lại lôi cô đến đây làm chứ, Nha Nha, phòng kế toán thực sự không cần cô nhúng tay vào đâu.”

Ầy dà, Ứng Nhan thành kiến An An rồi, việc này hình như bắt nguồn từ tôi. Tôi nhanh chóng bước lên hai bước, mở miệng giải thích: “Việc kết hôn của An An quan trọng hơn, với lại hôm nay có người xin nghỉ

phép, cô ấy không có nhờ tôi giúp, là tôi tự tới đây đó, không liên quan gì đến cô ấy đâu.”

Ứng Nhan không thêm nhắc thêm, nhìn thấy ánh mắt tôi có phần xúc động, cuối cùng nói một câu: “Cái bản kỷ luật kia mới đưa lên, trừ tiền tháng để sau cũng được. Ăn tối chưa? Chưa thì cùng ăn đi. Đi nào!”

Tôi sợ tới mức hoa dung thất sắc, cùng hắn ăn cơm hả? Tha cho tôi đi!!!

Ăn cơm cùng hắn hai lần, lần đầu ăn ở canteen công ty, bị Thọ Phương Phương ghét, lần thứ hai lại càng thảm thiết, đi ra ngoài ăn có một bát trứng thôi mà cũng bị tiêu chảy, ối mửa tới chết đi sống lại: “Thôi thôi thôi, tôi biết rồi, anh đi trước đi, tôi có hẹn thì đi theo anh làm gì?”

Ứng Nhan vốn đang chuẩn bị đi ra ngoài, phút chốc quay lại: “Bạn trai?”

Tôi nghĩ nghĩ, tình trạng gần đây với Trình Gia Gia đúng là như thế, xem tiến triển thế này, tới nghỉ đông là có thể dẫn anh đi gặp ba mẹ rồi, thừa nhận cũng không sao, có bạn trai là việc quang minh chính đại mà: “Vâng.”

Nhìn mặt Ứng Nhan có chút thay đổi, tôi nhanh chóng bày tỏ thái độ yêu việc như yêu bỏ: “Ăn một bữa cơm thôi, nhanh lắm, ăn xong tôi lập tức tăng ca làm việc mà, buổi tối nay nhất định làm xong, lãnh đạo nhà anh cứ an tâm, tôi không để việc tư ảnh hưởng việc công đâu.”

Ứng Nhan không thêm nói, nhìn tôi một cái, nhếch môi, không nói thêm câu nào nữa, rời đi.

Tôi lau mồ hôi, tiếp tục thu dọn đồ đạc, lúc Trình Gia Gia tới đón tôi đã là sáu giờ, tầm giờ này trong mùa, sắc trời đã muốn tối đen, ráng chiều hồng dần đẹp để lặn xuống sau màn đêm. Tôi ngồi vào trong xe anh, nhìn dòng xe như nước cuộn cuộn bên ngoài, đèn đuốc đầy màu sắc, bỗng nhiên có cảm giác không thật, trăm hoa cùng nở không khỏi khiến tôi hoa mắt thất thần, lại có chút gì đó bất an không yên.

“Sao thế?” Trình Gia Gia nhìn thấy tôi khác lạ, quay đầu lại hỏi: “Làm việc mệt quá sao?”

Tôi lắc đầu, cái phận đen đủi này bỗng dưng lại được vận may đánh úp thế, cũng nên có quá trình hợp lý một chút chứ.

Trình Gia Gia bỗng dưng xoay người đến gần tôi, khoảng cách của chúng tôi giờ chỉ còn trong gang tấc, tôi có thể ngửi được mùi trên áo anh, cơ hồ nhiệt độ trên cơ thể anh đều truyền tới tôi. Tôi hoảng sợ, với một người có kinh nghiệm ôm hôn như tôi mà nói, tư thế này không khỏi làm người ta nghĩ sai nha. Tôi cà lăm, lắp bắp nói: “Anh làm gì vậy?”

Anh nắm lấy dây an toàn, lưu loát cài lại cho tôi, mỉm cười: “Em hi vọng anh làm cái gì?”

Trên mặt lại bắt đầu nóng lên, cái anh này, cười đến ý vị thâm trường như thế, làm tôi phải xấu hổ cúi đầu.

Tôi chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, thì trên mặt đã có một đôi tay áp lên, tôi còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị xoay mặt qua, có gì đó ấm mềm nhẹ nhàng lướt trên môi tôi, sau đó, tôi mơ hồ nghe thấy giọng nói của anh: “Có phải là thế này không?”

Trình Gia Gia ở trước mặt tôi, đôi mắt đen tuyền của anh giờ trở nên sâu thẳm thẳm, nhìn chăm chú khiến tôi ý loạn tình mê. Hồi mã thương!* Trước khi đại não tôi hoàn toàn mất khả năng hoạt động, tôi chỉ có thể nghĩ ra danh từ này.

[hồi mã thương : quay đầu lại bắt ngờ đâm ngọn thương vào địch.]

Trong xe vốn đã rất ấm, anh lại còn đốt thêm lửa. Anh rất có kỹ xảo, tôi lại trống vắng lâu ngày, ngay từ đầu anh chỉ muốn trêu đùa tôi một chút, nhưng mà hai người trưởng thành với nhau, chẳng mấy chốc dục hỏa lại trào dâng, khiến tôi với anh đều kiểm soát không được.

Có ai đó đã từng nói, thân mật trên xe, tình cảm lại càng mãnh liệt, cái dây an toàn giờ đây chắn giữa chúng tôi, hoàn thành nhiệm vụ “bảo vệ” tôi, anh rút về một tay đang ôm tôi, với ra cởi dây an toàn, bình thường chỉ dùng chút sức là cởi được, ai ngờ anh cởi mãi không xong, phải oán hận thấp giọng mắng một câu.

Giọng anh rất nhỏ, nhưng tôi vẫn còn nghe được, anh nói: “Cài lên làm chi không biết nữa.”

Chúng tôi không thân mật được nữa, bởi vì tôi bật cười. Nhìn thấy vẻ mặt ai oán trẻ con của anh, tâm tình tôi cực kì khoái trá, ha ha, thật là thú vị, thật là thú vị nha.

“Cười đã chưa?” Anh rất cực bụng tha trận giằng co với dây an toàn, chồm tới sát ngực tôi, bờ môi anh vì hôn kịch liệt mà hồng nhuận lên, hấp dẫn trước mắt tôi, lần đầu tiên tôi thấy môi đàn ông lại đẹp đến thế, tôi nổi chỉ muốn cắn một cái.

Tim tôi lại bắt đầu như con nai con, thế mà anh lại nở nụ cười, hôn lên môi tôi lần nữa: “Em mà còn đỏ mặt nữa, anh sẽ mặc kệ hậu quả đấy.”

14. Chương 27 - 28

Chương 27

Trước kia quen nhau, Thôi Nam cũng đã từng hôn tôi, nhưng không biết tại sao, khi đó tôi lại không hứng thú gì với hoạt động trao đổi nước bọt này, cái này có gì mà hay, anh nuốt nước bọt của tôi, tôi nuốt nước bọt của anh, thật là gớm. Có khi anh ta còn muốn đưa lưỡi nhập cảnh trái phép vào miệng tôi, nhưng khí lực của tôi còn lớn lắm, lần nào cũng có thể đẩy lưỡi anh ta về lại với ông bà, đến cuối cùng, hai người hôn môi lại trở thành hai đầu lưỡi đấu đá, tôi càng lúc càng chuyên chú đẩy đầu lưỡi anh ta ra.

Đôi lúc cũng có cảm giác máu sôi lên hưng phấn, nhưng lúc đó tôi còn quá nhỏ, với mấy chuyện thân mật nam nữ này còn ác cảm nhiều, mỗi lần Thôi Nam thoáng nhiệt tình quá mức, tôi lại tự động lui về cảm địa của bản thân, cho nên Thôi Nam luôn dùng đôi mắt hoa đào ngăn nước khổ não nhìn tôi: “Nha Nha, em chừng nào mới lớn được đây?”

Nhưng mà tới khi tôi trưởng thành, anh ta lại đi mất rồi. Khi anh ta đi rồi, trong những đêm dài dần trôi, không có vòng tay ôm, không có môi hôn nồng cháy, tôi mới chợt vỡ lẽ, hóa ra ngày đó tôi cũng cần. Tôi cũng cần một đôi tay chắc nịch ôm lấy tôi, tôi cũng cần một vòm ngực ấm áp thiêu đốt tâm hồn tôi. Cho nên khi Trình Gia Gia hôn tôi, tôi không hề kháng cự, tùy theo bản năng mình mà đón nhận nhiệt tình của anh.

Đem chúng tôi ra khỏi trạng thái lửa cháy phừng phừng là một cú điện thoại, tôi mơ hồ nghe thấy điện thoại reo, tay quờ quạng vào trong túi của mình. Trình Gia Gia nhìn ra ý đồ của tôi, nhanh chóng bắt lấy tay tôi ép ngược ra sau lưng, giọng hàm hồ: “Đừng bắt máy.”

Chuông điện thoại vẫn reo không ngừng, tôi rất cực nhẹn không được, tránh vòng ngực anh, một tay nhấc điện thoại lên. “Alô?”

“Nha Nha, em lại thế nữa rồi.” Giọng nói trong điện thoại vào tai tôi chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang, vì cái gì, vì cái gì mà mỗi lần tôi vừa nghĩ tới, anh ta lại cảm ứng được?!! Đồng chí người sao hỏa Thôi Nam cắt ngang khúc thân mật của tôi với Trình Gia Gia, tôi xấu hổ liếc nhìn Trình Gia Gia, lúc này mới hậu tri hậu giác nhìn ra, anh đã thần không hay quỷ không biết cởi dây an toàn tự lúc nào, còn đem tôi ôm lại chỗ ngồi của anh, thực dọa người nha, nụ hôn này của tôi cũng quá mất kiểm soát rồi.

Đại khái giọng tôi còn hơi khàn với mang theo âm mũi, Thôi Nam thật nhạy cảm: “Em đang ở với ai đấy?”

Hừ, kẻ này, tôi nói không biết bao nhiêu lần, thế mà còn hỏi, tôi nhướn mày, thốt ra: “Đương nhiên là ở cùng bạn trai.”

Mắt tôi quét qua Trình Gia Gia, anh nghe vậy thì nhướn mày lên, tay nắm chặt lại, cúi xuống cắn lên tai trái tôi một cái, hơi thở nóng nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi, tôi không tự chủ rụt cổ lại, tê gần chết à. Ấy da, anh không cần bắt tôi thú nhận thế đâu, tôi đã nói rồi còn gì, thật là mệt nha.

Lần này Thôi Nam tin thật, không hề có thái độ người sao hỏa, mà mở miệng, có chút bi thương: “Nha Nha, em thích người khác hơn cũng không sao cả, anh không có tư cách yêu cầu em quay đầu lại. Anh sẽ

xử lý tốt chuyện của mình, nhanh thôi, chờ anh giải quyết chuyện bên này xong, anh nhất định sẽ lần nữa theo đuổi em, không ai ngăn anh được đâu.”

Tôi ngây ra một lúc, lời này hồ như giống lúc trước thì phải, ở những tháng năm rực rỡ tuổi trẻ kia, anh ta cũng đã từng hăng hái đứng trước cửa phòng học, không quan tâm tôi lạnh nhạt, hăm hở nói: “Em không thích anh cũng không sao, theo đuổi em là chuyện của anh, không ai ngăn được anh đâu.”

Nhìn thấy biểu hiện của tôi, Trình Gia Gia không hài lòng, một bên không ngừng quấy rối tôi, môi hôn linh tinh lên cổ và tai tôi.

Tôi tỉnh lại, tất cả cũng đã là quá khứ, hiện tại, tôi có cuộc sống mới rồi: “Đó là chuyện của anh, không liên can đến tôi.”

Ngắt dị động, quay đầu lại, tôi thấy Trình Gia Gia nhìn tôi tới xuất thần, sắc mặt có chút mất tự nhiên, tôi chợt dạ chủ động mở miệng: “Bạn đại học của em, tìm em có việc.”

Tôi lau mồ hôi, cái này chắc không tính là nói dối đâu nhỉ, Thôi Nam quả thực là bạn trai thời đại học của tôi mà, mới vừa rồi tìm tôi là để nói việc giữa chúng tôi. Tôi xoay xoay người, muốn chui khỏi lòng Trình Gia Gia, cái kiểu cuồng nhiệt này thật không quen nha. Cái mông tôi vừa nâng lên, bên trái đã đụng phải cái gì đó cứng nóng, cái này có chút quen, lần trước không phải đã bị tôi nắm phải một lần sao. Tôi lúc này đã hóa đá, cái thân cứng còng cũng yên không dám cử động nữa, hơi giật mình, giữ nguyên tư thế nghiêng người trên Trình Gia Gia.

Sắc mặt Trình Gia Gia đã khỏi xuất thần, anh nhú nhú mày, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nha Nha, em lại quyến rũ anh?”

Tôi bắn nặng, vội biện giải cho mình: “Em không có cố ý, là bất cẩn đụng phải thôi mà.”

Trình Gia Gia đã liệu trước, nên liệt kê từng sự tích của tôi: “Lần trước thừa dịp anh không chú ý, em cũng nắm anh một lần, cũng nói là bất cẩn, lần này lại thế nữa.”

Nhớ tới sự kiện Ô Long trao lần trước, tôi lại càng bất lực. Trình Gia Gia tiếp tục vẽ mặt cợt nhả: “Vừa rồi, anh chỉ tốt bụng giúp em cài dây an toàn, em lại dùng ánh mắt khát vọng nhìn anh, còn xấu hổ ám chỉ với anh có thể làm cái gì đó.”

Aaaaaa, tôi điên mất, nhìn cái tên vô sỉ trước mặt tôi đi, tôi thật sự không thể liên hệ được với thanh niên tao nhã lần đầu gặp luôn, người này thiệt là vô lại á. Trình Gia Gia lại còn lửa cháy đổ thêm dầu: “Kỳ thật, Nha Nha, em muốn thì cứ nói thẳng đi, em nguyện dâng tận miệng anh, anh vui lắm đó.”

Lão hồ không phát uy thì anh tưởng là mèo bệnh phải không? Tôi nhiệt huyết sôi trào, kéo mặt anh, chủ động dán môi lên cái mồm đang lải nhải của anh, nhìn đôi mắt kinh ngạc của anh rồi tôi mới vừa lòng buông ra, thuận tay nhéo nhéo mặt anh mất cái, liếm môi: “Ấm chỉ cái đầu anh á, bốn cô nương muốn làm thì làm, còn cần phải ám chỉ sao?”

Trình Gia Gia ngồi đó nhin cười, điên cuồng gật đầu, bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn: “Vâng vâng, không cần ám chỉ, cô nương muốn lúc nào cũng được, tiểu nhân tùy thời sẽ phụng bồi.”

Sau đó tiểu nhân quả nhiên tùy thời mà phụng bồi thật, nhéo bốn cô nương một cái rồi tiếp tục cái việc dang dở khi nãy. Chúng tôi tiếp tục chưa được bao lâu thì điện thoại người thứ hai lại tiếp tục quấy rối, lần này là Ứng Nhan. “Nha Nha, ăn xong chưa? Xong rồi thì qua đây đi, bên này có mấy người, là khách hàng lớn thuê bất động sản, cô qua phụ tôi tiếp bọn họ ca hát.”

Cái qué gì thế này? Cô nương hò hẹn mà lại hết người nọ tới người kia quấy rối, vừa nói tăng ca làm danh sách, giờ còn bảo đi tiếp khách, Ứng Nhan đúng là quỷ hút máu! Tôi một bên oán thầm, một bên mở miệng thật cẩn thận: “Đang ăn, còn chưa ăn xong. Tôi biết rồi, thế đêm nay không phải làm danh sách sao?”

Ứng Nhan tức giận, khẩu khí rõ ràng không tốt: “Bây giờ rưỡi rồi, ăn một bữa cơm gì mà lâu thế. Cho cô nửa tiếng, đúng tám giờ đến đây. Việc này tôi sắp xếp xong xuôi rồi, để Tiểu Trương làm, cô theo tôi đi tiếp khách.”

Để điện thoại di động xuống, không đợi tôi mở miệng, Trình Gia Gia đã khởi động xe: “Đừng nóng vội, còn kịp, mình kêu họ gói đồ ăn lại, em ngồi trên xe mà ăn.”

Điểm này của Trình Gia Gia thật là tốt, rất khéo hiểu lòng người, tôi cũng không rõ làm thế nào mà anh biết được, mà sở thích, thói quen của tôi anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, tôi không ăn cay, mỗi lần đi ăn anh cũng không quên gọi bồi bàn dừng cho thêm ớt, tôi thích ngủ nướng, anh vì không muốn tôi đi làm trễ, trước khi đi làm một giờ, anh đều gọi điện tới bắt tôi tỉnh, tôi cũng không biết anh biết những điều này khi nào. Tôi vô cùng tự kỷ đem tất cả những biểu hiện này quy thành kết luận rằng anh rất thích tôi, bằng không sao lại hao tâm tổn trí chăm sóc tôi đến thế.

Dường như nhận ra vẻ không yên lòng của tôi, Trình Gia Gia quay đầu nhìn, nháy mắt với tôi mấy cái: “Nha Nha, lãnh đạo của em có phải có ý tứ gì với em không? Hai ta hẹn hò mười lần, hết sáu lần em bị gọi về bận việc rồi.”

Chương 28

Tôi trừng mắt liếc Trình Gia Gia một cái, sao dám thế hử, dám nghi ngờ mị lực của boss cô nương, tuy rằng ta đây bề ngoài không tới nước quốc sắc thiên hương người nhìn người mê mết, nhưng ta đây tốt xấu gì cũng có thể xem là thanh tú động lòng người nha, chẹp, hình như tôi nỗ lực quá đà rồi, leo xuống, leo xuống thôi.

Trình Gia Gia vẫn cười cười như thường nhìn tôi, rồi quay đầu đi chuyên tâm lái xe, theo góc nhìn của tôi bên này, vẻ mặt anh có chút kì quái, sau đó anh chỉ trầm mặc lái xe, không biết là đang suy nghĩ gì.

Tôi nghĩ nghĩ, hình như tôi chưa nói câu nào đáng để anh phật lòng hết, chẳng lẽ vì liên tiếp hai tên đàn ông gọi đến cho tôi khiến anh không được tự nhiên? Anh nhìn không giống đàn ông nhỏ nhen như thế à nha.

Thời gian cấp bách, Ứng lão đại còn ở công ty chờ tôi, tôi cũng chẳng để tâm lắm việc đoán ý Trình Gia Gia, ngồi trên xe vội vàng ăn chút gì đó, cuối cùng đúng nửa tiếng sau đã có mặt tại công ty. Trình Gia Gia ngừng xe trước cửa công ty, tôi gấp gấp muốn nhảy xuống, lại bị anh giữ chặt, ây da, mau lên, không còn kịp rồi, lúc này mà còn nín kéo gì nữa, tôi đành phải quay đầu thúc giục: “Em bị muộn rồi!”

Trình Gia Gia mím môi, vẻ mặt phức tạp nhìn tôi, loại ánh mắt này làm tôi chẳng biết phải làm sao, anh tựa hồ đang nhìn tôi thật thâm tình, nhưng chẳng biết tại sao, tôi lại có cảm giác như mình là món đồ chơi được yêu thích.

Lau mồ hôi, giờ cũng không phải là lúc chơi trò thâm tình. Tôi nhìn di động, a, tới giờ rồi, tôi vội đẩy tay anh ra: “Muộn mất rồi, em phải đi thôi.”

Anh không thềm quan tâm, ôm lấy tôi, cúi đầu vào cổ tôi, tôi nghe thấy tiếng anh bên tai, vừa muốn nói lại thôi: “Nha Nha...”

Về thất thần của anh thật khiến người ta phải liêu xiêu, khuôn mặt trẻ con nũng nịu ấy làm lòng tôi mềm nhũn, tôi đưa tay ôm ngược lại anh, vỗ vỗ lưng anh, nói dịu dàng: “Một tháng nữa tới Giáng Sinh rồi, tới đó được nghỉ, chúng ta cùng đi Thanh Hải chơi.”

Trình Gia Gia lúc ngẩng đầu lên đã khôi phục lại vẻ mặt vô lại bình thường, bộ dạng bắn khoăn ban nãy mất tăm không còn dấu vết, giống như đó là do tôi tưởng tượng vậy. Anh nhéo nhéo mũi tôi, đôi mắt đen láy khẽ cong lên, cười híp mắt nói: “Aii, thiệt tình, em đúng là nha đầu ngốc. Nhưng sao anh lại thích em cơ chứ.”

Ack, chẳng lẽ đây là tỏ tình? Cái tên này, đem cái biểu hiện đó tỏ tình để tấn công tôi á? Nha đầu ngốc, nha đầu ngốc không có ngu à ghen, tôi chỉ biết, về trẻ con của tên gia hỏa này chẳng bao giờ đi chung với hai từ thâm tình hết. Tôi nhìn xuống tay, xong rồi, trễ mất một phút rồi, Ứng Nhan nhất định đang mặt đen thui lù, vắn vẹo chờ tôi ở bên trong.

Tôi cũng điệu đà tươi cười, ngọt tới sún răng, mở miệng: “Gia Gia ca, anh đang muốn làm rõ ràng với em phải không? Anh đối với em là kiếm lòng không đậu chứ gì, cái này đâu phải chuyện gì xấu, anh đâu cần xấu hổ thế?”

Trình Gia Gia hơi kinh ngạc, tôi thừa cơ lên ra khỏi ngực anh, thừa lúc anh không chú ý mà nhéo lên mặt anh: “Ca ca, anh cũng không cần do dự đầu tranh như thế, thích em thì cứ việc nói đi.”

Đánh úp xong, tôi nhanh nhẹn lấy túi xách tốt xuống xe, đóng cửa lại rồi le lưỡi với anh, ha ha, Nha Nha tôi cuối cùng cũng có ngày xoay người ta như chong chóng, há há, trêu chọc Trình Gia Gia thật là sướng!

Tôi đương chạy lên bậc thang công ty thì quay đầu lại, thấy Trình Gia Gia vẫn ngồi trong xe, kéo kính cửa sổ xuống, tâm tình vui vẻ mỉm cười với tôi, ày, cái tên gia hỏa này lại phóng điện nữa rồi!

Tôi hót ha hót hải chạy vào văn phòng Ứng Nhan, đúng y như tôi nghĩ, mặt Ứng Nhan đen thui, thối hù chết người luôn: “Cô đến muộn ba phút!”

Tôi lau mồ hôi, nhanh chóng cúi đầu nhận sai: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là tôi tới chậm để anh phải đợi lâu.”

Ứng Nhan khề hừ mũi một cái, rồi từ bi mở miệng vàng: “Đem tài liệu cho Tiểu Trương với Tiểu Lí nhanh lên, để họ còn làm.”

Tôi nhanh chóng chạy tới phòng kế toán, giao một đồng to bự tài liệu cho Tiểu Vương với Tiểu Trương đang hoa mắt chóng mặt, hai người ấy gào lên: “Này, có còn cho người khác sống nữa không hả?”

Biết chính xác cái cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi đó là như nào, nhưng tôi chỉ có thể nhìn Tiểu Trương, chính cô ấy còn chưa làm xong việc mình, giờ lại còn phải làm thêm ba bản danh sách kê khai nữa, tôi nhất thời không đành lòng, rút bớt ra một bản: “Chị Tiểu Trương, như vậy đi, tổng cộng ba bản, chị làm hai, bản này để em đi tiếp khách hàng về rồi làm.”

Tiểu Trương còn chưa nói cảm ơn thì Ứng Nhan đã đứng trước cửa phòng kế toán, gân cổ lên gầm gào: “Còn lằng lằng làm cái gì đó, giao việc xong chưa hả?”

Tôi để tài liệu lại, quay đầu bỏ chạy ra cửa theo Ứng Nhan. Cái ông trời con này, gần đây tâm trạng bất ổn, nghe lời hần thì hơn.

Ứng Nhan mang tôi tới phòng kara, vừa vào phòng, tôi đã thấy Tiểu Lí đang ngồi với một đồng nam đồng nghiệp, nháy nháy cười đều với tôi.

Tôi đi tới đập trộm anh ta một phát: “Cười gì mà cười, không cho cười, khách hàng đâu?”

Tiểu Lí thừa dịp không ai chú ý, chỉ chỉ ở rìa sofa, tôi vừa nhìn sang, thiếu điều té cái rật! Ngồi ở rìa sofa là hai mỹ nữ, một người xinh xắn linh lợi, một người trẻ trung phôi phôi.

Khó trách hôm nay tới đây toàn là trai đẹp của phòng nghiệp vụ, mỹ nữ như hoa như ngọc phòng nghiệp vụ hôm nay chẳng thấy bóng ai, cả Thọ Phương Phương cũng chẳng thấy. Ê Ứng Nhan, làm gì không làm, tiếp mỹ nữ hát thì gọi tôi đến làm gì hử?? Tôi oán hận liếc mắt, trừng cái lưng Ứng Nhan một cái, bất thành linh hần xoay người lại, tôi sợ tới cúi gục đầu xuống luôn. Nhưng mà trong cái nhìn này, tôi thấy hần có phần mất tự nhiên, chẳng lẽ người như hần cũng biết áy náy hả?

Tôi đang bâng quơ suy nghĩ thì thấy sofa cạnh mình lún xuống, Ứng Nhan ngồi lại cạnh tôi, lúng ta lúng túng nói: “Việc này... Tôi cũng không biết khách hàng là nữ.”

Giọng hần lúc này với cái giọng nghiêm khắc khi làm công tác kỷ luật hoàn toàn khác nhau, có phải tôi nghe lầm hay không mà lại thấy trong giọng hần có một tia thẹn thùng vậy hả? Tôi ngạc nhiên quay đầu, mờ tỏ dưới ánh đèn, gương mặt Ứng Nhan so với bình thường dường như đẹp hơn một chút.

Thấy tôi nhìn chằm chằm, Ứng Nhan mất tự nhiên, xoay đầu đi, cuối cùng ngượng ngùng đứng lên, đi về phía hai khách hàng kia.

Tiểu Lí ca đúng là cáo già, thấy Ứng Nhan qua bên này thì nhẩn nhá chỗ hai người đẹp, vừa thấy hần ta rời đi thì bu qua đây liền, về mặt cột nhà: “Thế nào, tôi nói có sai đâu.”

Cô gái xinh xắn linh lợi kia hình như rất có hảo cảm với Ứng Nhan, lôi kéo hần hát song ca, không đợi Ứng Nhan đồng ý đã cầm điều khiển chọn bài. Tôi đang thưởng thức bộ dạng quần bách của Ứng Nhan, thì đột nhiên hần quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn bên này.

Ê ê, sao hần lại nhìn tôi, chẳng lẽ Tiểu Lí nói đúng, Ứng Nhan, hần có ý với tôi thật hả? Ý nghĩ này vừa chớm lên thì lòng tôi run bắn bật, đủ mọi kinh nghiệm bị kỷ luật ào ạt ủa về.

Trong lòng tôi lộn xộn nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm túc: “Cái gì vậy, cái gì đúng cái gì sai? Bình thường anh nói lung tung đủ thứ, tôi biết cái nào là cái nào?”

Tiểu Lí đảo mắt, cười hắc hắc, không thèm thanh minh, thân thiết choàng qua vai tôi, kéo tôi qua chọn bài: “Nha Nha, em nói tội mình nên hát bài gì thì hay nhỉ? Hay hát bài nào trữ tình đi hén.”

“Làm gì thế hử? Chọn bài thì chọn bài đi, đừng có choàng qua vai tôi.” Tôi dùng sức đẩy bàn tay trên vai mình, nhưng mà Tiểu Lí cứ như keo dán sắt ấy, kéo mãi không ra.

“Lí Chính Nghĩa, giờ anh đi ra ngoài xe tôi lấy gói thuốc lá qua đây.” Giọng Ứng Nhan bỗng nhiên lạnh lùng vang lên cạnh tôi, tay tôi run rẩy, điều khiển từ xa bị tôi bấm ra một bài “Ngao du tương hội”.

Má ơi, sao lại là bài này hả! Tôi nhanh chóng cầm điều khiển định xóa.

“Bài này hay, bài này hay.” Lí Chính Nghĩa, hay cũng chính là Tiểu Lí, cười hì hì dè cái tay định xóa bài hát của tôi xuống, lại quay sang Ứng Nhan nháy mắt mấy cái. “Nha Nha, giọng quản lý Ứng của chúng ta thế mà là âm nam cao đó, em hát bài này với anh ấy đi, anh lấy đồ về rồi chúng mình cùng hát ‘Má lúm đồng tiền’ ghen.”

“Lão đại, rốt cục anh cũng tới.” Tiểu Lí vừa nói cười xong lập tức chạy qua cạnh Ứng Nhan, ghé vào tai hắn thầm thì nửa ngày, chỉ thấy vẻ mặt Ứng Nhan càng lúc càng thâm sâu, hắn có vẻ không được tự nhiên, đập vai Tiểu Lí một cái, rồi vung tay lên ném chìa khóa xe cho anh ta, lại còn trợn trừng mắt liếc Tiểu Lí một cái. “Còn không mau đi đi.”

“Dạ lão đại.” Tiểu Lí nói với giọng quái lạ, trước khi đi còn nháy tôi mắt cái, tên này, tôi càng nhìn càng thấy anh ta giống dất mới.

Nhạc dạo “Ngao du tương ngộ” vang lên cao vút, Ứng Nhan ngồi xuống bên cạnh, đưa tôi một cái micro. Tôi tới bây giờ cũng chưa từng ngồi gần hắn như thế, hơn nữa hồi nãy còn nghe Tiểu Lí nói tầm xàm, làm tôi như đứng đồng lửa ngồi đồng than. Ứng Nhan bắt đầu hát, giọng hắn vừa vang lên, cả căn phòng ồn ào đột nhiên yên lặng, nhìn xem, cái tên này, đúng như Tiểu Lí nói, có giọng hát thật là tốt!

“Mười lăm năm trăng lên giữa trời

Xung quanh chẳng có một gợn mây

Ta nơi đây đợi mỹ nhân

Mà có sao nàng còn chưa tới?

Ơi~”

Tôi chưa bao giờ biết một bài dân ca có thể hát tới động lòng người như vậy, trong tiếng nhạc du dương trầm bổng, giọng Ứng Nhan hào sảng rõ ràng, trong tiếng ca hồ như thấy được chàng du mục ngày ngày đợi người yêu trên thảo nguyên xanh ngắt.

Giọng Ứng Nhan so với hình tượng thường ngày của hắn quả thực khác biệt vô cùng, mọi người, nhất là tôi, trong lòng đều chấn động, lặng người đi. Tôi đang ngờ ngác nghe hát, bỗng cảm thấy có đồng nghiệp bên cạnh khêu khêu tay mình: “Nha Nha, tới cô hát.”

Trên màn hình nhảy ra một loạt chữ đỏ to tướng bắt mắt.

“[nữ] Nếu trời không mưa

Hoa hải đường sẽ không thể nở

Chỉ cần chàng nguyện lòng chờ đợi

Người trong lòng sẽ sớm đến thôi

Ơi~”

Cái ca từ này! Tôi bắn nặng, vừa đúng lúc vào nhạc, tôi đành cà lăm xướng theo, trộm nhìn Ứng Nhan bên cạnh, thấy hắn đang thất thần nhìn màn hình, này này, đừng nói hắn cho rằng tôi ám chỉ hắn, bảo hắn phải kiên trì chờ đợi nha!

Thời gian quần bách của tôi cuối cùng cũng hết, tới đoạn hợp xướng, Ứng Nhan như thể vô tình kéo tay tôi cùng đứng lên hát đoạn này, hần nghiêng đầu nhìn tôi, hát thật xúc động.

“Nàng trong lòng ta đã tới yêu ta rồi. Oi~”

Sau đó, trong cái nhìn chăm chú thâm tình của hần, kẻ kinh hãi tôi đây cuối cùng cũng hát ra.

“Chàng trong lòng ta đã tới yêu ta rồi. Oi~”

Phá hỏng hợp xướng luôn!

15. Chương 29 - 30

Chương 29

Bài hát kết thúc, tôi nhanh chóng rút tay ra, căn bản là đại não đã ngừng hoạt động rồi, câu đầu tiên thốt lên là: “Bạn trai tôi tìm có việc, tôi xin phép ra ngoài nghe điện thoại.”

Trong phòng mọi người đang ồn ào khen Ứng Nhan hát hay, máy lại chạy tới một bài nữa, khách hàng mỹ nữ kia mắt sáng lấp lánh, trực tiếp chạy tới, nũng nịu vây lấy Ứng Nhan đòi hát chung.

Lời tôi bị âm thanh ồn ào của đám đông át đi, không biết Ứng Nhan có nghe thấy không, chỉ thấy hần buông tay tôi như không có việc gì, khách khí chu đáo đi theo cô gái kia cùng chọn bài, mấy bài tiếp theo toàn là bọn họ song ca. Cái này gọi là tình anh tú hội thì mạnh càng thêm mạnh. Giọng Ứng Nhan sang sáng mà trong trẻo, giống như đại bàng Nhất Phi Trùng Thiên đang cánh, mà giọng cô gái kia mượt mà uyển chuyển, cứ như bồ câu sống cánh cùng đại bàng một đôi vậy. Hai người phối hợp nhịp nhàng, hát đến vô cùng tình cảm, còn nắm tay nhìn nhau, rất chi là cảm động. Tôi phỏng chừng hai người này song ca cũng chẳng thua kém gì ngôi sao ca nhạc.

Nhìn thấy Ứng Nhan với cô gái kia, lại nghe giọng hát thâm tình của hần, tôi âm thầm thấy may mắn, may mà hồi nãy mọi người ùa tới đúng lúc, bằng không để hần nghe thấy lời tôi nói thì gay to. Người ta chẳng qua chỉ là theo cảm xúc bài hát mà nắm tay, tôi lại cương quyết tự kỉ quy việc mình giạt tay ra là độc ác.

Ứng Nhan không lại chỗ tôi ngồi nữa, hần khách sáo ngồi tiếp chuyện với khách hàng, ngồi đó híp mắt lại trò chuyện với bọn họ thật thú vị, thỉnh thoảng còn hát song ca với họ mấy bài, cô gái trẻ kia xem ra cực kì vui vẻ, không ngờ cái tên đồ Kiệt bunn xin ấy mà cũng có thể thốt ra lời hay ý đẹp như thế, Ứng Nhan đêm nay thật khiến người ta phải mở rộng tầm mắt à nha.

Lúc Trình Gia Gia gọi đến thì Ứng Nhan đang ca bài “Cầu Phật”, đây là lần thứ hai Trình Gia Gia gọi điện cho tôi, lần đầu anh gọi đến là lúc tôi với Ứng Nhan song ca, không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Lần này tôi cũng chẳng nghe thấy tiếng chuông, lúc ấy tôi còn đang nghe say sưa, cái bài “Cầu Phật” này là bài tôi ghét nhất, lúc trước có cái công ty nằm dưới lầu chúng tôi thường xuyên bật bài này, suốt ngày cứ ca ầm ầm không ngớt, đến nỗi tất cả người trong công ty tôi đều muốn điên, cuối cùng hội đồng lại phản đối thì cái bài này mới được tắt.

Tôi vừa nghe vừa nghĩ, phỏng chừng Ứng Nhan cũng quen cái bài này lắm. Lần này Ứng Nhan đơn ca, đưa lưng về phía mọi người, nhìn màn hình hát thật diễn cảm, ngay cả cái bài tôi vừa nghe đã muốn nôn mà cũng làm cho mọi người cảm động không thôi, bóng lưng hần cầm micro khiến tôi có chút chua xót.

Bởi vì tôi nghe rất nhập tâm nên một lúc lâu sau mới nghe thấy điện thoại của Trình Gia Gia. Trong phòng ồn quá, tôi đành phải ngượng ngùng đi vòng qua Ứng Nhan đang hát mà ra ngoài cửa, lúc tôi đóng cửa thì Ứng Nhan đang hát “Chúng ta có thể không, có thể không gặp lại một lần nữa...” câu này, hần hát một nửa lại ngừng giữa chừng, ha ha, xem ra hần cũng giống tôi, ngắt câu hát sai, aii, Ứng Nhan dù sao cũng chỉ là dân nghiệp dư thôi.

Trình Gia Gia rất có kiên nhẫn gọi điện thoại, tiếng chuông reo lên không ngừng, nhưng khi tôi bắt máy, ngữ khí của anh chẳng hề Ứng Nhan dung như thế, anh bắt đầu lên tiếng: “Nha Nha, sao hồi này em không nghe điện thoại?”

Tôi gãi gãi đầu, cầm điện thoại vô thức đi lên phía trước: “A, lần đầu anh gọi em thì em đang hát với Ứng Nhan nên không nghe thấy tiếng chuông reo.”

Đầu di động bên kia im lặng một chút, rồi Trình Gia Gia đổi sang loại khẩu khí có vẻ tùy tiện nói: “Ứng Nhan hát hay lắm đúng không, trước kia nó nằm trong hàng ngũ thập đại danh ca của trường anh đó.”

Tôi liên tục gật đầu, nhiệt liệt ca ngợi: “Đúng thế, đúng thế, em cũng không ngờ luôn, oa, cái tên đó hát lên so với bình thường thiệt chẳng giống nhau chút nào nha. Hồi này nghe em mê say, xem chút không nghe thấy anh gọi điện đó.”

Trình Gia Gia liền giả bộ ho khụ khụ mấy cái: “Chú ý chú ý, hiện giờ anh mới là bạn trai em, đừng có tùy tiện khen đàn ông khác trước mặt anh, làm anh thấy mất mặt lắm.”

“Biết rồi biết rồi, sau này em ở trước mặt anh thì không khen ngoài mặt, khen trong lòng là được chứ gì?” Tôi cười hì hì. Này, có phải anh cố ý nói, là anh đang ghen không? Oa, ý nghĩ này làm lòng tôi lằng lằng vui sướng.

“Ồ, tiểu nha đầu này tiến bộ ghê nhỉ, đối đáp lanh lẹ dữ.” Trình Gia Gia ngoài cười trong không cười, nói, rồi lập tức xoay như gió đổi chiều, chuyển sang giọng điệu uy hiếp: “Nha đầu em đừng có hòng đắc ý, xem đêm nay về anh xử em thế nào!”

“Aaa, em sợ quá đi à ~” Tôi giả bộ run run giọng. Nhất thời không để ý, tôi đã chấp nhận tối nay gặp anh mất rồi.

Quả nhiên Trình Gia Gia bắt đầu đắc ý, nhe răng cười: “Tốt, tối nay sẽ cho em thưởng thức sự lợi hại của anh.”

Này này, lời này nghe sao mà ba chấm thế hử? Trên TV, mấy tên ác bá chẳng phải vẫn hay nói câu này khi cười dâm dăng tiến lại gần tiểu nương tử sao, còn nâng mặt tiểu nương tử lên, nói: “Được lắm, đêm nay sẽ cho nàng thưởng thức sự lợi hại của bốn đại gia.”

“Bọn em chừng nào thì xong? Anh qua đón em.” Lời tiếp theo của Trình Gia Gia cắt đứt suy nghĩ miên man của tôi.

A, anh đến thật á! Tuy rằng chúng tôi là nam nữ đương quen nhau, nhưng dẫn anh về nhà qua đêm có phải là tiến triển quá nhanh rồi không? Tôi còn là thiếu nữ trong sáng thuần khiết à nha.

“Cái này, bọn em phỏng chừng còn lâu lắm.” Tôi bắt đầu lúng ta lúng túng.

“Khách hàng gì mà khó tính thế? Phải tiếp đãi lâu như vậy?” Trình Gia Gia khó hiểu.

Cái anh này có kinh nghiệm tiếp khách hàng, nên tôi không dám nói dối nhiều: “Hai nữ khách hàng, nhân viên nam trong phòng nội vụ đều đến đây, ca hát với hai vị mỹ nữ kia.” Nhưng thật ra hai cô đó thích quần lấy Ứng Nhan mà hát hơn.

Trình Gia Gia bỗng nhiên im bật, thật lâu sau mới mở miệng: “Vậy chỉ có mình em là nữ?”

“Vâng, đúng là Ứng Nhan muốn o ép em đây mà, một khắc cũng không muốn cho người ta rồi, mỗi người phải bề bộn nhiều việc hần mới đắc ý.” Tôi càng nghĩ càng tức, Ứng Nhan gọi tôi đến làm cái gì cơ chứ? Rõ ràng trước kia hề tiếp khách hàng nữ thì rất hiếm khi gọi nữ nhân viên đi cùng, nếu cấp thiết lắm cũng chỉ đi có một hai người của phòng nội vụ mà thôi.

Nghe giọng nghiêng răng nghiêng lợi của tôi, Trình Gia Gia lại nở nụ cười: “Đừng nhúu mày thế, em cứ tiếp khách đi, trề thế nào anh cũng rước em mà, có đại mỹ nam anh đây, tùy tiện gọi một tiếng là có mặt, em cũng nở mày nở mặt rồi.”

“Hứ, chỗ em còn vài anh dễ nhìn đó nha, tặng gái đẹp là em về nhà, bọn họ mừng còn không hết nữa đó.” Tôi quyết định đả kích Trình Gia Gia lần nữa, cái tên này, cứ hay “tự sướng” miết, xui cho anh là gặp phải tôi nha, tôi sẽ tự kỉ vượt mặt anh luôn, áp đảo khí thế của anh, đả kích mãnh liệt thể mệnh của anh!

Trong lúc tôi và Trình Gia Gia liếc mắt đưa tình loẹt xoẹt thì bên cạnh vang lên tiếng người: “Nha Nha, sao cô đã ra rồi?”

Lí Chính Nghĩa! Tôi oán hận mắng, xem mặt tôi đi, không thấy người ta đang xuân phong tình tứ với bạn trai sao, xem miệng tôi đi, không phải đang tâm tình nỉ non sao, phá đám người ta nói chuyện thế này, thật độc ác!

Tiểu Lí huynh tò mò, tay cầm gói thuốc của Ứng Nhan, thành thịch chạy tới: “Nha Nha, cô nói chuyện điện thoại với ai mà hăng say thế?”

“Bạn trai!” Tôi tức giận mắng, đồng thời tặng anh ta một cái liếc mắt ai oán.

Trình Gia Gia bên kia hình như rất hài lòng với thái độ của tôi, nhanh chóng chấm dứt cuộc gọi: “Tốt lắm, vậy đi, chừng nào em xong thì gọi anh.”

Tiểu Lí bày ra một bộ dạng bi thương: “Xong rồi, nhìn biểu hiện của nha đầu nha cô, biết thế ban nãy đừng có diễn.”

Lại nữa, lại nữa, anh ta không sợ phiền sao? Tôi oán hận xoay người, đập anh ta một cú: “Đừng có nổi năng lung tung, hấn ta bên này phong lưu khoáng đạt lắm.”

Tiểu Lí giật mình, vội bỏ tôi chạy tới phòng ca: “Sao thế được, tôi phải đi xem.”

Chúng tôi đứng trước cửa, chưa động tới nắm đấm cửa thì cửa đã mở, Ứng Nhan ở phía sau đang cầm tay nắm. Ứng Nhan nhìn thấy chúng tôi, trong thoáng chốc có một tia lúng túng, nhưng hấn một chữ cũng không nói, mặt âm trầm lướt qua chúng tôi, đi ra ngoài.

“Lão đại.” Tiểu Lí chân chó, thấy Ứng Nhan liền bỏ tôi lại, gọi to gọi nhỏ chạy theo.

Tôi lắc đầu, tự đi vào phòng, hai mỹ nữ đang chơi đồ xúc xắc với mấy chàng trai phòng nội vụ rất vui vẻ, tôi thấy chẳng có việc gì làm nên đi tìm một chỗ khuất nghỉ ngơi, buổi tối còn cả một bản danh sách phải làm, chưa biết ngủ được bao nhiêu nữa.

Mười lăm phút sau, Ứng Nhan cùng Tiểu Lí đi vào. Ứng Nhan mang khuôn mặt lãnh đạo gương mẫu đi phía trước, Tiểu Lí tung tăng đi sát phía sau, nói liên miên cái gì đó, còn bất chợt nhìn qua phía tôi. Ứng Nhan đang đi vào cũng phải nhú nhú mày, trềng anh ta một cái, Tiểu Lí lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn đi qua một bên. Trong lòng tôi thầm sảng khoái, cho anh nói diên nói hùng này, cho anh xen vào việc người khác này, cho anh tám nhảm chuyện lãnh đạo này, vô môn ngựa nâng đùi ngựa làm cái gì, người ta cần bản không có ý nghĩ này, anh còn đi nói lung tung, ở không ngựa đòn à?

Thấy Ứng Nhan không thèm để ý gì đến mình, Tiểu Lí ủ rũ đi tới, đặt môn ngồi xuống cạnh tôi, trong miệng còn lẩm bẩm lâu lâu: “Trước giờ chưa từng thấy đàn ông nào dẫn đến thế, thích con gái người ta mà còn tốn sức đến vậy.”

Tên gia hỏa này, còn dám nói vậy á? Tôi tà ác lại gần, bày ra giọng vui mừng khi thấy người khác gặp họa: “Ai thế, dẫn đến vậy à? Tiểu Lí ca, anh giáo huấn hấn ta đi.”

Tiểu Lí quay đầu trềng mắt nhìn tôi, thở phì phì, rốt cục cũng ngậm miệng lại.

Thế giới rốt cục cũng yên tĩnh. Tôi dựa vào salon, thấy mọi người không chú ý đến mình nên hơi khép mắt lại, tôi muốn thừa dịp rảnh rỗi tranh thủ nghỉ ngơi một chút, để lát nữa có tinh thần làm danh sách.

Trong lúc mơ mơ màng màng thì có người lay tôi, tôi vừa mở mắt thì thấy Tiểu Lí vẻ mặt kiên nhẫn đang nhìn tôi: “Phục cô thật, ồn thế cũng ngủ được. Đứng lên mau đi, tôi theo lệnh lão đại đưa cô về nhà trước.”

Tôi quay sang nhìn Ứng Nhan, thấy hấn còn đang tận tình phục vụ mỹ nữ, một chút cũng không chú ý tới động tĩnh bên này, tôi vượt vượt lại đầu tóc đang xù lên, mơ hồ đứng dậy, đi theo Tiểu Lí ra cửa.

Ngồi trên xe Tiểu Lí đi được nửa đường rồi tôi mới sực nhớ, Trình Gia Gia nói tối nay sẽ qua đón tôi. Tôi nhìn di động, mười một giờ, đã trễ thế này rồi, tối nay tôi còn làm danh sách nữa, anh tối cũng không có việc gì, nên tôi nhắn cho anh cái tin: “Em được đồng nghiệp tiễn đường đưa về, khuya lắm rồi, anh đừng tới, nghỉ ngơi sớm đi, mai mình gặp lại cũng không muộn.”

Chương 30

Về đến nhà, chuyện đầu tiên tôi làm chính là đi tắm, ngồi trong phòng ca với một đồng đồng nghiệp uống rượu, giờ người tôi nồng nặc mùi cồn, vô cùng khó chịu. Tắm xong tôi còn phải tắm ca nữa. Đang lúc tôi hăng say tắm rửa thì điện thoại đi động được tôi đặt ở bồn rửa tay kêu văng lên, tôi giật nảy mình, đã trễ thế này, trừ Trình Gia Gia thì đâu còn ai gọi điện cho tôi nữa!

Tôi áy náy, vừa mới bảo để anh đón mà cuối cùng lại quên, không biết anh có giận không nữa. Tôi chẳng quan tâm bọt xà phòng trên người, chạy lại bắt điện thoại, trong điện thoại qua nhiên vang lên giọng Trình Gia Gia, anh có chút mất hứng: “Sao không mở cửa? Anh đang ở bên ngoài.”

A, anh tới rồi sao, nhất định là tiếng nước át mất tiếng đập cửa rồi, tôi càng áy náy: “Em đang tắm, không nghe thấy anh gõ cửa, chờ em rửa bọt xà phòng là ra ngay.”

Cúp điện thoại xong, tôi nhanh chóng rửa sạch bọt trên người, lau khô bọt nước, vội vội vàng vàng choàng áo ngủ bằng bông chạy ra mở cửa.

Trình Gia Gia một thân toàn khí lạnh đứng bên ngoài, theo vẻ nhũn mảy của anh, tôi có thể cảm thấy trong lòng anh càng lạnh hơn, không đợi tôi mở cửa xong, anh đã tiến lên mấy bước kéo tôi lui lại, dùng chân hươ ra sau, đóng cửa cái rầm.

Anh dùng lực ép tôi vào cửa, tức giận cắn môi tôi một cái: “Em thế mà cũng xù anh à, là ai đưa em về, Ứng Nhan?”

“Ai da, đau, sao anh cắn người thế hả?” Tôi dùng sức đẩy cánh tay anh, bà nó chứ, cái tên này đúng là mình đồng da sắt mà, tôi đã được xem là phụ nữ có sức khỏe rồi đấy, dùng sức mạnh như thế, mà anh cũng chẳng hề suy suyễn mảy may.

Cử động của tôi càng kích thích Trình Gia Gia, anh dứt khoát cúi đầu, ập đến một cái hôn, trong chốc lát, tư vị của anh vây chặt lấy tôi. Chỉ trong chốc lát, tôi đã bị anh hôn tới choáng váng, đến khi lấy lại thần trí thì đã bị anh đặt lên giường, anh tiếp tục một bên vận động môi lưỡi, một bên lấy tay tiến vào trong áo ngủ bông của tôi.

Tôi kinh hãi, nhanh chóng bắt lấy cái tay có ý đồ bất chính này, tổn thật hiệu sức mới tránh được anh, miệng thở dốc nói: “Đại ca, có gì thì từ từ nói, anh đừng có manh động.”

“Em!” Cái loại vẻ mặt này của Trình Gia Gia có phải gọi là giận sôi máu không? Tôi có phần sợ hãi, anh hếch eo lên, một vật thể thô ráp nóng bừng chĩa vào bụng tôi: “Anh bị kích thích đấy, phải làm sao hả, là em đốt lửa, nên em phải dập cho bằng được.”

Tôi nằm dưới anh sợ tới rúm người lại, bất an nói: “Chúng ta hiện giờ mà như thế thì không được lắm đâu.”

Ánh nhìn của anh làm cho tôi tim đập chân run, cặp mắt đen láy kia vẫn nhìn tôi không thôi: “Sao lại không được? Chúng ta đang quen nhau.”

Tôi quay đầu, không nhìn anh, ánh mắt này mang điện lực quá kinh khủng.

Nói đến chuyện quen nhau này lại làm tôi nhộn nhạo, anh dám nói quen nhau hả, một biểu hiện lãng mạn thâm tình cũng không có, lần trước anh nói đùa, là thích tôi thật, hay là giỡn, ý bảo tôi khờ đấy?

Tôi khó chịu, thì cứ coi là quen nhau đi, dù có quen nhau thì tôi vẫn không muốn lên giường, thế nào, anh vẫn cố chấp ép tôi à?

Tôi cong người lại, tay đặt trên ngực Trình Gia Gia đẩy mạnh ra, miệng bất mãn nói: “Anh còn chưa có tổ tình với em đấy.”

Trình Gia Gia không kịp đề phòng bị tôi ném qua một bên. Anh vừa định lồm lên tức giận, lại nghe thấy lời tôi, lập tức ngẩn người ra, rồi cả mắt lẫn mày đều cong lên ý cười, anh xoay người một cái, đè tôi lại chặt chẽ, cười hì hì nói: “Được, anh hiểu rồi. Nha Nha, anh thích em.”

Sau đó tay anh không chút khách khí tiến vào áo ngủ của tôi, bắt đầu đón tiếp gò ngực tiểu trứng chân nước sôi của tôi.

Này này, cái gì mà thổ lộ hả! Một chút thành ý cũng không có! Lại còn sờ ngực tôi, làm tôi nhớ tới vụ anh chê ngực tôi nhỏ mà bắt tôi ăn đu đủ.

“Anh không có thành ý.” Tôi tức giận nói. Trình Gia Gia giả như không nghe thấy, tay không hề buông ra, từng chút từng chút một siêng năng bận việc ở ngực tôi. Con bà nó chứ, anh không thèm để ý tới tôi à! Cứ nhiên sờ soạng thế! Cứ nhiên đeo lên cái mặt say mê như thế hả!

Tôi vô cùng phẫn nộ, bắt lấy tay anh: “Anh đừng có sờ nữa, đã sờ đến thế rồi, anh có sờ đi sờ lại cũng không gọi ra chút hưng phấn nào đâu.”

“Ai nói, đương nhiên có hưng phấn chứ.” Trình Gia Gia nhanh chóng tiếp lời, tròn mắt đảo tròn một cái, nhéo lên ngực tôi, trên mặt còn tiếu hân mở miệng: “Nhưng mà, Nha Nha, ngực em đúng thật là nhỏ đó nha.”

Con bà nó, cái đạo lý qué gì thế hử? Ghét bỏ tôi mà còn muốn sờ, tôi bạo phát! Ngay lúc tôi vừa định đẩy anh ra thì Trình Gia Gia lại buông tha việc chà đạp tiểu trứng chần nước sôi của tôi, anh ôm chặt lấy tôi, vùi đầu vào cổ, chôn mặt sau gáy tôi, bên tai lại truyền đến tiếng cười khe khẽ của anh: “Đúng là cô bé ngốc, Nha Nha, chỉ cần là của em, cái gì anh cũng thích hết.”

Giọng anh có hương vị triền miên không nói nên lời, nhẹ nhàng trôi vào tai tôi, mang theo hơi thở anh, lướt qua cổ, cứ như thế trượt một đường vào lòng tôi, lồng ngực tôi càng lúc càng đầy, đầy tới nỗi muốn nổ tung ra.

“Nha Nha, thích là để ở trong lòng, em nhìn xem, em luôn ngủ ở nơi này trong anh.” Trình Gia Gia nhẹ nhàng kéo tay tôi, để trước ngực anh. Nơi đó có một thứ, đập thật mạnh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, đập mạnh lắm. “Anh thích em, Nha Nha.”

Ánh mắt anh nghiêm túc nhìn tôi, kiên định không để tôi tránh né, tôi muốn quay đầu đi, nhưng đôi mắt lại như bị đóng đinh ghim một chỗ, làm thế nào cũng không thoát khỏi cặp mắt đen sâu thẳm kia.

Tôi nghi chắc là rượu uống ở phòng ca đã phát huy tác dụng rồi, đầu tôi choáng váng, sau đó nụ hôn của anh cứ thế mà hạ xuống, đầu tôi càng quay cuồng, nhất định là tôi uống nhiều quá, bằng không sao chỗ nào trên người cũng nóng hết vậy nè.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm thấy anh cởi quần áo tôi, tôi biết rõ sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ là tôi không muốn ngăn cản thôi.

Tôi nhìn ánh mắt anh dậy sóng, tôi nhìn thấy ánh mắt anh mê ly, cuối cùng tôi nghe thấy anh nén xuống tiếng thở dốc hổn hển, khàn giọng hỏi tôi: “Nha Nha, có thể không?”

Tôi không trả lời, trực tiếp hôn lên môi anh.

Tôi thích anh, anh, cũng ở trong tim tôi.

Lúc anh tiến vào, tôi chỉ thấy anh giống như thanh đại đao, một nhát bổ đôi tôi ra làm hai, tôi đau tới đổ mồ hôi, nước mắt không kiềm nổi mà chảy ra, tôi nhịn không được, la lên một tiếng.

Con bà nó chứ, An An gặt người! Tôi từng mặt dày chịu sự cười nhạo khoa trương của cô ấy mà hỏi cô ấy, cô ấy nói lần đầu lên giường đau giống như ngón tay bị ngăn kéo kẹp một cái vậy, rồi cô ấy nhìn tôi cười to, chính lại là không đau như bị ngăn kéo kẹp đâu. Tôi thấy cái việc này thà để bị ngăn kéo kẹp đau còn hơn, sớm biết đau đến như này thì tôi đã chẳng thêm đồng ý làm rồi.

Trình Gia Gia ở phía trên tôi nghe thấy tiếng hét cũng nhận ra có điều bất thường, chợt ngừng lại, hơi giật mình nhìn tôi, trong mắt toàn là vẻ không tin cùng khiếp sợ: “Nha Nha, làm sao mà em vẫn là...”

Tôi đau đến đổ mồ hôi, không còn tâm trí đâu mà nghe lời của anh, chỉ biết dùng sức lay cánh tay anh, lấy chân đạp anh, tâm trạng lạng lạng bần nầy chẳng còn sót lại một mống: “Đau quá, đau quá, em đau chết mất. Anh đi ra ngay cho em.”

Vừa cử động, cơ thể tôi lại càng đau, anh như cái cửa, cửa ngang người tôi, đi vào cũng đau, đi ra cũng đau. Trình Gia Gia nhượng mảy, khóe miệng nhếch lên, ấn chặt tôi xuống: “Đừng nhúc nhích, Nha Nha, như thế này anh không chịu nổi, trước tiên đừng có nhúc nhích.”

Tôi không biết đâu, sao không giống như trong tiểu thuyết viết chút nào vậy, cực khoái đâu, triều cường điên đảo đâu??

Trình Gia Gia đột nhiên ôm lấy tôi, hôn lên tai tôi, không nói một tiếng, chỉ găt gao ôm tôi vào lòng, tôi rốt cục cũng cảm nhận được thứ gọi là “Muốn khảm cả nàg vào người” trong tiểu thuyết, lúc tôi bị anh ôm chặt đến sắp tắt thở thì lại nghe anh nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, Nha Nha.”

Chẳng biết có phải tôi nghe lầm hay không, mà giọng anh có vẻ như tự trách rất nhiều.

“Vâng, là em nguyện ý.” Tôi vươn tay ôm lấy anh, đang đông, trán anh thế mà lại đổ đầy mồ hôi, tôi nhìn vẻ mặt nhếch miệng chịu đựng của anh, anh, có phải đang kiềm nén rất khó chịu không?

Trình Gia Gia thay đổi ánh mắt, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn hôn tôi: “Đừng sợ, Nha Nha, có anh ở đây mà. Em thả lỏng đi, sẽ nhanh không đau nữa.”

Anh không ngừng hôn tôi, nói tôi nghe những lời ngọt ngào, tôi không còn cảm thấy đau đớn nữa, chỉ thấy ngọt ngào, thời khắc này, tôi vô cùng mãn nguyện, tôi với anh thân mật bằng ngôn ngữ cơ thể, anh ở trong tôi, tôi nghe anh ồ ồ thở, nhìn bộ dạng kiềm nén khó khăn của anh, tôi cảm thấy, thực thỏa mãn.

Hóa ra, lại chẳng đau bằng bị ngăn kéo kẹp nhỉ?

16. Chương 31 - 32

Chương 31 (Sửa sai)

Buổi tối đó, anh ôm tôi ngủ suốt một đêm, lại chẳng hề đụng tới tôi lấy một lần. Có thể vì tuổi trẻ cường tráng, tôi luôn cảm giác được anh áp chế dục vọng nóng bỏng của mình xuống, nhưng anh vẫn chỉ găt gao ôm tôi, để tôi vô cùng tự kỷ mà nhớ tới một câu trong tiểu thuyết: “Người đàn ông không làm tình với bạn mà ôm bạn ngủ chính là người đàn ông yêu bạn.”

Kì thật tôi ngủ không ngon, anh ôm tôi chặt quá, lồng ngực anh rắn chắc, nhiệt độ nóng bừng dán sau lưng tôi, mà cái thứ đầu sỏ này giờ quấy rối lung tung cũng đứng lên, nóng hằm hập trên mông tôi, tình cảnh này cộng với việc phận gái vừa mới thoát thân xử nữ và hai mươi bốn năm ngủ một mình, thì làm sao tôi bình yên ngủ được chứ. Chỉ là tôi không dám lộn xộn, chỉ cần tôi vừa cử động, anh sẽ lại hỏi tôi: “Sao thế? Không thoải mái hả? Em còn đau sao?”

Thật ra thì sau đó cũng có đau, nhưng cảm giác không chân thật lại nhiều hơn, tôi hốt hoảng, hiện tại tôi không còn là xử nữ nữa, việc này tính ra rất bình thường, nhưng với tôi lại chẳng bình thường chút nào. Tôi mãi đến sáng mới mơ màng màng ngủ được, ngủ chưa bao lâu đã bị tiếng đóng cọc ầm ầm ở công trình đối diện đánh thức. Vừa mới mở mắt, đã thấy Trình Gia Gia đang nhìn trần nhà tới xuất thần, ánh mắt trong trẻo, nhìn qua thấy thanh tỉnh vô cùng.

Vùng dương mùa đông sáng rõ xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt anh, để anh trong nắng càng thêm tươi sáng, trên trán lại còn buông lơ vài sợi tóc thất thần, anh khẽ cau mày, môi hơi mím lại, trên cằm mơ hồ có hàng ria xanh chưa cạo, xuống chút nữa, tới cổ, là xương quai xanh nhọn nhọn và da thịt màu lúa mạch, dưới ánh mặt trời, da thịt anh căng lên, trông rất có sức mạnh.

Tôi nghe thấy mình đang nuốt nước miếng, cái tiếng động này thật xấu hổ vô cùng, tôi rất dè dặt mà nhắm mắt lại, làm bộ như ngủ chưa tỉnh. Trình Gia Gia chắc là nghe được rồi, tôi nghe thấy anh nhẹ nở nụ cười, hôn hôn lên đôi mí mắt nhắm nghiền của tôi: “Bà xã, đừng giả bộ ngủ nữa.”

Cái từ xưng hô này, tôi bần nãg, sao anh lại nói ra dễ dàng đến thế. Đối mặt với Trình Gia Gia, rõ ràng hôm qua thân mật đến vậy, nên có thể dễ dàng hiểu được sáng nay tôi lại ngượng ngùng, tôi nhắm mắt càng chặt, dựa vào lòng anh tiếp tục giả ngủ, nhưng hình như lỗ tai tôi không kiềm được, đang nóng lên thì phải. Xong rồi, nhất định anh cũng nhìn thấy rồi.

Tai tôi bị anh kéo nhẹ một cái, rồi hơi thở anh nhẹ nhàng thổi vào đó, ngửa ngửa: “Tiểu nha đầu này, vẫn không chịu dậy à? Người đầy mồ hôi đấy, nếu không, anh bế em vào nhà tắm.”

Ý tưởng này rõ ràng làm anh rất hưng phấn, chưa kịp đồng ý thì toàn thân tôi đã chợt lạnh, bị anh bế từ trong chăn ra, tôi kinh hãi, này, hai chúng ta đều khỏa thân đó, hồi này thấy có ánh nắng, có phải còn chưa kéo rèm cửa không? Tôi lập tức thẹn thùng, vút một cái phóng mắt ra cửa sổ, tốt tốt, che gần kín rồi, chỉ còn lại một rãnh nhỏ thôi. Trình Gia Gia vươn cánh tay dài chụp tới, một chút kê hờ cũng không còn, ánh sáng trong phòng lập tức ám xuống.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại, không ngờ lại bị một ánh mắt như cười như không của Trình Gia Gia công kích: “Bà xã, cuối cùng em cũng chịu nhìn anh.”

Xưng hô này, anh càng gọi càng tự nhiên, tôi há miệng thở dốc, chẳng nghĩ ra từ nào để phản bác. Trình Gia Gia ở ngay trước mặt tôi, nháy mắt tôi mấy cái, trong mắt nở rộ đóa đóa hoa đào. Tôi không kháng cự lại được điện lực, trộm cúi đầu, một mực cúi đầu, tôi càng lúc càng xấu hổ, máu toàn thân lại sôi lên.

Trình Gia Gia dùng cánh tay sắt của anh vây chặt lấy tôi, vòm ngực rắn chắc của anh đè xuống tôi, hai chúng tôi cái gì cũng không mặc, hai thân lỏa thể ở gần nhau thế này, thứ khiến tôi không biết phải làm thế nào chính là dự cảm rõ ràng của anh, thô ráp gác lên bụng tôi, cảnh tượng tối hôm qua từng màn từng màn một được tái hiện trong đầu tôi, tôi nhìn thấy trước ngực mình toàn là màu hồng, này, cái mặt tôi bây giờ có thể ra đường gặp người khác sao?

“Bà xã à, lúc em đỏ mặt là dễ thương nhất đó.” Trình Gia Gia hiển nhiên không buông tha tôi, cúi xuống cắn nhẹ lỗ tai tôi. “Lần trước trên đường từ bệnh viện về mặt em cũng đỏ đó nha, em là cố ý dụ dỗ anh, ngày đó còn cố ý bỏ nhào qua “nắm” của anh.” Anh nói một nửa, ý đặc biệt ám chỉ cái việc tôi “cầm nhầm” ngày đó.

Anh lại thế nữa, cái công phu trả đũa này, anh đúng là dày công tôi luyện mà, tôi hừ hừ: “Em nào có, cái đó là nắm nhầm.”

Thế nhưng anh lại không tiếp lời, nắm lấy tay tôi kéo xuống, tôi đang buồn bực, tự nhiên trong tay lại nhiều ra một thứ gì đó nóng rẫy, tôi giật nảy mình, ề ề, đây là gì chứ, tôi nhanh chóng vừa thẹn vừa bối rối buông tay: “Anh, làm sao anh...”

Trình Gia Gia lần nữa ôm tôi ngã xuống giường, toàn thân anh đặt bên trên tôi, anh cau mày nói: “Bà xã, làm sao bây giờ, anh nhịn không được.”

Kết quả của sáng sớm là, anh quên mất cả một đêm kiên trì, lại đem tôi ra màn thịt.

Mà kết quả của việc bị xơi là, tôi đến muộn.

Lần này Trình Gia Gia chở tôi tới công ty, dọc đường đi anh lái xe hơi mất tập trung, hai lần suýt vượt đèn đỏ, trong lòng tôi cười trộm, hóa ra không chỉ mình tôi tinh thần hốt hoảng, anh cũng nhận nhạo lắm nha, đến cổng công ty, tôi vừa định xuống xe đã bị anh ôm lại, hưng hăng hôn thêm một chút.

Thân tôi lại bị thất huân bát tổ lần* nữa, trong lúc mơ màng tôi còn giữ lại được một tia tỉnh táo, tổn sức đẩy anh ra: “Em bị muộn rồi.”

[thất huân bát tổ: thành ngữ, ý nghĩa là “bảy phần choáng, tám phần say”]

Anh bắt được tay tôi, kiên trì hôn khẽ lên, đồng thời nói cho tôi cái sự thật tàn khốc: “Em trễ rồi, chuyện là thế, thôi thì hôn thêm chút nữa đã.”

Đến muộn! Khuôn mặt âm trầm của Ứng Nhan lóe lên trong đầu, tôi lập tức run run tỉnh táo lại, nhớ tới một điều quan trọng hơn, xong rồi, tôi không những đến muộn, mà đêm qua bị Trình Gia Gia mê hoặc tới thần hồn điên đảo, tới bản danh sách cũng quên chưa làm mất rồi. Bộ dạng trờng mắt mẫn mẫn của An An hiện ra trước mắt tôi, tôi lập tức đẩy Trình Gia Gia ra, nhảy xuống xe.

Tôi đang chuẩn bị nhanh chân bỏ chạy thì Trình Gia Gia gọi giật lại: “Nha Nha, đợi đã.”

Tôi nhìn lại, thấy anh đưa từ trong kính xe ra một gói đồ ăn: “Dạ dày em không tốt, đừng có quên ăn sáng đó.”

“Anh đi mua hồi nào thế?” Tôi rất ngạc nhiên, buổi sáng hình như chúng tôi đều lăn lộn trên giường mà, chẳng lẽ anh đi mua từ sáng sớm sao?

“Lúc em ngủ.” Mặt anh chồm về ngưỡng giường. “Hâm lên cho nóng ngay đi, vào là ăn liền, đừng để nguội.”

Tôi nhớ lại cảnh tượng anh trợn mắt ban sáng, hình như vẫn còn khỏa thân mà, chẳng lẽ sáng sớm anh đi mua, rồi lại về lột đồ ra ôm tôi nằm sao? Tôi không nhận được vẻ đặc ý, híp mắt nhìn anh, trên mặt anh loang dần màu đỏ, xoay đầu đi né ánh mắt tôi.

Trình Gia Gia nhà chúng ta mà cũng biết thẹn thùng á! Tôi thỏa mãn thu tầm mắt lại, mang theo điểm tâm đầy tình yêu của Trình Gia Gia, chuẩn bị chạy trốn lần nữa thì bị anh gọi lại, sắc mặt anh lúc này trở nên nghiêm trọng, nhìn tôi muốn nói lại thôi: “Nha Nha...”

Tôi thật sự lo Ứng Nhan và An An nhìn thấy tôi với Trình Gia Gia khó khăn diễn một màn tình cảm buồn nôn như này trước cửa công ty, thấy anh ấp a ấp úng mãi, tôi sốt ruột không thôi: “Có chuyện gì thì anh nói mau đi, em thật sự phải lên rồi, bằng không tối về gặp lại nói.”

Trình Gia Gia nhìn tôi thật sâu một chốc, hàng mi anh tuấn giương lên, giống như hạ quyết tâm rất lớn, vẻ mặt anh như trút được gánh nặng, vỗ vỗ má tôi: “Được, tối nói. Em buổi tối hoàn thành việc sớm, anh tối đón em, có việc phải nói cho em biết.”

Chương 32

Tôi xông vào hành lang, nhìn xem có Ứng Nhan không. Không có Ứng Nhan.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, lồng ngực an toàn thuận lợi xẹp xuống. Phỏng chừng hôm qua Ứng Nhan bởi mỹ nữ uống nhiều quá nên hôm nay cũng đến chậm rồi. Giải quyết xong chuyện hoang mang nhất, tôi nhanh chóng đi qua chỗ An An. Lúc tôi đi vào thì An An đang kiểm tra hai cái danh sách biên lai kia, gặp được tôi, vẻ mặt cô ấy vui mừng. “Nha Nha, đang tìm em đây này, sao sáng nay lại đến muộn? Hèn là Ứng Nhan không kiểm tra đó. Nhưng mà kì thiệt, hồi nãy chị vào vẫn thấy hán đứng canh bên kia hành lang, sao chớp mắt đã không thấy tăm hơi rồi. Vận khí em thiệt là tốt đó ghen.”

Tôi cũng thấy may mắn, ngày hôm nay đúng là vận khí tốt. An An bên cạnh không ngừng thúc giục tôi: “Danh sách hôm qua đâu? Lấy ra đây nhanh đi, Tiểu Trần còn phải đi giao.”

Tôi áy náy vạn phần, lấp ba lấp bắp cười trừ: “Cái này lúc nào giao?”

“Giao liền giờ.” An An không ngẩng đầu lên, nói, tay vẫn chỉnh sửa lại đồng hóa đơn, không ngờ hôm qua cô ấy cũng lĩnh mấy cái về làm, cất hết vào túi hồ sơ, quăng qua cho thực tập sinh: “Tiểu Trần, đem tờ danh sách của Nha Nha cất vào luôn đi, trong sáng nay giao cho cấp trên.”

Tiểu Trần rất thành thật, đợi tôi lấy ra cho cô ấy, An An thấy tôi không có...chút động tĩnh nào, vừa sửa hồ sơ vừa kì quái nhìn tôi: “Nha Nha, lấy ra đi.”

“Sư phụ, cho em xin lỗi. Hôm qua về trễ quá, em quên làm mất rồi.” Tôi cúi đầu lấy tài liệu ra, buông tép hồ sơ xuống, cắm usb vào máy vi tính, không thể giao trễ, vậy thì cứ tranh thủ làm cho lẹ đi.

An An buông hồ sơ trong tay, dùng ánh mắt tò mò nghiên cứu tôi: “Không đúng, Nha Nha, tối qua cô làm chuyện xấu gì hả? Bữa nay mặt to tới dọa người luôn đó.”

“A, rõ đến thế sao?” Tôi theo bản năng đưa tay sờ lên mặt, nhớ tới việc An An sau mỗi đêm xuân đều mang đôi mắt gấu mèo tới công ty.

An An giật nảy mình với phản ứng của tôi, chụp lấy cằm tôi: “Nha Nha, đừng nói hôm qua cô ‘làm’ nha?”

Ngay trước công chúng mà thảo luận việc này, cô ấy cũng trắng trợn quá rồi, tôi vung tay cô ấy ra, làm bộ không nghe thấy, tiếp tục làm danh sách.

An An bật cười phì một tiếng, lăm la lăm lét áp sát lại tôi, nhỏ giọng xuống: “Nha Nha, cô cứ giả bộ đi, cô không biết cứ mỗi lần cô giả ngu là đều đổ mặt à?”

Sư phụ này, tôi bất đắc dĩ ngẩng đầu: “Lão đại, chị xong chưa? Cho em làm việc đi.”

“Hóa ra là Nha Nha cô làm chuyện xấu, rốt cục cũng thoát khỏi thân gái ngây thơ nhút nhát rồi. Là con rùa kia à? Kỹ thuật được không?” An An xác định tôi đã “làm”, hưng phấn giống như chính mình cũng thường ra ngoài “làm” vậy. =.=

Mặt tôi đỏ lên, quay đầu nhìn nhìn xung quanh, tốt lắm tốt lắm, không có ai chú ý tới bọn tôi. Khi tầm mắt tôi rơi xuống chỗ Tiểu Lệ cách có một dãy bàn thì, sầm sét giữa trời quang, ai kia?? Cái người đứng cạnh Tiểu Lệ kia sao lại là Ứng Nhan chứ!! Hấn vào khi nào? Không có nghe tôi với An An nói chuyện đó chứ???

Tôi nhảy dựng lên như phản xạ có điều kiện, cầu véo An An mấy cái: “Nói nhỏ lại đi, Ứng Nhan đứng bên kia kia.”

An An a một tiếng như heo bị chọc tiết, căm giận trừng tôi: “Nhéo nhẹ thôi, xem ra đàn ông của em hôm qua kỹ thuật không tốt rồi, bữa nay vẫn còn sức tức giận đến thế.”

Cái cô này, lòng tôi run sợ nhìn qua Ứng Nhan, tốt lắm, hình như hấn không nghe thấy, hấn dừng lại cạnh Tiểu Lệ, rồi không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

An An đối với chuyện gian tình phần hồng của tôi hứng thú phi thường, cô ấy gõ như bay trên máy tính, muốn truy vấn tường tận chuyện của tôi ngày hôm qua, ngay cả việc Trình Gia Gia có dùng biện pháp an toàn không cũng hỏi tới. Với vẻ mặt ngưỡng chừng càng lúc càng mờ mịt của tôi, cô ấy phì nhố: “Cô cứ mơ hồ bị ôm ngủ như thế hả?”

Lão đại, chị có thể đừng thô lỗ trực tiếp đến thế không, nói trúng toàn mất điểm “văn nhã” không à, tôi thấy Tiểu Lệ đã muốn quay đầu sang đây, tôi xấu hổ mang giỏ chuẩn bị chuẩn đi, thôi cứ giao cho An An tự làm đi, chỗ này toàn người trẻ, cái cô An An này không thể sáng sớm đã dìm hàng tôi thế được.

Tôi đang định đi, lại bị An An kéo tay, tôi nhìn lại, An An đã cắt đi về mặt cột nhà, biểu cảm bây giờ nghiêm túc chưa từng có: “Nha Nha, có phải cuộc sống của chị là tấm gương hư hỏng cho em không? Nhưng mà em với chị không giống nhau, của em là lần đầu tiên, em mới quen hấn ta mấy tháng, sau này em sẽ không hối hận chứ?”

Hối hận? Tôi sẽ hối hận sao? Ý tứ của An An tôi hiểu, cô ấy sợ tôi gặp chuyện không tốt, tôi vỗ vỗ cánh tay cô ấy, cười: “”Lão đại, đi với chị trước giờ em có hối hận lần nào chưa? Em làm việc trước giờ đều không hối hận điều gì, chẳng bao giờ hối hận cả.”

Tôi nhớ lại vẻ nhíu mày của Trình Gia Gia, khóe mắt cong cong, môi động một chút lại mím thật chặt, còn có những lúc anh gọi tôi “bà xã” thật thân thiết, những lúc anh mang về mặt “đầu gấu” nữa. Đúng vậy, tôi thích anh, tương lai ai mà biết được, chỉ biết hiện giờ ở cùng anh vô cùng vui vẻ, ít nhất tôi hy vọng có thể ở cùng anh mãi mãi.

“Vậy là tốt rồi, ở điểm nhìn nhận tình cảm này, em còn tốt hơn cả đàn ông nữa.” An An thở phào một cái, lại bắt đầu về mặt cột nhà. “Nếu đã đào sâu quan hệ như thế thì cũng đừng có giấu, lúc nào đó đem ra cho bọn chị nghe tí.”

Tôi còn chưa kịp nói, trong túi đã vang lên tiếng chuông, bắt điện thoại, giọng Trình Gia Gia không nặng không nhẹ vang lên, vừa đủ để An An ngồi cạnh tôi nghe rõ ràng: “Bà xã, ăn điểm tâm chưa?”

An An ngồi cạnh tôi mi mắt giật giật, dùng khẩu hình nói “bà xã luôn nha”. Tôi thẹn quá hóa giận, trừng mắt nhìn cô ấy, nhắc điện thoại đi ra khỏi phòng kế toán. “Còn chưa ăn, anh đó, đừng có canh lúc người ta làm việc mà gọi chứ, để nhiều người nghe được không tốt đâu.”

“Không được, tối qua em ăn chưa no, trẻ thế này rồi, em là bà xã của anh, việc của em anh phải lo chứ.” Trình Gia Gia tiếp tục lăng nhăng, liên tiếp gọi tôi: “Anh muốn gọi em là bà xã, bà xã, bà xã...”

Cái anh này, sao lúc mới gặp tôi lại có ấn tượng rằng anh nhả nhận dịu dàng được nhỉ, đây đúng thực là vô lại, nhưng nghe thấy tôi thở dài qua loa, anh lại nói như làm nũng: “Bà xã, anh nhớ em, em có nhớ tới anh không thể? Không được rồi, giờ anh đã muốn gặp em rồi.” Lòng tôi hoàn toàn bị anh phóng điện ngã rầm rầm.

Tôi nghe thấy giọng mình nũng nịu đáp: “Ừm, em cũng nhớ anh, giờ anh đang ở đâu thế?” Đây là ai đang nói chuyện vậy, thiệt là buồn nôn mà, tôi một bên phì nhổ chính mình, một bên như không có chuyện gì, tiếp tục buồn nôn với anh. =))

“Anh đang ở trên cái giường hôm qua hai ta cùng ngủ, bà xã à, chỗ này toàn hương vị của em, anh ngủ không được.” Giọng Trình Gia Gia nhẹ nhàng xuyên qua micro điện thoại, truyền tới, giống như bàn tay nhỏ gãi tới gãi lui trong lòng tôi.

Cái tên gia hỏa này, ngủ không được thì nói ngủ không được, còn bảo giường hai ta hôm qua cùng ngủ, có hương vị của tôi làm gì, tôi mặt đỏ tai hồng, chuyển qua đề tài khác: “À mà, hôm nay anh không đi làm sao?”

Trình Gia Gia bên kia phì cười một tiếng: “Bà xã, em lại đỏ mặt rồi.” Vẫn dùng cái ngữ khí khẳng định như đang tận mắt nhìn thấy vậy.

Tôi đang lặng lẽ nghe Trình Gia Gia nói, ánh mắt vô thức hướng về góc cửa thang máy một cái, tôi lại thấy cảnh sét đánh giữa trời quang rồi. Ứng Nhan! Sao hần cứ chuyên môn xuất quỷ nhập thần như thế hả? Tuy rằng theo khoảng cách của tôi với hần mà nói, thì khẳng định hần không thể nghe thấy tôi nói gì, chỉ là theo vẻ mặt ngưng ngững của tôi, đừng nói Ứng Nhan đã tu thành tinh, ngay cả kẻ ngốc cũng thấy tôi đang phát điên khắp nơi.

Ứng Nhan tây phục áo sơ mi cà vạt, cầm trên tay tập công văn, ngọc thụ lâm phong đứng đó không biết đợi ai, một chốc sau, thang máy ding một tiếng mở ra, Tiểu Lí vẻ mặt sợ hãi hồng hộc chạy ra, Ứng Nhan vẻ mặt âm trầm, mở miệng mắng Tiểu Lí, đứng nhìn Ứng Nhan khùng long với kẻ khác mà lằm, hần chưa bao giờ như thế với Tiểu Lí cả, tôi cũng chưa thấy hần hung dữ với Tiểu Lí như thế bao giờ. Cái tên lão đại này gần đây ăn phải thuốc nổ à, sao lại bạo long thế chứ, theo lý thuyết thì chắc là gần đây Thọ Phương không đến làm phiền hần rồi, aii, Tiểu Lí ca à, anh chọc trúng hần rồi, anh tự mình cầu phúc đi thôi.

Tôi nhanh chóng rút cổ về sau, vô thanh vô tức cúp điện thoại. Trình ca ca à, thời khắc quan trọng này...anh không thể gọi điện đến nha, buổi sáng hôm nay em đã đi làm trễ, lại còn nghe điện thoại riêng tư lâu như vậy trong giờ làm việc, hi vọng Ứng lão đại không chú ý tới tôi, tính tình lão nhân gia* anh ta thiệt là thất thường quá đi.

[lão nhân gia: người già cả, có uy thế trong gia đình, thường trong ngôn tình hiện đại dùng để mỉa mai, chuyển thành “ông cố nội” cũng được nhưng mình thấy để thế này hay hơn ^^]

Ứng Nhan mang theo Tiểu Lí đang vâng vâng dạ ra cửa lớn, vận may của tôi lại lần nữa nhanh chóng bay qua khỏi đầu, hần dừng cước bộ lại, quay đầu về sau: “Lý Nhị Nha, cô sắp xếp đi, ngày mai với ngày một cô đi tổng bộ họp với tôi, hai ngày, đi làm đúng giờ, buổi tối đừng có lộn xộn lung tung.”

Mặt Ứng Nhan đen lại, giọng có thể nói là rất nghiêm khắc, đặc biệt nói xong hai câu cuối cùng, dùng từ ‘nghe nghiêm chỉnh’ cũng không đủ diễn tả, đầu tôi run rẩy kịch liệt, hần, hần nhất định biết ban sáng tôi đi trễ!

Nói xong Ứng Nhan bước đi, lưu lại bóng lưng tham quan tiêu sái cho tôi. Tôi cả ngày đều thấp thỏm không yên, phân tích lời nói của hần, tận cho đến khi An An chạy tới ôm tôi, mắng mỏ bạn trai cô ấy.

Bạn trai của An An điều kiện phi thường không tốt, cha mẹ đều đã qua đời, tướng mạo cũng bình thường, lại còn làm cho một công ty bình thường không lớn mấy, anh ta trong một lần đi tiệc chiêu đãi các xí nghiệp của ngân hàng gặp được An An, đối với An An xinh đẹp nhất kiến chung tình, quần lầy theo đuổi An An, hiện đang bàn chuyện kết hôn. Cơ mà bạn trai An An đối xử với cô ấy rất tốt, hề có gì cũng đều nghĩ tới cô ấy trước tiên, có thể gọi là ngoan ngoãn phục tùng, hơn nữa gần đây còn đối công ty, phát triển khá tốt. An An trong thời gian này đều toét miệng cười không ngớt.

Tôi thấy buồn buồn, hôm qua hai người này rõ ràng còn ngọt ngào đi mua giường kết hôn như thế, rốt cục sao lại phát sinh chuyện này chứ? Làm An An tức giận đến thế. Vừa may Ứng Nhan và Tiểu Lí đều ra ngoài, trong phòng không còn ai. An An nước mắt nước mũi tèm lem, khóc kể hết nửa ngày, tôi mới đại khái hiểu được đầu đuôi chuyện gì đang xảy ra.

Chuyện là bạn trai An An theo đuổi cô ấy tốn rất nhiều công phu, đánh một đường cừu quốc rất lớn, bằng mọi cách khếp nép lấy lòng nhóm nữ bạn thân của An An, biến đám phụ nữ này thành hậu thuẫn to bự cho công cuộc theo đuổi, ngày đó nhóm bạn thân bị anh ta làm cảm động, dốc sức trêu chọc cấp đôi cho anh ta, đó là cái phương thức hao tổn công sức nhưng vô cùng hữu hiệu. An An khi đó vừa mới bị một tên playboy phụ tình, nên hận thấu xương mấy tên phong lưu, anh ta liền giả dạng người đàn ông đến bây giờ vẫn chưa tìm được bạn gái, mang bộ dạng thuần khiết tới tiếp cận An An. Một lần say rượu loạn tính, An An lỡ tay kết liễu phận tử nam của anh ta, rốt cục phải đồng ý quen anh ta. =.=

Hôm qua bọn họ ở trung tâm mua sắm mua giường thì gặp được một nữ đồng nghiệp, lúc đó An An cảm thấy ánh mắt của anh ta hơi kì lạ, nhưng nhất thời bận rộn nên không hỏi, không ngờ hôm nay cô ta lại tìm tới cửa, bảo mình mới là bạn gái của anh ta trước, còn mắng chửi An An là đồ tiểu tam*. Theo cái tính nóng nảy của An An, cô ấy làm gì nhẫn nại nổi, ngay lập tức gọi điện chia tay bạn trai.

[tiểu tam : người thứ ba.]

An An phát tiết trong phòng làm việc của tôi một lúc thì dần yên tĩnh trở lại, nhà mới cũng đã mua rồi, thiệp cưới cũng đã phát rồi, đầu thể nói chia tay là chia tay cái một được. Nhìn An An một phát từ tươi cười rạng rỡ đến méo mặt méo mày, tôi thấy rất không đáng thay cho cô ấy, tên đàn ông này có gì tốt chứ, trước kia còn nghĩ, hẳn tuy điều kiện không tốt, nhưng ít ra cũng thật lòng với An An, còn bây giờ, cứ xem như anh ta thích An An thật đi, thì cái nhân phẩm ấy cũng chẳng còn như xưa nữa rồi. Theo quan điểm của tôi, đàn ông như thế không nên lấy, nhưng dù gì đây cũng là việc của An An, tình cảm của cô ấy với bạn trai tốt lắm, không chừng đợt cãi vả này qua, lại không muốn chia tay nữa cũng nên.

Tôi thật sự không có gì để an ủi An An, chỉ có thể sâu nhan tương hướng* với cô ấy. Đang lúc tôi với An An mắt to nhìn mắt nhỏ, thì Ứng Nhan và Tiểu Lí quay lại.

[sâu nhan tương hướng: mặt mày ủ dột nhìn về một hướng.]

17. Chương 33 - 34

Chương 33

An An vác đôi mắt như hai trái đào mật đi ra ngoài. Tiểu Lí cau mày nhìn tôi, đang tính chạy lại hỏi xem chuyện gì thì đã bị hắc diện Ứng Nhan xách đi mất: “Đi, đem bản báo cáo này gia cho Thọ Phương Phương.”

Ngày nay tâm tình lão đại cực kì không tốt nha, tôi nhanh chóng cúi đầu, bắt đầu xét duyệt các hóa đơn ngành phải thanh toán, gần cuối năm, các công ty đều bắt đầu thanh toán hết phí tổn của năm, số lượng cứ lên cao vùn vụt, ngày hôm qua tôi vất vả lắm mới xét duyệt xong hóa đơn đầu vào, hôm nay Ứng Nhan lại mang thêm tới một đại đội đơn nữa.

Trong phòng làm việc, tôi với Ứng Nhan mỗi người chiếm cứ một cái bàn làm việc, tôi xem hóa đơn, hẳn viết báo cáo, không khí rất chi là trầm thấp áp lực. Trình Gia Gia còn cố tình không biết điều gửi tin nhắn tới quấy rối tôi, chốc thì bà xã ơi, chốc thì tiểu nha đầu ơi, aiii, làm lãnh đạo thật là tốt, muốn nghỉ muốn làm đều không ai quản, hôm qua chiến cả một trận, nói thế nào đi chẳng nữa, thì người nên nghỉ ngơi là tôi chứ không phải anh nha, tôi ngoan ngoãn đi làm, vậy mà anh lại tự mình nghỉ nửa ngày ở nhà.

Tôi cảm thán cách biệt giữa người với người, một bên điều chỉnh điện thoại về chế độ im lặng, một bên trộm nhìn thần sắc Ứng Nhan. Tôi táng đờm kinh hồn nhận thấy, hế điện thoại tôi reo một lần, thì sắc mặt Ứng Nhan đen thêm một phần, hẳn dường như có năng lực siêu nhiên, sau khi tôi chuyển về chế độ im lặng rồi, mỗi lần xem xong tin nhắn, ngẩng đầu lên, lúc nào cũng thấy hắn nổi giận đùng đùng.

Tôi không dám vượt râu hổ nữa, ra nghiêm lệnh cho Trình Gia Gia đương trong cơn yêu thương cuồng nhiệt: “Lãnh đạo giận rồi, đừng phá em nữa, tan tầm tới đón em.”

Trình Gia Gia vô cùng oan ức kháng nghị một chút, nhưng sau đó cũng thật vâng lời không diễn trò buồn nôn với tôi nữa.

Sau đó tôi dưới áp lực cường đại của Ứng Nhan mà càng phát huy công suất hiệu quả cường đại hơn nữa, giải quyết hết mọi việc trước tan tầm, thật vất vả mới sắp đến giờ tan tầm, tôi đang muốn chuẩn bị đi thì tên Ứng Nhan từ lúc vào phòng vẫn không hề nói câu nào đột nhiên mở miệng: “Ngày mai tới đúng giờ, mang theo hành lý, đi họp ở thành phố A.”

Tôi lần thứ hai trong ngày bị sét đánh, công ty chúng tôi thành lập ở thành phố D, mở một cái hội nghị sao lại chạy tới thành phố A làm gì vậy, tôi cẩn thận mở miệng: “Ngày mai mấy giờ xuất phát ạ?”

“Bảy giờ hai mươi tập hợp ở tổng bộ.” Tôi có nhìn lầm hay không, Ứng Nhan nhìn mặt tôi xám ra tro, lại có thể mỉm cười trong mắt, tôi hận Ứng Nhan, lột da người à!

Xách túi lên, cầm hờn bước ra cửa, phía sau lại truyền tới giọng Ứng Nhan: “Ngày mai cô không cần tới đơn vị, sáu giờ năm mươi, tôi tới đón cô.”

Ứng Nhan thành công làm tôi SHOCK lần nữa, tôi quay đầu, liên tục xua tay: “Không cần, không cần đâu, làm phiền anh nhiều rồi, tôi tự đi được.”

“Tiện đường thôi, cứ vậy đi, sáu giờ năm mươi, cô đúng giờ thì xuống lầu.” Ứng Nhan nhẹ nhàng băng qua giải quyết dứt khoát.

Tôi nên cảm tạ hần quan tâm cấp dưới, hay nên nói hần bá đạo đây? Tôi do dự hết hai mươi giây, quyết định đi xe của hần, mặt tôi còn chưa dày tới mức tuyên bố với lãnh đạo là có đàn ông ở nhà tôi nha.

Trình Gia Gia dưới lầu mất kiên nhẫn, lòng như lửa đốt gọi điện thoại lên: “Còn chưa làm xong à? Sao chậm thế?”

Tôi một bên cảm ơn Ứng Nhan, một bên xoa dịu Trình Gia Gia, Ứng Nhan bắt đầu mặt không đổi, giọng băng băng nói: “Ngày mai cô còn tiếp tục muộn, tôi ghi phạt cô vô cớ nghỉ làm một lần.”

Tôi liền cam đoan, rồi mang theo một thân mồ hôi vì bị Ứng Nhan dọa đi xuống lầu, mới vừa ngồi lên xe Trình Gia Gia, đã được nhiệt tình như lửa của anh lấp đầy cõi lòng: “Bà xã, em từ chức qua bên anh làm việc đi, em mỗi ngày đều bị Ứng Nhan o ép, anh đau lòng.”

Xét biểu hiện trước sau như một của cái tên gia hỏa này, thì đau lòng là giả, ghen mới là thật, anh kể từ lần nghe thấy Ứng Nhan gọi điện, liền có chấp niệm với Ứng Nhan, chỉ cần thấy tôi với Ứng Nhan đi cùng nhau, liền tìm lý do để phản đối. Tôi bắt đầu ưu sầu không biết nói với anh thế nào về việc ngày mai đi họp với Ứng Nhan, còn có chuyện Ứng Nhan chủ động yêu cầu tới rước tôi nữa.

Muốn đạt được, thì trước hết phải cho đi, dẹp ưu sầu sang bên, tôi rốt cục nghĩ ra được một phương pháp. Tôi chủ động dâng lên Trình Gia Gia một cái hôn môi, ngày hôm qua anh dụ dỗ tôi thế nào, hôm nay tôi cũng muốn làm y như thế với anh, chẳng phải là ôm, hôn, sờ sao, tôi sẽ làm, trước hết để Trình Gia Gia vui vẻ đã, tâm trạng tốt thì cái gì cũng dễ nói chuyện.

Trình Gia Gia bất ngờ vì động tác lớn mật của tôi, bị tôi đánh úp, phải kinh ngạc mở to đôi mắt đẹp, tôi đắc ý chìa cái lưỡi dính hương của mình đảo quanh đôi môi hồng của anh, nhìn anh hít sâu vào một hơi, sau đó không để anh phản kháng lại chuyển sang hôn nhẹ lên môi, môi Trình Gia Gia thật là mềm nha, cái lưỡi dính hương của tôi lại tiếp tục đánh vào nội bộ địch, vòng ngực Trình Gia Gia cũng thật là rắn chắc nhá, tôi bắt đầu giở trò với anh.

Trình Gia Gia đầu thổ dòn dập, anh vô đến chỗ tôi ngồi, hung hăng đè tôi xuống: “Tiểu nha đầu em học ở đâu thế hả? Bắt đầu quyến rũ anh nữa à?”

Xong rồi, động phải lửa rồi, Trình Gia Gia rất nguy hiểm, anh sẽ không khống chế không nổi mà ở tại trong xe này ‘làm’ đi? Nơi này gần cổng công ty tôi, bên kia thấy Thọ Phương Phương trang điểm xinh đẹp cũng ra rồi, còn bên này, An An với bạn trai đang tranh cãi, chỗ Trình Gia Gia đậu xe vẫn tương đối kín đáo.

Tôi cố gắng tránh ra lại bị anh bắt được cánh tay, để lên bờ vai của anh: “Đại ca, chúng ta về nhà làm tiếp, được không?”

“Giờ biết sợ rồi sao? Sao này còn dám ghẹo anh nữa không?” Trình Gia Gia giả bộ bày ra bộ dạng hung ác, cắn lên miệng tôi một cái, cái tên này sao lại khoái cắn người uy hiếp thế nhỉ.

Tôi liên tục gật đầu: “Sợ, sợ, sau này không dám...nữa.”

“Biết sợ là tốt rồi.” Trình Gia Gia cười đắc ý, nhân cơ hội sờ soạng lên bộ ngực tiểu trướng chần nước sôi của tôi, hắng giọng một cái: “Anh là người dễ mềm lòng, cho nên, vẫn sẽ cho phép em một lần hưởng thụ, để em đùa giỡn chút đi.”

Còn có ai mặt dày mày dạn vô lại như anh sao, tôi bĩu môi, đang định mở miệng phản bác, thì bị An An với bạn trai cô ấy ở bên kia hấp dẫn, An An với bạn trai giờ đang diễn vở ngôn tình kinh điển, An An oán hận nói câu gì đó, rồi bỏ đi ngang qua mặt bạn trai cô ấy, bước thật nhanh về phía trước rồi đi, bạn trai cô ấy phi lên trước, gắt gao ôm cô ấy lại.

Trình Gia Gia thấy tôi khác hẳn, nửa ngày chẳng nói gì, nhin không được cũng nhìn theo hướng tôi đang nhìn, vừa nhìn vừa không hài lòng: “Lúc này mà em còn phân tâm xem kẻ khác thân mật được, xem ra anh không đủ cố gắng rồi.”

Tôi đưa tay, ra sức đỡ đôi môi hồng đỏ mọng liệt hỏa của anh: “Đừng mà, kia là sư phụ em, em đang có chính sự đó.”

Trình Gia Gia bắt được tay tôi, thành công áp lên môi tôi: “Chính sự gì hả, chuyện giờ của chúng ta mới là chính sự.”

Cái tên này thật là xoắn vặn lằng nhằng nha, tôi tức giận, hung hăng cắn anh một cái, Trình Gia Gia bị đau, bản năng co rụt lại: “Bà xã, em...”

Tôi lại nhìn ra cửa sổ, chẳng còn thấy An An với bạn trai nữa, ai cũng nói liệt nữ sợ nhất là đeo bám, xem ra An An không thoát khỏi bàn tay tên đàn ông kia rồi, hẳn thật sự bám người vô cùng.

Trình Gia Gia nhìn ra vẻ mặt tôi có chút không ổn, vỗ vỗ má tôi, vui đùa với tôi: “Em biết người đàn ông đó à?”

“Con khỉ ấy, ai quen biết loại đàn ông tệ hại đó cơ chứ.” Tôi đang bắt bình thay cho An An, một cô gái tốt như cô ấy sao lại gặp phải tên đàn ông thể này chứ: “Đó là bạn trai sư phụ em, lừa gạt tấm lòng của sư phụ em.”

Trình Gia Gia vừa nghe tôi nói không biết, ngay lập tức chẳng còn hứng thú với người này nữa, nhẹ nhàng như không nói: “Hắn ta đi tìm tiểu tam à? Loại chuyện này nhiều lắm, cũng chẳng có gì, sư phụ em chịu được thì cứ nhin một lần đi, không thì cứ thế mà chạy lấy người thôi.”

Tôi thở dài, bất mãn nói: “Nào có đơn giản như thế, sư phụ em bị người khác mắng là tiểu tam, cô ấy cái gì cũng không biết, hồi đó bạn cô ấy bị anh ta lừa nên bảo An An là anh ta còn chưa tìm được bạn gái.”

Trình Gia Gia quay đầu lại liếc tôi một cái: “Hoặc là tên đàn ông kia quá yêu sư phụ em, rất muốn theo đuổi sư phụ em, nên mới gạt cô ấy. Việc này không phải lỗi lầm gì lớn, hơn nữa bọn em chỉ mới nghe nói từ một hướng, không chừng người ta đã sớm chia tay bạn gái, nhưng cô này không cam lòng nên quay sang quấy rối thì sao.”

“Sao anh lại giúp lão kia giải vây chứ?” Tôi không hài lòng. “Cái chính là anh ta đã nói với sư phụ em là anh ta không có bạn gái, anh ta lừa sư phụ em để quen là sai rồi.”

Trình Gia Gia sắc mặt hòa hoãn lại, xoay người khởi động xe, nửa ngày cũng không nói câu nào, ra tới ngã tư, anh chẳng chú ý chút nào, không hề có ý ngừng lại, tôi kinh hãi: “Đèn đỏ, dừng xe mau.”

Xe ngừng ngay lập tức, đầu tôi động lên cửa sổ thủy tinh, tôi quay đầu lại, trừng mắt. “Anh làm sao thế hả?”

Trình Gia Gia đau lòng xoa trán tôi, giúp tôi gài lại dây an toàn: “Không cẩn thận, quên chú ý.”

Thật là khó chiều, điều khiển xe mà cũng quên chú ý, tôi đẩy tay anh ra, chỉ vào cột đèn đường vừa chuyển màu xanh. “Ca ca, đi thôi, nhớ điều khiển cho an toàn đấy nhé.”

“Nha đầu nhà em.” Trình Gia Gia nhéo nhéo mặt tôi, chậm rãi lái xe lên trước, đột nhiên hỏi tôi một câu, “Nha Nha, nếu em là vợ em, em có tha thứ cho tên bạn trai kia không?”

“Không, em hận nhất là người khác gạt em, chuyện gì cũng không được.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột, bụng bắt đầu đói, tôi sờ sờ bụng: “Chúng ta đi ăn cơm được không?”

Trình Gia Gia đang trầm mặc, hồ như không nghe thấy lời của tôi, tôi sợ ảnh hưởng đến anh đang lái xe, nên cũng không nói chuyện nữa.

Chúng tôi trực tiếp trở về nhà, tới tiệm hải sản mà lần đầu tôi với anh hẹn hò gọi hai phần ăn, chuẩn bị đem về nhà ăn. Lúc chờ thức ăn, tôi sực nhớ ban sáng anh nói có chuyện cần kể với tôi, liền thuận miệng hỏi một câu: “Hồi sáng anh định nói với em gì thế?”

Hai chén hải sản nóng hừng hực vừa mới bỏ vào túi đựng, ông chủ vừa đưa ra cửa sổ, Trình Gia Gia đang tiếp lấy, trong đó có một chén cầm không chặt, canh nóng bỏng lập tức đổ lên tay anh.

Chương 34

Tôi kinh hãi lắp bắp, vội thay anh cầm cái chén, “Ai da, nóng rẫy thế này, anh có đau không?”

“Không có gì đâu.” Trình Gia Gia cau mày lắc đầu, bộ dạng anh nhìn qua tuyệt chẳng có chút nào gọi là nóng, tùy tiện rút khăn giấy ra lau vài cái là xong, tôi nhìn tay anh, mơ hồ có chút hồng, nốt sần da thịt đàn ông dày đến thế nào mà bị phỏng cũng không đau cơ chứ?

Bị chuyện này quấy rầy, tôi lại quên mất việc hỏi chuyện ban sáng của anh, mang theo hải sản theo Trình Gia Gia lên lầu. Thấy anh lưu loát lấy ra cái chìa khóa mới tinh mở cửa, tôi trợn mắt há mồm, chìa khóa này đâu mà anh có? Trình Gia Gia đặc ý nháy mắt với tôi, đem chìa khóa nhét vào tay tôi: “Anh đi đánh chìa khóa.”

Tôi cúi đầu nhìn, đây mới là chìa khóa của tôi ban đầu, anh lấy đi khi nào thế, thân thủ cái tên này cũng nhanh quá đi, tôi có cho anh ở đây đâu mà.

Tôi còn chưa kịp kháng nghị, đã bị anh ôm cổ vào phòng: “Không được, bà xã ơi, sao chúng ta phải thế chứ, em nhấn tâm để anh thân thiết với em trong này rồi mỗi ngày lại phải vượt gió lạnh về lại chung cư lạnh lẽo kia sao? Em xem nơi này, rồi nơi này nữa, có chứng cứ cả rồi, dù gì anh cũng không đi đâu.”

Trong phòng đệm chăn hỗn loạn, màu đỏ lại bắt mắt, nhắc nhở tôi về xúc động đêm qua, đêm qua lại trở về rõ mồn một trong mắt tôi, hôm qua tôi cũng không nghĩ mình sẽ xúc động đến vậy, tôi có một loại cảm giác hoảng hốt, tôi vậy mà lại cùng một người đàn ông thân mật đến thế. Anh là người đàn ông của tôi, tôi quay đầu lại nhìn trộm Trình Gia Gia, anh cũng mang vẻ mặt thẳng thốt, có phải anh cũng đang nghĩ tới đêm qua không? Tôi cảm giác thấy mặt mình đang nóng lên.

Lúc chúng tôi ăn, điện thoại Trình Gia Gia reo lên, điện thoại anh reo thường xuyên, tôi cũng không chú ý nữa, nhưng lần này khác với những lần nghe điện khác, trước kia nghe điện thoại anh không hề tránh tôi, có khi còn một tay ôm tôi một tay nghe, nhưng lần này anh vừa nhìn thoáng qua màn hình, buông đũa, đi ra ban công, âm thanh TV hơi lớn, có thể ảnh hưởng tới anh nghe điện thoại.

Tôi ngẫm nghe trộm thấy anh có chút mất kiên nhẫn, dù giọng không lớn: “Ừ, đang ăn, có chuyện gì?”

Trong TV đột nhiên chiếu tiểu phẩm của Sơn Đại Thúc, tôi rất nhanh đã bị thu hút, không chú ý tới Trình Gia Gia nữa, tiểu phẩm thật là hay, tôi xem say mê, ăn mì thật nhanh. Trình Gia Gia nghe điện thoại xong rồi tiếp tục vui mặt vào tô mì. Tôi không rời mắt khỏi TV, thuận miệng hỏi anh: “Ai thế?”

Anh do dự một chút, nhìn tôi, cẩn thận nói: “Ừ, em gái anh.”

Ồ, anh còn có em gái sao? Sao tôi chẳng nghe bà A Mai nói tới nhỉ, thời đại kế hoạch hóa gia đình sóng rền gió cuốn thế này, một gia đình có tình trạng hai con đã là rất ít, mẹ anh lại là chủ tịch ngân hàng*, sinh hai con cũng không phải chuyện nhỏ à.

[* mình nhớ mẹ Gia Gia là phó mà ta, nhưng phải giữ nguyên tác thế ^^]

“Tối giờ mới nghe anh nhắc tới em gái nha, cô ấy làm gì, lúc trước sao chưa từng nghe cô ấy gọi cho anh?” Từ trước đến nay má chồng với em chồng là hai đối tượng dễ gây mâu thuẫn gia đình với nàng dâu nhất,

tuy rằng không nhất định sẽ gả cho anh, nhưng mà bản tính nhiều chuyện trời dấy, không nhịn được phải hỏi thôi.

“Nó, già đầu rồi, sống luôn trong trường mà học, không có gì đâu.” Trình Gia Gia cúi đầu xuống bát mì, nhẹ nhàng băng quơ sơ lược, đối với cô em gái nhỏ này tựa hồ rất bất mãn.

“Học là chuyện tốt mà, cái ông anh này, sao lại nói em gái mình thế?” Tôi không đồng ý gõ vào mu bàn tay anh: “Hôm nay cô ấy tìm anh có việc gì thế?”

“Mới từ thành phố A tới đây, bị giựt mất ví, nên điện bảo anh đưa tiền ra khách sạn ở.”

Mẹ Trình Gia Gia không phải ở gần đây sao, thế nào mà lại ngủ ở khách sạn? Tôi nhìn không được nghi vấn trong lòng: “Cô ấy không ở nhà à?”

Trình Gia Gia bỗng nhiên ngừng một chút, tiếp tục phê phán em gái mình: “Mẹ anh nhìn nó không vừa mắt, mỗi lần về là lại mắng nó, nó mỗi lần về không chui rúc trong nhà bạn thì cũng vào khách sạn mà ngủ.”

Tôi không khỏi nhớ tới Trình Gia Gia cũng không ở trong nhà, mà mua nhà riêng bên ngoài ở. Cô chiêu cậu ấm nha, tôi không khỏi cảm thán, chênh lệch với giai cấp vô sản ghê luôn, bọn họ có nhà cũng không thêm ở, chúng tôi thì thuê cái nhà cũng phải chọn tới chọn lui, vì muốn thuê cái tiện nghi nhất mà bị chém tới sắp đứt cả đùi.

“Sao anh không để cô ấy qua bên nhà anh ở?” Tôi cúi xuống bàn tùy tiện nghịch hai cây tăm.

Trình Gia Gia nhất thời không để ý, ăn quá nhanh, bị sặc một ngụm nước mì, thật vất vả mới nuốt xuống được, trừng mắt liếc tôi một cái: “Chỗ của anh chưa từng đem phụ nữ về.”

Ể, hình như trước kia anh nhiều lần muốn gặt tôi về chỗ của anh mà, trong lòng tôi có chút hoan hỉ, phần chần, ngáy ngất, thẹn thùng lườm anh một cái: “Tới em gái mình mà cũng câu nệ.”

“Em gái cũng không ngoại lệ.” Trình Gia Gia hớp tới ngụm nước mì cuối cùng, hài lòng thỏa dạ buông bát xuống, nhắm tôi phóng điện mấy cái: “Bà xã, chỗ đó chỉ mở ra với em thôi.”

Tôi thừa nhận năng lực cách điện của mình ngày càng yếu, chỉ là một người như anh, dây dưa theo tình hình thực tế tới tận giờ thì, đại khái cô gái nào cũng chẳng ngăn được nữa. Tôi dời mắt không nhìn vào anh, không được, phải nói sang chuyện khác: “Vậy em gái anh giờ đang ở nơi nào?”

“Đại khái là đang ở cửa hàng tổng hợp chờ anh, nghe nói tới tiền đi taxi cũng không còn.” Trình Gia Gia xoay xoay người, đổi sang một tư thế thoải mái tựa lưng vào ghế mà ngồi, hai tay chót sau ót, nói không chút để ý.

“Hả, cô ấy chỉ có một mình à?” Tôi kinh hãi lắp bắp, trừng mắt nhìn anh, anh sao mà lại thanh thản ngồi đây được vậy chứ, “Sao hồi nãy anh không nói sớm? Cô ấy đợi lâu như thế có giận không đây?”

Trình Gia Gia nhú mày, ôm tôi một cái, bộ dạng ngả ngón cắn miệng tôi, bắt đầu giở trò: “Để nó chờ cũng tốt, chờ lâu một chút, bà xã, chúng ta tiếp tục, hồi nãy trên xe em nói thế nào?”

Tôi sợ ngứa, tránh khỏi vuốt sồi của anh, kháng nghị: “Đừng có sờ loạn, có ai làm anh như anh không?”

Nhưng mà anh bắt đầu động tình rồi, vòng ôm tôi nóng lên, cái hôn trên đầu trở nên kích tình, tôi bắt lấy bàn tay anh đang định đi vào trong y phục của tôi: “Đừng, anh thật không đi đưa tiền sao, trễ nữa là cửa hàng tổng hợp cũng đóng cửa đó.”

Cái anh Trình Gia Gia này quả thật cũng không tệ lắm, anh trên miệng thì cứ nói như em gái mình chẳng đáng một đồng, nhưng kì thật cũng cưng chiều em gái lắm. Dù rằng hiện giờ đang dục hỏa toàn thân, nhưng nghĩ tới em gái mình đang chờ, cuối cùng chỉ oán hận mắng nó vài câu, rồi khoác áo chuẩn bị đi ra cửa, nếu như không có em gái anh, theo như sức bám người của anh, thì tôi sẽ sớm bị anh bám tới tận giường.

Tôi đang muốn khen anh vài câu, thì Trình Gia Gia đi tới cửa bỗng quay đầu lại, cười xấu xa với tôi: “Anh đi về liền, nửa tiếng, em chờ anh về rồi cùng nhau tắm.”

Cái tên này, càng ngày càng lộ bản tính, tôi thật hoài niệm về nhả nhận dịu dàng của anh lúc xem mắt nha. Tôi nhướng mi, không thèm chú ý tới vẻ cợt nhả của anh, bắt đầu dọn bàn, càng để ý anh, anh càng sẵn tới hơn. Ở trong cường độ trêu chọc cao của Trình Gia Gia, da mặt tôi cũng càng lúc càng dày.

Trình Gia Gia nói đi nửa giờ, có khi lại cả đêm cũng nên, ba cái nửa giờ qua, tôi rửa chén xong, lên mạng xong, tắm rửa xong, anh vẫn chưa trở lại, đàn ông hẹn giờ quả thật không đáng tin. Nửa đường anh gọi điện thoại về, ngoại trừ tâm tình vài câu, còn bảo anh rước em gái có khi lại về muộn, vì có vài việc cần nói với nó. Tôi xem chừng anh đang phát huy bốn phần anh cả, nghĩa chánh từ nghiêm giá dục cô em gái không hiểu chuyện của mình.

Lúc Trình Gia Gia về tôi đã ngủ, chỉ mơ mơ màng màng cảm thấy có một thân thể nóng hầm hập ôm lấy tôi, tôi không có thói quen ôm chồng mà ngủ, bị anh ôm một cái, liền cả kinh tỉnh dậy, vừa thấy là anh, yên lòng trở về nằm xuống ngủ tiếp. Anh xoa người tôi lại, buổi sáng ngủ dậy còn có tinh thần, nhưng tối qua tôi bị anh gây sức ép tới cả đêm không ngủ, hôm nay lại làm việc cả ngày, cho nên bất kể Trình Gia Gia có sờ tôi, hôn tôi đến thế nào, tôi vẫn che đầu ngáy o o như thường, còn không ngừng đẩy ra ma trảo của anh đang quấy rối tôi, hung hăng uy hiếp anh một câu: “Nằm qua một bên mau, còn sờ nữa, em đá anh xuống giường.”

Cuối cùng anh không lay chuyển được sự buồn ngủ của tôi, bắt đắc dĩ bỏ qua nỗi “dâm nhớ” == với bốn cô nương, ngoan ngoãn nằm qua một bên.

18. Chương 35 - 36

Chương 35

Một đêm ngủ ngon, sáng sớm hôm sau tôi tinh thần sảng khoái tỉnh dậy, đồng chí Trình Gia Gia một đêm lật tới lật lui, nên sáng rồi mà mắt vẫn mở không lên. Vừa hay, tôi không muốn anh nhìn thấy Ứng Nhan tới đón tôi, lại sinh thêm chuyện nữa, lập tức nhẹ tay nhẹ chân bò ra, tôi vừa động dậy, đã bị một cánh tay kéo lại vào lòng, Trình Gia Gia mơ mơ màng màng mở miệng: “Còn sớm mà, ngủ thêm chút đi.”

Trình Gia Gia lại từ từ nhắm mắt như cũ, nhưng tay lại chuẩn xác để trước ngực tôi, vừa lòng thở dài khẽ. Cái anh này, thật háo sắc! Tôi phải tay anh ra, hôn một cái cho anh yên lòng, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng anh: “Anh ngủ tiếp đi, em đi toilet cái.”

Trình Gia Gia trong miệng lầm bầm cái gì đó, không tình nguyện buông tôi ra chút nào, hắc hắc, bộ dạng nửa mê nửa tỉnh này của anh thật giống một đứa con nít. Tôi nhịn không được đưa tay sờ sờ mặt anh, anh cau mũi lại, hơi nghiêng đầu, bắt lấy tay tôi để lên miệng cọ cọ: “Lát nữa kêu anh, anh đưa em đi làm.”

Việc hộ tống này tôi hiện không cần, tôi lén lút mặt quần áo, rửa mặt thật nhanh, để lại cho anh tờ giấy mở rồi đi xuống lầu. Uy hiếp của Ứng Nhan ngày hôm qua một khắc tôi cũng không quên, hẳn nói nếu tôi còn trễ nữa sẽ tính vào một lần nghỉ việc vô cố.

Ngồi trên cái xe tàn của Ứng Nhan mới có mấy phút, Trình Gia Gia đã gọi tới, chỉ trong điện thoại thôi cũng đã nghe ra tâm tình anh không tốt chút nào: “Nha Nha, sao em không nói một tiếng mà lại đi một mình hả?”

Tôi che điện thoại lại ngó Ứng Nhan, thấy hắn đang chuyên tâm lái xe, tôi quay đầu, mặt đối mặt với cửa sổ, nhỏ giọng: “Em để lại lời nhắn cho anh rồi, em phải đi thành phố A họp gấp, cần đi hai ngày.”

Bỗng nhiên phía trước chạy ra một con chó nhỏ, Ứng Nhan thắng gấp một cái, cái trán đáng thương của tôi lại động vào cửa kính lần nữa, tôi vội gài dây an toàn, quên mất phải cài dây luôn rồi, lần nào lên xe Trình Gia Gia cũng cài cho tôi.

Tôi lặng lẽ cúp điện thoại, đổi sang nhắn tin. “Em đây không phải muốn anh ngủ nhiều một lát, không đành lòng gọi anh dậy sớm sao?”

Trình Gia Gia nhất định là đã xuống giường, tinh thần minh mẫn, không hề bị tôi mê hoặc, tin nhắn trả lời đi thẳng vào vấn đề ngay: “Những người đi họp bên em có ai?”

Tôi im lặng, cái tên gia hỏa này thật là nhỏ mọn, tôi thấy đi họp với Ứng Nhan đâu phải chuyện gì lớn, tuy rằng Trình Gia Gia đối với việc Ứng Nhan đi với tôi có thành kiến, nhưng tôi vẫn nói thật: “Lãnh đạo của bọn em.”

Thái độ tiếp theo của Trình Gia Gia lại khác thường, không truy vấn thêm nữa, chỉ dặn dò một câu: “Chừng nào tới nhớ gọi anh.”

Càng làm cho tôi buồn bực chính là, một ngày này, anh cứ như biến mất tăm, ngay cả một cái tin nhắn cũng chẳng hề gửi tới. Tôi thấy bản thân thật là không tự trọng, Trình Gia Gia bình thường liên tiếp gọi cho tôi, tôi còn nghĩ anh thật là đeo bám, nhưng hôm nay anh lại yên lặng chẳng động tĩnh gì, làm tôi cả người khó chịu, như thiếu cái gì đó.

Lúc ăn cơm chiều thì Tiểu Lí xuất hiện, anh ta đến thành phố A làm việc, nghe nói chúng tôi ở đây liền vui vẻ chạy tới, đeo lấy không thềm đi, hội nghị an bài cho chúng tôi một bàn cơm lớn, Tiểu Lí vừa thấy chúng tôi, đã thân thiết chạy tới, đầu tiên thì thăm với Ứng Nhan mấy câu, sau đó chạy tới chỗ tôi, thật sự chen vào chỗ tôi, mặt mo ngồi xuống, mong anh ta còn chưa đặt xuống ghế đã quay sang tôi giựt giựt hàng mi: “Nha Nha, buổi tối cô có tính đi đâu không?”

Tôi lườm anh ta: “Ngủ, sáu giờ năm mươi đã ngồi xe, lại họp cả một ngày, mệt muốn chết, còn đi đâu được nữa?”

“Chắc chắn, cô mới nhiều đó tuổi, sao lại giống ông già thế chứ?” Tiểu Lí không chút khách khí bắt đầu lên án tôi, “Đến thành phố A mà có thể không ra ngoài chơi, buổi tối tôi không đi theo cô được, cô cũng phải bồi Ứng kinh cho tốt chứ, giúp tôi.”

Tôi thật sự rất đau đầu, thật sự chẳng muốn ra ngoài chơi, cau mày dùng đũa gõ ma trảo của Tiểu Lí đang vỗ tới: “Không đi, tôi là ông già đây, không đi là không đi, anh muốn thì đi, không liên can tới tôi.”

Tôi liếc Ứng Nhan một cái, hẳn đang nói chuyện với quản lý của những công ty khác, đối với chuyện cãi lộn của hai bọn tôi không chú ý chút nào, tôi thấp giọng xuống: “Đúng rồi, tôi không đi thì các anh còn thưởng hoa được, nhờ Ứng Nhan nhìn trúng cô gái nào, có cái ‘mẹ’ tôi ở đó, chẳng phải không xuống tay được sao?”

“Cô cứ an tâm, lão đại của chúng ta nhất định sẽ thấy người nào cũng chóng mặt.” Tiểu Lí cười xoét một tiếng, lại vươn ma chưởng tới chỗ tôi, “Cô chỉ cần ngồi một chút thôi, dù gì ở nhà cũng chỉ mình cô xem TV, có hai soái ca bọn tôi bồi cô, rất hạnh phúc còn gì.”

Tôi kiên quyết sở vi bất động, mũi hếch lên trời: “Không đi.”

Soái ca hử, Ứng Nhan thì đúng là không sai, nhưng tôi vừa thấy hắn đã run bắn bắn, tránh xa được chừng nào hay chừng nấy, còn Tiểu Lí, thì vóc dáng chỉ cao như tôi thôi, thế mà cũng tự xưng đẹp trai, ai cũng không bằng soái ca nhà tôi nha, anh hiện đang làm gì, sao còn chưa gọi cho tôi? Tôi vỗ mặt mình một cái, sao tự nhiên lại nghĩ tới anh chứ.

“Nha Nha, nghĩ gì thế, sao ngây ngô cười thế kia?” Tiểu Lí dáo dác bu lại, còn muốn rủ tôi đi: “Thế nào, có đi hay không?”

Bên kia, Ứng Nhan mặt trầm xuống, cực kì không kiên nhẫn lên tiếng: “Tiểu Lí, ăn xong thì đi lên lầu.”

Tiểu Lí ngăn người, có chút bất đắc dĩ đứng lên, lắc đầu đi qua chỗ Ứng Nhan bên kia, tôi loáng thoáng nghe thấy anh ta đang nói thầm: “Lão đại, sao anh cứ khó khăn như thế. Tôi xem anh nhịn lời tới khi nào?”

Không nghe thấy, không nghe thấy, không quan hệ tới tôi. Tôi lấy khăn ăn lau miệng, cúi đầu cáo biệt mọi người, xoay gót đi ra thang máy.

Đến phòng mình, không đợi tôi bình yên tắm rửa một cái, Tiểu Lí đã liên hoàn đoạt mệnh call tới, Tiểu Lí trong điện thoại hô to ba chân đánh bài bị thiếu mất một, giang hồ cần tôi gấp, tôi dưới miệng lưỡi dẻo như

kẹo kéo của anh ta, cuối cùng vẫn phải từ bỏ khí tiết ông già, đi ra phòng chơi bài. Kì thật là lần này Tiểu Lí đánh trúng sở thích của tôi, tôi thích đánh bài, bất luận là bài hay mạt chược, tôi đều chơi không tồi.

Tôi tới phòng của bọn Tiểu Lý, vừa đẩy cửa nhìn vào, thấy chỗ này ba người thiếu một hoàn toàn là do Tiểu Lí một người chiếm hết hai ghế chẳng cho ai vào ngồi, trong phòng rất ồn ào, những người công ty khác đèn hộp cũng lại xem náo nhiệt. Tiểu Lí ngông nghênh ngồi giữa đám người, thấy tôi tới thì đứng bật dậy từ ghế: “Bên này, bên này, Nha Nha, đến bên này.”

Tiểu Lí sắp tôi ngồi đối diện với Ứng Nhan, còn chính mình thì vui vẻ chạy lại ngồi đối diện cô gái kia. Ứng Nhan lúc đánh bài không nghiêm trang như bình thường, cũng có thể nói mấy câu chuyện cười, nhưng giọng hần nói chuyện cười lại cực lạnh, chỉ có Tiểu Lí hạc trong bầu gà mà nói cười nịnh hót huyền thuyên. Nhưng mà cách chơi bài của Ứng Nhan thật là hợp với lòng tôi, tôi nhìn ba đôi thông hần vừa ra đã đoán được, hần thích giấu bài, cũng là thích đi đường bảo thủ, giữ bài lớn ở lại, vừa hay tôi lại là một người thích mạo hiểm bài lớn, chúng tôi hợp lại khí thế bưng bưng, thắng như chẻ tre, khiến bọn Tiểu Lí thua xiểng nổ.

Tiểu Lí so với chúng tôi hiển nhiên là thua mất một bậc, rất nhanh liền thay người, lần này là hai ông bác ở công ty bất động sản, đại thúc lên sân khấu thì rất chi là đa mưu túc trí, tôi với Ứng Nhan hai người cố gắng phối hợp gần chết, thế mà tên gia hỏa Tiểu Lí này lại không tùy mạt gỏi lờ, đứng bên cạnh vuốt mông ngựa loạn cả lên: “Nha Nha, cô với Ứng kinh, đúng là tuyệt phối nha.”

Tôi với Ứng Nhan đồng thời trừng mắt: “Câm miệng.”

Ha ha, tôi với Ứng lão đại không những đánh bài ăn ý, mà hừ người cũng ăn ý, hóa ra mắng chửi cũng sướng như thế, khó trách Ứng Nhan mỗi ngày đều mắng chúng tôi.

Lúc đánh bài quả thực vô cùng sung sướng, thời gian trôi qua thật nhanh, tôi đã sớm quên mất cái lưng đau nhức của mình cần phải đi ngủ, thần thái sáng láng trấn giữ cục diện bài, đánh luôn tay tới mười một giờ mới nghỉ.

Về đến phòng rồi tôi mới phát hiện hồi nãy Tiểu Lí gọi gấp quá, tôi vội vàng ra cửa mà quên mang cả điện thoại theo, khó trách đêm nay tôi thấy dường như thiếu cái gì đó.

Tôi tùy tiện nhìn điện thoại di động, vừa nhìn đã hoảng sợ, ai da, trên điện thoại hiển thị mười mấy cuộc gọi nhỡ, toàn là của Trình Gia Gia gọi tới.

Chương 36

Không đợi tôi gọi lại, điện thoại di động của tôi lại lần nữa vang lên, tôi giật nảy, nhìn màn hình di động, a, lại là Trình Gia Gia, lòng tôi sinh hổ thẹn, vì đánh bài mà bỏ quên di động, tôi đúng là con ma bài bạc mà, tôi có thể tưởng tượng được bộ dạng râu dưng mũi phỉ phò của ca ca Gia Gia vào lúc này.

“Em ở đâu, vừa rồi sao không nghe điện thoại của anh?” Giọng Trình Gia Gia có chút bình tĩnh dị thường, đây không phải tác phong của anh. Tôi một bên áy náy, một bên đoán tâm tình của anh thế nào.

Vì để thay đổi sự chú ý của anh, tôi đánh đòn phủ đầu, hỏi anh cả một đại đội vấn đề: “À, em đi ra ngoài một chút, mà anh ở đâu thế, hôm nay bề bộn nhiều việc lắm sao? Đúng rồi, em có gửi cái tin nhắn đó, anh nhận được chưa?” Thật hổ thẹn, tin nhắn gì tôi cũng chưa gửi, tôi không phải em bé ngoan rồi, tôi nói dối.

Phản ứng của Trình Gia Gia lại ngoài dự đoán của tôi, anh không nghe lời của tôi, cũng không hỏi tới lúc này vì sao không nghe điện thoại, chỉ bình tĩnh trầm giọng hỏi tôi: “Em ở khách sạn nào? Phòng mấy?”

Cho dù anh cực lực che giấu, nhưng tôi vẫn nghe ra một tia nghiêng răng nghiêng lợi, này, anh hỏi mấy thứ đó làm gì, canh chừng cũng tỉ mỉ quá rồi đó: “Khách sạn XX, 8934...”

Trình Gia Gia không đợi tôi hỏi anh làm gì, cúp điện thoại ngay. Trình Gia Gia kiểu này thật không bình thường chút nào.

Tôi không an tâm Trình Gia Gia, anh đang bức bối thì phải, trước kia trong lòng không vui thì biểu lộ ra ngay, chưa từng bình tĩnh thế này, làm tôi có cảm giác biển yên trước khi đông tố bão nổi, tôi gọi lại lần nữa: “Sao thế? Anh làm sao vậy?”

Nghe điện thoại là lão Lục bạn Trình Gia Gia: “Nha Nha, lão Tam nó đang lái xe.”

Tôi càng lo lắng, anh tức giận như thế mà còn lái xe, không an toàn chút nào, tôi thấy qua hậu quả lái xe không chuyên tâm của anh rồi đó nha, tôi không khỏi mở miệng hỏi lão Lục: “Anh ấy sao vậy, Tiểu Lục tử?”

Trước nay lão Lục cực kì không thích cái tên này, bây giờ càng lớn tiếng kháng nghị: “Tiểu nha đầu, gọi Lục ca, nếu không anh không cho em biết tình trạng của lão Tam đâu.”

Tôi đang sốt ruột, lão Lục lại còn rồi rầm xưng hô lên, thật là cái tên gia hỏa dài dòng không biết tùy mặt gửi lời, lúc này tôi nghe Trình Gia Gia trong di động không hài lòng hừ một tiếng, lão Lục lập tức không dài dòng, nhanh chóng nói vào vấn đề chính: “Lão Tam rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Tuy rằng lão Lục nói thật nghiêm trang, nhưng giọng hằn trong điện thoại vẫn không giấu được vẻ vui mừng khi người khác gặp họa.

Tôi lại nghĩ một chút, chỉ không tiếp điện thoại của anh thôi mà giận đến vậy sao, hẳn là còn có chuyện khác, tôi nhanh chóng thay đổi khẩu khí chụp lấy cái mông ngựa của lão Lục: “Lục ca à, rốt cục anh ấy làm sao vậy?”

Lão Lục thở dài, tiếp tục kích Trình Gia Gia: “Nha Nha, em thật có bản lĩnh đó, nhớ ngày ấy lão Tam nhà ta uy phong, là giấc mộng của bao nữ sinh trong trường, mệnh danh là sát hoa vô địch, không ngờ gần đây động tới nụ hoa nhỏ là em, em cứ nhiên bỏ rơi nó cả đêm, làm nó hấn gấp đến độ phát điên, hắc hắc, lão Tam lần này nằm gọn trong tay em rồi, sợ em bị người khác cướp đi mất, nó cũng không nghĩ người đặc biệt như em lại có người thứ hai đâu.”

Tiểu Lục tử này, nói vòng vèo cuối cùng lại thành nói xấu tôi, tôi oán hận, lần sau uống rượu nhất định không thêm từ tâm nữa, nhất định sẽ làm anh ta gục luôn. Đúng lúc đó, tôi nghe Trình Gia Gia mắng lão Lục, “Cậu câm miệng cho tôi, dài dòng nữa tôi xuống xe.”

Gia Gia ca, làm tốt lắm. Tôi trong lòng tán thưởng, liền nghe thấy tiếng lão Lục la toáng lên: “Coi chừng, bên kia có xe!”

An toàn là nhất, an toàn là nhất, tôi không dám giỡn với lão Lục nữa, buông cừu hận, dặn dò anh ta: “Lục ca à, anh đừng làm anh ấy giận, anh ấy giờ không thêm lịch sự đâu, anh kiềm chế chút đi.”

Lão Lục cười ha ha, bình thường toàn là Trình Gia Gia khi dễ anh ta, lần này tôi nói rất được lòng anh ta, anh ta cao hứng, miệng tuôn một tràng: “Em yên tâm, có thể làm nó tức giận chỉ có một người là em thôi, anh không làm nó giận nổi đâu, nó đạo hạnh cao thâm lắm, nhưng mà, Nha Nha, lát nữa em phải cẩn thận nha.”

Lão Lục kéo cái chữ nha này ra thật dài, trong điện thoại lại truyền đến âm thanh hung tợn của Trình Gia Gia phía bên kia: “Lục tử, cậu còn nói bậy hử! Lập tức cúp cho tôi.”

Lão Lục đúng là nghe lời, một khắc cũng không trì hoãn, điện thoại trong tay tôi chỉ còn lại những tiếng tút tút.

Aii, Trình Gia Gia thật sự rất tức giận, đợi lát nữa anh không lái xe, phải an ủi anh thật tốt mới được. Tôi không dám gọi điện thoại làm phân tâm anh, nằm ở đầu giường xem TV lung tung, đại khái là ngày hôm nay thật rất mệt mỏi, tôi tuy nằm chờ Trình Gia Gia từ từ gọi điện thoại lại, nhưng không tới một phút đồng hồ, tôi đã ngủ, lại còn mộng đẹp, trong mộng Ứng Nhan ôn hòa nói với tôi: “Tiểu Lý, bắt đầu từ tháng này, tiền lương của cô tăng lên tương đương với cán bộ cấp cao nhất.”

Lúc tôi hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất tính toán xem mỗi tháng có thêm được bao nhiêu tiền thì tiếng chuông điện thoại inh ỏi kéo tôi ra khỏi mộng đẹp.

Tôi mơ màng bắt điện thoại, ai thiếu đạo đức đến thế, trễ lắm rồi mà, trong điện thoại giọng Tiểu Lý lớn vô cùng, tinh thần sáng khoái: “Nha Nha, đói bụng không? Tới đây, chúng ta ăn khuya đi.”

Tôi bình thường hận nhất là ai phá rối tôi ngủ, lần này bị người khác cắt ngang mộng đẹp, tôi lại càng bức, không chút do dự cự tuyệt: “Không đi, tôi ngủ rồi.”

“Mới có mấy giờ à, ăn bữa khuya thôi, nhanh lắm, cô bình thường đều giả làm cô nương thuần khiết, sao bữa nay khó chịu vậy, quyết định thế đi, cô chuẩn bị nhanh lên, tôi với Ứng kinh tới gõ cửa đây.” Tiểu Lý

không hề chùng bước chút nào, còn đem Ứng kinh ra dọa tôi, cách cách nói rồi cách cách cúp điện thoại, chẳng cho tôi có cơ hội cự tuyệt.

Bên này vừa ngắt điện thoại, bên kia đã vang lên tiếng đập cửa, tôi nổi giận, uỳnh một cái nhảy từ trên giường xuống, cái tên đó, có cho người khác sống không hả, không đi, không đi là không đi, nhất định không đi.

Tôi khoác áo, mang dép lê đi ra, chưa tới cửa đã lớn tiếng cự tuyệt, lo lắng Ứng Nhan có khi đang ở ngoài kia, nên cách một cánh cửa dịu giọng đi chút: “Vừa nãy đánh bài cả đêm, mệt lắm rồi, các anh ăn đi, tôi không đi đâu.”

Ngoài cửa nửa ngày không lên tiếng, hình như là đi rồi, tôi nhìn qua mắt mèo ra ngoài xem xét, phỏng chừng lần này tới gõ cửa chính là Ứng Nhan, nếu là Tiểu Lí mặt dày mày dạn, làm sao mà dễ bị khuất phục đến thế.

Nhìn rõ, tôi thất kinh, bên ngoài không phải là tên Tiểu Lí huyền náo hay tên Ứng Nhan biến thái, mà là vẻ mặt trầm mặc của Trình Gia Gia.

Tôi kinh hãi, không hề quan tâm tới việc vì sao anh lại ở ngoài cửa vào lúc này, lập tức mở cửa, ngọn đèn diu diu hắt lên tây trang đen tuyền của Trình Gia Gia, trên mặt anh còn mang theo vẻ phong trần vì đi đường suốt đêm, trên tấm thân cao ngất còn lưu lại khí lạnh của đêm đông, thấy tôi kinh ngạc vạn phần mở cửa, Trình Gia Gia mấp máy miệng, cái gì cũng không nói, lướt qua tôi vào phòng.

Tôi như trong mộng mới tỉnh, hóa ra anh không cho lão Lục nói, là vì muốn làm tôi bất ngờ sao, lòng tôi rất vui mừng, chủ động đi lại kéo một bên tay anh, nhất thời không biết nói gì: “Sao anh lại tới? Lão Lục đâu? Các anh đi với nhau hả?”

Trình Gia Gia thái độ khác thường, chẳng đáp lại sự bày tỏ của tôi, mặt lạnh: “Em cũng bận rộn nhỉ, đánh bài với Ứng Nhan cả đêm sao? Khó trách chẳng nghe điện thoại của anh. Giờ có phải đang chuẩn bị đi ăn khuya với nó không?”

“Đâu, đâu có, chỉ đánh bài thôi mà.” Tôi nhanh chóng ôm anh từ sau lưng, hắc hắc, quả nhiên là ăn dấm chua*, Trình Gia Gia càng ngày càng thích uống dấm của Ứng lão đại mà, thật là nhỏ mọn, nhưng mà tôi có biện pháp đối phó. Đối phó với việc Trình Gia Gia ăn dấm chua, không cần phải giải thích, giải thích chính là che giấu, trực tiếp ôm chặt lấy, không cần nói gì hết.

[ăn giấm chua: thành ngữ ý chỉ “ghen tuông”]

Trình Gia Gia không ôm lại tôi, cũng chẳng đẩy tôi ra, trầm mặc như cũ đứng đó. Tên nhóc này, còn khó chịu với tôi sao, xem anh kiên trì được bao lâu. Tôi cẩn thận, quần lấy trước người anh, vịn vào vai anh, sờ loạn trên người anh: “Ca ca, em đúng là không có mà, hồi nãy quên đem đi động theo, em cả ngày chờ điện thoại của anh, sao lại không nghe cơ chứ.”

Thân thể dán sát vào nhau làm tôi dễ dàng nhận thấy người anh căng lên, anh đang do dự, tôi biết rõ anh sẽ thủ không nổi mà, hắc hắc, Gia Gia ca của em, đừng kháng cự, đầu hàng đi, tôi kề sát vào tai anh nhẹ nhàng thổi hơi: “Em nhớ anh.”

Tôi cảm giác vòng tay anh để trên eo tôi, á à, để tôi gia tăng thêm sức tấn công nhá, tôi bắt đầu chọc chọc anh, đầu tiên là ngực, sau đó tới môi anh: “Nhớ chỗ này, nhớ cả chỗ này, chỗ nào cũng nhớ hết.”

Thân thể Trình Gia Gia càng lúc càng căng thẳng, anh thở dài, thực bất đắc dĩ, hai tay đặt trên lưng tôi siết lại, cúi đầu xuống, hôn tôi. OK, đại công cáo thành, tôi biết, lần ghen này đã xong.

Lần này Trình Gia Gia hôn rất không dịu dàng, mang theo điểm tức giận dây dưa vô mồm với tôi, tay cũng không hề buông tha người tôi mà công thành đoạt đất, châm lửa khắp nơi, hai lần trước tôi ngây thơ chẳng hiểu chuyện, để mặc anh chủ động, nhưng lần này bỗng dưng thông suốt, bắt đầu có ý hòa theo kích tình của anh.

Tôi thấy thật sự nóng, bàn tay anh trên người tôi là khát vọng mà cũng là khó chịu, chỗ đó bắt đầu thay đổi làm tôi run lên, tôi khó chịu vịn người, một phát bắt lấy bàn tay anh đang chạy lung tung: “Chớ có sờ như thế, đừng sờ, em khó chịu chết mất.”

Trình Gia Gia ngẩn người, ngay lập tức ánh mắt càng thêm thăm sâu, tỏa sáng nhộn nhạo, làm con người ta mê muội. Chẳng biết tự lúc nào, áo khoác của anh đã rơi trên đất, áo sơ mi của anh qua trận ôm kịch liệt có chút nhăn, nút áo mở ba cái, cái tam giác thật sâu mở ra một khoảng da thịt màu lúa mạch, khiến ánh mắt con người ta không ngừng được mà cứ từ từ trượt xuống, trượt xuống...

Tôi cũng không biết vì sao, bỗng dưng ‘không dạy mà biết’ vươn tay cởi nút áo anh, không khí trong phòng thoáng chốc ngưng trệ, yên tĩnh đến mức như thể không khí cũng chẳng hề động, tôi, còn có anh, tất cả đều tập trung tinh thần vào bàn tay tôi, một nút, hai nút, ba nút...

Rốt cục cởi hết nút rồi, áo anh lặng yên chảy xuống trên tay tôi. Tôi thấy toàn thân run rẩy, tay tựa như chẳng phải của mình nữa, tay tôi chậm rãi áp lên vòng ngực rắn chắc của anh, ngực anh nóng, nóng bỏng, nóng đến nỗi tôi bắt đầu phát sốt, máu toàn thân sôi trào trong mạch, thét gào.

Tay tôi mơn trớn xương quai xanh của anh, đầu ngón tay chậm rãi đi xuống, lướt qua vòng ngực cháy lửa, lướt qua cái bụng bằng phẳng của anh, rồi đi xuống nữa, xuống nữa... Tại biên giới bên dưới, là khóa thắt lưng lạnh lạnh.

“Két” một tiếng, tiếng khóa thắt lưng mở ra kinh tâm động phách, tay tôi run lên, ngừng lại. Toàn thân anh đều cứng ngắc, cả người căng lên như cung đã giương tên, đầy sức sung mãn nhưng kiềm chế gắt gao, tâm tình anh lay sang tôi, tôi thấy chính mình khấn trương đến toàn thân đổ mồ hôi, tim tôi dồn dập như muốn phá ngực mà ra, tôi do dự, bàn tay đặt ở thắt lưng anh không dám cử động nữa, nhưng anh lại nắm chặt tay tôi, dẫn tay tôi xuống tìm kiếm, vào cái nơi mà tôi không dám tiến vào kia.

Cảm giác lạ lẫm hoàn toàn bao phủ tôi, tôi như không còn là chính mình, quay quay cuồng cuồng nắm anh, Trình Gia Gia hít một hơi thật sâu, ôm lấy tôi đi về phía giường.

Bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa, Tiểu Lí lớn giọng hoàn toàn phá hủy cả một phòng kiều diễm: “Nha Nha, xong chưa, bọn tôi dưới lầu chờ cô, nhanh lên.”

[Mình chưa từng thấy cái nhân vật phụ nào vô duyên đáo để kèm thêm oán như thằng cha Tiểu Lí này “=”]

19. Chương 37 - 38

Chương 37

Trình Gia Gia ngừng một chút, cái tay đang ôm tôi thò xuống mông nhéo một phát, tiếp theo không thêm quan tâm, lại hướng tới giường mà đến. Tôi biết anh lại bắt mần chuyện tôi với bọn Ứng Nhan chơi đùa. Nhưng tâm tình của anh và tôi hiện tại rõ ràng cùng nhất trí, vô cùng thống hận cái tên Tiểu Lí không thức thời, tôi vòng tay ôm cổ anh, cọ tới cọ lui trước ngực anh, thuận miệng cự tuyệt Tiểu Lí: “Tôi không đi, tôi ngủ rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hoảng sợ, sao giọng tôi lại thành thế này, trầm thấp uyển chuyển, tràn ngập hương vị triền miên. Vừa may cách cánh cửa, Tiểu Lí không nghe rõ, nghe tôi không đi, Tiểu Lí lại bắt đầu thi triển thần công cù cửa xuất thần nhập hóa. Trình Gia Gia đang cởi y phục tôi rốt cục nhìn không được, tôi nhìn thấy mắt anh lóe lên, thần tình bỗng chốc quyết đoán, như hạ quyết tâm, ném tôi trên giường, đi về phía cửa. Chẳng lẽ anh hẳn không được, muốn tự bạo* là bạn trai tôi?

[nguyên văn cũng là “tự bạo”, “bạo” là bùng nổ, so với “nhận” trong “tự nhận” thì hợp sắc thái nghĩa với hoàn cảnh này hơn, nên mình giữ nguyên văn.]

Này này này, anh còn gồng vai lên nữa kia, tuy rằng thân hình anh cực kì cường tráng, nhưng mà, trong này tôi là một tiểu cô nương độc thân, bên ngoài là Tiểu Lí miệng rộng, thậm chí rất có thể Ứng Nhan cũng đứng ngoài đợi.

Tôi nhảy xuống từ trên giường, vài bước vọt tới bên người Trình Gia Gia, ôm chặt lấy hông anh: “Đừng, đừng mở cửa, để em tiếp cho.”

Trình Gia Gia ngừng lại, cau mày nhìn tôi, tôi biết anh không hài lòng, nhưng mà là vì thanh danh của tôi đó, tôi còn lắc lắc tay anh: “Anh vào trốn xú đi, không có gì đâu, em nói với anh ta một tiếng là được rồi.”

Tôi vừa kéo vừa ôm, cuối cùng đẩy được Trình Gia Gia vào phòng, tới khi tôi đầy mồ hôi ra mở cửa, Tiểu Lí hình như đã mất kiên nhẫn tới cực điểm. Tiểu Lí nghe mở cửa cũng không ngẩng đầu lên mà oán trách tôi: “Nha Nha, cô chậm quá, đi, đi ra bãi xe, chúng ta nhanh đi xuống đi.”

Tiểu Lí vừa ngẩng đầu, ba chữ “đi xuống đi” còn đọng ngoài rìa răng, nhìn thấy bộ dạng của tôi, Tiểu Lí liền ngừng lại, thần sắc trên mặt anh ta nháy mắt thay đổi, diễn cảm trở nên hết sức kì quái: “Nha Nha, cô...”

Tôi làm sao? Tôi cúi đầu nhìn nhìn, quần áo tuy lộn xộn, nhưng tốt xấu gì cũng chẳng lộ cảnh quang nào, miễn cưỡng có thể coi như mới vừa bò từ trong chăn ra, chỉ là đôi chân trần này hơi chối mất một chút. Tôi vừa rồi bối rối, quên không mang dép, chạy lại ngăn cản Trình Gia Gia, nhưng biểu tình của Tiểu Lí cũng thực phũ phàng, không phải chỉ là chân trần thôi sao, đến nỗi thành bộ dạng gặp quỷ thế này à?

Tôi lườm anh ta một cái, lòng đầy căm phẫn: “Không phải tôi nói tôi ngủ rồi sao, khốn, tôi nói chẳng có đi đâu hết á, anh thật đáng ghét, có biết bị người khác phá giấc thống khổ thế nào không?”

Tiểu Lí không được tự nhiên nghiêng nghiêng đầu, chớp chớp mắt: “Ừ, vâng, giờ tôi đi đây, tôi không biết, cô cứ tiếp tục, tiếp tục, tôi không quấy rầy...”

Anh ta vừa nói xong là guồng chân chạy, chuồn vô cùng tốc độ.

Tôi buồn bực nhìn biểu hiện thất thường của Tiểu Lí, vô cùng xấu hổ với tốc độ cực nhanh rời đi, tiểu tử này, bữa nay bị sao vậy?

Đóng cửa, xoay người lại, tôi lập tức hiểu ngay lý do biểu hiện của Tiểu Lí.

Trình mỗ vốn phải đang nằm trên giường, giờ đang dựa vào tường ngay sau lưng tôi, anh không ở trần, còn khoác thêm cái áo sơ mi vừa nãy tôi cởi ra, bất quá cái áo sơ mi này có cũng như không, mặc hay chẳng mặc cũng như nhau, một nút cũng chẳng gài, lộ ra ngực bụng rắn chắc của anh, lại càng thêm gợi cảm mê người, toàn thân trên dưới đều nói lên vừa rồi chúng tôi làm cái gì trong phòng.

Anh cứ hai tay ôm ngực như thế, híp mắt, như không có gì dựa lên tường, đứa ngu cũng hiểu, hướng hồ quỷ tình Tiểu Lí.

Tôi giờ xấu hổ vô cùng, trong cảnh xuân vô hạn mắng mỏ Tiểu Lí: “Khốn, tên gia hỏa đáng hận, có biết bị người khác phá đám thống khổ lắm hay không?”

Quả thực vậy mà, vận động thể lực đó nha, đáng hận, người ta đang ba chấm thể mà, thống khổ quá, chuyện tốt bị phá ngang đúng là dễ điên.

Thế này thì sao mai tôi gặp người khác được hãaaaaaa!!!

Tôi thấy rõ rồi, cái anh Trình Gia Gia nhìn như bá chủ người này, kì thật rất quyết đoán, tiên thủ hạ vi cường, việc nào nên ra tay thì nghiêm túc. Lúc tôi mơ hồ ngây thơ thì anh dùng vẻ đẹp trai gái mê để dụ dỗ tôi, biến tôi thành người phụ nữ của anh, lúc tôi che giấu tránh né thì anh rút củi dưới đáy nồi công khai quan hệ thân mật của chúng tôi, chặt đứt toàn bộ uy hiếp. Tôi sao lại không vượt nổi vũ môn vậy chứ, bị vài câu tâm tình của anh vừa thốt, liền theo anh lên giường.

Tôi phẫn nộ, tôi không cam lòng, tôi lướt qua anh, không thèm để ý tới anh.

Trình Gia Gia lại không chút nào để ý, cánh tay dài chụp tới, cuốn tôi vào trong lòng, tại bờ môi đang bắt mặn của tôi, nụ hôn của anh hạ xuống: “Đừng giận thế, anh chẳng phải quá thích em, sợ em bị người khác cướp mất đó thôi.”

“Anh cũng hèn hạ quá, có biết như vậy làm em mất mặt lắm không?” Tôi ra sức đẩy tay anh, quay mặt đi, nụ hôn liền trượt lên má, lằm bằm nói, vài câu ngọt ngào đã xong ư, không dễ đâu! Môi anh không rời đi, mà nhẹ nhàng mơn lên mặt tôi, mềm mại, ấm áp, mịn màng.

“Đừng nóng giận, tức lên xấu lắm, sớm muộn bọn họ cũng sẽ biết mà.” Anh ngừng trên mặt tôi, thu hồi về cợt nhả, đôi mắt đen như mực nhìn tôi không chớp, nghiêm túc nói. “Bà xã, lần này theo anh về nhà đi.”

Cùng anh về nhà? Gặp mẹ anh sao? Anh thành công đổi được lực chú ý của tôi, quảng luôn về xấu hổ khi bị Tiểu Lí bắt gặp đang ‘gian tình’, nhớ lại cái sự hài ra nước mắt lần trước gặp mẹ anh, mạnh mẽ lắc đầu: “Không được, thật mất thể diện, không đi gặp mẹ anh đâu.”

Trình Gia Gia trong mắt đầy ý cười, anh chìa tay ra, nhéo mũi tôi: “Tiểu nha đầu sợ này, Nha Nha, vợ thế nào cũng phải gặp cha mẹ chồng, em trốn thế nào cũng không thoát đâu.”

“Ai nói, em muốn gả cho anh sao?” Tôi rướn cổ cãi bướng, “Em không lấy chồng đâu anh biết chưa?”

Trình Gia Gia mím chặt môi, đôi mắt đen láy cười hì hì nhìn tôi: “Đẹp trai, kiếm ra tiền lại toàn tâm toàn ý với em, tốt như vậy cũng không lấy à? Nhiều người muốn đoạt anh mà gả cho lắm nha.” [có em!!!!]

“Không lấy chồng là không lấy chồng, ai yêu thì cứ gả đi.” Cho anh chảnh chọe đi, thời khắc máu chốt, há có thể khuất phục.

“Thật không gả?” Trình Gia Gia kè sát vào tôi, ngay tai tôi nói nhỏ nhẹ, xong rồi, tên gia hỏa này lại quyen rũ tôi. Những cái hôn nhỏ ẩm ướt lại vụn in lên mắt tôi, trán tôi, má tôi, một cái, hai cái, ba cái...

“Lấy chồng hay không?” Anh khế cán vành tai tôi, hơi thở nóng rực đảo qua cổ tôi, ngứa tê dai.

“Umm, không, không lấy chồng.” Tôi rút cổ lại, tránh trái né phải mặt anh, còn vùng vẩy giãy chết tại nơi hiểm yếu này.

“Lại vậy rồi.” anh nói, trong lúc giãy giụa tôi vô tình kéo rơi áo sơ mi anh xuống, môi tôi vô tình sượt qua ngực anh, người Trình Gia Gia cứng lại, hai tay đặt bên hông tôi bỗng dưng siết chặt, tôi lập tức dán lên lồng ngực của anh, hơi thở mãnh liệt trên người anh bao quanh tôi, tình cảm mãnh liệt vừa nãy bị Tiểu Lí cắt đứt nhanh chóng bùng nổ khắp góc ngách, trong mắt anh dậy sóng quen thuộc, nụ hôn của anh bắt đầu nhiệt liệt, tay không chút khách khí lao vào quần áo của tôi, để lên ngực tôi, lồng ngực anh gắt gao đè lên tôi, hơi thở anh gấp gáp, tôi cảm thấy rõ ràng dự vọng của anh áp chặt vào tôi.

Y phục tôi nhiều nút, Trình Gia Gia cởi mãi không xong, tôi thấy trong mắt anh càng lúc càng sâu, bỗng dưng anh ngừng hôn tôi, mím chặt môi, cau mày, vệt vàng kéo vấy tôi lên, không quan tâm tôi đứng vững hay chưa, tại lúc tôi đương mơ màng, tôi chỉ biết anh mang theo hơi ẩm ướt vào trong cơ thể tôi, tựa như chính con người anh, nhiệt liệt liêu lĩnh, gai góc không khoan nhượng, tôi nghe thấy anh đang thỏa mãn thở dài: “Nha Nha, Nha Nha, Nha Nha...”

Sau lưng là vách tường lạnh lẽo, phía trước là vòng ôm rực lửa, loại kích thích mãnh liệt này khiến tôi không biết phải làm sao, cảm giác xa lạ khiến tôi toàn thân yếu ớt chỉ có thể dựa vào anh, anh cháy rực như muốn thiêu đốt tôi, tôi rớt cục kêu thành tiếng, tôi không biết mình kêu ra cái gì, chỉ thấy ánh mắt Trình Gia Gia đỏ lên, lập tức ôm tôi thật nhanh, va chạm của anh bỗng trở nên kịch liệt, tựa như thiếu niên lỗ mãng đầu đá lung tung, anh hung hăng tiến vào cơ thể tôi: “Nha Nha, em là của anh, Nha Nha.”

Chương 38

Sáng sớm tôi còn ngủ vùi trong lòng Trình Gia Gia, lão Lục đã gọi điện đến, tôi nhờ thể mới biết, lão Lục hôm qua xong việc thì ở cách vách phòng tôi. Lúc mở cửa, chứng kiến đôi mắt tối thui của lão Lục, tôi xấu hổ một trận, cái kia, hôm qua động tĩnh hình như hơi lớn, tường khách sạn này không biết hiệu quả cách âm thế nào, chẳng biết lão Lục có nghe được không nhỉ.

Trình Gia Gia cố tình mặt dày mày dạn, quần áo không chỉnh tề đi ra từ nhà vệ sinh, làm trò ôm chầm tôi trước mặt lão Lục: “Bà xã, sao em cũng dậy rồi, hôm qua không phải rất lao lực sao, lại ngủ thêm chút nữa đi.” -.-

Tôi thấy lão Lục nhìn tôi, miêng liệt tới mức nhếch lên tận lỗ tai, tôi quay lưng lại, để cái ót đối diện với anh ta, tôi không thấy gì hết, không có thấy gì hết.

Bên này tôi xấu hổ, bên kia Trình Gia Gia lại mồm mép kinh người, anh thờ ơ như không ném cái chìa khóa qua cho lão Lục, trơ mặt mo ra mở miệng: “Lục Tử, hôm qua cậu ngủ cũng không ít đi, hôm nay tôi không lái xe được, cậu lái đi, lên xe tôi phải ngủ một lát.”

Lão Lục rốt cuộc cười thành tiếng, liếc mắt nhìn tôi: “Lão Tam, hôm qua cậu cũng quá cố gắng đi.”

Tôi xác định, Trình Gia Gia đến chính là để đặc biệt hủy đi kế hoạch của tôi. Tôi oán hận đứng sau lưng Trình Gia Gia nhéo một cái, Trình Gia Gia khoa trương oái một tiếng, xoay người lại chộp lấy tôi.

Lão Lục mở lịch trông mắt ngó trời: “Lão Tam, cậu buồn nôn xong chưa? Để tối rồi làm gì hần làm, giờ tôi còn phải chạy về có việc.”

“Gấp cái gì, bà xã cậu chẳng phải buổi tối mới làm tiệc sinh nhật sao?” Trình Gia Gia quay đầu liếc lão Lục trừng một cái, quay người lại đưa cravat cho tôi, dùng ánh mắt ngập tràn mong đợi chiếu chiếu vào tôi: “Bà xã, giúp anh thắt đi.”

Anh muốn tôi giúp anh thắt cravat sao? Tôi lau mồ hôi, ày, vụ này thật là thách thức bản lĩnh của tôi ấy, trừ mấy lần phải mang khăn quàng đỏ, còn lại tôi chả hề đụng tới loại đồ chơi này, quả nhiên, sau khi tôi nhận lấy cravat, tuy rằng thực sự rất có tinh thần hứng thú nghiên cứu, nhưng thiệt tình là năng lực có hạn, luống cuống cả buổi cũng chẳng thắt nổi cái nút.

Trình Gia Gia hứng thú bưng bưng nhìn tôi chiến đấu với cái cravat, tựa hồ hài lòng phi thường với cái sự ngốc về thắt cravat của tôi, miệng cười toe toét chỉ đạo tôi thắt.

“Lão Tam, vẫn chưa đi được à?” Lão Lục ai oán thở dài. “Hôm qua cậu lòng như lửa đốt xách tôi ra từ quán rượu, tối lửa tắt đèn đuổi qua bên này, hại tôi làm mất nhẫn đính hôn luôn, tôi phải lập tức về làm lại đôi nhẫn y hệt mới được.”

Bà xã lão Lục rất lợi hại, lão Lục sợ cô ấy muốn chết, lúc này bắt cần đánh mất nhẫn đính hôn, dĩ nhiên là lo lắng lo lắng, lòng như lửa đốt.

Tôi nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa là họp, cũng nên để Trình Gia Gia đi rồi, tôi cầm cravat trên tay xoay một cái rồi kéo, từ từ kết cho anh cái nút thắt khăn quàng đỏ của đội thiếu niên tiên phong, hắc hắc, Trình Gia Gia cao lớn mang cái nút thắt này rất có tính nhi đồng nha. =))

Tôi cười hì hì, vỗ vỗ cánh tay anh: “Thắt xong rồi, thích không, không thích cũng chẳng còn cách nào đâu, em chỉ biết thắt cái nút này thôi.”

“Sao anh lại coi trọng nha đầu ngốc như em thế không biết.” Trình Gia Gia mím chặt môi nhìn tôi, cổ bầy ra vẻ thở dài, thở dài xong lại bầy ra vẻ ngây thơ vô tội vô cùng hợp với cái nút thắt, xách áo khoác đi ra ngoài cửa. =))

Lão Lục đi theo sau Trình Gia Gia ra ngoài, tôi nghe thấy anh ta hảo tâm khuyên: “Lão Tam, cậu không đeo lại cravat à? Để tôi thắt cho.”

“Không cần, nút thắt này đẹp rồi.” Giọng Trình Gia Gia xa dần.

Bị Trình Gia Gia gây sức ép một đêm, tôi vô cùng ngượng ngùng dắt theo hai quãng mắt đen xuất hiện sớm trong nhà ăn, Trình Gia Gia nhất định là cố ý, nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Lí tôi khắc sâu được điều này, anh đúng là mong hiệu quả này thật ấy chứ.

Rõ ràng thâm sâu và tò mò nghiên cứu dung hợp hoàn mỹ trong ánh mắt Tiểu Lí, Tiểu Lí giống như đèn pha quét toàn thân tôi từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Vừa nghĩ tới chắc Tiểu Lí đang YY* tình cảnh chiến đấu mãnh liệt của tôi và Trình Gia Gia, tôi xấu hổ vô cùng, cũng chẳng dám ngồi gần anh ta với Ứng Nhan...nữa, lén lút tìm tới góc khuất có cự ly xa bọn họ nhất mà ngồi xuống, bới hai ba cái cho xong bữa sáng rồi chạy theo mọi người tới hội trường.

[YY: tự sướng.]

Đề tài thảo luận của hội nghị lần này là quy hoạch đầu ty sang năm và ý tưởng phát triển, tham dự hội nghị đa phần là quản lý nội vụ Thiên Thịnh ở mỗi phân nhánh và trợ lý của họ. Tôi cảm thấy tôi căn bản không cần phải tới tham gia cái hội nghị này, tôi không phải trợ lý quản lý, chỉ là nhân viên kế toán được mượn tới phòng nội vụ mà thôi, bình thường cũng phụ bọn họ tính toán tiền lương, dán hóa đơn, làm osin không công, lần này theo Ứng Nhan tham gia cái hội nghị cao cấp thế này, giống như đang nghe thiên thư. Ngày hôm qua tôi cố gắng dủ lằm trong cơn gà gặt mới không gục xuống mà cẩn thận ghi ghi chép chép, nhưng hôm nay tôi không dám cam đoan.

Tôi đến hội trường cũng mười lăm phút hơn, mà trong đây chỉ mới lác đác vài người, hai ông bác hôm qua đánh bài với tôi và Ứng Nhan đang ở ngoài hành lang hút thuốc, nhìn thấy tôi thì rất nhiệt tình qua chào đón. Lần này người tham gia đại hội đa phần là mấy tiền bối bốn năm chục tuổi, như Ứng Nhan trẻ tuổi thì hiếm thấy lắm, mà hắn lại dẫn theo tôi, ở trong đám người có vẻ phá lệ nổi bật.

Ứng Nhan có một thói quen, họp thì hay ngồi hàng ghế trước, nghe vô cùng nghiêm túc tử tế, ngày hôm qua tôi với hắn sáng sớm đã đến hội trường, chiếm chỗ giữa hàng thứ hai, trừ ra hàng đầu cho lãnh đạo ngồi, chỗ chúng tôi ngồi chính là chỗ bắt mắt nhất. Tôi sợ tinh thần hôm nay không đủ tỉnh táo sẽ ngủ gà ngủ gật, không dám ngồi cái chỗ hàng đơn vị nguy hiểm đó nữa, mà tìm tới một chỗ an toàn hẻo lánh để an thân, lỡ như trong hội nghị trọng yếu mà buồn ngủ tới gục, Ứng Nhan chắc chắn sẽ bóp chết tôi, cho nên để mình Ứng Nhan lên trước ngồi đi, tôi ở góc sáng sủa này trốn.

Tôi vừa mới ngồi xuống, mông còn chưa nóng chỗ, tin nhắn Trình Gia Gia đã tới rồi: “Bà xã, đang làm gì đó, ăn cơm chưa, bọn anh đang đi trên đường cao tốc.”

Trong đầu tôi hiện lên bộ dạng dương dương tự đắc của anh đang ngả người ra ghế sau thoải mái nằm nhàn tìn, rảnh rỗi lại chỉ tay năm ngón bói móc lão Lục một trận, trên cổ anh là cái nút kết khăn quàng đỏ xiêu xiêu vẹo vẹo kia.

Tôi cúi đầu nhẩn lại, bên người bỗng vang lên tiếng Ứng Nhan: “Nha Nha, cô tiêu chảy khỏe chưa?”

Tôi tiêu chảy? Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, như lọt trong sương mù mà nhìn Ứng Nhan, tôi tiêu chảy khi nào?

Tiểu Lí đứng sau lưng Ứng Nhan ra sức nháy mắt, tôi không hiểu nguyên do của chuyện này, nhưng cũng biết chắc là Tiểu Lí động tay động chân, nên hàm hồ đáp: “Tốt hơn chút rồi.”

Về mặt khẩn trương của Tiểu Lí thả dài ra, hướng về phía tôi tay làm dấu OK.

“Sắc mặt cô rất kém.” Ứng Nhan trầm ngâm, xoay đầu nhìn Tiểu Lí, “Như vậy đi, Tiểu Lí cậu thay cô ấy ghi chép, để cô ấy về nghỉ ngơi.”

Tiểu Lí gật đầu liên tục, chạy tới ngồi cạnh tôi: “Vâng, buổi sáng tôi không có việc gì, Nha Nha mau nghỉ ngơi đi.”

Ứng Nhan phóng mắt ra đằng trước tìm chỗ ngồi, đợi hắn đi được một khoảng nhất định, không nghe được đối thoại bên này, tôi quay đầu lại chọc chọc Tiểu Lí, không hài lòng nói: “Anh đang làm cái gì thế, nguyên nhân tôi tiêu chảy hả?”

Tiểu Lí nhìn tôi thật lâu, bỗng nhiên thở dài: “Nha Nha, cô thật là ý chí sắt đá, ngày hôm qua là loại tình huống nào, anh ấy trong gara một lòng đợi cô xuất hiện, cô nói xem tôi có nhẫn tâm nói rằng, cô với người đàn ông khác đang thân mật trong phòng không?”

Tôi quay đầu, nhìn những con chữ xanh biếc chạy trên màn chiếu, trầm mặc. Tiểu Lí luôn chắc chắn Ứng Nhan có ý với tôi thế nào đó, nhưng tôi thực không có cảm giác hắn đối xử với tôi có gì đặc biệt, hơn nữa, nếu hắn thực sự có ý tưởng bất thường với tôi, tôi cũng chỉ tỏ thái độ này thôi, tôi đâu có thích hắn.

Tôi nghĩ nghĩ, thấy cách làm của mình đúng rồi, quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Lí, khó có khi mới thành thật nghiêm túc như này mà mở miệng: “Tiểu Lí ca, tôi cảm thấy tôi không sai, tôi có bạn trai rồi, tôi không thích Ứng Nhan, bất luận hắn có ý hay không với tôi, tôi vẫn giữ một khoảng cách nhất định với hắn.”

“Nha Nha, tôi biết tình cảm của cô với bạn trai cũng tốt lắm, nhưng mà anh ấy cũng không kém đâu, cô thật sự một chút cơ hội cũng không cho?” Tiểu Lí cau mày. “Tôi cho tới bây giờ cũng chưa thấy anh ấy động lòng với cô gái nào, anh ấy ở phương diện nào cũng đều thông minh nhanh nhẹn, nhưng phương diện theo đuổi con gái lại gốc muốn chết, tôi phải giúp anh ấy xức tiền.”

Tiểu Lí vẫn không hiểu ý tôi, tôi buông sổ ghi chép đang thu gom ra: “Tiểu Lí ca, không thích chính là không thích, có gì đâu mà khó nói. Nếu tôi thích một người, mà anh ấy không thích tôi, tôi lại càng thích vì anh ấy ăn ngay nói thật, chẳng sợ anh ấy không thích, chỉ cần anh ấy có thể trực tiếp nói cho tôi biết, mà không phải giấu giếm diêm diêm mập mờ. Nếu như Ứng kinh nói với anh hắn có ý tứ với tôi, kì thật tôi cảm thấy anh không nên cổ vũ hắn, mà nên nói cho hắn biết sự thật, tôi không thích hắn, tôi thật đã có

bạn trai thân mật rồi.”

20. Chương 39 - 40

Chương 39

Nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, tôi cũng không tiếp tục vô nghĩa với Tiểu Lí nữa, thu thập đồ đạc, thừa dịp người thuyết trình chưa tới, chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

Tại cạnh cửa ra, tôi nhìn thấy Ứng Nhan không biết tự khi nào đang đứng đó, hần và quan lý nội vụ của phân nhánh khác đang đứng cùng một chỗ, đưa lưng về phía tôi, mặt hướng về cửa sổ thủy tinh thật to của phòng họp, trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ.

Quan lý nội vụ kia lấy ra bao thuốc, rút hai điếu, quay đầu đưa cho Ứng Nhan một điếu: “Chỗ các anh năm nay cải cách lương thế nào?”

Ứng Nhan hồ hồ như có chút không tập trung, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi quay đầu lại nhìn chỗ ban nãy mình ngồi, cũng không cách xa chỗ hắn đứng là mấy, không biết hắn có nghe được lời tôi nói với Tiểu Lí không nữa.

Quan lý nội vụ thấy hình như Ứng Nhan chưa nghe được, nên nhắc lại lần nữa, Ứng Nhan như từ trong mộng mới tỉnh, vội vàng nhận lấy thuốc lá, châm lửa: “Cũng xong xuôi cả rồi, chỉ chờ Hồ tổng quyết định thôi.”

Bình thường chưa từng thấy qua Ứng Nhan hút thuốc, không ngờ hắn cũng hút thuốc nữa.

Tôi đi ra ngoài cửa, nghe thấy Ứng Nhan bỗng nhiên ho khan, đại khái hình như là hút gấp quá nên bị sặc. Tôi nhìn không được quay đầu lại nhìn, Ứng Nhan đã ngừng ho, miễn cưỡng dựa vào tay vịn cửa sổ, phun ra làn khói thật dài, bình thường Ứng Nhan vĩnh viễn là bộ dạng tràn trề tinh thần, vĩnh viễn là bộ dạng bận rộn gấp gáp, ngày hôm nay hắn trông không giống thế, bóng lưng thon dài kia hình như có chút suy sụp, sương khói biến ảo lượn lờ bay lên, bóng lưng Ứng Nhan trong nắng sớm có chút mơ hồ.

Giống như cảm thấy ánh mắt tôi, Ứng Nhan bỗng nhiên quay đầu lại, tôi hoảng sợ, nhanh chóng đi vội vài bước, chạy ra khỏi phòng họp. Aii, tôi thật là dễ kích động, không có làm việc gì trái với lương tâm, vậy chột dạ cái gì?

Tôi đi chậm một đường, bộ dạng của Ứng Nhan không khỏi làm tôi áy náy, tuy rằng căn bản tôi chẳng có làm chuyện gì.

Phòng nghỉ với phòng họp của khác sạn nằm ở hai tầng khác nhau, tôi đi xuyên qua một hành lang dài để về phòng. Tầng trệt chỗ chúng tôi ngụ toàn là đồng nghiệp tham gia hội nghị, bởi vì đang thời gian hội nghị, hành lang không có một bóng người, thực im lặng, có thể sung sướng ngủ một giấc.

Tôi vừa về phòng lập tức leo ngay lên giường, hôm qua bị tên bá m người Trình Gia Gia hành cả đêm, cơ bản là không hề ngủ, hiện tại sống lưng với hông đều đau nha, tôi muốn thừa dịp Ứng Nhan với bọn họ còn đang họp mà bồi bổ lại cái thân này.

Sau khi lên giường, tôi liền phát hiện, trên giường đều là hương vị của Trình Gia Gia, ngay cả trên gối cũng có vài sợi tóc đan nhau lộn xộn, sợi thật dài là của tôi, sợi ngắn thô là của anh, tóc đen nhánh lộn xộn trên gối trắng tinh thật là bắt mắt, nhìn qua ngập tràn hương vị triền miên khó nói thành lời.

Tôi cứ thế đỏ mặt, cảnh thân mật với Trình Gia Gia hôm qua lại hiện lên trước mắt, ở đấy, anh tùy hứng, xúc động, muốn làm gì thì làm, mà tôi cũng theo anh phóng túng bản thân, đêm qua, tôi lần đầu biết cái gì là khoái hoạt, điều ấy thật không giống tôi chút nào. Tối đây tôi chợt nhớ, lần thân mật ngay sau cửa, lần đầu tiên tôi gọi tên Trình Gia Gia.

Gia Gia, Gia Gia, tôi trong lúc nhất thời vui sướng mà nhớ đến tên anh.

Tôi ngủ không được, ngồi dậy, xuống giường đi rót nước uống, ấm nước điện đặt trên bàn, bàn có chút loạn, giấy viết thư của khách sạn bị quét rơi trên mặt đất, điện thoại bàn cũng đồng thời rơi bên cạnh, chẳng lẽ đây là thành quả tình cảm mãnh liệt ngày hôm qua sao, ngày hôm qua chúng tôi hình như rất cảm thú...

Tôi càng ngủ không được, trong phòng toàn là bóng dáng của anh, đứng trước gương trong phòng vệ sinh, tôi tựa hồ nhìn thấy anh ôm tôi nhiệt tình như lửa, dưới ánh đèn hành lang, tôi nhớ vánh tai anh chạm vào tóc mai của tôi.

Tôi uống nước xong, đi WC, thật sự không có chuyện gì làm, lại trèo lên giường, ôm gối xem TV, trước kia tôi chỉ cần nằm xuống là ngủ, nhưng bữa nay muốn ngủ lại càng ngủ không được, mãi cho đến khi bọn Ứng Nhan họp xong tôi vẫn còn trần trọc trên giường.

Tiểu Lí ăn cơm nhìn thấy tôi, trừng mắt lạnh lẽo hỏi tôi: “Bạn trai cô còn chưa đi sao?”

Tôi qua một lúc lâu mới phản ứng, hiểu được ý tứ trong lời nói của anh ta, tôi trợn mắt, này ông bà Tám ơi, khó trách tìm không ra bạn gái, lo chuyện bao đồng hết sức mà.

Trong lúc ăn cơm, không khí có phần trầm mặc, Ứng Nhan cúi mặt, Tiểu Lí với tôi tự nhiên không dám càn rỡ, chúng tôi ba mảnh yên lặng cực kì nhanh ăn xong cơm, hội nghị buổi trưa cũng xong rồi, ăn cơm xong, chúng tôi sẽ thu dọn đồ về lại thành phố D.

Có Tiểu Lí, Ứng Nhan tự nhiên không cần lái xe, Tiểu Lí lần này tới thành phố A không đem theo xe công ty tới đây, phỏng chừng là Ứng Nhan muốn anh ta cùng về, thay phí xăng cá nhân thành phí xăng công ty.

Ứng Nhan vừa ra khỏi nhà ăn một khắc đã nhận điện thoại, đi một chút rồi ngừng, xa xa đã đi sau tôi với Tiểu Lí, Tiểu Lí cầm chìa khóa xe của Ứng Nhan đi với tôi ra gara trước, tôi leo vào ngồi băng ghế sau, là người đầu tiên leo lên cái xe con nát của Ứng Nhan, Tiểu Lí cũng theo ngồi vào ghế lái.

Tiểu Lí đem một đồng tư liệu vào để trên ghế phụ lái, quay đầu lại: “Nha Nha, bên kia cô có đồ uống đấy, thấy được không, ngay cửa ấy, lấy giúp tôi một ly, tôi khát.”

Tôi nhìn nhìn cửa xe trong tay, quả nhiên có hai chai nước chanh dây, cái xe này của Ứng Nhan, bên ngoài nhìn thì nát, nhưng bên trong vẫn tương đối rộng rãi, đồ vật này nọ cũng đầy đủ, có khăn tay, chỗ ngồi phía sau còn có một cái đệm dựa, ngồi thật thoải mái.

Tôi đưa cho Tiểu Lí ly nước chanh dây, chính mình cũng mở lọ Mỹ Mỹ ra uống một ngụm. “Uống ngon thật, Tiểu Lí ca, anh mua đồ uống khi nào thế? Làm sao anh biết tôi thích uống chanh dây?”

Tiểu Lí theo kính chiếu hậu trắng mắt liếc tôi một cái: “Cái này cũng không phải của tôi, là của chủ xe đại nhân mua, mua đêm qua.”

Chủ xe? Tối hôm qua? Tôi tự giác ngậm miệng lại, chuyên tâm uống nước chanh dây.

Ứng Nhan cũng nghe điện thoại xong, sải bước nhanh chóng đi qua bên này, hấn đi tới cạnh xe, nhìn tôi đang ngồi ở ghế sau, do dự một chút, kéo cửa ghế phụ lái.

Chỗ phụ lái đang chất đầy đồ Tiểu Lí mua, căn bản không có đất chen móng, Ứng Nhan nhú mày, dừng tay đang kéo cửa lại.

Tiểu Lí ngồi ở ghế lái quay đầu, ngại ngừng nói: “Lão đại, cốp xe hành lí quá nhiều, tư liệu của tôi không có chỗ chứa, chỉ có thể để bên này, anh không được thì ngồi ghế sau đi, chen chúc với Nha Nha.”

Tuy rằng Tiểu Lí nói là chen chúc, nhưng hàng ghế sau này trống không, như dáng người tôi với Ứng Nhan, ngồi ba người cũng không thành vấn đề.

Ứng Nhan không nói được một lời, mở cửa sau ra, tôi vô thức dịch vào trong nhường chỗ, Ứng Nhan khựng lại một giây, lập tức ngồi vào.

Tôi quay đầu, chỉ thấy “âm” một tiếng, Ứng Nhan nặng nề đóng cửa xe lại, hấn dựa vào ghế, mắt không nhìn nơi khác, mở laptop ra.

Trên xe một mảnh tĩnh lặng, Tiểu Lí lái xe cũng không nói nhiều như bình thường, Ứng Nhan dùng 3G lên mạng, cũng không lên tiếng, tôi lại càng không lên tiếng, có Ứng Nhan ngồi đây, còn ngồi ngay cạnh tôi, tôi gất gao dựa vào ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, không muốn sinh sự gây chuyện.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, trong tĩnh lặng chỉ nghe thấy Ứng Nhan lách cách đánh chữ, tôi cho là hắn đang ghi lại báo cái hai ngày hợp, vô thức đảo tầm mắt qua laptop của hắn, bên kia không phải cửa sổ word, mà từng dòng nhắn lại là khung đối thoại!

Hóa ra Ứng Nhan giả bộ nghiêm trang trước mặt chúng ta cũng lên diễn đàn chat sao?

Thấy Ứng Nhan chat hăng say, lòng tôi cũng bắt đầu ngứa ngứa, từ khi quan hệ với Trình Gia Gia phát triển vượt bậc, anh ngày nào cũng dính lấy tôi, tôi đã lâu rồi chưa lên mạng, gần đây không biết cái bày cầm thú kia có làm gì không, còn có nông trường của tôi, phỏng chừng bỏ hoang, nên mất vào tay trộm rồi.

Tiểu Lí mở nhạc, CD này không biết phải của Ứng Nhan mua không, đây là thể loại gì vậy, chậm rì rì như bài hát ru con làm người ta buồn ngủ, trong yên tĩnh nặng nề, hậu quả tình cảm mãnh liệt đêm qua bắt đầu hiện lên, đầu tôi nặng chịch, tiếng lạch cạch đánh chữ của Ứng Nhan trên bàn phím bỗng trở nên xa xôi mà trống rỗng, tôi mơ màng cảm thấy đầu mình gục lên gục xuống, tôi thực cố gắng để khống chế nó, không cho nó nghiêng lệch, nhưng nó càng lúc càng chìm xuống, càng lúc càng chìm xuống, cuối cùng tôi không chịu nổi trọng lượng của nó, nghiêng qua một bên, thấy như đang dựa vào lưng ghế, cảm giác thật rắn chắc.

Chương 40

Cảm giác được ngủ thật là thích, mệt mỏi tích lại hai ngày này toàn bộ bạo phát ra, xe hơi loạn choạng, trong xe mở điều hòa, rất là ấm áp, tôi dựa vào ghế xe bất tỉnh nhân sự tới thiên hôn địa ám, mãi cho đến khi Tiểu Lí đi vào gara dưới tầng hầm công ty, tôi mới tỉnh, hơn nữa là bị Tiểu Lí đánh thức.

Toi nghe thấy Tiểu Lí đang gọi tên tôi, cái âm thanh kia thật xa xôi, mi mắt của tôi rất nặng, tôi không muốn mở mắt chút nào. Trong lúc hỗn độn, tôi thấy đầu mình bị ai dịch đi, lúc tôi hốt hoảng lại có giọng nói: “Đừng kêu, cậu dọn hết đồ đạc này nọ của tôi xuống trước đi, để cô ấy ngủ thêm một lát.”

Giọng của Ứng Nhan! Tôi lập tức thức dậy, vừa mới mở mắt, liền thấy Tiểu Lí đang ở bên ngoài dọn tài liệu, tên tiểu tử này kéo cả một thùng tài liệu thể kia thật chặt vật.

Ứng Nhan đứng ở ngoài xe, một bên vẫy cánh tay một bên gọi điện thoại: “Quản lý Thọ, điều Tiểu Trương với Tiểu Vương xuống đây, chỗ này nhiều đồ cần dọn.”

Hắn xoay người, trong lúc vô tình quay đầu lại, thì đối diện với tầm mắt của tôi, tôi thấy giọng ra lệnh bên ngoài của hắn ngừng lại một chút, lập tức xoay người đi, tiếp tục chỉ huy trong điện thoại: “Ừ, gọi thêm vài người xuống nữa, dưới gara tầng ngầm.”

Ứng Nhan cúp di động xong cũng không trở lại, hắn không nói một lời mà ôm một thùng văn kiện đi về phía thang máy, tôi nhanh chóng mở cửa xe, chuẩn bị phụ dọn dẹp tài liệu rải rác hay gì đó.

Một món giống như áo khoác theo cử động của tôi trượt xuống chỗ ngồi, hình như là của Ứng Nhan, cái áo khoác này rất khá, tôi nhớ Trình Gia Gia cũng có một cái không khác lắm, Trình Gia Gia nói đó là đồ bạn đại học cùng nhau mua. Cái áo này một nửa trải trên ghế, một nửa bị mông tôi đè lên, tạo thành nhiều nếp nhăn.

Toi nhanh chóng ra ngoài xem xét, hay quá, Ứng Nhan đã vào thang máy rồi. Tôi lập tức chỉnh lại y phục, thuận tay vỗ vỗ nắm cửa xe, nhanh chóng mở cửa xuống xe, cốp xe chất đầy đủ thứ đồ lớn nhỏ, cái lớn không động tới, tôi bê cái thùng nhỏ nhất đi.

Mấy tiểu tử bên bộ nghiệp vụ cũng cười nói chạy tới, hai ba cái đã vác đồ ngổ ngang lên, nhìn thấy tôi đang mang vác chặt vật, tiện tay mang thùng giấy trong tay tôi đi luôn.

Ứng Nhan cũng đã trở lại, giữa mùa đông, hắn không mặc áo khoác, chỉ mặc sơmi, chuyển khuôn vác vừa rồi rõ ràng rất hiệu quả, tôi thấy hắn không hề có hàn ý, sắc mặt tốt lắm.

Nhưng hắn vẫn mở cửa xe lấy áo khoác ra, mặc lại trên người. Ứng Nhan luôn chú ý tiểu tiết, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hắn trong bộ dạng không chỉnh tề, Ứng Nhan trong ký ức thời đại của lão Lục

là một cậu nhí đồng ưa sạch sẽ, tôi lúc này nhìn thấy hắn không để ý chút nào mặc áo khoác nhần, nghĩ tới việc vừa rồi tôi ngồi lên cái áo khoác này, trong lòng có chút áy náy, rất muốn nhắc hắn cởi ra đi.

Tôi đi theo phía sau hắn, mở miệng thật cẩn thận: “Tôi thấy, cái áo khoác này có chút nhần.”

Ứng Nhan quay đầu, nhìn tôi liếc mắt một cái, tiếp tục đi về phía trước. “Không sao.”

Tôi đoán không ra tâm tư Ứng Nhan, nên không dám nhiều lời nữa, chẳng dám rên một tiếng, theo sát hắn vào thang máy. Trong thang máy chỉ có hai người chúng tôi, nhất thời im lặng làm lòng người trống rỗng.

Tôi lơ đãng nhìn những con số không ngừng nảy lên, thì điện thoại của tôi đột ngột reo, trong không gian tĩnh lặng, tiếng chuông điện thoại reo phá lên cao vút, tôi lấy di động ra, có chút luống cuống bấm nghe.

Trong di động truyền đến giọng lão Lục: “Nha Nha, sinh nhật của bà xã anh tối nay, cô ấy gọi em ra cùng ăn tiệc.”

Tôi xoay người đi, nhỏ giọng đáp: “Được, giờ em đang làm việc, đợi em tan làm rồi gọi lại cho anh.”

Lão Lục phỏng chừng là mua lại được nhần tương tự rồi, tâm tình tốt lắm: “Bữa nay mấy giờ em tan làm? Lão Tam nói hôm nay nó có chút việc, để anh tan làm tiện đường đón em.”

Tôi trộm nhìn mắt Ứng Nhan, hắn có chút mất kiên nhẫn, hàng mi anh khẽ hơi nhú lại, tôi nhanh chóng cắt đứt lão Lục đang thao thao bất tuyệt: “Năm giờ rưỡi. Em còn nhiều việc lắm, cúp đây.”

Thang máy đến tầng trệt của công ty, điện thoại của Ứng Nhan cũng reo lên, cũng là mời dự tiệc, tôi nghe thấy hắn đang nói: “Tôi buổi tối tăng ca, bận rồi, không tới được.”

Người kia tựa hồ rất kiên trì, theo sát Ứng Nhan mà gọi điện thoại, lòng tôi căng thẳng, quên mất phải nhường cấp trên đi trước, cửa vừa mở liền xông ra ngoài, ra khỏi thang máy thì tôi nghe thấy Ứng Nhan rất cục trả lời: “Như vậy đi, còn nửa tiếng nữa tan tầm, tôi xem xem có thể tăng ca làm không, làm xong thì tôi tới, các cậu khỏi cần chờ.”

Nửa tiếng trôi qua rất mau, lão Lục thật đúng là nôn nóng, tôi còn chưa gọi điện lại cho anh ta, anh ta đã hiện hồn ngay công ty tôi, lúc tôi từ phòng kế toán photo văn kiện đi ra, thì đụng phải lão Lục vừa bước khỏi phòng Ứng Nhan trên hành lang.

“Anh xuống trước đi, tôi đưa văn kiện rồi đi sau.” Tôi để anh ta ngồi lại trên ghế băng, đi vào phòng Ứng Nhan giao văn kiện. Lão Lục cũng thực sốt ruột, chưa tới giờ đã đi tìm người rồi.

Ứng Nhan vẫn còn mải miết khổ ải trên bàn làm việc. Mọi nó chứ, hừ hừ, hắn hà khắc với người khác, nhưng với bản thân hắn còn hà khắc hơn. Nhìn Ứng Nhan đang chuyên tâm ngồi trên bàn làm việc, trong lòng tôi dâng lên cảm giác kính nể.

Tuy rằng tôi không đồng ý yêu cầu quá hà khắc của hắn, nhưng trong lúc làm việc thế này, tôi thấy rõ ràng hắn rất nhiệt tình và chuyên tâm với công việc. Khó trách hắn thân là thanh niên không hề có chống lưng, mà vừa tốt nghiệp vài năm đã được công ty trọng dụng.

Thọ kinh thướt tha lướt đi tới, hôm nay Thọ kinh tận lực trang điểm, son phấn tinh tế, thay đổi hình tượng khôn khéo ban đầu, rất có hương vị phụ nữ, vừa vào cửa, cô ta đã liếc tôi một cái, thần sắc bất động đi đến bên cạnh Ứng Nhan.

Chỗ này nguy hiểm, không nên ở lâu nha. Tôi lập tức xách túi đông ra ngoài, còn hơn cả Ứng Nhan, tôi sợ bà Thọ Phương Phương dịu dàng này gấp bội.

Quay đầu nhìn lại trước khi đóng cửa thì tôi thấy Ứng Nhan ngẩng đầu lên, tuy rằng hắn mỉm cười chào hỏi Thọ Phương Phương, nhưng tôi rất rõ vẻ mặt của hắn, trong mắt hắn rõ ràng là bất đắc dĩ cùng mất kiên nhẫn. Ứng lão đại, anh cũng đừng kháng cự, tiếp chiêu Thọ Phương Phương đi.

Tôi nghĩ tôi vĩnh viễn cũng không bằng được Ứng Nhan, công việc đối với tôi mà nói, nó vĩnh viễn cũng chỉ là công việc mà thôi, không hơn. Vừa ra khỏi văn phòng, tôi thở ra khoan khoái, để xem Ứng Nhan đối phó với Thọ tỷ tỷ thế nào, tôi sung sướng vô cùng đi về chỗ lão Lục.

Lão Lục đứng lên, kì lạ nhìn vẻ vui tươi hơn hở của tôi: “Có chuyện gì vui dữ vậy?”

“Đi.” Tôi vỗ vỗ cánh tay anh ta, dắt đi ra ngoài. “Không có gì, chỉ là cảm thán vỗ quýt dày có móng tay nhọn thôi, Ứng Khanh vạn năng của chúng ta mà cũng có lúc thúc thủ vô sách, ha ha, phải nói thế nào đây, gian nan ứng phó mỹ nhân nha.”

Miệng lão Lục lập tức mở lớn, trong mắt phát ra ánh sáng chói chói: “Ứng Khanh? Tên gia hỏa không gần nữ sắc này cũng có phụ nữ! Có phải cô gái đẹp vờ vào đó không? Không tồi nha!”

“Nhẹ tay nhẹ tay, anh nắm tôi đau quá.” Tôi trừng mắt liếc lão Lục một cái, gỡ cái bàn tay đang nắm lấy tay tôi của anh ta ra. “Ứng Khanh có phụ nữ mà làm gì anh phải kích động dữ vậy?”

Lão Lục thả tôi ra, vung vẩy cái chìa khóa xe nói: “Nha Nha, xem ra em không biết rồi, tên Ứng Khanh này là kì tích nhân gian đó, anh em bọn anh ngoại hình cũng không tồi, nữ sinh đại học hồi đó ngày nào cũng nghĩ cách chui vào phòng ngủ bọn anh, khi đó ai lại chẳng giao lưu qua vài người?”

Lời này, tôi nghe sao có vẻ không ổn. Không đợi tôi nghĩ tiếp, lão Lục đã tiếp tục bà tám: “Nhưng cái tên tiểu tử Ứng Khanh này, cả ngày đều làm mấy cái việc linh tinh đó bên Hội học sinh, cho tới bây giờ vẫn chưa gặp nó gần gũi với phụ nữ nào.”

Tôi nhớ lại vẻ cự tuyệt của Ứng Khanh với Thục Phương Phương, gật đầu: “Đúng nha, trong công ty cũng có người thích hần nữa, có lẽ là do hần bị lãnh cảm. Cái tên gia hỏa này, phải chăng phương diện ‘ấy ấy’ có khuyết điểm không, hần thích đàn ông hả?”

Lão Lục cười phụt một tiếng, vỗ vỗ đầu tôi: “Nha đầu nhà em, cái gì cũng nghĩ ra được hết, đúng là đáng yêu, khó trách lão Tam lại thích, đúng là hần chỉ thích loại cổ quái đáng ngạc nhiên.”

Tôi không hài lòng, lớn tiếng kháng nghị: “Gì gì gì? Cổ quái đáng ngạc nhiên? Tôi đây gọi là tinh quái đấy có biết chưa!”

Lão Lục cười ha ha lên, lại vỗ vỗ đầu tôi: “Được được được, tinh quái, lão Tam là thích em tinh quái, cứ thế đi.”

Nghe lời này, tôi tự nhiên nhận ra ban nãy là lạ ở chỗ nào, thích? Ai không giao lưu qua mấy cô? Chẳng lẽ Trình Gia Gia thích rất nhiều người?

Tôi biết mỗi người đều có tình cũ, hai người cùng nhau thì ai chẳng có quá khứ, nhưng lúc này lòng vẫn không kiềm được tò mò, đánh một đường cong cứu quốc: “Lục Tử, anh có nói quá không đấy, làm gì các anh được nữ sinh viên đại học hoan nghênh đến vậy được, tôi thấy anh ngày nào cũng bị bà nhà quản chế sít sao, Trình Gia Gia làm như nào lại đào hoa thế được.”

Lục Tử bóp cổ tay thở dài: “Em đúng là không biết gì hết, trách sao lão Tam nói em không tìm không phải chứ, lúc trước bao nhiêu người thích Gia Gia nhà ta, nó còn chưa động tới một cọng lông mi.”

Trong lòng tôi mừng thầm, ngoài miệng lại khinh thường: “Anh lại nổ rồi, hồi nãy không phải anh vừa nói,... anh ấy thích như vậy, rồi anh em mấy anh, trừ Ứng Khanh ra thì ai chẳng giao lưu qua mấy cô sao?”

“Cái này không phải thế.” Lão Lục bắt đầu lấp ba lấp bắp, trông trái nói phải. “Không còn sớm nữa, Nha Nha, nhanh lên.”

Tôi bĩu môi: “Cái gì mà không phải thế chứ. Các anh nhất định là đang đùa giỡn với tình cảm thiếu nữ của tôi.”

Lục Tử bắt đầu đổ mồ hôi, liên tục giải thích: “Không phải, lão Tam không phải người như thế. Nha Nha, em đừng ép anh thế chứ, lão Tam giết anh mất.”

Chúng tôi vừa đi tới cửa công ty, thấy Lục Tử dáng vẻ khẩn trương, tôi nhất thời thích thú, tiếp tục bĩu môi, đùa với Lục Tử: “Không phải người như thế? Thế là loại người như nào?”

Lục Tử nhìn thấy sắc mặt của tôi, đau đớn hạ quyết tâm: “Thực tình không phải là như vậy, lão Tam chỉ là thích qua...”

Không đợi anh ta nói xong, chúng tôi đã bị một giọng nói cắt ngang: “Lục Tử, các người đứng rề rà đó làm gì? Tối đến nơi rồi, còn chưa đi?”

Là Trình Gia Gia! Vừa rồi nói chuyện vui vẻ với Lục Tử, không chú ý tới anh đến tự khi nào. Anh đúng là có năng lực kì dị, sớm muộn không tới, lại canh ngay lúc lão Lục đang tiết lộ chuyện phong lưu của anh mà tới.

Trình Gia Gia cạy cái tay lão Lục đang kéo tôi, trừng mắt lão Lục: “Sinh nhật bà nhà cậu mà còn rề rà hả?”

Lão Lục gặp anh, như thể trút được gánh nặng, căn bản không hề xem anh nói gì, vui tươi hớn hở đi ra xe mình: “Không phải cậu bảo em cậu có việc, bảo tôi đi đón Nha Nha sao? Tôi chẳng phải tiện đường rủ Ứng Nhan nên mới ra trễ sao?”

Tay Trình Gia Gia hơi siết lại, tôi ngừng đầu nhìn, anh cau mày: “Ứng Nhan? Nó ở đâu?”

“Cái tên đó vẫn đức tính gương mẫu như trước, bảo phải ở lại tăng ca, không rảnh.” Lão Lục bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ vẻ hưng phấn: “Lão Tam, cậu nghe nói chưa, Ứng Nhan lần này có ý với một nàng đó nha.”

À à! Hóa ra tin đồn là như thế này mà truyền xa...

Nắm tay Trình Gia Gia đặt trên vai tôi siết chặt lại, anh không nghĩ là tôi chứ? Tôi đang tính mở miệng giải thích, thì điện thoại di động trong tay anh reo lên, mắt anh nhìn di động một cái, đi qua một bên nghe.

Trước cửa công ty là cả một vùng gió, mùa đông gió lớn thổi vù vù, tôi với lão Lục đứng ngoài đầu gió mà lạnh run. Tôi nhìn Trình Gia Gia nghe điện thoại, anh vẻ mặt khó chịu, đang nói cái gì đó, không thấy chút dấu hiệu chấm dứt nào. Phỏng chừng anh không đưa tôi đi được, tôi kéo lão Lục: “Chúng ta lên xe ngồi trước đi, bên này lạnh quá.”

Lão Lục gật đầu liên tục: “Đúng đúng, sao lại lạnh thế này cơ chứ, nhưng mà, Nha Nha, em vẫn cứ ngồi xe nó đi.”

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, ngồi trong xe Lục Tử, để Trình Gia Gia nghe điện xong lại nhất quyết bắt tôi đổi về xe anh, thì rất phiền toái.

Tôi đi về hướng Trình Gia Gia cách đó vài bước, muốn tìm chìa khóa xe của anh. Trình Gia Gia đang xoay lưng về phía tôi giáo huấn ai đó, khẩu khí mất kiên nhẫn cực độ: “Hai người bọn em làm gì thì làm, tốt là được rồi, còn không tốt thì tách ra, cả ngày cứ như vậy anh còn thấy phiền giùm em nữa là.”

Cái dạng Trình Gia Gia này rất ít khi nhìn thấy, bình thường anh trước mặt tôi toàn mang vẻ mặt cợt nhả, cho dù có khi mắng Lục Tử, nhưng đa phần vẫn là nói giỡn, tôi chưa bao giờ thấy qua anh tức giận mắng người như vậy. Tôi đi đến cạnh anh, chọc chọc cánh tay anh, Trình Gia Gia hoảng sợ, đột ngột quay đầu, tôi không ngờ phản ứng của anh lại mạnh như vậy, giơ tay ra: “Em lạnh. Anh đưa chìa khóa xe cho em trước, em lên xe ngồi.”

“Được rồi, bọn em muốn làm gì thì làm đi, anh không muốn quan tâm nữa, các em muốn làm sao cũng được, đừng rận tới anh bên này là OK.” Trình Gia Gia tùy tiện kéo tay tôi rồi cúp điện thoại cái rụp, xoay người ôm chặt lấy tôi. “Sao mặc ít vậy hả? Tay cũng lạnh băng rồi này.”

Tôi lấy tay hà hơi vào, xoa xoa, đặt lên lồng ngực anh, thuận miệng đáp lời: “Thành phố A bên kia nóng mà, trở về chưa ghé nhà, trực tiếp đi làm liền. Vừa rồi là ai vậy, sao anh tức giận thế?”

“Em gái anh, nó với bạn trai giận nhau.” Có thể nhìn thấy Trình Gia Gia đối với cô em gái này vô cùng không hài lòng, tới nói về cô ấy mà cũng không muốn nói, chuyển đề tài sang chuyện khác: “Lần trước nói mang em đi Thanh Hải chơi, ăn hải sản trên thuyền, lần này sinh nhật bà xã Lục Tử, chúng ta cùng đi, chơi cho đã luôn.”

21. Chương 41 - 42

Chương 41

Mấy năm nay giao thông từ Thanh Hải tới thành phố D cũng khá nhiều, hóa ra chỉ hai cái nửa tiếng là tới nơi, cứ tưởng phải hai tiếng mới tới, năm giờ rưỡi chúng tôi rời thành phố, sáu rưỡi đã đến nơi. Tới Thanh Hải, tôi mới phát hiện mình nhầm chỗ rồi, bờ biển này giữa mùa đông chỉ có thể nói là lạnh run gân, vô tình tôi lại mặc đồ phong phanh, lập tức bị đông cứng, đứng lập cập.

Lão Lục với Trình Gia Gia phồng chùng tới đây nhiều lần rồi, ngựa quen đường cũ, giữa làng quê rẽ trái quẹo phải thành thạo, đi tới một cái bến tàu nho nhỏ. Sắc trời đã tối, không rõ bến tàu dài bao nhiêu, chỉ nhìn thấy có sáu bảy chiếc thuyền đậu bên cạnh, thuyền không lớn, nhìn qua là biết thuyền chỉ làm bằng gỗ, đồ sộ bất động dù trong gió rét. Thuyền kê một tấm ván gỗ bắc vào bến tàu như hành lang, tấm ván hẹp, chúng tôi chỉ có thể từng bước từng bước cẩn thận mà qua.

Trình Gia Gia đi đậu xe, lão Lục lên thuyền trước, ngay sau đó là tôi, đèn trên bến thuyền hơi tối, tôi cẩn thận giẫm lên tấm ván tối đen, tấm ván này có vẻ gập ghềnh lên xuống, nhìn không thấy rõ, tôi móc di động ra tính dùng đèn pin soi cho sáng, tôi bấm nút di động, nhưng không có chút sáng nào, lúc này mới biết di động hết pin tự bao giờ. Cũng may hai bên tấm ván có lan can, tôi vịn hai lan can đi cũng khá là vững. Trình Gia Gia đậu xe xong, cũng đi lên, anh từ phía sau đỡ lấy eo tôi giúp tôi bước lên thuyền.

Thuyền này bên ngoài nhìn thấy bình thường, nhưng bên trong lại cứ như bồng lai, trong khoang thuyền dù rằng toàn bộ đều làm bằng gỗ, nhưng nội thất lại vô cùng đầy đủ, đến điều hòa cũng giả gỗ, với một ngày gió rét đầy trời mà nói, cảnh này kinh ngạc biết chừng nào nha, dù rằng điều hòa trong thời tiết này nhìn sao cũng thấy không hợp cho lắm. Hôm nay Thọ Tinh, vợ Lục Tử đã gọi đồ ăn cả rồi, đang ngồi thư thái trong khoang thuyền. Thấy tôi lạnh cứng tới nổi mặt mũi trắng toát, cô ấy nhanh chóng đẩy qua một chén trà gừng.

Có một chén trà gừng ấm bụng, tôi thư giãn trong khoang thuyền ấm áp, bên ngoài từng trận sóng vỗ hấp dẫn tôi, tôi tới bên cửa sổ nhìn biển. Ngày hôm nay không phải là thời gian tốt nhất để ngắm biển. ngoài cửa sổ cảnh sắc tối lửa tắt đèn, bầu trời không thấy đốm sao mà cũng chẳng ánh bóng trăng, tôi đứng một hồi, cái gì cũng không thấy, chỉ nghe gió Bắc vù vù, sóng xô từng trận.

Tôi đang thấy mất tinh thần, thì sau lưng bỗng nóng lên, Trình Gia Gia nhích lại: “Giờ ngắm không đẹp, chờ tới hè anh lại đưa em đến đây chơi, khi đó là có thể ăn hải sản trên bờ cát dưới trời xanh rồi, hít gió biển, ăn xong sẽ đem em đi lướt sóng, bơi lội, cả ngày chỉ toàn là chơi... không có dấu vết công việc gì hết.”

Anh đang ở rất gần, tay phải ôm eo tôi, hơi thở nóng hực phả lên mặt tôi, mũi tôi cơ hồ ngửi được hương vị quen thuộc trên người anh. Dù đã từng thân thiết với anh đến thế, tôi vẫn cứ bất giác tim đập chân run.

Trình Gia Gia lơ đãng cười nhẹ nhàng, tôi cảm thấy anh ôm tôi rất chặt, tôi bị anh kéo về phía sau, thân thể anh bao bọc lấy tôi. Người anh dán sau lưng tôi, nóng hầm hập, đầu anh tựa lên vai tôi, cọ cọ cằm, tôi nghe anh vừa ghé vào tai tôi vừa nói: “Em đang nghĩ gì thế hả? Tới cổ cũng đỏ này.”

“Đừng mà.” Tôi không được tự nhiên rụt cổ lại, hướng qua bên cạnh dịch khỏi anh, đồng thời liếc trộm hai người lão Lục, lão Lục với vợ anh ta đang châu đầu vào menu đồ ăn đặc sắc, thì thâm tranh luận nguyên liệu của món này là cái gì, căn bản không hề chú ý tới chúng tôi.

Trình Gia Gia nhìn bộ dạng mất tự nhiên của tôi, cười phì thành tiếng: “Chúng ta có làm gì đâu, em chột dạ cái chi hử?”

Anh ngừng một chút, rồi mở miệng cười hi hi: “Thế thì chúng ta làm cái gì đó nhé?”

Theo giọng nói xấu xa của anh, tay anh trở nên hết an phận, chậm rãi miết qua miết lại bên hông tôi, anh nhìn bến tàu đen thui lùi bên ngoài, khẩu khí trở nên cực kì tiếu虐: “Đáng tiếc là mùa đông...”

Tên dê xồm này, tôi biết, trong đầu anh trừ cái đó đó thì chẳng còn cái gì khác nữa. Tôi hung hăng cạy vuốt sói của anh ra: “Hôm qua giăng co qua lại cả đêm, anh không mệt sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi biết ngay là không ổn, đối với Trình Gia Gia, những lời này thật quá khinh rẻ phương diện “ấy ấy” của anh, tôi lập tức lập công chuộc tội, lần nữa đem vuốt sói của anh chộp lại vào eo mình, rồi nhích lại gần anh như không có việc gì.

Ngoài dự liệu của tôi, Trình Gia Gia chẳng hề dưng râu trừng mắt, anh chỉ híp mắt cười, tay siết chặt, vây tôi lại, hếch eo lên: “Em nói xem, anh không “đẩy” được sao?”

Theo động tác của anh, móng ngọc của tôi áp vào cái nóng như lửa ấy. Tôi bắn nạng, tên gia hỏa này, thật không biết xem hoàn cảnh gì cả, tôi bắt giắc liếc mắt lại chỗ bọn Lục Tử ngồi, sau đó tôi nghe lời tiếp theo của tôi vô cùng nhanh, vô cùng lạnh, vô cùng trôi chảy: “Dậy được, dậy được chứ, Gia Gia ca anh đúng là anh hùng gió quạt không ngã, là sói một đêm n lần!”

Tiếp lời quá nhanh, miệng tuôn một tràng, tôi lấy giọng điệu Nước Tương trên mạng phô ra hết, lời này cũng thiệt dũng mãnh nha, thật không nên để cô gái thuần khiết như tôi nói, lòng tôi hối hận không thôi. Trình Gia Gia nửa ngày không thấy động tĩnh gì, tôi buồn bực, trộm quay đầu lại, Gia Gia ca ca đang mím chặt môi, mắt lóe sáng nhìn tôi, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Tôi đỏ mặt ngượng ngùng, tránh tầm mắt anh, lắp ba lắp bắp nói: “Cái đó, em...”

Thế nhưng anh xáp ngay lại, cắn một phát lên miệng tôi, thỏa mãn nói: “Thật không sai chút nào, em đúng là vợ anh mà.”

Cửa gỗ của khoang thuyền cạch một tiếng, mở ra, nữ phục vụ bưng đồ ăn mang theo gió lạnh thấu xương bước vào, bọn lão Lục cũng nghiêng cứu đồ ăn xong rồi, cười hi hi trên chộc chúng tôi: “Lão Tam, hai người muốn hôn hít thì đợi ăn xong về nhà hân làm có được không, chứ tiếp tục thế này, bà xã tôi không hài lòng đó.”

Trình Gia Gia nhú mày như không có gì, lời tôi trở lại bàn ăn, anh phải nói chuyện điện thoại, điện thoại trong tay anh đang reo, anh cầm di động lên liếc một cái, tôi ngồi cạnh thấy rõ ràng, mắt anh bắt giắc giật giật, để yên đó như không hề thấy điện thoại reo.

Đợi một phút đồng hồ, điện thoại trong tay anh lại reo lên, Trình Gia Gia lại bấm tắt lần nữa, tới lần thứ ba anh mới vô cùng mất hứng mà bắc lên: “Lại có chuyện gì?”

“Anh.” Tiếng khóc của một cô gái truyền ra từ điện thoại như có như không.

Trình Gia Gia bắt đắc dĩ đứng lên, đi ra ngoài cửa, khẩu khí dụ lại: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Anh đứng lại bên ngạch cửa, em gái anh không biết nói gì ở đầu dây bên kia, mày anh nhú lại một chút, sau đó lại giãn ra: “Vây thì chia tay. Em nhìn về tương lai một chút có được không, tâm của nó có ở trên người em đâu, em cũng đừng hi vọng làm gì, nó muốn đi thì cứ để nó đi đi.”

Em gái anh hồ như không cam lòng chia tay với bạn trai, vẫn tiếp tục khóc lóc kể lể, anh mất kiên nhẫn: “Được rồi được rồi, em đừng nháo, khi anh về sẽ tìm nó hỏi chuyện, em giờ bắt taxi về cho anh đi, đừng phiền nữa.”

Trình Gia Gia nói xong cũng không nói thêm lời vô ích, nhanh chóng cúp điện thoại, về lại chỗ ngồi.

Lão Lục vốn đang chuyên tâm ngồi lột cua cho bà xã của anh ta lại bỗng nhưng ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái, nói một câu không đầu không đuôi: “Lão Tam, chuyện của em cậu thì cứ để chính cô ta xử lý đi, cậu tạm thời đừng có xen vào.”

Trình Gia Gia đang cúi đầu gấp đồ ăn, bình thường anh đối với lão Lục lúc nào cũng khoa tay múa chân, vênh mặt hất hàm sai khiến, lúc này nghe lời nói không chút khách khí của lão Lục lại chẳng hề phản ứng gì, chỉ nghe thấy anh ậm ừ một tiếng, sau đó gấp một con tôm nõn nà vào bát tôi, chuyển đề tài: “Nha Nha, thử xem. Loại tôm này rất ngon, so với loại tôm càng trong nhà hàng bình thường ngon hơn nhiều.”

Lão Lục liếc nhìn anh một cái, há miệng thở dài, lại tiếp tục không nói gì, cũng cuối đầu, đem hết tinh thần đặt vào một bàn hải sản trước mặt.

Em gái Trình Gia Gia xem ra rất tín nhiệm năng lực của anh trai, sau khi nghe anh cam đoan thì không hề gọi điện nữa. Bữa cơm này rất hợp khẩu vị với tôi, ăn vô cùng ngon miệng, uống rượu với lão Lục cũng vượt qua trình độ người thường, nếu không có Trình Gia Gia ngăn lại, hôm nay chắc tôi chúc lão Lục tới gục xuống bàn mất.

Bữa cơm này ăn xong, cũng đã đến chín giờ, chúng tôi ăn chơi trên này cũng đã hai giờ rồi. Ăn uống no nê, chín rười chúng tôi lại về thành phố D, Lục Tử đưa vợ về nhà, Trình Gia Gia đưa tôi về nhà tôi, sau khi dừng xe, anh lấy từ trong cốp ra một cái vali thật lớn. Tôi trợn mắt há mồm nhìn anh xách vali đi tới chỗ tôi, cái tên này thật muốn dọn tới chỗ tôi ở luôn sao?

Trình Gia Gia như chẳng có việc gì mà ôm lấy đứa tôi đang giật mình đây, hự hổng chớp mắt với tôi mấy cái, cười nói: “Mấy bộ đồ để thay sau khi tắm, chúng ta ở chung một chỗ quần áo dễ bị dơ bẩn, phải đem thêm vài món nữa.”

Tôi đối với loại mặt dày mày dạn này của anh đã sớm quen rồi, không trách, chỉ hừ hừ một tiếng, đang chuẩn bị cãi lại anh một câu, anh mất lại rơi xuống một chỗ, một bóng người đang hấp dẫn lực chú ý của tôi.

Chương 42

Tại đó, ngay vệ đường, một người đang đưa lưng về phía chúng tôi, buồn bã bắt lực tựa vào lan can hút thuốc.

Thôi Nam! Toàn thân tôi đều cứng lại, trong lòng kêu thầm không xong rồi. Tên gia hỏa này đúng là âm hồn bất tán, tôi rốt cục nợ anh ta cái gì mà cứ đeo bám mãi như đĩa thế? Tôi gắt gao nắm chặt lấy cánh tay Trình Gia Gia, dừng bước, bên này là Trình Gia Gia, bên kia là Thôi Nam, tình huống này tuy tôi chẳng thiện với lương tâm, nhưng cũng có chút xấu hổ.

Tôi kéo kéo tay áo Trình Gia Gia: “À ừm... Dừng lại một chút.”

Trình Gia Gia cảm thấy tôi có gì đó bất thường, cũng dừng lại, thu vẻ cười ngả ngớn, nhìn xuống tôi: “Làm sao vậy?”

Tôi đứng đó do dự, không biết mở miệng thế nào, chuyện này là như nào thế hả, tôi mới là người bị đá mà, sao giờ lại cứ như né tránh thế, cũng chỉ là bị đá thôi, cần gì phải sợ cái tên đang đứng dài ngay cột đèn kia.

Trình Gia Gia đại khái cảm thấy vẻ mặt tôi có chút kì quái, anh cũng nhìn theo tầm mắt tôi về phía trước.

Ngang hông tôi bị siết mạnh, tay Trình Gia Gia đang ôm tôi siết chặt, nhưng như thế lại đánh thức tôi, tôi không làm gì trái với lương tâm, không phải chỉ là bạn trai thời đại học thôi sao, không phải là bị người ta đá sao, không phải là anh ta muốn gượng vờ lại lành mà tôi không đồng ý sao, sợ gì!

Tôi lay lay tay Trình Gia Gia: “Người đứng đằng đó là bạn trai thời đại học của em, Thôi Nam.”

Tôi đã chuẩn bị thật tốt cho cơn ghen của Trình Gia Gia, tên này bình thường Ứng Nhan gọi tôi làm gì cũng khó chịu hết nửa ngày, hiện tại bạn trai cũ của tôi xuất hiện, lại còn mang bộ dạng tình thâm ý trọng, có thể tưởng tượng được anh sẽ thế nào.

Phản ứng của Trình Gia Gia lại ngoài dự liệu của tôi, anh dường như không nghe thấy lời tôi nói, chỉ có môi là mím chặt lại, mắt vẫn nhìn phía trước không nhúc nhích.

Thôi Nam bên kia hồ như nghe thấy tiếng nói, vui mừng quay đầu: “Nha Nha, em về rồi.”

Nhìn thấy tôi với Trình Gia Gia nép vào nhau cùng một chỗ, sắc mặt anh ta trở nên vô cùng khó coi, nụ cười trên mặt ngưng lại trắng bệch, phản ứng của Thôi Nam nằm trong dự liệu của tôi, cũng tốt, hôm nay thấy được Trình Gia Gia, anh ta cũng nên hết hi vọng đi là vừa, nhưng quỷ dị cái là, anh ta cũng đứng ngơ ngác tại chỗ như Trình Gia Gia.

Trình Gia Gia phục hồi tinh thần trước, anh siết chặt tay tôi, rồi buông tôi ra: “Biết rồi, Nha Nha, anh qua nói chuyện với cậu ta một chút.”

Nhìn thấy chúng tôi thân mật với nhau, Thôi Nam giống như từ trong mộng tỉnh lại, mặt tối sầm bước từng bước tới, anh ta tới gần, tôi mới nhìn thấy trên mặt anh ta là vẻ không thể tin được cùng đau đớn khôn nguôi, tôi còn cảm thấy lửa giận bùng bùng trong người anh ta, tôi chưa từng thấy qua Thôi Nam như thế, trong lòng cảm thấy rất kì quái, tôi rõ ràng đã sớm nói với anh ta tôi có bạn trai, anh ta phải chuẩn bị tâm lý chứ, sao mà lại bày ra vẻ thương tâm muốn chết cứ như bị người phản bội vậy.

Tôi đang định mở miệng, đã thấy Thôi Nam không nhìn tôi, mà đi thẳng tới Trình Gia Gia, găm lên giận dữ: “Trình Gia Gia, không ngờ là mày!”

Vali trong tay Trình Gia Gia bị Thôi Nam sấn tới mạnh như vậy nên rớt xuống đất, vài món quần áo rơi ra từ bên trong, Trình Gia Gia không nhìn quần áo, quay ngược cánh tay, nắm lấy Thôi Nam, anh tiến lên

từng bước, hai tay nắm hai bên cánh tay Thôi Nam. “A Nam, bình tĩnh một chút. Cậu trước hết đừng kích động, chúng ta qua bên kia nói chuyện.”

Lời nói của bọn họ vào tai tôi quả thực chính là kinh hồn bạt vía. Trình Gia Gia, anh thế mà lại biết Thôi Nam! Cũng không đợi tôi nghĩ nhiều thêm, xung đột giữa hai người trước mắt này lập tức bất ngờ thay đổi, trở nên kịch liệt không không chế được.

Tầm mắt Thôi Nam liếc tới quần áo rơi trên mặt đất, lại càng nổi giận lôi đình: “Bình tĩnh cái rắm!”

Anh ta vùng ra khỏi tay Trình Gia Gia, đột nhiên tấn công tới, nhằm hướng Trình Gia Gia tung một quyền, Trình Gia Gia bất ngờ không kịp đề phòng, lãnh luôn một cú đấm ngay vào cằm.

Kịch cầu huyết tám giờ diễn trước mặt tôi, tôi cũng không phiền cầu huyết một phen, tôi theo bản năng xông tới, muốn lôi Thôi Nam ra, nhưng hai người này dính vào nhau chặt quá, mặc tôi dùng sức thế nào cũng không hề suy chuyển. Mợ nó, Lý Nhị Nha tôi đây từ bao giờ lại có giá thế này, có thể làm cho hai người đàn ông vì tôi mà điên cuồng đánh nhau.

“Trình Gia Gia, mày, con mợ nó, là anh em với tao sao? Chỉ có Tiểu Thanh là em gái mày, tao không phải em trai mày! Mày đừng có vợ tao vào!” Tôi đứng cạnh hai người, nghe lời rống giận của Thôi Nam mà giật như bị điện chích.

Tiểu Thanh! Trong đầu tôi bắt đầu thông suốt, rất nhiều việc lướt qua, lòng tôi mơ hồ sợ hãi bất an, có một ý niệm đang hình thành trong đầu, loáng thoáng ở đó khiến tôi sợ hãi không dám đối mặt.

“Tôi không có! A Nam, cậu bình tĩnh chút đi, chúng ta nói chuyện rõ ràng.” Trình Gia Gia lau khước miệng, cố gắng không chế Thôi Nam đang nổi giận, nhưng Thôi Nam đang nổi nóng như thế, làm sao dễ dàng bị anh không chế được.

Tôi thấy Trình Gia Gia lo lắng liếc mắt lại nhìn tôi một cái, anh dùng sức giật mạnh, muốn buông Thôi Nam ra để về lại bên này với tôi, như cánh tay anh bị Thôi Nam phần nộ siết lấy, không thể thoát thân. Thôi Nam nhìn thấy thần thái với động tác của Trình Gia Gia, lại càng điên cuồng lạ thường: “Còn muốn gì nữa? Để mày đi lừa Nha Nha nữa sao? Anh cả như mày đúng là không tởm, chẳng qua chỉ là tao không thích Tiểu Thanh, nên mày vì thế mà đi lừa gạt người khác?”

Sắc mặt Trình Gia Gia phút chốc thay đổi, anh bối rối quay đầu lại, kinh hoàng nhìn tôi: “Nha Nha, không phải, anh không có.”

Về thề thốt phủ nhận của Trình Gia Gia kích thích Thôi Nam, Thôi Nam lại thoi thêm một quyền, lần này Trình Gia Gia có chuẩn bị, bắt chặt lấy nắm đấm của Thôi Nam, anh cũng nổi giận: “A Nam, cậu có thể tỉnh táo lại được không? Tôi với Nha Nha căn bản không giống như cậu nghĩ, tôi thích cô ấy, cậu với Tiểu Thanh chẳng liên quan gì hết.”

Gia Gia, Gia Thanh, hai cái tên nặng nề này như chùy đánh vào trái tim tôi, ngay cả tên cũng giống nhau như thế, tôi sao lại chậm hiểu đến nhường này, nhiều việc đáng nghi ngờ như vậy, tôi vẫn cứ coi như không, bị Trình Gia Gia làm cho mê muội đầu óc.

Em gái thần bí không xuất đầu lộ diện của Trình Gia Gia, anh luôn tránh tôi mỗi khi em gái gọi điện thoại, hóa ra là thế, hóa ra tôi thật rất ngu, hóa ra tôi lại bị tình đánh cho văng não. Anh với Ứng Nhan quan hệ tốt như thế mà lại chẳng bao giờ để hẳn thấy chúng tôi ở cùng một chỗ, buồn cười là tôi còn tự kỷ quy cho hành động của anh chính là ghen, kỳ thật chỉ là anh sợ Ứng Nhan vạch trần thân phận của anh thôi, anh chính là anh trai Tiểu Thanh, người giới thiệu tôi vào công ty.

Khó trách điều kiện của anh vĩ đại như thế, lúc trước còn khẩn cấp đi xem mắt với tôi, đối với một đứa bình thường đến không thể bình thường hơn như tôi lại nhất kiến chung tình. Hóa ra tất cả chuyện này đều là vì em gái yêu thương của anh, Tiểu Thanh. Tôi nên sớm nhìn thấy mới đúng, tôi vốn xui xẻo thế thì làm sao có vận tốt như thế rơi xuống đầu được, trên trời rót xuống, nếu không phải là bánh nóng mê người, thì cũng là vẩn thạch trí mạng!

Trong kịch động, âm thanh của Trình Gia Gia với Thôi Nam gây ra rất lớn, hai người đánh nhau còn lôi kéo mấy kẻ chạy xe máy ngừng lại xem, đêm dài vắng lặng, tiếng động như thế trong xóm vắng có vẻ đặc biệt chói tai, tôi nhìn thấy tòa nhà bên cạnh lục tục sáng đèn, trong cửa sổ có mấy người ngó ra thăm dò.

Tôi phát hiện tự chủ của tôi thật rất không tồi, bị đả kích nặng như thế, tôi vẫn không bùng nổ, tôi cứ nhiên còn tỉnh táo đi lên phía trước, nắm lấy Thôi Nam: “Thôi Nam, anh buông ảnh ra đi.”

Thôi Nam kinh ngạc quay đầu lại, hai mắt đỏ ngầu: “Nha Nha, em muốn anh dừng tay! Em thế mà lại muốn anh ngừng tay sao!”

“Nó đang lừa em, em có biết hay không? Nó là vì em gái nó mà lừa em đó, Nha Nha.” Giọng Thôi Nam đánh lại đâm vào tai tôi như tiếng hận không thể rèn sắt thành thép, anh ta lớn tiếng như thế, lỗ tai tôi mơ hồ nhói đau.

Tôi rút tay lại xoa xoa tai, đầu tôi choáng váng, có phải đêm qua lạnh quá, bị cảm rồi không? Tôi nhìn thấy Trình Gia Gia vùng mạnh tay, trở lại ôm lấy tôi, chặt hơn bao giờ hết: “Nha Nha, không phải thế, em nghe anh nói, anh nói hết cho em biết mà.”

Tôi thấy mình lắc lắc đầu, muốn chui ra khỏi ngực anh, nhưng anh ôm thực chặt, tôi không thoát ra được.

“Anh buông tay cho tôi, Trình Gia Gia.” Trong gió, giọng tôi rét lạnh như cái lạnh đêm đông, hôm nay cũng lạnh thật, tôi thấy toàn thân mình đều run. Lồng ngực cực nóng của Trình Gia Gia hiện giờ với tôi cứ như một khối băng, anh ôm càng chặt, tôi càng run dữ dội.

“Không được! Anh không thả! Anh mà buông tay, em sẽ đi mất.” Trình Gia Gia dùng sức ôm tôi, tôi dùng sức kéo người về phía sau, anh vẫn cứ siết lấy tôi vào lòng, chúng tôi giằng co thành một tư thế kì quái.

Thôi Nam bên cạnh thấy vậy nghiêng răng trợn mắt, hai tay nắm chặt, hung hăng đâm vào trụ đèn đường bên cạnh: “Nha Nha, nó đối với em như thế, em vẫn giúp nó sao?”

Trình Gia Gia bùng nổ, quay đầu lại thét vào mặt Thôi Nam: “Cậu cảm mềm cho tôi, tôi với Nha Nha vốn không phải như thế!”

Bên này ồn ào quá, tôi thấy nhà bà A Mai với Tiểu Mỹ cũng sáng đèn lên, tôi cũng không biết mình làm như thế nào, phút chốc bộc phát sức lực, Trình Gia Gia quay đầu lại quát Thôi Nam thì bị tôi rút người về, thoát thân ra ngoài.

Trong lòng tôi như có Hỏa Diệm Sơn, tôi nghe thấy chính mình nói: “Thôi Nam, chuyện này anh đừng quản. Anh về trước đi.”

Thôi Nam trước thực tế này cứ như bị người khác đâm một cú, anh ta trừng tôi gắt gao: “Em, nếu thế, là em muốn nó sao?”

Tôi lắc lắc đầu, tâm trạng dữ dội trừng lại anh ta: “Anh đừng quản. Đây là chuyện của tôi với anh ấy, không liên quan đến anh.”

Nỗi buồn vô cùng vô tận như không thấy điểm cuối, vậy thì một lần kết thúc cho mãi mãi đi. Như mong muốn, tôi thấy Thôi Nam suy sụp buông tay, tuyệt vọng cúi đầu, lại cố chấp đứng lì ở đó không chịu đi. Trải qua chuyện này, anh ta cũng phải biết rõ ràng quyết tâm của tôi chứ. Thôi Nam, chúng ta thanh toán cho xong, về sau mỗi người một đường, chỉ mong sau này không còn gặp gỡ. Anh ta chính là tai họa số mệnh của tôi, từ khi gặp anh ta, vận mệnh tôi đều đảo điên, nếu không phải anh ta đột nhiên muốn quay đầu lại, thì Trình Gia Gia đâu đến nỗi đi lừa gạt tôi.

Tôi không để ý tới Thôi Nam nữa, quay đầu lại đối mặt với Trình Gia Gia: “Anh muốn nói cái gì?”

Thái độ của tôi hù Trình Gia Gia sợ, anh sững sờ nhìn tôi mà không nói lời nào, tới bây giờ, đạo hạnh của anh đều cao thâm hơn tôi, tâm sự của tôi toàn bộ đều không giấu diếm được anh, hiện tại thấy tôi quay về về dứt khoát ngày xưa, trở nên bình tĩnh dị thường, phỏng chừng trong lòng anh cũng không ngờ tới.

Một ngày một đêm này, hôm qua căn bản tôi ngủ không ngon, giữa trưa từ thành phố A về thành phố D, bận rộn làm việc cả ngày, buổi tối đi Thanh Hải, trở về lại còn gặp được chuyện xưa phần khích kích động thể này, tôi thật là không chịu nổi, đầu tôi quay mòng mòng, đại khái là mệt quá ít, bị cảm rồi. Tôi đột nhiên cảm thấy tất cả những chuyện này sao lại không thật như thế, những người này, những việc này, khác hẳn với những gì tôi bình thường biết, tôi cứ như đang ở trong mộng, tôi bắt đầu ảo tưởng, có phải tất cả chuyện này đều không phải là thật không, tất cả chuyện này đều là do Trình Gia Gia với Thôi Nam thông đồng diễn, chờ tôi ngủ một giấc tỉnh lại, ngày mai lại vẫn cứ sống như thường.

Trình Gia Gia đứng trước mặt tôi không nói được một lời, ánh mắt đen kịt nhìn tôi, tựa hồ muốn nhìn xem trên mặt tôi có vẻ gì, tôi bất giác lấy tay chạm vào lồng ngực anh một lát. Là anh, đây là thật, không phải mơ. Tôi nhếch nhếch miệng, môi này cũng thật. Mợ nó chứ, đau quá: “Muốn nói gì thì anh cứ việc nói thẳng đi.”

“Không nói thì tôi lên lầu.” Tôi nói, chuẩn bị lên lầu, quá mệt mỏi, tôi cần nghỉ ngơi, toàn bộ phiền não đợi tôi tỉnh dậy đi rồi hẵng nói.

Ngón tay tôi vừa chạm vào anh, anh dường như bị kim đâm, tỉnh táo lại, nắm lấy tay tôi: “Nha Nha, em đừng đi, anh nói toàn bộ cho em biết mà.”

22. Chương 43 - 44

Chương 43

Nói toàn bộ cho tôi biết? Nói cách khác, anh thật sự có lừa gạt tôi rồi, thật sự giăng lưới bẫy tôi rồi. Tôi cứ nhiên nhếch nhếch khóe miệng, Trình Gia Gia ơi à Trình Gia Gia, anh làm gì không làm cho sớm, để Thôi Nam tổ giác mới nói toàn bộ cho tôi biết, nếu Thôi Nam không xuất hiện, có phải anh định lừa gạt tôi tới cùng luôn hay không? Tuy tôi là người phản ứng không đủ thông minh, không có người khác chỉ điểm thì không nhìn thấy, nhưng tôi đâu có trêu chọc anh, dựa vào cái gì mà lại đi lừa gạt tôi, chẳng lẽ đùa tôi rất vui sao?

Chuyện trước kia từng cái từng cái tuần tự xuất hiện trước mặt tôi, trong lòng tôi càng lúc càng lạnh hơn, trên con đường này, anh thận trọng, cẩn thận theo sở thích của tôi mà tiếp cận, từng bước từng bước đưa tôi vào cái bẫy ngọt ngào của anh.

Tôi nhất là không thể tha thứ cho anh cái đêm đầu tiên sau lần say rượu ấy, đêm đó ánh mắt anh khiếp sợ như vậy, trong lòng tôi quặn một cái, hóa ra anh nghĩ lần đầu tôi đã sớm cho Thôi Nam, cho nên phát hiện đó là lần đầu của tôi nên mới có vẻ mặt như thế. Sao anh có thể như thế chứ, đêm đầu tiên của mỗi cô gái đều là thiêng liêng, tràn ngập ảo tưởng tốt đẹp, tôi không ngờ đằng sau cái sự tốt đẹp ấy lại là sự thật đến nhường này. Hóa ra chỉ mình tôi đóng vai tự đa tình, thời điểm mà tôi toàn tâm toàn ý tín nhiệm giao thân cho anh, trong lòng anh lại lãnh khốc vô tình đến thế.

“Nha Nha, em làm sao vậy, Nha Nha.” Trình Gia Gia ở bên trái kéo lấy tay tôi ra sức lắc, tôi ngẩng đầu, anh luống cuống đứng đó, vẻ mặt sợ hãi.

Chẳng lẽ tôi trông dọa người lắm sao, tôi sờ sờ mặt mình, rõ ràng tôi còn nhếch mép cười mà, tại sao bên trên lại có chút ảm ứ? Tôi hoảng sợ, chẳng lẽ tôi khóc? Thật không có tiền đồ!!! Không phải đã từng bị lừa gạt một lần sao, lừa cũng đã lừa, tôi cũng không thể tiếp tục dọa mình thế chứ!!!

Tôi tiếp tục kéo rộng khóe miệng: “Không có việc gì, nói đi, anh vì cái gì mà tiếp cận tôi, đều nói ra đi, anh yên tâm, tôi chịu được.”

Trên người bị một lực kéo mạnh, tôi bị bọc vào vòng tay anh lần nữa. Anh lại nữa rồi, ôm cái gì mà ôm, nói chuyện cho nhanh đi mới đúng, nói xong cho tôi về phòng ngủ nữa, nhưng lần này, tôi một chút sức lực cũng không có, tôi thử đẩy một chút rồi buông tay vô ích, lần này rốt cục cũng không còn lối thoát khỏi anh.

“Đừng dọa anh, Nha Nha, em đừng như thế, Nha Nha...” Trình Gia Gia mạnh mẽ ôm tôi, vội vàng hôn lên mặt tôi, phí công phí sức muốn kéo gần hơn khoảng cách giữa chúng tôi.

Tôi trước kia sao lại không phát hiện người này thật nhiều lời nhảm, nói toàn chuyện vô bổ. Hơn nữa anh cũng kì quái thật, không phải vội và muốn kể hết cho tôi nghe sao, hiện tại tôi nói không có việc gì, tôi nói tôi chịu được tất, sao anh lại còn không kể.

Không biết vì cái gì, Trình Gia Gia không hề tin tôi ổn, tôi càng bình tĩnh như thế, anh lại càng sốt ruột, ánh mắt anh đã đỏ ngầu. Aii, chẳng lẽ tôi phải một khóc hai nháo ba thất cổ, làm người đàn bà chanh chua chửi đổng, mới có thể biểu thị tâm tình thống khổ vì bị lừa gạt sao?

Tôi thấy ánh mắt anh rất bối rối khẩn trương, tuy rằng nhìn không hiểu lắm, như tôi đoán trong lòng anh chắc cũng có chút hối hận với tự trách, anh có phải có một chút, chỉ một chút thôi, thật sự yêu thích tôi? Aii, tôi lại đang nằm mơ ảo tưởng, khó trách dễ dàng bị lừa như vậy, tôi là một đứa quá ngu ngốc, chìm quá sâu trong tình cảm khiến tôi không dậy nổi.

Đầu tôi ngày càng đau, nghiêng đầu, tôi tránh được anh, giọng trầm xuống: “Anh rốt cuộc có nói hay không, tôi muốn đi ngủ.”

Tên đàn ông này có bình thường hay không, nghe thấy ngữ khí bất mãn của tôi, ngược lại còn thở dài nhẹ nhõm. Trình Gia Gia thả lỏng cánh tay ôm tôi, đổi sang cầm tay, kéo tôi lên cầu thang: “Chỗ này lạnh, em đang run kìa, chúng ta lên rồi nói.”

Có muốn để anh ở ngoài hay không, hay nhốt anh bên ngoài không cho anh cơ hội giải thích, làm thế có phải rất cảm tính không? Trong lòng tôi thầm than, aii, kỳ thật tôi cũng chỉ đang lấy cớ để cho anh vào nhà mà thôi, lúc trước đốt mặt với Thôi Nam, tôi không hề do dự nhốt anh ta ngoài cửa, nhưng hiện tại đối mặt với Trình Gia Gia, tôi không thể nào dựng dậy tâm tình sát phạt quyết đoán như trước được, nói cho cùng thì trong lòng tôi vẫn còn khúc mắc với Trình Gia Gia.

Phát hiện này khiến cho tâm tình tôi có chút uể oải, tôi trầm mặc bỏ Trình Gia Gia ra, trầm mặc vừa đi vừa nhìn nền đất một hồi lâu, trầm mặc mở cửa, tôi mệt rồi, không còn khí lực để tiếp tục hao tổn với bọn họ ở dưới lầu nữa, nếu anh nhất định phải giải thích, tôi sẽ ngồi trong sofa ấm áp mềm mại mà nghe. Chuyện ngày hôm nay quá mức kinh hoàng, Trình Gia Gia không dám ép tôi quá, mà thật cẩn thận theo sát tôi.

“Nói đi.” Tôi quăng mình vào trong sofa, thở dài một hơi. Sofa nho nhỏ dù rằng cũ nát rồi, nhưng cũng để cho một mỗi của tôi dần thư thái.

Trình Gia Gia rất cẩn thận ngồi bên cạnh tôi, lại rất cẩn thận đưa tôi một ly nước ấm, nhìn ngó sắc mặt tôi rồi mới mở miệng: “Ba người bọn anh cùng nhau lớn lên, anh biết Tiểu Thanh từ nhỏ đã thích A Nam, nhưng A Nam lại luôn không thèm để ý tới nó. Sau khi A Nam lên đại học, mỗi ngày đều về nói với anh về em, anh khi đó thấy tò mò, A Nam tới Tiểu Thanh xinh đẹp mà còn thấy chướng mắt, rốt cục người lọt vào mắt xanh của nó là người thế nào.”

Hiện tại thấy được rồi đấy, không như anh nghĩ chứ gì, vẫn còn dễ dàng bị anh nhẹ nhàng lừa gạt. Tôi tay cầm ly nước, lòng dấy lên một nỗi buồn bực.

“A Nam theo đuổi em thật vất vả, Tiểu Thanh ở nhà lại càng ngày càng tức giận. Cái cặp này mỗi lần trong lòng phiền muộn, toàn là tới tìm anh. Anh đối với em càng lúc càng hiếu kì.” Trình Gia Gia tiếp tục nói thao thao, vươn tay muốn ôm vai tôi, tôi bất giác rúm lại dịch về phía mép sofa một chút, tay anh cứng đờ giữa không trung, mắt chật vật nhìn tôi.

Tôi quay đầu, tôi không nhìn, tôi không mềm lòng đâu, chật vật thì cứ chật vật đi, tôi cũng chật vật đây này. Tôi vô thức xoay cái ly trong tay: “Sau đó thì sao? Nói tiếp đi.”

Tôi nghe thấy anh thở dài phía bên kia, rút tay về: “Sau đó thì hai người bọn em thắm thiết hơn, A Nam nếu không tìm anh trút bầu tâm sự, thì cũng là báo cáo với anh điểm tốt của em, Tiểu Thanh càng thống khổ hơn, anh nhìn không vô, nên nói với nó, đàn ông không thích phụ nữ chủ động, nếu nó thật sự thích A Nam, thì đừng để thẳng nhóc biết tâm tư của nó, chỉ bày ra nhiều ưu điểm hơn của mình trước mặt nó thôi.”

Nhớ lại kí ức bị đá thống khổ, tôi chỉ thấy trước mắt tối sầm, không ngờ lúc trước bị đá thế mà cũng có một phần công lao của Trình Gia Gia ở đây! Tôi đây là thiếu anh cái gì hử, tôi còn chưa biết anh, mà anh đã bắt đầu hại tôi.

Trình Gia Gia quan sát sắc mặt tôi thực cẩn thận, do dự mở miệng giải thích: “Khi đó anh không biết em, chỉ là không đành lòng để Tiểu Thanh đau khổ như thế, mới nói cho nó nghe chiêu này, hơn anh cũng không

nghĩ A Nam sẽ yêu Tiểu Thanh, mười mấy năm mà nó cũng chưa từng yêu.”

Anh ngừng lại, tôi thả cái ly đang cầm trong tay xuống bàn, phát phát bàn tay, như bày tỏ ý kiến của mình. Thôi Nam đá tôi là chuyện của Thôi Nam, anh chỉ là đưa ra hướng dẫn mà thôi, là chính Thôi Nam tự leo lên giường của Tiểu Thanh. Việc này tôi không trách anh, chỉ tự trách mình sao đen đui.

Trình Gia Gia nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục mở miệng: “Bọn nó sau khi thân thiết hơn thì có một ngày, A Nam tới tìm anh ở nhà, khi đó anh đang gửi tư liệu cho một khách hàng qua QQ, gửi một nửa rồi mới phát hiện sót hết một phần, nên anh để nó ở nhà chờ anh, anh thì qua công ty lấy tài liệu. Chờ anh về thì thấy nó đang chơi game trên PC của anh, vừa thấy anh thì hốt ha hốt hoảng bật dậy, anh lúc ấy cũng không để ý, sau đó vài ngày anh lên mạng lại thấy số diễn đàn mình tham gia nhiều ra một cái.”

Trong lòng tôi dấy lên một dự cảm không lành, mi mắt phải của tôi giãn giãn, mí mắt trái cũng giãn giãn, rốt cục thì có cái gì đang đợi tôi đây.

Tôi an ủi mình, việc xui xẻo nhất tôi cũng đụng phải rồi, cuộc đời cùng lắm chỉ có hai lần yêu đương, lần đầu thì bị bạn trai cấm sừng, lần thứ hai thì bị bạn trai lừa gạt cả thể xác lẫn tinh thần, tôi đã đen đui đến thế rồi, còn sợ gì nữa.

Dự cảm của tôi thật chính xác, tôi nghe Trình Gia Gia nói ra một lời như sấm sét giữa trời quang: “Diễn đàn kia tên là Thư Hương Tứ Phái, anh ở trong đó tài khoản là Thiện Giải Nhân Y.”

Tay tôi chuyển động, vô ý quét ngang qua ly nước đang để trên bàn, trên bàn nước trà ngập cả kim sơn, tôi chỗ này vẫn không hề nhúc nhích. Nhiều ngày đêm như thế ngồi trước máy vi tính, không ngờ đều là do Thôi Nam vô ý tác hợp, điều này làm sao tôi chịu nổi đây, tôi điều sự ngu ngốc của mình trước mặt anh như thế... Tôi hận chính mình, trước kia sao lại để cho Thôi Nam biết mình tham gia diễn đàn này cơ chứ.

Chương 44

Trình Gia Gia nhanh chóng giật lấy tờ khăn giấy luống cuống tay chân lau bàn, quay đầu lại lo lắng nhìn tôi.

Tôi tỉnh táo lại, xoa xoa cơ mặt đang cứng ngắc, khó thở có ích gì, chuyện cũng đã xảy ra rồi, chợt thấy hình như còn có gì đó không ổn, tôi ngẩng đầu, vô cảm nhìn anh: “Rốt cục thì, Thiện Giải Nhân Y là ai? Anh hay vẫn là Thôi Nam?”

Trình Gia Gia tránh tầm mắt của tôi, cúi đầu: “Anh.”

Tốt, có tiến bộ, anh ít nói dối tôi hơn rồi, lần trước trên diễn đàn tôi hỏi anh có biết tôi ngoài đời hay không, anh còn trả lời chắc như đinh đóng cột, không biết. Nhớ lại những cuộc cãi nhau vui vẻ trên diễn đàn, tôi thực sự không thể giữ nổi vẻ bình tĩnh: “Có phải anh nhìn thấy tôi xấu mặt, thì anh với em gái anh mới thấy đặc ý hay không?”

Trình Gia Gia vọt ngẩng đầu lên: “Không phải! Không phải, Nha Nha, anh đầu tiên không biết là em, anh chỉ ẩn xem bọn em vui đùa thôi, cảm thấy thực thú vị, nên mới...”

“Mới giả thiếu nam thuần khiết lên mạng gạt người?” Thấy anh mở mồm muốn bào chữa, tôi nhẹ nhàng băng quơ bỏ thêm một câu: “Anh cũng đừng nói về sau anh không biết tôi là ai.”

Lời Trình Gia Gia vừa đến môi đã bị nghẹn lại trên miệng, anh mở miệng chật vật nhìn tôi, thật vất vả thốt một câu: “Thực xin lỗi, Nha Nha.”

Thấy bộ dạng anh thế này, tôi chẳng những không thấy thống khoái, trái lại càng thêm bức mình, nghiêng đầu, gượng gạo mở miệng: “Anh làm sao biết tôi là ai?”

Trình Gia Gia không trả lời tôi, cắn chặt môi, bỗng nhiên anh xoay người lại, nắm chặt lấy cánh tay tôi: “Nha Nha, anh thừa nhận, anh ban đầu ở trên mạng không hề nghiêm túc, cũng không có ý định hẹn hò với em, thuần túy chỉ là tò mò thích thú mà thôi, em cứ nói anh vì Tiểu Thanh mà báo thù em, chuyện này sao có khả năng, em cũng không còn nhớ nhiều, sao anh lại phải vì người khác mà đùa với tình cảm của mình.”

Những lời này anh nói trong vẻ vô cùng kích động, ngực không ngừng phập phồng, ánh mắt sáng lên nhìn tôi: “Anh lúc đầu không biết em là ai, chỉ biết em là một cô gái rất vui vẻ, em ở trên mạng sức sống tràn

trẻ, nên anh mới giả ngây thơ mà chơi với em, qua một thời gian, anh mới nhận ra đã nuôi cho mình một thói quen, không làm gì lại muốn lên mạng, mà lên mạng rồi lại muốn gặp em.”

Trình Gia Gia ngừng lại một chút, nhú mày, tôi nghĩ tiếp theo anh cũng nên vạch trần thân phận của tôi chứ, quả nhiên, anh mở miệng: “Ngày đó, Tiểu Thanh khóc lóc tới tìm anh, anh mới biết em là bạn gái thời đại học của A Nam. A Nam sau khi quen với Tiểu Thanh thì trong lòng vẫn áy náy về em, lại không dám tới tìm em, nên nó mới đăng kí một cái tài khoản QQ, thường thường sau lưng Tiểu Thanh mà dùng tài khoản này chat với em. Có một lần ra ngoài nó quên tắt QQ, bị Tiểu Thanh phát hiện, hai đứa cãi một trận to. A Nam bắt đắc dĩ đáp ứng nó sẽ không đi tìm em nữa, sau đó Tiểu Thanh bắt đầu hoài nghi nó, thường xuyên đa nghi, sau đó còn vì chuyện này mà cãi thêm một trận nữa.”

Ông trời của tôi ơi, bạn bè trên mạng của tôi còn cả Thôi Nam nữa sao, tôi hỏng mắt, tên đàn ông ấy đúng là chẳng từ thủ đoạn tồi tệ nào, tôi thật đã quá ngây thơ rồi. Giờ phút này tôi khắc ghi sự thật rằng mạng vô cùng ảo và hiểm ác.

Trình Gia Gia vẫn còn tiếp tục, dựa vào lời của anh tôi đại khái cũng rõ được đầu đuôi. Thôi Nam kia là sợ Tiểu Thanh náo nên không dám ở nhà online QQ, nhưng trong lòng lại muốn giữ liên lạc với tôi, ngày đó anh ta tới nhà Trình Gia Gia, thấy Trình Gia Gia chưa log out QQ đã đi ra ngoài, nên anh ta dùng tài khoản QQ của Trình Gia Gia add thêm diễn đàn của tôi vào, vốn anh ta nghĩ chờ Trình Gia Gia về rồi xóa đi, nhưng không ngờ Trình Gia Gia về nhanh thế, để anh ta không kịp thoát ra. Nếu lời Trình Gia Gia lần này nói đúng là sự thật, thì tôi với Trình Gia Gia quen nhau thật cũng rất thần xui quỷ khiến, Thôi Nam nhất định không nhận ra, anh ta mới là nguyên nhân mấu chốt đem chúng tôi lại với nhau.

Nhớ lại trước giờ tôi chẳng hề hỏi han chi li Thôi Nam, Thôi Nam tự do cũng đã quen thói, nay Tiểu Thanh lại áp lực anh ta như thế, khó trách anh ta không thích, có lẽ đây mới là nguyên nhân tình cảm tan vỡ giữa họ.

Tôi lắc đầu, nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới đèn đường đã không còn thấy Thôi Nam nữa, lần này anh ta chắc đã nguội lạnh rồi chứ. Tên đàn ông này thật khó hầu hạ, phóng túng không quản được, anh ta quá mức tự do, tự do tới nỗi bỏ lên giường người khác rồi lại còn trách tôi không đủ quan tâm, nhưng mà có người quản rồi, thì anh ta lại khó chịu trốn chạy.

“Sau khi biết việc này, anh do dự thật lâu, theo lý thì, quan hệ của em với A Nam và Tiểu Thanh đã từng rất căng thẳng, anh dù thế nào cũng không nên tiếp xúc với em, mỗi lần nhìn thấy em online, anh không nhịn được phải thoát ra, anh cuối cùng cũng nói với chính mình, dù gì cũng chỉ là đùa vui trên mạng thôi, dù sao em cũng chưa từng nhìn thấy anh, anh cũng chẳng việc gì phải lo nữa.” Trình Gia Gia nắm chặt tay tôi, tiếp tục giải thích.

Tôi đối với lý do thoái thác của Trình Gia Gia nửa tin nửa ngờ, trong lòng vẫn có chút khó hiểu, nếu anh không muốn để cho tôi biết thân phận anh, vậy sao còn tung hình mình lên mạng, sao còn nhờ bà A Mai sắp xếp xem mắt tôi.

Đối với nghi vấn của tôi, Trình Gia Gia do dự một chút, nhưng vẫn mở miệng, lần này tung ra bom mà không hề báo trước: “Hình của anh lần đó là do Ứng Nhan tung lên, Ứng Nhan khoảng thời gian đó có hợp tác với bên công ty anh, thường xuyên đến công ty anh làm việc, làm xong việc thì thường đi ăn cơm với nhau. Có khi anh chat với em thì nó cũng ở cạnh xem kịch vui, ngày đó anh chỉ không chú ý một lúc, đã bị nó quảng một tấm hình lên mạng.”

Lại là Ứng Nhan, ngay cả hắn cũng nhìn thấy tôi diễn diễn, rốt cục là có bao nhiêu người núp sau lưng xem tôi xấu mặt mà cười hì hì đây, tôi phần nộ lắm rồi, chặn Trình Gia Gia lại: “Anh quá lắm rồi, coi như tôi không bằng em gái cao quý của anh đi, thì anh cũng đừng chơi tôi thế chứ, còn nói cho Ứng Nhan, hắn ta là cấp trên của tôi đó.”

Trình Gia Gia không dám biện bạch lại, chỉ là buồn rầu nhìn tôi, ủ rũ nói: “Nha Nha, anh sai rồi, khi đó anh thật liều, giờ anh tự làm tự chịu.”

Giải thích có tác dụng cái con khỉ, tôi phần nộ chỉ trích: “Tôi ở trong công ty ít nhiều cũng bị hắn khi dễ, hóa ra là vì chuyện này.”

“Không biết mà, nó đâu có biết em là Nước Tương, anh không nói cho nó biết thân phận của em, nó chỉ hóng xem kịch vui mà thôi.” Trình Gia Gia hơi kinh ngạc, thấy thần sắc xấu hổ cùng giận dữ của tôi, ngược lại lại bắt đầu an ủi tôi: “Cái tên này trước giờ đều vậy, đối với cấp dưới lúc nào cũng hà khắc, lúc trước mấy đứa bên hội học sinh bị nó chèn ép cũng liên thủ lại chống nó.”

Được rồi, tôi cũng chỉ hi vọng có thể, nếu đến Ứng Nhan cũng biết tôi là Nước Tương, thì tôi sống sao đây. Tôi suy sụp dựa vào sofa, tôi mệt chết đi được, đầu choáng quá, huyết thái dương cứ giật mãi, việc này vượt quá năng lực thừa nhận của tôi rồi, tôi cần thời gian để tiêu hóa. Không biết tự khi nào, Trình Gia Gia đã nhích lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi, trên mũi tôi lại truyền tới hương vị quen thuộc của anh, thân mật trước kia rõ mồn một trước mắt, tôi chỉ cảm thấy chua xót, tuy rằng bờ vai anh vẫn rắn chắc như ngày nào, lồng ngực của anh vẫn nóng rát như thế, tôi vẫn bất giác né xa, sau khi biết nhiều chuyện như vậy, tôi không tài nào đối mặt với Trình Gia Gia được.

Bây giờ chỉ còn lại một việc, đó là vì sao anh lại đi xem mắt, trước kia tình huống mơ hồ, tôi tin lời anh, bởi vì mẹ anh yêu thích tôi, nên anh mới gặp tôi, còn hiện tại thì... Tôi bỗng nhiên cảm thấy, giờ chuyện này có hỏi hay không cũng chẳng còn ý nghĩa gì, bất luận anh có mục đích gì, thì anh cũng đã tổn thương tôi đến thế này rồi. Tôi, không thể, toàn tâm tin tưởng anh nữa.

Về việc xem mắt này, Trình Gia Gia giải thích rằng, anh ở trên mạng gần gũi với tôi, càng lúc càng kiểm lòng không được, hơn nữa có mẹ anh ra sức thúc đẩy, anh ôm hi vọng tới gặp tôi. Đối với cái dạng này, tôi cũng chẳng biết là thật hay là giả, mà tôi trên thực tế cũng chẳng muốn phí sức điều tra nữa.

Trình Gia Gia nói xong, chăm chú nhìn tôi, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Anh đại khái là đang chờ quyết định của tôi, tôi há miệng thở dốc, lại nói không ra tiếng, hóa ra làm một cái quyết định lại khó khăn đến thế.

Ly trên bàn trà còn chút nước, tôi cầm lên uống một ngụm, nước sôi nóng rẫy cũng đã lạnh thành thấu, giữa trời đông rét lạnh thế này, uống một ngụm buốt đến tận xương.

Nuốt một ngụm trà đá này xuống, tôi bị công tới run, ngay cả giọng nói khi mở miệng cũng mang theo chút run rẩy: “Anh đi đi.”

Con mắt Trình Gia Gia bỗng chốc co rúm lại, câu trả lời của tôi khiến anh tỉnh mộng, anh ngẩng người chừng một phút đồng hồ, sau đó không hề quan tâm mà ôm lấy tôi: “Không được.”

23. Chương 45 - 46

Chương 45

Sau lưng tôi là sofa, trước mặt tôi là anh, tôi bị anh ra vây dưới thân mình, tôi ra sức trốn thoát, nhưng Trình Gia Gia hiện tại cứ như tường đồng vách sắt, bất luận tôi dùng sức thế nào, anh cũng chẳng hề sụt mẻ. Tay tôi bị anh giữ chặt ở sau lưng, anh dùng tay phải nắm chặt hai bàn tay tôi, tay trái còn lại giữ lấy đầu tôi, tôi lắc đầu muốn thoát ra, nhưng mà sức tôi so với anh chỉ như châu chấu đá xe, tôi nghe thấy giọng chính mình phẫn nộ mà bất lực: “Anh buông tay cho tôi.”

Trình Gia Gia không nói một lời, vẫn giữ chặt lấy tôi không nhúc nhích, siết lấy tôi thật chặt, còn đem đầu anh vùi vào cổ tôi, tôi biết tiếng buông ra tôi nói cũng như không, Trình Gia Gia là ai chứ, chỉ cần anh thích thứ gì, thì sẽ không từ thủ đoạn mà cường thường hào đoạt.

Cái nắm của anh quá chặt, tay tôi đau, tôi không tốn sức giãy giụa nữa, để tùy anh ôm, lời nói của tôi không còn độ ấm: “Trình Gia Gia, anh còn muốn thế nào nữa?”

Trình Gia Gia trên người tôi cứng đờ, nhưng vẫn duy trì tư thế đó, anh cúi thấp đầu, thật lâu không nói ra tiếng nào, chỉ ôm chặt tôi, sống chết cũng không buông tay.

Chúng tôi giằng co trong một tư thế quỷ dị mà thân mật, giống như hai đấu thủ liều chết với nhau, đều tự nghen lại trong cổ cảm giác đấu sức cam lặng, trong phòng giờ chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc, từng tiếng từng tiếng một, như nhịp trống chiến đấu nhịp nhàng gõ.

Trong lúc kháng cự, tôi cảm thấy trên cổ ướt đi một khoảng nóng ẩm, lòng tôi chết sững, đây là gì, Trình Gia Gia luôn luôn định liệu mọi việc trong lòng bàn tay, anh thế mà lại khóc. Không khí trong phòng bỗng đứng ngừng chuyển động, tôi không thể suy nghĩ nữa, tầm mắt vô thức rơi xuống đồng hồ treo trên tường phía đối diện, đồng hồ trên tường đã chỉ một giờ rưỡi.

Đêm đã quá khuya, hồ như tất cả mọi người đều đang chìm vào mộng, nơi nơi yên tĩnh dị thường, tôi nghe rõ mồn một hơi thở gấp gấp của anh.

Đầu tôi lập tức phình ra, đây là cái chuyện quái gì thế, tôi bị lừa còn chưa khóc, anh là kẻ gạt mà còn khóc là thế nào, tôi muốn làm như không biết, nhưng cảm giác ẩm ướt trên cổ này không thể hiểu sai đi được. Trình Gia Gia vẫn cứ giữ im lặng mà tựa vào vai tôi như thế, vùng cổ kia càng lúc càng nóng vô cùng, như làm đau từ da đến tận vào lòng tôi, để khiến tôi không có cách nào vờ như không biết.

Tôi sẽ không mềm lòng, tuyệt đối sẽ không, chẳng phải chỉ là vài giọt nước mắt thôi sao? Nhưng tôi vẫn thở dài, ngữ khí bất giác dịu đi: “Buông đi, anh về nhà trước, cho tôi chút thời gian, để tôi nghĩ lại cho thật kĩ, tôi nghĩ cẩn thận rồi sẽ tới tìm anh.”

Trình Gia Gia mắt đẫm tai ngơ, vẫn không nhúc nhích mà ôm lấy tôi, chính là cố chấp không chịu buông tay. Anh thật lợi hại, tôi bị anh đánh bại rồi, đầu tôi càng lúc càng đau, tôi thật sự không có tinh thần, tôi cảm thấy toàn thân nhũn ra như lên men, lời hay lời bậy tôi cũng đã nói hết ra rồi, anh còn muốn thế nào. Tôi, con mợ nó, nằm trên sofa mà lòng dâng tràn cảm giác bất lực, liều giãy giụa phản kháng, nhưng sức tôi không lại sức anh, mắng anh, phỉ anh đi, anh cũng chấp nhận tôi mắng, ôm lấy tôi nói xin lỗi, dịu dàng nói buông ra đi, anh làm như không nghe thấy, vẫn cố chấp giữ lấy tôi, điểm chết người chính là, khiến anh bức bối như thế, anh lại xuất ra chiêu nam nhi lệ bay đầy trời, tôi đối với anh quả thật thúc thủ vô sách, chỉ khẩn cầu đêm nay mau mau qua đi.

Tôi với Trình Gia Gia giờ giống như một trận đấu vật lộn bị lâm vào cục diện song phương bế tắc, ai cũng không chịu nhường hay lui, ai cũng không dám làm bừa, cứ gắt gao dính cứng lấy nhau trên sofa.

Hai chúng tôi giằng co, mệt mỏi trong thân thể rốt cục đánh tan ý chí của tôi, không biết khi nào thì tôi đã ngủ rồi, giấc ngủ này tôi ngủ tới trời mù đất mịt, mấy ngày liên tiếp mệt mỏi, tới đó lại lao lực quá độ, khiến tôi trong vòng tay vây chặt của Trình Gia Gia, vẫn ngủ say như chết, kể cả lúc Trình Gia Gia cởi áo khoác bông tôi vào giường tôi vẫn không tỉnh dậy.

Chờ tôi mở to mắt lại thì trời đã sáng choang, tôi đang nằm trên giường, bên cạnh là Trình Gia Gia như những ngày trước, phòng như cũ, ban mai như cũ, tất cả mọi chuyện đều cứ như cũ, tựa hồ căn bản là chẳng có thay đổi gì, tôi thẳng thốt nghĩ rằng đêm qua tất cả chỉ là loạn mộng.

Trình Gia Gia rất tỉnh, hai tay đặt sau ót, ngửa mặt nằm không nhúc nhích nhìn trần nhà, ánh mai mùa đông chiếu vào một bên mặt anh, làm cho góc cạnh trên mặt anh càng thêm rõ ràng, trên cằm lộ ra bộ râu xanh xanh, nghe thấy động tĩnh của tôi, anh quay đầu ngay tức khắc, đôi con mắt sáng ngời ngày xưa phủ đầy tơ máu, hốc mắt hõm sâu, đôi mắt xanh đen, lộ vẻ tiêu tụy.

Tôi lập tức từ trong thẳng thốt mà tỉnh lại, không phải là mộng, ngày hôm qua tất thấy đều là hiện thực. Thôi Nam giận dữ chỉ trích, Trình Gia Gia hối hận giải thích nhất nhất hiện lên trước mắt tôi, Trình Gia Gia bên cạnh bộ dạng không hề nhụt chí, tôi thần nhiên nhích sát vào bìa giường, kéo dài cự ly với anh, tôi thấy cặp mắt nóng bỏng nhìn tôi của Trình Gia Gia âm ảm đi.

Tôi cúi đầu, kéo kéo góc chăn, nhìn thoáng trên người mình, may thật, chỉ là cởi áo khoác, còn chưa tới nỗi vô nhân tính. Đã xảy ra cái loại sự tình này, mà còn cùng ngủ với anh trong một chăn, khiến tôi thực không được tự nhiên, tôi không biết Trình Gia Gia có cố ý hay không, dù sao hiện tại... Trạng thái này khiến tôi tức thở vô cùng, tôi trầm mặc ngồi dậy, không nhìn bộ dạng của anh: “Anh ra ngoài trước đi, tôi muốn thay quần áo.”

Như dự đoán, anh không những không đi, mà còn kéo cánh tay tôi, ngày hôm qua ngủ một giấc, thể lực của tôi đã khôi phục hơn phân nửa, Trình Gia Gia không để phòng, bị tôi quấy ra, anh bị thương cúi đầu:

“Nha Nha, là anh làm sai, nhưng em có thể dùng một gậy đánh chết anh thế được không, chúng ta khi ở chung thật sự rất vui vẻ mà, em thật sự không cần tất cả sao, em thật sự không thể tiếp tục tin anh được nữa sao?”

“Anh biết sớm muộn gì nó cũng tới nói với em sự thật, nhưng anh luôn sợ em không hiểu, sợ em sẽ làm thành anh vì Tiểu Thanh nên mới tiếp cận em, mỗi lần muốn nói với em thì đến cuối cùng anh lại sợ hãi, sợ nói với em rồi thì em sẽ không để ý đến anh nữa, anh cứ muốn chờ thêm chút nữa, lần sau nhất định sẽ nói cho em nghe.” Giọng anh dần dần nhỏ lại, thì thào như đang nói chuyện với chính mình.

Tôi rất muốn nói với anh, vô dụng, hiện giờ tôi nhìn thấy anh, thì trong đầu hiện lên quan hệ của anh với bọn Thôi Nam, cùng với việc tưởng tượng bộ dáng cà lơ phất phơ của anh trước mấy vi tính nhìn tôi không dụ cũng dính. Tôi không biết khúc mắc này có thể mở ra hay không, nhưng hiện tại tôi không có cách nào vỡ như vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng trải qua tối hôm qua, tôi biết, nói chuyện với Trình Gia Gia, là để anh buông tôi ra mà bình tĩnh một lát, điều này là không có khả năng, chỉ cần tôi nói tách ra, phản ứng của anh chỉ có một, chính là liều sống liều chết ôm lấy tôi kiên quyết không cho rời đi.

Tôi đưa tay nắm lấy áo khoác bên giường, nhảy xuống giường, đi đi ra bên ngoài. “Tôi bị muộn rồi, bắt luận chuyện gì cũng để tôi tan tằm rồi nói sau.”

Khi rửa mặt tôi thấm thía được một nhận thức, đó là tôi có một thân thể vô cùng mạnh khỏe và một tinh thần vô cùng vững vàng, khi rửa mặt tôi nhìn thấy chính mình trong gương, ngủ một trận thật ngon, gương mặt tôi hồng hào, làn da mịn màng, hai mắt ngời sáng có thần, ngay cả trán tôi cũng hết sức căng bóng. (chẳng lẽ cái này cũng giống “án đường tỏa sáng” trong truyền thuyết à?!), chẳng hề có dù chỉ một dấu hiệu tình cảm gặp chuyện, tinh thần so với ngày trước còn muốn tốt hơn.

Người khác thất tình không phải bệnh nặng một hồi thì cũng là uể oải không phấn chấn, tôi ngày hôm qua chóng mặt nhức đầu sổ mũi rất có triệu chứng cảm mạo, vậy mà ngủ xong một giấc, đầu không đau, mũi thông, thân thể thư thái như chẳng có việc gì, có thể thấy thân thể và tinh thần của tôi có bao nhiêu vững vàng cùng khỏe mạnh.

Cô gái tràn đầy tinh thần sáng láng trong kính kia lộ ra ý cười chua xót, nếu tôi ngay cả sinh bệnh trốn tránh cũng không thể, vậy cứ sống như Tiểu Cường đi, nên thế nào thì thế đó, đi làm, tan tằm, ăn cơm, ngủ.

Tôi chỉnh trang hoàn tất, kéo cửa nhà vệ sinh ra, xách túi ở sofa lên đi ngay ra cửa.

Trình Gia Gia vội vàng từ trong phòng theo ra, sắc mặt trắng xanh, cổ áo sơ mi cũng chưa cài lên, cravat nửa thắt nửa không lệch lệch, cầm chìa khóa xe vội vàng nắm tay tôi: “Để anh, anh chở em đi.”

Chương 46

“Không cần.” Tôi vung tay, nhưng bỏ không ra, Trình Gia Gia thật sự nắm rất chặt.

Anh luôn chủ trương tự cho mình là đúng, mình muốn thế nào thì là thế đó. Oan ức ngập trong lòng không có chỗ phát tác của tôi ngày hôm qua, không khỏi bùng lên thành ngọn lửa lớn, sức cũng quật cường lên, ngày hôm nay tôi không muốn anh đưa tôi đi, nên nói bừa, hung hăng uy hiếp anh: “Anh nếu không buông ra, nhất quyết muốn một quyết định, thì tôi có thể cho anh một cái ngay lập tức.”

Trình Gia Gia nghe vậy ngay lập tức ngừng đầu, sắc mặt trắng bệch không thể tin nổi nhìn tôi, đồng thời rút nhanh tay lại như bị điện giật, lần trước lúc anh mới bị nước mì nóng đổ vào tay cũng không rút lại nhanh như thế. Tầm mắt anh dừng lại trên người tôi một hồi, rồi cục di chuyển, cuối cùng anh tựa vào ngạnh cửa không nói lời nào, từ từ tránh đường cho tôi đi.

Vút lại Trình Gia Gia đang cúi đầu ở ngạnh cửa, tôi đóng sầm cửa lại. Tôi thấy tôi cũng chẳng phải kẻ vô tư khoan dung gì, thấy Trình Gia Gia ở ngạnh cửa chật vật rút tay về, tôi có chút hả dạ, sớm biết thế này, thì ban nãy đã làm rồi, sao lại chờ đến tận giờ vậy chứ.

Kỳ thật tôi biết tôi đây nói lời không nên, có thể bị lời chia tay này uy hiếp được, chẳng qua là vì trong lòng đối phương có tình mà thôi, chỉ có thể thương tổn người có tình, còn với người vô tình, chia tay thì

chia tay, không tổn thương mấy may. Cũng như mấy cô gái xem xem tuổi tôi, phần lớn đều chưa tu luyện tới nơi, cãi nhau thường thường không để tổn thương người khác, mà thật ra muốn thông qua cái sự thờ ơ của anh ta để xác nhận lại tình cảm đối với mình.

Trình Gia Gia không đuổi theo tôi, đại khái là bị lời uy hiếp của tôi hù cho sợ. Tôi một mình ngồi xe tới công ty, buổi sáng cãi nhau với Trình Gia Gia một trận, đã trễ rồi, tôi đến công ty thì đã qua giờ làm việc nửa tiếng, tôi nghĩбет nhất cũng bị Ứng Nhan trừng mắt đẩy ra cửa, ai ngờ văn phòng to như vậy cũng chỉ có mình thực tập sinh Tiểu Vương ngồi trước máy vi tính.

Tiểu Vương thấy tôi, vội vàng nhấp nhấp chuột, thần sắc hơi mất tự nhiên, tay chân luống cuống đứng lên, tôi như thấy được bộ dạng hốt ha hốt hoảng của mình trước kia khi bị Ứng Nhan vuốt gáy, dù trong lòng đang phiền não, tôi cũng bị Tiểu Vương chọc cười.

Để cho Tiểu Vương không trưng ra cái biểu cảm bối rối đó nữa, tôi quay đầu nhìn vào túi xách, nhìn chừng Tiểu Vương đã đóng cửa sổ đó hoàn toàn rồi mới bước tới trước bàn mình, thuận miệng hỏi cậu ta: “Sao lại chỉ mình cậu ở đây? Tiểu Lí không có ở đây à?”

Phản ứng của Tiểu Vương thật không tồi, vừa nãy cậu ta hoảng hốt, sắc mặt thật lộ liễu, hiện tại đã phục hồi tinh thần, trả lời rất khéo: “Đi họp rồi ạ, Tiểu Lí đưa ảnh đi, hai người ban sáng không tới công ty, đi thẳng sang tổng công ty luôn.” Cậu nhóc này, đoán lòng người khá ghê, thấy tôi đến muộn, cũng không nhiều lời gì, chỉ là sau khi trả lời xong vấn đề của tôi lại vu vơ thêm một câu buổi sáng không có đến, vừa đáp lời tôi, vừa giải quyết gút mắc trong đầu tôi.

Vừa nghe nói Ứng Nhan đi vắng, tôi quả nhiên thở phào một hơi dài nhẹ nhõm. Lúc này, nếu còn xuất hiện một cái bản mặt ôn thần đen thui như thế, tôi thật muốn chết cho xong. Ứng Nhan một khi không ở trong phòng thì việc cũng ít đi thiệt nhiều, bình thường chỗ này lui lui tới tới không dứt những người tìm Ứng Nhan làm việc, ngày hôm nay Ứng Nhan đi vắng, mấy người đó cũng tùy thời biến mất, trong phòng im lặng cực kì, cũng chỉ còn mình tôi với Tiểu Vương nhàn rãi, Tiểu Vương vờ cầm quyển sách nhìn nhìn, còn tôi thì tâm loạn như ma suy nghĩ viển vông.

Trong lúc tôi đực mặt ra thế, thì điện thoại di động reo, trong phòng làm việc tĩnh lặng có vẻ chói tai vô cùng, tôi giật thót, bản năng nghĩ là của Trình Gia Gia gọi đến, tôi do dự một chút, rồi vẫn thò tay vào học lấy túi xách ra. Cũng không chờ tôi lấy điện thoại từ trong túi ra, chuông reo hai tiếng đã dứt, trong danh sách gọi nhớ quả nhiên có tên Trình Gia Gia. Anh cũng có lúc không dám gọi cho tôi sao, tôi nắm chặt di động trong tay, như thể nhìn thấy dáng vẻ anh do dự bấm số rồi lại cúp máy, lòng tôi có chút yếu ớt quá dị nổi lên, không biết mình đang hi vọng anh gọi tới, hay là không muốn nhận điện của anh.

Tiểu Vương đối diện ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái, lại tiếp tục cúi đầu vào cuốn sách từ sáng tới trưa chưa hề lật được một trang, tôi cảnh giác thu hồi biểu cảm si ngốc kia đi, lấy điện thoại bỏ vào túi, rồi lấy túi bỏ lại vào học, khi đóng học tôi bất giác ngừng lại, rồi lại lấy điện thoại trong túi ra, để lên bàn.

Về yên lặng trong phòng làm việc đã trở lại, tầm mắt tôi rơi xuống chỗ cái điện thoại, nó cũng im lặng nằm trên bàn, này, cái văn phòng này hình như im lặng hơi quá thì phải. Như muốn phản đối suy nghĩ của tôi, trong lúc tôi ngẩn người nhìn chằm chằm cái di động, thì nó lại lần nữa reo lên, tôi vồ một phát đã tóm được nó, không thèm nhìn màn hình hiển thị đã bấm nút nghe.

“Lý Nhị Nha, tôi hôm nay bắt đầu tham gia một khóa huấn luyện, cần một tuần, liên hoan cuối năm phải chuẩn bị trước một tháng, cô đi các khách sạn tham khảo trước giá đồ ăn thức uống thuê sảnh các thứ, bảo bọn họ soạn một bảng giá và thực đơn thức ăn gửi sang đây cho tôi.” Nghe thấy giọng Ứng Nhan giải quyết việc chung trong điện thoại, lòng tôi ngừng lại một chút, rốt cục cũng có chút thất vọng.

Ứng Nhan phân phó công việc đến tận ngày chủ nhật, ngừng lại, như nhận thấy tinh thần tôi đang đâu đâu: “Làm sao vậy, có chuyện gì?”

Tôi tỉnh táo lại, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, không thể vì tình cảm nhất thời mà ảnh hưởng tới công việc, tôi lập tức cung kính trả lời: “Không có ạ, tôi lập tức đi liên hệ với khách sạn.”

Ứng Nhan ở bên kia do dự một chút, cuối cùng cũng mở miệng với giọng điệu đặc trưng: “Như vậy đi, buổi chiều tôi gọi Tiểu Lí về giúp cô, cô có việc gì thì có thể hỏi anh ta.”

Nghe xong chỉ thị của Ứng Nhan, tôi hỏa tốc bắt đầu hành động, chỉ huy Tiểu Vương tuần một vòng giới khách sạn, phong cách trước nay của Ứng Nhan là yêu cầu giá rẻ vật đẹp (-.-), Tiểu Vương tìm được bằng giá, tôi bắt đầu so sánh giá cả từng thứ đồ ăn thức uống, một ngày này lập tức trôi qua, người thì vội, tôi cũng không còn sức mà suy nghĩ linh tinh tầm phào, một ngày này của tôi quả thật rất yên ổn.

Tôi thấy giờ giấc cũng sắp tới tan tầm rồi, đứng lên đi tới cửa sổ, kéo màn xuống, thấy xe Trình Gia Gia đang lẳng lặng đậu ở con đường trước cửa công ty.

Tôi lập tức đau đầu, tôi còn chưa nghĩ ra được phải đối diện với Trình Gia Gia như thế nào, nếu anh chỉ là hứng lên trêu đùa tôi cho vui, tôi dù tức giận đến thế nào, thì cũng sẽ có lúc nguôi giận, nhưng hiện tại tôi lại không biết lời anh nói có thật hay không, có phải anh với chuyện của em gái anh thật không hề liên quan nhau không, trong lòng tôi mơ hồ cảm thấy anh đối với tôi là thật lòng, chỉ là lời nói của Thôi Nam như mọc rễ trong lòng tôi, nhỏ đi chẳng được, thường xuyên làm tôi ghen ứ khó chịu.

Hơn nữa, dù anh có nói thật đi, thì giữa tôi và anh lại chen thêm vào mối quan hệ với Thôi Nam và em gái anh, chuyện này thật khiến đầu tôi to ra như cái đầu, quan hệ khó chịu đựng như thế, tôi làm sao mà chung sống được với Thôi Nam và em gái anh chứ, chẳng lẽ muốn tôi thật sự nhận em chồng sao, còn Thôi Nam nữa, anh ta rất có khả năng sẽ thành em rể của chúng tôi.

Chuyện này, tôi vừa nghĩ đến thì đầu đã đau, cái này là loại sự tình gì thế hả, chẳng lẽ muốn tôi thực sự trở thành người nhà với Tiểu Thanh và Thôi Nam sao? Chuyện này quá hoang đường, tôi chả tưởng tượng nổi bộ dạng của mình khi mỗi ngày phải đối mặt với Tiểu Thanh và Thôi Nam, hơn nữa cô Tiểu Thanh kia chưa hề gặp mặt mà đã lên mạng chửi tôi ầm lên như thế, nếu tôi thực sự làm chị dâu cô ta, ngày của tôi làm sao tử tế trôi qua cho được.

Giờ tan sở tới, tôi còn lè mề trong phòng làm việc, Tiểu Vương là người mới, tôi không đi, cậu ta cũng ngượng không dám đi trước, Tiểu Vương nhìn tôi không có ý đi ra, rất chịu khó chạy tới nói: “Chị Nha Nha, chị còn việc gì nữa, em với chị cùng làm.”

Tôi nhanh chóng xua tay, thuận miệng bảo: “Không có gì không có gì, chị với An An có việc riêng, hẹn nhau về, em về trước đi, chị ở lại chờ chị ấy một chút.”

Tiểu Vương nghe lời đi mất, trong phòng làm việc chỉ còn lại có mình tôi, tôi lại lè mề thêm một lát, thật sự không ngồi yên được, vẫn cứ đi xuống đi, tôi thì trốn đi chỗ nào được, dù gì cũng phải về nhà, kiểu nào cũng phải thấy anh thôi, tôi xách túi chuẩn bị về.

Tay tôi còn chưa đụng tới nắm cửa, thì cửa đã bị đẩy ra, khuôn mặt tươi cười của An An hiện ra ngoài cánh cửa: “Nha Nha, chuyện gì thế? Tiểu Vương nói cô đang đợi chị.”

24. Chương 47 - 48

Chương 47

Tôi vô cùng hổ thẹn, lúc tình cảm của An An đại tỷ gặp khó khăn, tôi chỉ bồi cô ấy được có một tháng, sau đó lại vội lo chuyện của mình mà không quan tâm cô ấy thế nào, nửa tháng gần đây hình như cô ấy cũng rất vội, ở nhà ăn cũng ít khi nhìn thấy.

An An đại tỷ thần sắc vô cùng không tệ, bày ra giọng phô phang trước kia như thể đã hoàn toàn vượt qua thương tổn tình cảm, cô ấy đi tới vỗ vai tôi: “Tìm chị có việc gì không, có phải là để bạn trai cô mời chị ăn cơm không đó?”

An An thật là lợi hại, một câu trúng đích, đánh ngay chỗ hiểm, tin giật gân Thôi Nam nói không khiến tôi khóc, khi Trình Gia Gia thẳng thắn tự thú tôi cũng không khóc, thậm chí cả một ngày hôm nay tôi đều lên tinh thần gấp trăm lần hăng hái sống, hiện giờ cô ấy chỉ nói một câu như thế, lòng tôi đau xót, trong mắt thế mà lại dâng lên một cảm giác nóng hổi đáng xấu hổ...

Tôi trừng mắt, cảm giác nóng hổi đã không còn, tôi kéo vai An An qua: “Bạn trai cái gì mà bạn trai chứ, vứt hết qua một bên đi, sư phụ cho em dựa vào tí.”

An An đẩy cái đầu đang nghiêng qua của tôi: “Rất cực có chuyện gì, nói mau, sư phụ cô vội lắm, tối còn có hẹn với người ta nữa.”

Khó trách gần đây không thấy bóng lão An, hóa ra là có mùa xuân thứ hai. Tôi ai oán nhìn cô ấy: “Sư phụ, sao chị cao tay quá vậy hử, xuân đến xuân đi, em còn chưa bao giờ gặp chị vắng vẻ được một tháng. Thế mà đồ nhi hàng ế nhiều năm của chị, vất vả lắm mới tìm được một tên, thế mà hán lại có ý đồ riêng.”

“Hóa ra là thất tình.” An An bừng tỉnh hiểu ra, cô ấy làm một điệu thủ thế với tôi, sau đó nhanh nhẹn lấy điện thoại ra bắt đầu bấm số, lúc chờ điện thoại reo cô ấy vỗ ngực thật trượng nghĩa, nói với tôi: “Chị đây hoàn hẹn tới, khuya nay đi với cô.”

An An, chị đúng là Lôi Phong* sống thời đại mới, tôi cảm động muốn rút nước mắt nhìn cô ấy, mưa rơi đúng hạn nha, tôi bây giờ rất cần chuyên gia tình yêu An An chỉ điểm nha.

[Lôi Phong: là một chiến sĩ giải phóng quân Trung Quốc hết lòng phục vụ Đảng, phục vụ nhân dân, sống vô cùng giản dị.]

An An ba xạo một hồi đã khuất phục được bạn trai cô ấy, quay đầu chụp mạnh lấy vai tôi: “Không có gì đâu, không phải cũng chỉ là bạn trai thôi sao, chung thân đại sự của cô cứ đổ lên người chị là được. Đi, chúng ta đi ăn cơm trước, vừa ăn vừa nói.”

An An hung hăng kéo tôi ra khỏi văn phòng, đi qua cửa sổ thì tôi không khỏi liếc mắt ra ngoài một cái, sắc trời đã tối, bên đường đối diện, chiếc xe kia vẫn chết ở đấy chẳng hề nhúc nhích.

Tôi đây chỉ mới tắt đèn trong văn phòng, còn đang khóa cửa thì di động leng keng reo chuông báo tin nhắn, cái tay khóa cửa của tôi không chút tiền đồ mà ngừng phát lại.

An An nhìn tôi thở dài, lại chẳng nói gì.

Mặc già của tôi đỏ lên, không lấy di động ra, trực tiếp khóa túi lại, tiến lên khoác lấy cánh tay An An: “Đi thôi, chúng ta đi đâu đó ăn cơm.”

Đưa cao lớn tôi đây kể vào An An nhỏ nhắn xinh xắn như chim nhỏ nép vào người, đi theo cô ấy xuống bãi xe, ngồi trên chiếc POLO nhỏ của cô ấy, bấy giờ chuông tin nhắn điện thoại của tôi lại reo lên lần nữa, An An liếc mắt nhìn tôi một cái, nhẹ nhàng lơ đãng nói: “Cô như thế cũng không ổn, nói với hán ta một tiếng, đi ăn cơm với bạn, đừng để hán đợi.”

Tôi ngượng ngùng, lấy điện thoại di động ra, nhìn hai cái tin nhắn rõ ràng của Trình Gia Gia, “Anh ở đường đối diện công ty chờ em”, “Nha Nha, xuống ăn cơm đi, cơm nước xong rồi lại giận tiếp.”

Cơm nước xong còn giận tiếp thế nào chứ, hôm qua giằng co với anh cả một đêm, mệt đến nửa sống nửa chết, cái vấn đề vẫn cứ tồn tại chẳng giải quyết được, tôi đau đầu, vô cùng không muốn về để phải đối mặt với người này, tôi quay đầu lại nài An An: “Sư phụ, chị thu lưu em vài ngày được không?”

An An trắng mắt liếc tôi một cái: “Cô trốn cái gì mà trốn, nếu có luyến tiếc, thì tha thứ thôi, còn nếu quả thật phải chia tay, thì nói với người ta cho rõ ràng.”

Tôi buồn rầu thở dài: “Sư phụ à, em nếu như đã nghĩ kỹ, quyết định xong hết rồi, thì nhất định sẽ nói với anh ấy rõ ràng. Nhưng việc này phát sinh, em bất tài chẳng biết phải làm sao, tên ấy lại mỗi ngày nhìn em chăm chăm, lòng em phiền, không an tĩnh để suy nghĩ được.”

An An bĩu môi một cái: “Nếu hán ta không đến nhìn chăm chăm cô, lòng cô còn phiền thêm thì có.”

Tôi không để ý tới lời An An, lạch tạch bấm trên bàn phím điện thoại ra một loạt chữ: “Tôi với sư phụ hẹn nhau đi ăn cơm, buổi tối ở lại nhà cô ấy, anh về nhà đi, đừng ở đó chờ tôi.”

Ấn xong nút gửi tin nhắn, tôi quay đầu lại tiếp tục nài An An: “An An, đại tỷ, sư phụ, em đã nói với anh là không về rồi, giờ hết chỗ để về thật rồi đó.”

“Cái cô này...” An An không biết phải nói gì, giọng nói quá nhẹ, bị tiếng động cơ che lấp nghe không rõ, nhưng tôi nhìn ánh mắt của cô ấy thì biết cô ấy đã đồng ý rồi, cô An An này bề ngoài mạnh mẽ, nhưng kì thật rất dễ mềm lòng, tên bạn trai lần trước của cô ấy chính là dùng chiêu này nên mới chiếm được cô ấy.

An An thuận thực chạy nhanh ra khỏi bãi xe, ngã ra bãi xe ở ngay cạnh cửa lớn của công ty, vừa ra khỏi bãi xe tôi ghé mắt nhìn ra ngoài, vừa khéo thấy Trình Gia Gia bước vào cổng công ty.

Tuy rằng Trình Gia Gia quay lưng về phía chúng tôi, căn bản không nhìn tới bên này, nhưng tôi vẫn hoảng sợ, theo bản năng cúi thấp đầu xuống. Hèn gì sau khi gửi tin nhắn xong thì điện thoại tôi không reo nữa, tôi còn đang thấy kì lạ, theo cá tính cương quyết của Trình Gia Gia thì làm sao về nhà khi tôi bảo về nhà được chứ, hóa ra lần này anh không gọi điện mà trực tiếp đi lên bắt người.

Tôi tưởng tượng bộ dạng anh phát hiện ra tôi đã bỏ trốn, cảm thấy thật hả giận, nhất định sẽ giận điên, rồi cuống lên gọi điện thoại cho tôi. Tôi nhanh chóng lấy di động ra, bấm nút tắt nguồn, dù sao đã quyết định là sẽ rời đi hai ngày, vậy thì tắt máy an tĩnh suy nghĩ xem tương lai thế nào mới được.

An An đối với cách làm của tôi thì dè bủ, mà có muốn cũng không nói tôi được, một tháng tôi bồi cô ấy lần trước, cô ấy còn làm hơn thế này, há có phải là tắt máy không đâu, thậm chí còn đổi cả số điện thoại, vì để cho tên bạn trai kia không tìm được cô ấy, cô ấy chỉ còn thiếu mỗi việc đổi nơi công tác nữa thôi.

An An tuyệt đối không phải là một người dễ dàng lắng nghe, tôi ngồi trên bàn cơm kể chuyện thì bị cô ấy cắt ngang không chỉ một lần, còn bắt chợt nói này nói nọ, xỉa xói xóc mĩa, thực là bị kích, bị cô ấy dập xuống mãi, lập tức có hiệu quả dở khóc dở cười, cuối cùng tôi nổi giận: “Chị rốt cục có còn muốn nghe hay không hả?”

An An lập tức thành thật: “Nghe, nghe, em nói tiếp đi.”

An An cũng chẳng phải một người giỏi an ủi kẻ khác, tôi miệng đắng lưỡi khô kể tường tận sự tình, mong mong chờ chờ quay về phía cô ấy để được chỉ điểm thoát khỏi bết mề: “Sư phụ, chị nói xem tiếp theo em phải làm gì?”

Cô ấy nhúc nhích đầu, nói thật rõ ràng: “Không biết.”

An An đại khái là nhìn hiểu được vẻ thất vọng trong mắt tôi, ho khù khụ, bắt đầu bổ sung: “Việc này của cô ấy, khó khăn là khó khăn chỗ con nhỏ Gia Thanh kia kìa. Nếu muốn tiếp tục với Trình Gia Gia, thì phải nhận cái hàng cực phẩm đó.”

Tôi buồn rầu nhìn An An: “Sư phụ, chuyện này em biết, chị không có ý kiến gì mới mẻ hơn hả?”

An An chịu không nổi ánh mắt chờ đợi của tôi, chẳng hề lung tung, chỉ khẽ lắc đầu. Hi vọng của tôi tan biến, An đại tỷ im lặng, chị chả phải là bách khoa toàn thư, chuyện gia tình yêu sao.

Ngay cả chuyên gia cũng không có biện pháp, tôi nản lòng, xem ra chuyện tôi với Trình Gia Gia, thật sự là bế tắc, trừ khi cắt đứt quan hệ, bằng không thì giải thích thế nào cũng còn vướng mắc.

Ánh mắt An An chợt lóe lên, tôi tưởng cô ấy có biện pháp giải quyết, trong lòng lại lần nữa dấy lên hi vọng, đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe cô ấy nói ra một chủ ý thế này: “Nha Nha, nếu không thì, cô đừng thêm con rùa kia nữa, em gái rùa vàng đáng ghét thế, cô không trêu vào cũng không trốn đi được, vậy thì tìm niềm vui mới đi, Ứng Nhan chẳng phải thích cô muốn chết sao, tìm hán cũng không tồi nha.”

An đại tỷ này, còn chê tôi chưa đủ rầu sao, tôi mất kiên nhẫn đẩy cô ấy ra: “Chị không tìm được cái nào hữu dụng cả à, động tới tên Ứng Nhan đó làm gì?”

Cái cô An An này cũng dưng cảm thật, vở vai tôi, nói tới nổi nước bọt văng tứ tung: “Cô còn giả bộ cái gì, cả công ty đều biết hán thích cô đến chết đi được, thật ra là ngại cô có bạn trai rồi nên mới ngại ngừng xuống tay. Bằng không sao cô lại bị triệu sang phòng của hán làm việc chứ, không phải là vì lần trước Thọ Phương Phương làm khó dễ cô sao, giờ Thọ Phương Phương ghen tị muốn chết, nhưng muốn bắt cô cũng chả bắt được, cô tưởng Ứng Nhan hán ngồi không thôi đấy à.”

Tôi rất bội phục trí tưởng tượng thối phồng sự việc thành màu hồng cùng sức truyền bá của mọi người, Ứng Nhan thật là vô tội mà, tôi bị ai thay cho hán. Đối mặt với cô An An càng nói càng hưng phấn, tôi chỉ có

thể cười khở: “Đại tỷ, em không bắt chị nghĩ kế nữa, tự thân em giải quyết vậy, chị cũng tha cho Ứng Nhan đi.”

An An chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép mà gõ đầu tôi: “Ứng Nhan làm sao lại nhìn trúng loại thiếu nết nhần nào như cô hử, nhiều cơ hội tốt thế, cô cứ bỏ quên như vậy, một lòng một dạ nhớ nhung cái anh thương hạng kia.”

An An còn chưa nói xong, thì ánh mắt ngừng ngay cửa quán, bất động, tôi theo ánh mắt của cô ấy nhìn tới, một người đàn ông đang đẩy cửa vào, đích thị là bạn trai trước của An An.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn An An nở một nụ cười ngọt ngào, nhìn người đàn ông kia đi tới bên đây rồi ngồi xuống cạnh mình, hóa ra, mùa xuân của cô ấy vẫn chỉ có một cái này. Hóa ra, chính cái cô An An này cũng chẳng buông tay được.

Chương 48

An An thật trượng nghĩa, ăn cơm xong thì đuổi bạn trai mình về nhà, mình thì kéo tôi trở về chỗ ở. Suốt cả buổi ăn cơm, tôi cứ một mực tò mò, trước kia cô ấy sống chết đòi chia tay, sao chỉ mới đảo mắt một cái lại quay về với anh ta rồi.

Đối với nghi vấn của tôi, An An lấp ba lấp bấp nói đông nói tây nửa ngày, cuối cùng vẫn là khai thật, cô ấy nói, không còn cách nào khác, chính lòng mình cũng không buông tay được. Tôi thực sự cảm thấy không đáng cho An An, đây là cái gì chứ, chẳng qua là bỏ không được tâm tình này, vậy giấu giếm lừa gạt trước kia đều xóa bỏ đi sao, cô ấy sao lại vì một tên đàn ông như thế mà đè nén chính mình đến vậy.

Hơn nữa tôi cũng thật buồn bực, theo cái tính nóng nảy của An An, căn bản không dung được tình yêu có tì vết, bây giờ làm thế nào lại có thể bình yên tiếp nhận rồi nén lại như thế chứ.

An An nhìn tôi, thở dài, không còn là vẻ mặt cợt nhả nữa: “Nếu đã quyết định cùng anh ấy vượt qua, thì tại sao còn muốn tự chặn đường mình, dù đã xảy ra chuyện gì, thì hiện tại cũng không còn liên quan tới nữa, anh ấy bây giờ đối với chị thật sự tốt, chị cũng thực lòng thích anh ấy như thế, lại nói rắc rối đã qua kia, chị thật cũng không muốn tự đi chặn đường mình.”

Tôi không phục: “Chị như thế là lừa mình dối người, chẳng qua là dung túng cho bản thân tự tìm cớ, chẳng lẽ chị có thể thật sự buông tha, hoàn toàn quên việc đó sao?”

An An không nói, một lúc lâu sau mới vỗ vỗ vai tôi, trên mặt hốt nhiên lại là vẻ tang thương mơ hồ: “Nha Nha, chị lớn tuổi rồi, tìm được một người thật lòng thích mình cũng không dễ dàng gì, nếu trẻ lại năm tuổi, chị thật sự còn sức để kháng cự, còn bây giờ, chị thật không còn tâm tình nào tìm người mới nữa. Đàn ông trong xã hội này chị đã thấy qua, không một ai đơn thuần, làm sao có ai được như tâm nguyện của mình chứ, tìm được một ai đại khái thỏa mãn là tốt rồi.”

Tôi bị lời nói thấm thía của An An mê hoặc, lời cô ấy cũng có đạo lý, nhưng lòng tôi sao vẫn có cảm giác là lạ. Rửa mặt xong lên giường tôi mới nhận ra là lạ ở chỗ nào, giấu diếm như thế, chẳng lẽ sau này vẫn cứ làm như chưa có phát sinh chuyện gì sao? Tôi nhin không được, mở miệng hỏi An An: “Sư phụ, trải qua việc lần này, bây giờ chị có còn tin lời của anh ta như trước kia được không?”

An An im lặng cởi quần áo ra, lao vào ổ chăn cạnh tôi, tắt đèn điện đi, trong bóng đêm truyền đến lời của cô ấy thật bình thản: “Không tin thì làm được gì, đừng cố chấp, hiện tại chị đã nghĩ thông rồi, không có việc gì thì đừng tự mình chuốc lấy phiền não, không cho chị biết thì đó là việc anh ấy không làm.”

Giọng cô ấy bình thản, đều đều ở cạnh bên, ngữ khí bình thản như thế làm tôi lại nhớ tới vẻ mặt tươi cười ngọt ngào của cô ấy bên người đàn ông kia.

Tuy rằng tôi không hoàn toàn đồng ý với lời An An nói, tôi cảm thấy cô ấy đây chính là dối người rồi tự dối mình, nhưng mỗi người đều có tiêu chuẩn cân nhắc phán đoán riêng, nói không chừng trong lòng An An, đây chính là khoan dung và tôn trọng, chỉ cần An An có thể thuyết phục chính mình, cùng bạn trai thuận hòa vui vẻ, như vậy cũng là kiên cường hơn hết thấy.

Tôi rụt người lại trong chăn, đêm nay, sao lạnh quá.

Tôi thề tôi tuyệt đối không cố ý, tôi chỉ muốn chỉnh giờ đồng hồ báo thức thôi, tôi ở trong chăn bật di động lên. Nương theo một chuỗi chuông báo tin nhắn, điện của Lục tử vang lên trước nhất, theo cái độ điện thật đúng lúc này, tôi không biết anh ta rốt cục đã gọi điện cho tôi bao lâu rồi nữa.

“Nha Nha, em với lão Tam rốt cục làm sao mà lại thành thế này, nó ở đây thì buồn bực nốc rượu, em bên kia thì không nhận điện thoại. Hai người bọn em có việc gì thì giáp mặt nhau nói cho rõ ràng, đừng có ép nhau như vậy. Em nhanh tới đây đi, anh chịu hết nổi rồi, sáu giờ tối lão Tam đã quá nạt lời anh tới đây, uống luôn tuồng tới giờ, anh thật sự chịu hết được rồi.” Lục tử hỗn hển gào vào điện thoại ở đầu dây bên kia, cái đoạn âm thanh dài này vừa nhanh vừa vội, trong buổi đêm nghe thật lớn tiếng, tôi nhú nhú mày, lấy điện thoại đi ra bên ngoài.

“Lão Lục, chuyện này nhất thời không nói rõ được, đợi ngày mai ảnh tỉnh rượu, tự anh đi hỏi ảnh đi. Em ngủ rồi, không đến.” Tôi tiếp tục rúc vào trong chăn, Trình Gia Gia không phải tửu lượng cao sao, uống nhiều cũng sẽ không sao đâu.

“Hỏi cái rắm ấy, vừa rồi nó tỉnh táo thì một câu cũng chẳng nói, giờ uống tới hồ đồ rồi, thì một cái rắm cũng chẳng không phóng ra được.” Lục tử vô cùng sốt ruột, giọng nói liên tục thúc giục. “Em, thiệt tình, tới đây mau lên đi, nếu anh kéo nó đi được, thì anh cũng lười quản chuyện của bọn em, nhưng mà giờ nó thành ma men rồi, chết sống ngồi đó không chịu đi, ai khuyên gì cũng bất động.”

Tôi tiếp tục im lặng chui vào trong chăn, giọng thúc giục của Lục tử cũng tiếp tục: “Nhanh lên, bất luận là có chuyện gì, thì em xách nó về nhà rồi nói, về nhà rồi thì tùy em chấp hành gia pháp.”

“Nha Nha,” thấy tôi không tiếp tục lên tiếng, Lục tử bỗng nhiên đứng đắn lên, “Em rốt cục là không hiểu cái gì chứ, lão Tam nó thật tình là thích em đó, nhiều năm như thế, anh còn chưa thấy nó lo lắng cô nào như thế, dù là lúc trước...”

Lục tử bỗng nhiên ngừng lại một lúc, rồi lại nói tiếp: “Hôm nay anh tới thì nó cái gì cũng không chịu nói, ôm sấu trong đầu mà uống rượu, hiện giờ say rồi cũng là đổ mắt nói xin lỗi em. Anh nhìn thật không đành lòng, nó có bao giờ vì phụ nữ mà khổ thành như thế? Các em có chuyện gì thì bình tĩnh mà nói, đừng làm rộn, kiểu này đối với ai cũng chẳng tốt lành gì.”

“Bọn anh ở một quán hải sản nhỏ ven đường Minh Tùng, quán không tên, là nó muốn tới chỗ này. Em xem thử đi, nếu có thể thì đến đây, bộ dạng nó giờ phỏng chừng muốn ngồi lại đây cả đêm. Em nếu có tới, thì gọi cho anh, anh tới đón em.” Lục tử thở dài, cúp điện thoại.

Thời gian đợi điện thoại dài, tay nắm điện thoại của tôi có chút yếu đi, tôi vùi vào trong mền xoay xoay tay, đối diện với cặp mắt đẹp sắc sảo của An An, cô ấy nháy mắt mấy cái với tôi: “Đi đi, giữa đông, đừng để hân ở ngoài vất vưởng.”

Tôi cắn răng: “Không đi.”

An An bĩu môi, đảo mắt, cau mày lại, lơ đãng nói: “Đường Minh Tùng, chẳng phải con đường trước tiểu khu nhà cô sao?”

Lòng tôi giật nảy, đường Minh Tùng, quán hải sản không tên trên đường Minh Tùng, chẳng lẽ là quán lần đầu tiên hẹn hò tôi dẫn Trình Gia Gia đi ăn...

Tôi xoay người, đưa lưng về phía An An tiếp tục chui vào ổ chăn, điện thoại yên lặng nằm bên gối tôi, thỉnh thoảng lại có đèn lóe lên nhấp nháy, cảnh tượng cuộc hẹn kia không khỏi xuất hiện trong đầu tôi, Bạch Tuyết mùa xuân Trình Gia Gia, đẹp trai phong độ Trình Gia Gia, khi đó anh cũng là giả dối sao, trong lòng tôi bắt đầu mơ hồ đau, như có kim châm đâm vào nơi đó, đau như ẩn như hiện, tôi liên tục đổi tư thế mà chẳng thể thoải mái nằm được.

Tôi lại xoay người, trong bóng tối An An lại như bĩu môi: “Cô là bánh nướng đấy à, cứ chốc chốc lại xoay người, một đêm này chị thấy cô khó mà ngủ nổi, cô tốt nhất là cứ đi đi, đỡ cho chị bị phá chả ngủ được.”

Tôi im lặng không lên tiếng, trong bầu yên lặng điện thoại “tinh” lên một tiếng, tôi giật thột, lập tức xoay đầu lại, chụp một cái nhấc điện thoại lên, lại chỉ là một cái quảng cáo nhảm chán. An An không thể nhịn được nữa, một cước đá tôi ra khỏi ổ chăn: “Cô đứng lên cho tôi, rõ ràng trong lòng nhớ muốn chết, còn cứng đầu, cô không ngủ như mà tôi ngủ nha.”

Tôi dưới sự uy hiếp của An An, ra khỏi cửa. Tôi không cho Lục tử lái xe tới đón, Lục tử cũng uống say rồi, lái xe nguy hiểm, hơn nữa, tôi muốn một mình đi tới quán vô danh kia, xem có đúng là Trình Gia Gia ở đó thật không, nếu anh ở đó thật... Tôi cũng chưa biết nếu anh ở đó thật thì như thế nào, trong đầu chỉ có một ý niệm, chính là muốn nhìn xem biểu hiện của anh khi tôi đột nhiên xuất hiện ra sao.

An An khi nghe tôi nói tự mình đi, đã đứng lên khỏi giường, nói chở tôi đi. Tôi đương nhiên không cho, đêm hôm khuya khoắt, lại lạnh như thế, để cô ấy từ trong chăn ấm bò ra ngoài, thiệt tình là rất vô nhân đạo, mà chỗ này là trung tâm nội thành, bắt xe cũng tiện.

Tôi thuận lợi bắt được taxi, thành phố đêm trong cái lạnh rét cũng không vì thế mà trở nên điều hiu, nơi nơi đều là xa hoa trụy lạc, đèn hồng đèn đỏ, tôi đây không khỏi đa sầu đa cảm một hồi, nơi đây dưới chốn phồn hoa đô hội, có bao nhiêu cặp trai thanh gái lịch đêm ngày diễn những vở bi hài của đời thường? Lúc này tôi không hề biết, rất nhanh sau đó tôi sẽ được thể nghiệm thực tế dở khóc dở cười của cái đời thường kia.

Tôi tới quán hải sản đó cũng là 0 giờ 30 rồi, khi tôi xuất hiện trước cửa quán thì mỗi người trong quán đều sững sờ, nhưng mà, sững sờ của tất cả cộng lại cũng chẳng bằng nỗi sững sờ của riêng mình tôi.

Trong quán, tôi gặp được một người phụ nữ ngoài ý muốn.

25. Chương 49 - 50

Chương 49

Tôi vừa xuống taxi thì nhìn nhìn thấy bên kia đường có một cô gái trẻ đang vội vàng vào trong quán, tôi lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, mười hai giờ rồi, đã trễ thế này mà còn có người vào một cái quán nhỏ lụp xụp, tôi kì lạ đi tới quán hải sản vô danh.

Tôi đi vào trong quán thì thấy cô gái kia đang quay nghiêng lưng về phía tôi, mắt hạnh trừng trừng, lông mày dựng thẳng, lớn tiếng mắng Lục tử: “Anh Lục tử, anh Gia Gia sao lại uống thành thế này, sao anh không cản ảnh lại?”

Cái giọng nói này! Sấm sét giữa trời quang nha, đây là Gia Thanh của Thôi Nam mà, em gái nhỏ của Trình Gia Gia, Tiểu Thanh!!!

Tôi sững sờ đứng ở cửa không biết phải làm sao mà nhìn bóng người thon thả kia trách mắng Lục tử, nhất thời chẳng biết có nên rời khỏi hay không.

Lục tử đối với vị cô nương Gia Thanh này hiển nhiên cũng rất đau đầu, anh ta bận ứng phó với Gia Thanh, nhất thời cũng chẳng nhìn thấy tôi đứng ở cửa: “Tiểu Thanh, lão Tam không phải bảo em đừng tới rồi sao, thế sao em lại còn tới?”

“Em còn không tới được hả? Em nghe giọng anh Gia Gia trong điện thoại không ổn chút nào, ảnh say tới mức lời nói cũng lộn xộn, em có thể không đến sao? Nếu bữa nay em không gọi điện thoại đến, cũng chẳng biết ảnh đã thành cái dạng này. Rốt cục thì có chuyện gì xảy ra, anh Gia Gia nào giờ uống không say, sao giờ lại say đến thế này?” Gia Thanh tức run người, nghiêng sang dựa vào cạnh Trình Gia Gia.

Tôi giờ mới nhìn sang Trình Gia Gia say mềm cạnh chỗ cô ta ngồi, đèn trong quán không quá sáng, nhưng tôi vẫn thấy rõ Trình Gia Gia bắt lực ngồi nghiêng trên ghế dựa, đầu cúi thấp, tóc trên trán rũ xuống, không nhìn thấy mặt anh, cổ áo anh xộc xệch cổ hết hai nút, cả người đều thất thần suy sụp, làm cho người ta nhìn vào thấy sao mà khổ sở.

Lòng tôi đột nhiên quặn lại, đủ chuyện trước kia tràn về, mỗi lần rời giường, anh đều để lại hai nút trên cùng không cài, để tôi phải giúp anh cài vào, anh biết bề ngoài của mình lúc đó quỵến rũ nhất, mỗi ngày đều bày ra cái dạng này phóng điện tôi, cài qua cài lại, cuối cùng cả hai lại lẫn trở về giường.

Tôi hít thật sâu một hơi, bước vào quán. Sợ cái gì mà sợ, đến cũng đến rồi, sao lại không vào, cô ta là cô ta, tôi là tôi, cô ta tới mắc gì tôi phải trốn, nên cứ tới luôn đi, chuyện này dù sao sớm muộn cũng phải đối mặt, Lý Nhị Nha tôi không làm việc gì có lỗi với đời, sợ quái gì.

Gia Thanh tiểu thư nghe thấy tiếng bước vào thì quay đầu, trên mặt vẫn còn nguyên vẻ tức giận khi mắng Lục tử. Ánh mắt cô ta vừa chạm tới tôi, thì như bị kim châm, phút chốc thu lại biểu cảm, đông cứng ở đó nhìn tôi, mắt hạnh mở càng to, lông mày dựng đứng thành chữ bát (), biểu cảm thay đổi liên tục.

Gia Thanh này không phải người phàm, trong chốc lát đã thu lại vẻ khiếp sợ, không hề nhìn tôi, chỉ quay người, dùng cùi chỏ chọc chọc Lục tử: “Ái chà bà này sao lại tới đây?”

Lục tử đang ứng phó với điện thoại truy vấn của bà xã, nghe được lời của Gia Thanh, một bên cam đoan với bà xã sẽ về nhà ngay, một bên hồ hững nhìn về phía tôi.

Nhìn thấy là tôi, Lục tử vui mừng quá đỗi, lập tức ngắt điện thoại của bà xã, không thèm trả lời Gia Thanh, vui sướng chạy lại đây, nắm lấy cánh tay tôi: “Nha Nha, em cuối cùng cũng đến, lão Tam coi như có người lo rồi, mau mau mau, mau lôi lão Tam về đi.”

Tôi bị Lục tử kéo một đường dài tới bên Trình Gia Gia, Trình Gia Gia lúc này quả thực rất say, đưa lưng về phía tôi bất lực tựa vào ghế, anh dường như uống tới mụ mị, động tĩnh của bọn tôi anh thậm chí còn chẳng để ý, ngay cả tôi đứng ngay cạnh anh, anh cũng không để ý, vẫn nhắm hai mắt xiêu vẹo dựa vào ghế, một người đàn ông cao lớn ngồi nghiêng nghiêng ngả ngả trên ghế như thế, nhìn vừa yếu đuối lại có chút trẻ con, lòng tôi chua xót, không suy nghĩ gì bước mau ra phía trước, chuẩn bị kéo anh về rồi hăng nói.

Không đợi tôi đỡ Trình Gia Gia, một bàn tay đã nâng Trình Gia Gia sớm hơn tôi một bước: “Anh Lục tử, anh cũng theo em về đi chứ, bằng không bà má thấy ảnh thế này lại tưởng là do em nháo.”

Lục tử lúc này có chút bất an, anh ta mất tự nhiên mở miệng nói với Gia Thanh: “Tiểu Thanh, việc này, việc này em không cần nhúng tay, Nha Nha là bạn gái của lão Tam, lần này lão Tam với cô ấy giận nhau, cứ để tự bọn họ giải quyết là được rồi.”

“Bạn gái? Không thể nào, anh Gia Gia không phải nói với em chỉ là chơi chơi thôi sao?” Gia Thanh dường như để tôi thành không khí, giọng cô ta có vị khiêu khích đắc ý, sự khoa trương của cô ta dựng lên biểu cảm kinh ngạc của Lục tử. Đột, diễn cảm phong phú như vậy quả thật rất đạt, không hổ cho thực lực diễn xuất của cô ta chút nào.

Tôi thừa nhận, dù tôi có coi thường màn diễn của cô ta, có nghĩ rằng mình đã chuẩn bị tốt lắm đi chăng nữa, thì cô ta cũng đã đánh trúng điểm yếu của tôi, tinh thần cẩn trọng kiên cường của tôi lúc này hoàn toàn trở thành trái tim thủy tinh trong suốt.

Có thể là vì yêu chẳng, càng là vì yêu, nên khi người ta bắn tên, lại càng không chịu nổi. Trước kia Thôi Nam quay đầu lại thì lời cô ta dù có ác độc đến thế nào, tôi đều có thể cười trừ, thoải mái đánh trả, cái đó chẳng qua là vì tôi không cần, bây giờ cô ta chỉ nhẹ nhẹ một câu, tôi đã có chút chịu không nổi. Trong chuyện tình cảm, khi đã nguyện chìm vào, là trao cho người khác cơ hội tổn thương mình. Huống chi, cô gái này lại còn là em gái của anh, điều ấy tôi có tránh thế nào cũng không tránh được, tôi đứng ở đó, miệng há rộng nhưng một câu cũng không thốt nổi thành lời.

Lần đầu tiên, tôi nhụt chí, lần đầu tiên, tôi có xúc động muốn bỏ chạy trốn chết, lần đầu tiên tôi cảm nhận được, hóa ra mình cũng thật nhất gan.

Trên tay tôi nóng lên, có một bàn tay to cầm lấy, Trình Gia Gia trong mơ màng dường như nhận ra tôi, anh nắm được tôi, nắm lại thật thật chặt, trong miệng khẽ gọi một tiếng mơ hồ: “Nha Nha, em, đừng đi.”

Tôi phục hồi tinh thần lại, vì sao tôi phải đi, kệ Trình Gia Gia có xảy ra chuyện gì, tôi không muốn quan tâm chỉ cho mệt, hôm nay tôi còn đứng đôi co với vị Gia Thanh này thật đúng là thừa hơi.

“Tiểu Thanh, em nói xằng cái gì đấy.” Bên cạnh truyền đến giọng của Lục tử, anh ta đang tức giận nắm lấy tay Gia Thanh, “Em đi về nhà ngay đi, đừng phiền thêm, được không, anh vất vả lắm mới gọi Nha Nha ra được đấy.”

Gia Thanh thấy Lục tử nói cô ta như thế, đỏ mắt nhìn anh ta, nước mắt loạch xoạch rơi, dài giọng: “Anh Lục tử, anh biết gì chứ.”

Đệt, lại chơi trả đũa. Tôi đây bị nói còn chưa khóc, cô ta lại đi khóc trước, thật đúng là khóc đến nổi rung động lòng người nha, bản thân tôi độ không lại cô ta rồi.

Tôi không để ý tới vị cực phẩm Gia Thanh này, khom lưng xuống đỡ Trình Gia Gia, nhưng cánh tay bên kia của Trình Gia Gia bị bạn học Gia Thanh nắm chặt rồi. Tôi ngẩng đầu, Gia Thanh đại tỷ đang trừng tôi không chút yếu thế.

Ai, đánh không trả chửi không mắng lại thì chẳng phải phong cách của Lý Nhị Nha tôi, tôi nâng người lên: “Đại tỷ à, phiền cô buông ra, Trình Gia Gia thích tôi thật hay chơi thì là chuyện của chúng tôi, ai chơi ai cũng được, không liên quan đến kẻ khác, cô về quản lý cho tốt đàn ông của mình thì hơn.”

Gia Thanh tiểu thư đại khái là không đoán được tôi sẽ phản pháo, nhất thời bị tôi mắng tới đỏ cả mặt, ngượng chín quay lại cầu giúp đỡ: “Anh Lục tử ~” [mơ nó cái dấu ~ nổi cả da gà, mình muốn chém con tiện tì này ==]

Lục tử bộ dạng đau đầu, nhăn mặt nhíu mày, ôm lấy cô ta đi ra khỏi quán: “Nha Nha, em ở đây trông lão Tam đã, anh đưa Tiểu Thanh về trước.”

Gia Thanh bị Lục tử kéo ra khỏi quán, trong quán yên tĩnh trở lại, tôi ngượng ngùng, chúng tôi rề rà trong quán quá khuya, khiến người ta không đóng cửa được.

Tôi dùng sức kéo mạnh Trình Gia Gia, anh nắm chặt tay tôi, dường như đã ngủ, thì bị nỗ lực lôi kéo của tôi khiến cho mở mắt, thấy bộ dạng hết sức kéo của tôi, anh liền muốn đứng lên, có lẽ cuối cùng vì anh say quá, quơ quào chẳng đứng dậy được, ngược lại khiến tôi rơi vào lòng anh.

Thân thể này vẫn là thân thể tôi quen thuộc, có điều trong hương vị quen thuộc thì lại lẫn vào mùi cồn, Trình Gia Gia hiện tại ngay trước mặt tôi, cặp mắt bình thường luôn nở đầy hoa đào bây giờ im lặng nhìn tôi, lòng tôi giật nảy lên thành thạch, trong mắt anh vì ngà say mà nổi lên sóng nước, so với bình thường càng khiến người ta rung động, người đàn ông này, thực ưu tú mà cũng rất quyến rũ, hơn nữa tôi nghĩ, anh hẳn là yêu tôi, chỉ là, một màn vừa rồi ghen thành một bức tường trong lòng tôi, nếu tôi thực sự bên anh, chẳng lẽ từ nay về sau mỗi ngày đều phải diễn một màn kịch như thế?

Tôi không sợ Gia Thanh đại tỷ, chỉ là...

Tôi thở dài, trong lòng đã có quyết định.

Chương 50

Tôi từng nghĩ, chỉ cần anh thật tình, thì trước kia dù anh có mang mục đích gì đi chăng nữa cũng không quan trọng, tôi cũng có thể như An An mà buông tha quá khứ, chỉ cần hiện tại. Nhưng khi tôi thật sự nghe được giọng điệu châm chọc của Gia Thanh nói ra câu “Chỉ là đùa chơi”, tôi mới nhận ra mình đánh giá quá cao năng lực chấp nhận của bản thân, có rất nhiều việc, nghĩ tới thì thật dễ dàng, nhưng thực sự đối mặt thì vẫn là khó khổng chế được tâm tình.

Nhưng cái này cũng không phải điều chính yếu, quan hệ của anh với bọn Thôi Nam mới chính là việc khiến tôi đau đầu nhất, tôi có thể tưởng tượng được, từ nay trong cuộc sống thường ngày của chúng tôi sẽ có Thôi Nam và Gia Thanh thù chân xía vào, tôi vô cùng ghét hai người này, nhìn thấy bọn họ là buồn nôn. Trong hôn nhân, chỉ có tình yêu xa xôi kia thì không đủ, bên người có quá nhiều kẻ phá rối, nam nữ yêu nhau say đắm cũng có thể vì việc vặt gia đình mà trở thù ly hôn, hôn nhân tuyệt đối là chuyện hai nhà, không phải chỉ là chuyện hai người.

Lý tưởng thì nhiều, sự thật lại rất “xương xẩu”, những cô gái chưa chồng đều hi vọng tìm được người mình thích, đàn ông trông có vẻ vĩ đại vô cùng, thế nhưng chính ngay lúc bạn cho là đã gắn bó được với nhau, thì lại phát hiện mọi chuyện hóa ra chỉ là đùa chơi.

Lục Tử khá lâu không trở lại, tôi còn đang lo lắng anh ta uống rượu say lái xe gặp chuyện, thì anh ta đã chạy xông xộc vào, xôc Trình Gia Gia lên thật nhanh, vội vàng gào sang tôi: “Đi, Nha Nha, nhanh lên, anh giúp em khiêng lên lầu, bà xã anh hồi lắm rồi.”

Tôi rướn cổ nhìn ra ngoài quán, đã không thấy bóng dáng Gia Thanh đâu. Lục Tử nhìn nhìn tôi, nhăn nhăn cái mũi lại: “Anh để Tiểu Thanh về rồi, Nha Nha, em đừng nghĩ nhiều chuyện của con bé Tiểu Thanh kia, nó chính là đại tiểu thư bị nuông chiều sinh hư, để nó chọc giận không đáng.”

Không giận sao? Mỗi ngày có người gây sự với mình như thế, có thể không giận sao? Tôi nhìn thấy Trình Gia Gia trên vai Lục Tử hơi nghiêng một chút, nên bước lên đỡ lấy anh, tôi và Lục Tử hai người cùng dìu Trình Gia Gia ra khỏi quán, trời đêm bên ngoài vừa đen lại vừa lạnh, tôi rùng cả mình, nghe thấy giọng mình lập cập: “Lục Tử, đó là em gái anh ấy.”

Lục Tử nhìn tôi, miệng há há rồi đóng lại, bỗng nhiên dùng sức kéo Trình Gia Gia một cái, quay đầu đi ồm ồm nói: “Ừm, đúng thế, em cứ chỉnh thẳng nhai này cho tốt, để nó nhớ lâu một chút.”

Bà xã của Lục Tử hối thiệt là gấp luôn, suốt một đường gọi tới những ba cuộc. Lục Tử phụng mệnh thánh chỉ chẳng dám trái, vừa đến nhà tôi đã để Trình Gia Gia lại, bỏ chạy. Tôi cởi vớ cởi giày cho Trình Gia Gia, cố sức lôi lên giường, giúp anh cởi quần áo thì thấy trên cổ áo anh, cả vạt lỏng lét buông lơi, thành hình nút kết khăn quàng đỏ tiểu học mà lần đó tôi thất khi đi công tác thành phố A với Ứng Nhan.

Anh thế mà vẫn luôn đeo cái này!

Bản thân tôi không phải là một kẻ kiên định, thời khắc này, tôi lại dao động.

Trong mơ hồ, chẳng biết Trình Gia Gia mở mắt ra khi nào, nhìn nhìn tôi, tay dùng sức, kéo tôi đổ ập lên người mình, tôi nghe thấy anh thở dài, rồi lại nhắm mắt thỏa mãn ngủ.

Tôi lẩm bẩm rửa mình khi nằm trên ngực anh, vòng ngực Trình Gia Gia thật ấm áp, thật rắn chắc, mà trong mùi rượu đầy mũi, tôi vẫn ngửi ra được hương vị đặc trưng của anh, như ánh mặt trời, nhẹ nhàng khoan khoái. Tôi cảm thấy lồng ngực mình lại đầy tràn, có phải tôi gặp ma hay không, ma men sao lại có mùi hương khoan khoái như nấng được, tôi cau cái mũi, lại là hương vị của anh, hít vào thật thoải mái, làm người ta lâng lâng say. Tôi ngúc ngoác đầu, cục cục mình, muốn thoát ra từ vòng tay anh, có thể vì anh ôm quá chặt, mắt tôi lại nhìn thấy nút thắt khăn quàng đỏ trên áo, tôi nhìn cái cà vạt xộc xệch kia, thở dài, chui vào lồng ngực anh, ngày mai dù thế nào cũng kệ, hôm nay cứ thư thái ngủ một giấc đi.

Tôi nghĩ mình mê muội quá rồi, tôi thích anh, không phải đơn giản vì anh đẹp trai, Ứng Nhan với Thôi Nam đều phong nhã vậy. Nhưng tôi nhìn hai người kia thì một kẻ thấy sợ một kẻ thấy phiền, muốn lẩn đi thật xa, nhưng khi nhìn Trình Gia Gia, tôi bất tri bất giác lại buông thả nguyên tắc của chính mình, giống như hiện tại, tôi đã nghĩ kỹ, cần phải tách ra với anh một thời gian, nhưng nằm trong ngực anh, tôi lại mềm lòng thỏa hiệp kiểu lừa mình dối người, hay là, cứ cùng nhau một thời gian xem sao, có khi lại tìm ra được cách giải quyết vấn đề.

Tôi phỉ nhổ chính mình một hồi rồi cũng mơ màng theo Trình Gia Gia chìm vào giấc ngủ, đánh thức tôi dậy chính là âm báo tin nhắn của Trình Gia Gia, vừa sáng sớm, tiếng di động títt vang ong cả tai. Tên ma men này cũng ngon lắm, trườn mền xoay người, không thêm để ý lý lẽ, tiếp tục thở o o, chỉ thương cho tôi, luôn phải chịu tiếng chuông độc hại này, mỗi lần quay người muốn ngủ tiếp, thiêm thiếp đi, thì điện thoại lại reo lên.

Tôi rớt cục chịu không nổi, một phát túm lấy di động của Trình Gia Gia, chuẩn bị tắt máy, tôi thật sự không tính xem tin nhắn của anh, nhưng điện thoại Iphone không tốt là ở chỗ đó, tin nhắn dài hẹp hiện thẳng lên trên màn hình chờ.

Tin nhắn đúng là do đại tỷ Gia Thanh âm hồn bất tán gửi tới:

“Anh Gia Gia, anh ở đâu thế, em đang ở nhà anh, anh về mau lên.”

Trong lòng tôi run lên, xem ý tứ của cô ta, thì cô ta có thể tự do ra vào chỗ ở của Trình Gia Gia? Trình Gia Gia không phải đã nói, chỗ đó không mang phụ nữ về sao?

“Anh Gia Gia, có phải anh ở nhà con đàn bà đó qua đêm không? Không được, mắt nhìn của anh kém quá.”

“Cái con đây có chỗ nào tốt mà anh với Thôi Nam đều quay vòng vòng quanh nó thế hả?”

“Anh Gia Gia, anh tỉnh thì gọi lại cho em, em ở đây chơi game một lát.” Quả nhiên, đại tỷ cực phẩm Gia Thanh kia có chìa khóa nhà Trình Gia Gia.

Trong lòng tôi vô cùng khó chịu, dù rằng cô ta là em gái anh, nhưng lời ngon tiếng ngọt trước kia vẫn vang vang bên tai tôi: “Anh không có mang phụ nữ về qua đêm, em gái cũng không được, bà xã, chỗ đó chỉ mở ra cho em vào thôi.”

Anh lại nói dối, rốt cục anh còn bao nhiêu điều giấu tôi nữa?

Trước mắt là khuôn mặt vẫn anh tuấn như thế, khi anh ngủ nhìn như một đứa trẻ, nhưng sao tự nhiên lại khiến tôi cảm thấy thật chói mắt, đôi mắt tôi hơi đau, nhưng trong lòng lại lạnh dị thường, tôi tỉnh táo lại, mọi việc ngày hôm qua hiện lên trước mắt.

Tôi xoay người thoát khỏi vòng tay Trình Gia Gia, bắt đầu nhanh chóng mặc quần áo, động tĩnh của tôi làm Trình Gia Gia thức, anh buồn ngủ vươn tay ra, muốn lần nữa kéo chúng tôi về ổ chăn: “Còn sớm mà, ngủ thêm một lát.”

“Em gái anh nhắn tin tới, mấy cái rồi.” Tôi né sang bên tránh anh, nhanh nhẹn nhảy xuống giường, hai người nằm cùng một giường, nói gì thì nói, vẫn không nên.

Biểu cảm của Trình Gia Gia lập tức đông cứng, anh lập tức nắm lấy di động, quẹt quẹt mấy cái, sau đó ngẩng đầu hoảng hốt: “Nha Nha, em đừng giận, con bé Tiểu Thanh này tính tình con nít, không có quỷ quyết tính toán, nó nhìn trúng ai thì sống chết đeo theo, nhìn ai không vừa mắt thì lại ghét thấu xương, anh sẽ dạy dỗ lại nó thật tốt, em đừng giận.”

Người ấy có phải đã nói dối nhiều lắm, nên quên mất lời đã nói cùng tôi không, trong lòng tôi lửa bắt đầu bùng dữ dội, nhưng ngoài miệng lại chẳng nói điều gì, nói thế nào đây, rằng vì sao em gái anh có chìa khóa nhà anh à, nhưng chuyện em gái có chìa khóa nhà anh trai lại vô cùng bình thường.

Tôi nhin cả một bụng tức giận, nhìn anh không nói một lời, Trình Gia Gia nói xong thì không nghe thấy tiếng trả lời, anh kéo tay tôi: “Nha Nha, đừng giận nữa, anh về sẽ giáo huấn nó nghiêm khắc, nó cũng chỉ là nhắn tin, không biết là em sẽ đọc được.”

Tính tình con nít? Không có quỷ quyết tính toán? Chỉ là nhắn tin? Gặp mặt sẽ không thế sao? Con nít biết cướp bạn trai người khác à? Không có quỷ quyết tính toán thì sẽ chỉ gà mắng chó? Chỉ là nhắn tin cũng có thể nhục mạ người khác? Gặp mặt sẽ như thế nào, ngày hôm qua tôi cùng Lục Tử cũng đã trải qua! Đại khái là chỉ có anh say đến bất tỉnh nhân sự.

Trình Gia Gia thật sự là yêu thương cô em gái này nha, tình anh em thân thiết đến độ có thể không phân biệt trắng đen luôn. Tôi rút khỏi tay anh, đi ra bên ngoài: “Chúng ta chia tay đi, anh cũng đừng quản chuyện của tôi, đi quản cô em gái thuần khiết lương thiện tính tình con nít đó của anh đi.”

“Không được.” Trình Gia Gia nhìn thấy bộ dạng tôi không ổn, chân trần nhảy xuống giường, vội vàng đuổi theo giữ chặt lấy tôi. “Nha Nha, anh sẽ nói với nó mà, nó là nó, không liên can đến chúng ta, chúng ta đừng rộn lên nữa được không?”

26. Chương 51 - 52

Chương 51

“Đừng làm rộn?” Tôi vừa nghe lời anh, giận dữ dồn thành một cục, hung hăng vung tay, “Ai rảnh mà làm rộn với các người? Anh mang em gái anh biến đi là vừa.”

Trình Gia Gia không chịu buông tay, chỉ chán nản không thôi: “Anh không phải nói em làm rộn, Nha Nha, em đừng nóng, anh chỉ nói chúng ta đừng thế này nữa, chuyện Tiểu Thanh với Thôi Nam anh sẽ xử lý, em tin anh, anh sẽ không để chúng tới làm phiền em nữa đâu.”

Tin anh? Tôi cười khực khặc: “Trình Gia Gia, anh muốn tôi tin anh, sao anh không tự hỏi vì sao tôi không thể tin anh hả, anh rốt cục đã giấu tôi biết bao nhiêu việc rồi, anh nhìn tin nhắn của em gái anh kia, nó có chìa khóa nhà anh, anh không phải đã nói là không mang phụ nữ về nhà, ngay cả em gái cũng không được

sao? Vậy chuyện gì đã xảy ra? Có phải anh nói dối nhiều lắm rồi không, cho nên mình đã nói gì cũng không nhớ được nữa?”

“Không có, Tiểu Thanh không hề có chìa khóa nhà anh.” Trình Gia Gia mới đầu kiên quyết thề thốt phủ nhận, sau lại nghĩ tới điều gì, lại nín lấy tôi lắc lắc đầu, như muốn nhét lời mình vào đầu tôi: “Nó nhất định là lấy bên chỗ Thôi Nam, hồi đó anh có đưa chìa khóa cho Thôi Nam. Nha Nha, anh không có, anh thật sự không có mang phụ nữ về qua đêm mà, Tiểu Thanh cũng chỉ theo Thôi Nam qua chơi một hai lần thôi.”

Có lẽ lời Trình Gia Gia nói là thật, nhưng hiện tại tôi mệt mỏi quá rồi, thật sự không phân biệt được câu nào anh nói là thật, câu nào là giả, tôi nhìn nhìn đồng hồ treo trên vách tường, lại bị muộn, sau khi hẹn hò với anh, số lần đi trễ của tôi tăng vọt vượt mức quy định, may mà Ứng Nhan đã đi tập huấn rồi, hẳn hôm nay sẽ không ai đi kiểm tra chuyên cần.

Tôi nhìn Trình Gia Gia: “Mặc kệ anh mang hay không mang, việc này khiến tôi rất khó chịu, đặc biệt là em gái anh, ngày hôm qua anh say không hề biết cô ta ăn nói đến thế nào, dù sao tôi cũng không muốn gặp lại cô ta lần nào nữa, cố ở lại bên anh, chỉ khiến tôi thấy mình bị dối trá lừa gạt.”

“Cái con bé chết tiết kia, là phá chuyện gì nữa?” Trình Gia Gia giận điên rồi, gân xanh trên trán nổi lên, anh buông lỏng tay tôi, quơ lấy điện thoại bấm số Gia Thanh.

Con bé chết tiết kia, con bé chết tiết kia, trong lòng tôi có chút chua, xưng hô thế này nói lên vấn đề rất rõ ràng, anh đúng là nổi giận thật, nhưng trong lòng vẫn xem cô ta như con nít chưa hiểu chuyện, đối với dạng nhi đồng này, anh sẽ giận điên, sẽ mắng té tát, nhưng trong lòng vẫn không cho rằng nó rồi tệ, chỉ biết nó là con nít, nó không hiểu chuyện.

Hay là thôi đi, mắt tôi lại nhìn đồng hồ trên tường, muộn quá, cũng nên nói cho rõ ràng, tôi phải đi rồi.

Ừm, tóm lại vẫn nói thật rõ ràng là tốt nhất, tôi hít mạnh một hơi sâu, nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Trình Gia Gia vừa mới bấm xong dãy số, nghe thế thì cứng người lại, anh vẫn không nhúc nhích mà đứng ngây ra, gắt gao nhìn tôi chằm chằm, nắm chặt điện thoại di động trong tay.

Trong điện thoại truyền tới giọng mềm mại dễ nghe của Gia Thanh: “Anh Gia Gia ——”

Trình Gia Gia giống như bị kim châm, lập tức bấm ngắt máy.

Tôi lắc đầu, thừa dịp anh ngớ ra, nhanh chóng xoay người, mang giày, ra cửa. “Đừng tới tìm tôi, thời gian này tôi sẽ ở nhà bạn, anh tìm không được đâu, còn có, càng đừng tới công ty tìm tôi, nếu anh không muốn tôi vì tránh anh mà đổi cả công việc của mình.”

Tôi không biết Trình Gia Gia có đuổi theo tôi hay không, tôi chạy xuống lầu trước, vừa lúc ngồi lên được xe buýt trước tiểu khu, thuận lợi tới công ty.

Tôi thực bội phục mình, thời khắc máu chốt, tôi lại là một Tiểu Cường. Cả ngày này, tôi gọn gàng ngăn nắp sắp xếp lại tất cả hạng mục, phái cậu thực tập sinh Tiểu Vương kia đi vòng vòng, hiệu suất làm việc so với bình thường cao hơn gấp mấy lần, Ứng Nhan nếu ở đây chắc sẽ mừng hết biết.

Đại tỷ An An vẫn thật trượng nghĩa như thế, ngồi ăn trưa nghe tôi xì xào một hồi, lập tức tổng bạn trai mình về nhà chồng chỉ bằng một cú điện thoại, tôi bắt đầu cuộc sống tá túc An An.

Buổi tối đầu tiên, An An với bạn trai mình ra ngoài chọn sofa cho nhà mới, tôi nằm trên giường nhịn không được lại nhớ tới anh những mười lần, trong đó có tới năm lần bắt giắc lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi, đương nhiên cuối cùng tôi vẫn nhịn được, mặt khác, điện thoại di động của tôi khóa cả một ngày.

Buổi tối thứ hai, An An bồi tôi tâm tình, tôi thành công giảm đi số lần nhớ nhung anh, chỉ nhớ năm lần, cũng không lồi đi động ra, vẫn tắt máy cả một ngày như trước.

Ngày thứ ba, bạn trai An An giữa rít lấy cô ấy, lôi cô ấy đi xem phim. Tôi nhớ anh năm lần, không động vào di động, vẫn tắt máy cả một ngày.

Ngày cuối tuần đầu tiên, tôi cùng An An đi dạo phố, cùng cô ấy xem áo cưới, sau đó nói gót cô ấy đi ăn thịt nướng, nhớ tới anh hai lần, buổi sáng mơ hồ tỉnh thì tắt máy, đêm ngủ lại bật lên.

Một tuần này, Trình Gia Gia gọi điện cho tôi, đi tìm An An, thậm chí còn tới chỗ An An, An An khuyên tôi, Lục Tử cũng nói đỡ với tôi, Trình Gia Gia lần này đúng là giận lòi đình, hung hăng giáo huấn Tiểu Thanh một trận, Lục Tử còn cảm thán nói, không ngờ anh có thể hung dữ với Tiểu Thanh đến thế, Tiểu Thanh bị anh mắng tới khóc văng lên chạy đi.

Tôi không nói, không có nghĩa tâm tôi không động, không phải vì lòng tôi cứng rắn, tôi không muốn quay đầu, vì tôi với anh hiện giờ không chỉ đơn giản như thế. Trình Gia Gia vì tôi mà nghiêm khắc dạy dỗ Gia Thanh, nhưng mà mắng một lần, thì còn có lần sau, còn mắng sao, cô ta cuối cùng cũng vẫn là em gái anh, đây là quan hệ huyết thống không cắt đứt được, tình yêu và tình thân cùng đấu đá nhau, dù tình yêu có thắng, thì sao đó cũng bại dưới tình thân. Huống hồ hiện tại tín nhiệm giữa tôi và anh cũng không còn.

Một tuần sau, Ứng Nhan đi tập huấn về, bắt đầu an bài tiệc rượu cuối năm. Công ty chúng tôi tới cuối năm sẽ làm hai bữa tiệc lớn, một lần là tiệc rượu tạ lễ với khách hàng, tham gia tiệc rượu toàn bộ đều là khách hàng của công ty, loại tiệc này đúng là làm người ta mệt chết, an bài chỗ làm tiệc, tiết mục giúp vui cho bữa tiệc, đến chất lượng đồ ăn trong bữa tiệc, nhân viên bồi rượu, không thể để xảy ra sơ sót nào, phải làm cho cả khách và chủ đều vui vẻ, mỗi lần tổ chức loại tiệc rượu này, lãnh đạo các phòng ban đều như lâm vào đại dịch, toàn lực ứng phó. Một lần khác thì là đãi nhân viên trong nội bộ công ty, nghe nói là vì để tăng thêm tính đoàn tụ, loại tiệc rượu này được gọi là ăn cơm tất niên, tiệc này tương đối nhẹ nhàng, đồng nghiệp lúc đó tận tình nâng cốc chúc mừng nhau, làm loại tiệc này chỉ cần cung cấp đồ ăn đồ uống ngon là ổn.

Lúc này đây chúng tôi đang chuẩn bị cái tiệc đãi khách hàng kia, bốn ngày tiếp theo, đến lượt tôi bị Ứng Nhan sai phái đi vòng vòng, dù tôi có giống như Tiểu Cường thì cũng mệt muốn gục luôn, mỗi ngày vừa mở mắt là hốt hoảng chạy như sợ muộn, vội vàng tới công ty xong thì một khắc cũng không ngừng chạy, mãi cho đến chín giờ tăng ca xong mới lết thân về lại chỗ An An, ngay cả sức tắm rửa cũng trôi đi sạch bách.

Như thế cũng tốt lắm, càng vội càng tốt, mỗi ngày đều có thể máy móc bận rộn, rồi mệt mỏi, có thể chẳng muốn làm gì, vừa lên giường đã vùi đầu ngủ, cuộc sống đơn giản thế này khiến tôi rất hài lòng. Cảm ơn Ứng Nhan, nhờ hần yêu cầu nghiêm khắc mà tôi mới nhận thấy điểm tốt của công việc.

Tôi nhìn trên danh sách tham gia tiệc rượu thì thấy có tên mình, tôi nào giờ có tham gia loại tiệc này đâu, đây đều là chuyện của lãnh đạo và phòng nghiệp vụ, phòng nội vụ, nhưng trong công ty không biết từ đâu tuyên ra tin tôi uống rất cứng, tôi nghe Tiểu Lý nói, là Thọ Phương Phương dốc hết sức đề nghị tôi với Hồ tổng, để cho mấy cô gái trẻ biết uống bọn tôi lên bàn tiệc làm xôm tụ không khí.

Tuy rằng tôi biết, mấy ông già trên bàn rượu rất thích mấy thể loại này, mấy cô gái trẻ xinh đẹp cùng uống rượu có thể khiến bọn họ vui hết sẩy, nhưng trong lòng tôi vẫn ân cần thăm hỏi chín đời tổ tông Thọ Phương Phương, xôm tụ cái đầu cô á, mấy cô gái trẻ mà lên bàn rượu, chính là đi nịnh hót mấy ông già đó còn gì, cũng là để bọn họ chòng ghẹo.

Ý tứ cô ta tôi còn không biết rõ sao, chẳng phải là muốn tôi xấu mặt sao, mợ nó, con nhỏ này đúng là xấu tính, Ứng Nhan không thích thì sao chứ, mợ nó sao lại đổ lên đầu tôi, giận chó đánh mèo đẹp mặt lắm đấy à.

Tiểu Lý đồng tình nói cho tôi biết, lần này Hồ tổng đã quyết định, thì đến Ứng Nhan cũng không giúp được tôi, tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể khi lên sàn thì linh hoạt một chút, nhìn tình thế mà tùy cơ ứng biến.

Sau bốn ngày khẩn trương chuẩn bị, tiệc rượu tạ lễ cuối năm của công ty tôi cũng bắt đầu rồi. Hôm nay tôi với Ứng kinh phải đi kiểm rượu với khách sạn, kiểm tra khâu chuẩn bị tiệc thật chu toàn, đừng nhìn Ứng Nhan bình thường keo kiệt hà khắc, người trong công ty đi về quên tắt đèn cũng bị hần lòi ra nói, thế mà thời khắc mấu chốt hần sắp xếp vô cùng thỏa đáng, tiệc rượu bất luận là nơi tổ chức, đến tiết mục giúp vui, hần đều rộng lượng, gắng đạt đến hiệu quả tốt nhất.

Tầm năm giờ, khách bắt đầu lục tục đến, tôi cùng Ứng Nhan đứng ở cửa hội trường tiếp khách, nhìn sảnh đèn đuốc sáng trưng hoa lệ, cùng một đồng khách hàng khí độ khinh người, không hiểu sao trong lòng tôi có chút khẩn trương.

Lần thứ hai tôi từ nhà vệ sinh trở lại hội trường, thì Ứng Nhan quay đầu nhìn nhìn tôi, bỗng dưng nhẹ nhàng nói một câu: “Để cửa đây được rồi, đi theo tôi.”

Chương 52

Tiệc rượu bắt đầu rồi, tôi đi theo Ứng Nhan vào hội trường, tiệc rượu lần này quả thật rất lớn, hội trường nhón nha nhón nháo, đèn không ngừng thay đổi, nhạc không ngừng bên tai. Những năm trước tiệc rượu nghe nói chỉ mời khách hàng lớn với khách hàng bản địa, nhưng nghiệp vụ của công ty năm nay đúng là mở rộng không ít, thị trường tài chính bên ngoài ảm đạm nhưng bên trong công ty tôi lại siêu quần xuất chúng không bị quật ngã. Cho nên Hồ Thanh Thanh rất cao hứng, tiệc rượu lần này tổ chức thật long trọng, chẳng những mời khách hàng qua lại thường xuyên, mà còn mời cả khách hàng ít thường xuyên và khách hàng mới tiềm năng nữa.

Dù rằng trước kia cũng có theo Ứng Nhan và An An đi dự tiệc rượu, nhưng mấy cái đó chỉ là tiệc chiêu đãi bình thường thôi, lấy thân phận một con bé xuất thân bình dân như tôi, trước đây làm sao mà được dự trận lớn thế này chứ, nhất thời lòng tôi có phần bất an. Tôi nhìn nhìn chung quanh, rất nhiều xiêm áo đã tọa xuống các bàn, mỗi bàn đều đã có người của công ty chúng tôi, trai của phòng nghiệp vụ thì không cần phải nói, uống tới hào khí ngút trời, một ly rồi lại một ly, mấy mỹ nữ bên bàn rượu phía kia cũng thướt tha mềm mại, hào phóng tự nhiên, người uống ta tiếp với khách hàng, khí khái không thua đáng mảy râu, chẳng hề kém cỏi.

Sếp trẻ của bọn họ, quản lý phòng nghiệp vụ Thọ Phương Phương hôm nay giáng trần xinh đẹp tuyệt vời, cô ngồi dưới ánh đèn thủy tinh cười diễm nhiên, toàn thân hình như còn phát sáng, sáng đến mức khiến mắt người ta bất giác dõi theo nhất cử nhất động của cô, chức quản lý phòng nghiệp vụ dĩ nhiên không phải hư danh, cô quả thật rất phù hợp với không khí này, cử chỉ chừng mực, tiến lùi hợp lý, như cá gặp nước, vững vàng nắm trong tay nhân viên công ty lẫn khách hàng bên ngoài.

Nhìn tôi cùng Ứng Nhan như hình với bóng, Thọ Phương Phương phía kia một bên duy trì nụ cười xinh đẹp, một bên liếc lẹ sang tôi một cái sắc lẹm như dao. Lạnh quá nha, tôi run lên, dời tầm mắt đi, đi gấp vài bước, đuổi kịp Ứng Nhan, đại tỷ à, xin lỗi nhé, mượn người trong lòng của cô một lát, tuy rằng tôi rất sợ cô hiểu lầm, nhưng mà trường hợp này, ngoài theo sát Ứng Nhan, tôi thật tình chẳng biết nên phải làm gì.

Mắt nhìn thấy cái đồng nghiệp đều uống rượu trò chuyện tự nhiên tiêu sái, lòng tôi càng thêm khẩn trương, trong bụng dâng trào nỗi niềm xấu hổ, nhìn thế nào cũng thấy mình không đủ hào phóng, tôi thật cẩn thận theo sát Ứng Nhan, một khắc cũng không rời, trộm học tập bộ dạng tự nhiên như đất của hắn, chỉ sợ sơ sót làm trò cười cho bàn dân thiên hạ.

Ứng Nhan liếc tìm chỗ ngồi, mang tôi đi tới một bàn rượu cạnh cửa hông, chúng tôi tới chậm, trên bàn này đã có một chàng trai phòng nghiệp vụ tự mình chống đỡ, nhưng xem chừng trữ lượng của anh ta cũng không tốt lắm, vừa thấy tôi với Ứng Nhan thì như trút được gánh nặng, lập tức đứng dậy nhường chỗ cho chúng tôi ngồi.

Ứng Nhan sau khi bảo tôi ngồi bên cạnh hắn, thì bắt đầu chào hỏi khách hàng trên bàn ăn. Mấy khách hàng này một người tôi cũng chả biết, chỉ biết nhìn Ứng Nhan nói chuyện cười đùa với họ, nâng chén cùng nhau, nhưng lại chẳng nói xen vào câu nào, cảm thấy càng ngồi càng không được tự nhiên.

Tôi nhàm chán ngồi, trong lòng đang do dự không biết có nên đứng lên mời rượu hay không, chợt nghe một khách hàng đối diện nói đùa: “Này, một cô gái trẻ đẹp thế này sao không thấy cậu giới thiệu hả?”

Lúc này tôi đang ngẫm nghĩ phương pháp làm thế nào để không bị người khác chú ý, thì lại bị chỉ mặt điểm danh, trong lòng căng thẳng liền nhìn chỗ người khách hàng vừa nói, đó là một người trung niên mập mạp, không biết có phải là ông tổng công ty nào không, nhưng vừa rồi khi nghe Ứng Nhan mời rượu, tôi thấy hắn gọi ông là Vương tổng.

Trang phục quý báu trên người Vương tổng cũng chẳng che được cái bụng mập, mắt ông ta rất nhỏ, nhất là khi cười thì híp lại thành một đường chỉ, nhìn qua thấy sao mà đáng yêu ngây thơ chân thành (=.=), khiến tôi nhớ lại con mèo hay nằm sưởi nắng của nhà Tiểu Mỹ, lúc này ông ta đang cười híp mắt nhìn tôi và Ứng Nhan, vẻ mặt hòa nhã vô hại.

“A, đúng rồi đúng rồi, tôi quên giới thiệu, đây Tiểu Lý của công ty chúng tôi, cô Tiểu Lý không uống được nhiều.” Ứng Nhan tùy ý giới thiệu với Vương tổng, thuận tay bưng ly rượu của mình cụng với ly Vương tổng, nhẹ nhàng chuyển đề tài: “Vương tổng, chúng ta tiếp tục.”

Vương tổng bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau khi buông cái ly ra tôi còn thấy ông ta cười cười với tôi rất hòa nhã, rót thêm rượu vào ly, hướng về phía tôi nâng ly lên: “Tiểu Lý, rượu đỏ này dường như, mấy cô trẻ uống vô có lợi lắm, giúp làm đẹp.”

Vừa này không phải Ứng Nhan vừa nói từ lượng tôi không tốt sao, ông ta thế nào mà lại nâng chén với tôi, tôi ngần người, chưa nghĩ ra phải làm thế nào, Vương tổng đối diện vẫn giữ nguyên thế đưa ly ra với tôi, tôi xấu hổ, trong lòng quỳnh lên không nhớ tới phải hỏi ý Ứng Nhan, học người khác nâng ly rượu, cùng với Vương tổng, ực một cái uống cạn ly rượu đỏ.

Đôi mắt nhỏ của Vương tổng lại hí hí, quay đầu cười nói với Ứng Nhan: “Này, cậu nói không đúng rồi, nhìn bộ dạng uống rượu này của Tiểu Lý thì làm sao nói là không biết uống rượu được, tôi thấy bọn tôi không phải là đối thủ của cô ấy đâu.”

Lòng tôi thầm than hồngбет, vừa rồi uống vội lộ cả nội tình. Ứng Nhan quay đầu nhìn tôi, rót thêm vào trong ly tôi ít rượu, hần cúi thật là gần, nhỏ giọng hỏi tôi: “Ba ly rượu đỏ có uống nổi không?”

Tôi gật gật đầu, Ứng Nhan khi chuyển hướng về lại Vương tổng thì gương mặt đã tươi cười: “Tôi thật không nói xạo đâu, Tiểu Lý bình thường chưa uống rượu bao giờ, bắt quá khó có được ngày mọi người vui vẻ như hôm nay, Tiểu Lý cũng có thành ý, đáp lễ với Vương tổng một ly.”

Tôi chú ý thấy lượng rượu Ứng Nhan rót cho tôi quả thật rất ít, đại khái chỉ có một phần ba ly không tới, bàn này có chín người, như vậy kính rượu một vòng xong, tối đa cũng chỉ phải uống ba ly rượu đỏ, với tôi mà nói thì uống hai chai rượu đỏ cũng chẳng thành vấn đề, tôi lập tức có can đảm, bưng ly rượu kính Vương tổng, giọng nói cũng thanh thúy lên không ít: “Vương tổng, em kính anh.”

Mắt nhỏ của Vương tổng đảo một vòng quanh ly rượu của tôi, loại khách hàng quen với bàn tiệc như ông ta hẳn cũng hiểu ra tâm tư nhỏ nhỏ của Ứng Nhan, nhưng tôi dù gì cũng chỉ là một cô gái trẻ, cuối cùng ông ta cười cười, không nói gì mà ngửa cổ uống sạch ly.

Tôi không biết tác phong của mình có phải là không khéo hay không, trong lòng có phần không yên, kính rượu hết một vòng rồi thì chẳng nói một lời mà quay về chỗ, bọn Vương tổng bắt đầu nói đến cổ phiếu, Ứng Nhan thừa dịp bọn họ không để ý, quay đầu lại động viên tôi: “Không tồi, cứ vậy đi, để tôi nhắc nhở cô, cô cứ từng bước từng bước mà kính rượu, kính hết một vòng rồi thì chúng ta rời chỗ này sang trốn bên Hồ tổng.”

Có được sự cổ vũ của Ứng Nhan, lòng tin của tôi tăng thêm nhiều, nhìn biểu hiện của Ứng Nhan và đồng nghiệp kia, học bọn họ, từng bước từng bước tiến quân lại chỗ ngồi của mấy ông tổng, kính đến hai ly cuối cùng thì trông mắt tôi vô tình đảo qua đại sảnh, chén rượu trong tay tôi lập tức ngừng lại, nơi đó có một người tôi không muốn gặp nhất, Trình Gia Gia.

Trình Gia Gia một thân âu phục sẫm màu, ngồi bàn của Thọ Phương Phương, hiện giờ đang tựa lên ghế, vẻ mặt khó chịu nhìn tôi và Ứng Nhan. Thấy tôi nhìn từ bên này, mắt anh sáng rực, tựa hồ muốn đứng lên, lại bị một mỹ nữ bên cạnh kéo xuống, cô gái kia nhẹ nhàng cười rồi nói gì đó với anh, tôi nhìn thấy anh mặt kiên nhẫn ngồi lại lần nữa, cũng cầm lấy ly rượu cùng với cô ta, ngay sau đó người trên bàn cũng mời rượu anh, nhất thời anh uống liền mấy ly.

Trong lòng tôi giật lên thành thạch, tôi sớm nên nhớ đến, anh là khách hàng lớn của công ty tôi, bữa nay nhất định sẽ tham gia tiệc rượu nha. Chuyện vừa rồi anh đều thấy hết sao, hôm nay Ứng Nhan rất che chở tôi, bộ dạng bọn tôi cũng rất thân thiết, ngay cả Thọ Phương Phương cũng dạo một vòng sang đây, Trình Gia Gia trước kia luôn đặc biệt nhạy cảm chuyện Ứng Nhan tiếp cận tôi, hiện tại nhất định càng thêm sôi máu.

Nhưng mà tôi lập tức thầm mắng mình, Lý Nhị Nha, mày đúng là đáng phỉ nhổ, có cái gì mà sợ, chia tay cũng đã chia tay rồi, anh còn có thể thế nào, hơn nữa trường hợp ở trước công chúng thế này, anh vướng thân phận, hẳn cũng không dám có hành động quá đáng, tiệc rượu đến nơi đến chốn xong thì tôi đã trốn đi trước rồi.

Dù vậy, tôi vẫn bất giác liếc mắt nhìn sang bên đó, tôi không thể không thừa nhận, tên Trình Gia Gia thật có phong phạm ngọc thụ lâm phong, hơn mười ngày không gặp, anh dù hao gầy đi chẳng ít, nhưng phong thái vẫn mê người như trước, mấy cô gái ở bàn bên kia toàn bộ đều vây quanh anh, nhưng anh cũng chẳng

cực tuyệt ai, bắt luận ai kính rượu, anh cũng chỉ trầm mặc nuốt xuống một ly rồi lại một ly.

27. Chương 53 - 54

Chương 53

Tôi ở chỗ này hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, cánh tay bị ai đó kéo nhẹ, lòng tôi phút chốc tỉnh táo lại, bây giờ là lúc nào, nghĩ mấy chuyện vô dụng đó làm gì. Tôi như không có việc gì mà thu tâm mất lại, quay đầu, Ứng Nhan đang cau mày, bắt mắt trông mắt liếc tôi một cái: “Cô đục mắt ra cái gì hả, Ông tổng với Lý tổng bên kia còn chưa kính rượu kìa.”

Tôi ngó qua đối diện, Ông tổng này so với Vương tổng già bên kia còn muốn lớn tuổi hơn, đầu sói sọi, lóe ra hào quang thông minh, trên trán có mấy sợi tóc được ông ta tém ngang đầu, khi uống rượu động tác hơi mạnh, phiến tóc mảnh che đầu đó lập tức rớt xuống, sau đó ông ta sẽ vung đầu, khiến nó quay về chỗ cũ, không lâu sau rớt xuống nữa, lại vung đầu trả nó về, vòng qua vòng lại, thật khiến người ta thấy tổn sức thay cho ông, hận không thể lấy keo xịt tóc mà cố định nó lại một chỗ. Toàn bộ ông tổng của bàn này xem ra đều không lớn, tại một bàn toàn người già, Ứng Nhan đặc biệt có dáng ngọc thụ lâm phong, lần trước tôi phát hiện bộ dạng Ứng Nhan cũng rất thuận mắt, hóa ra như Ứng Nhan thế này cũng được coi là thanh niên tài tuấn nha, tôi tận lực xem nhẹ Trình Gia Gia, anh cũng ở trong hàng ngũ ông tổng cần phụ trách à.

Ông tổng có phần khó khăn, không dễ nói chuyện như Vương tổng, ông ta nhìn chăm chăm ly rượu của tôi, bắt đầu bác bỏ từ từ lý do thoái thác, gì mà thành ý, rồi cảm tình, ngay cả nhân phẩm cũng lôi lên, khôn, lão già này, còn thành ý với cảm tình quái gì, tôi với ông mà có cảm tình thì mới không ổn đó.

Đối với trường hợp thế này, tôi cầm ly rượu mà không biết phải làm sao, bất giác quay đầu lại nhìn về mặt của Ứng Nhan, Ứng Nhan đang ngồi đó nhíu mày, với loại tình huống này, hẳn cũng vô phương nói đỡ giùm người trong công ty trước khách hàng, hẳn ngó mặt tôi, đại khái là chưa thấy biểu hiện quá chén nào, nên bảo tôi châm thêm rượu: “Tiểu Lý, cô thêm vào đây chút nữa cho đẹp lòng Ông tổng đi.”

Tôi gập chỉ thị thì bắt đầu hành động, lập tức xách chai rượu sang, trước tiên rót vào ly mình trước, để Ứng Nhan biết là tôi có châm thêm, tôi không biết nên châm nhiều hay ít, vì thực sự cũng chẳng ảnh hưởng gì, tôi thật sự đổ đầy ly mình luôn, mọi người trên bàn đều nhìn tôi, theo ly rượu đầy của tôi, ánh mắt mọi người nhìn tôi không giống ban nãy nữa, tôi hồ nghi không biết phải mình rót nhiều quá rồi không, lại quay đầu nhìn Ứng Nhan, Ứng Nhan đang ngồi đó nhìn tôi với nét mặt kì dị.

Tôi không biết hẳn có ý tứ gì, trong lòng tôi còn đang suy đoán, thì Vương tổng vẫn luôn cười ý tứ đã lên tiếng khen trước: “Thấy rồi nhé, Tiểu Lý của các cậu không tồi nha, uống rượu thật sáng khoái.”

Những người ngồi cùng bàn khác cũng bắt đầu sôi nổi khen tôi, tôi đây mới yên lòng, biểu cảm kì dị của Ứng Nhan đại khái là thấy tôi cẩn thận quá, cứ tưởng là nhiều lắm chứ.

Tôi còn giúp Ứng Nhan, duỗi tay rót thêm rượu cho Ông tổng, còn chưa cầm ly rượu lên, thì một giọng nói quỵn rũ động lòng người đã truyền đến tai tôi: “Ha ha, ày da, bàn bên này của mọi người thật náo nhiệt ghê nha.”

Thọ Phương Phương! Cô ta lại tới nữa, đêm nay cô ta vòng qua đây mấy lần rồi, Ứng Nhan ơi Ứng Nhan, tiếp chiêu đi. Tôi cúi đầu, thăm bĩu môi, cũng không tiếp tục rót rượu nữa, nhưng mà một giọng nam sau Thọ Phương Phương lại khiến tôi hoảng sợ: “Lão Ông, hóa ra anh uống rượu với cô gái trẻ này à, khó trách chả thấy bóng anh đâu, tôi tìm anh cả tối rồi, đến đây, lần trước chúng ta chơi chưa tới bến, tối nay tiếp tục, không say không về.”

Trình Gia Gia! Tay tôi run lên, rượu đổ văng ra, thiếu chút nữa là rơi xuống tay Ông tổng, tôi không ngăn đầu, luống cuống lấy khăn mặt lau loạn xạ một hồi, tên này, sao bỗng nhiên cũng chạy tới đây vậy.

Ông tổng bắt đầu sôi sục nhiệt huyết hàn huyên với Trình Gia Gia, nhất thời không rảnh để tâm tới nhân vật nhỏ bé là tôi đây, hồn nhiên quên mất việc kính rượu đang diễn ra.

Tôi cúi đầu, nhìn ghế ngồi không chớp mắt, Thọ Phương Phương chen vào giữa tôi với Ứng Nhan, khom người xuống, thì thầm gì đó bên tai Ứng Nhan, tôi chỉ mơ hồ nghe thấy gì mà “Hồ tổng uống nhiều...” linh tinh, phỏng chừng là cô ta muốn tìm lý do, muốn Ứng Nhan qua ứng phó.

Ứng Nhan từ lúc cô ta lại đây thì luôn luôn cau mày, nhưng khi ánh mắt quét qua Trình Gia Gia thì lộ ra vẻ vui mừng, sau khi biết quan hệ của bọn họ từ lão Lục, lần đầu tiên tôi thấy bọn họ ở cùng một chỗ, có thể thấy được, tình cảm anh em của họ rất tốt, không giống với vẻ nhiệt tình nãy giờ, trên mặt bọn họ giờ là biểu cảm thả lỏng chỉ có khi ngồi với người trong nhà, nhưng mà lúc này hai người dù lâu không gặp cũng chẳng thể cùng ôn chuyện, chỉ vội vã vai nhau, vội vàng nói mấy câu: “Người anh em, chốc nữa tìm tôi nhà.” Sau đó lại vội đi.

Ứng Nhan nghe xong lời Thọ Phương Phương nói thì đứng lên nhìn nhìn lại phía Hồ Thanh Thanh, quay đầu phân phó tôi: “Vừa rồi cô để áo khoác tôi ở đâu, đi lấy xuống cho tôi đi.”

Ánh mắt của hắn nghiêm túc, dường như có sự tình phiền phức thì phải, làm tôi quỳnh cả lên, lúc đứng dậy hơi nhanh, không cẩn thận đá trúng chân bàn, tôi nhanh chóng khống chế được cơ thể đang ngã ra sau, nhưng đáng thương là hôm nay tiệc rượu đặc biệt nên tôi mang giày cao gót mà bình thường không động tới, trong lúc bối rối, cái chân không quen mang cao gót của tôi lao đảo, lại chẳng biết là vấp trúng chân ghế hay khăn trải bàn gì đó nữa, tôi giữ hết vững được rồi, thân mình nháng lên một cái, mắt trọng tâm ngã chúi sang bên.

Lòng tôi chợt lạnh, nguy rồi, sắp ngã sắp xuống rồi, thật đáng xấu mặt mà. Nhưng so với xấu mặt thì tôi sợ va trúng những người ngồi trên bàn rượu hơn.

Lúc đó Ứng Nhan vừa hay lại ở bên cạnh tôi, hắn vừa thấy tình trạng của tôi bên đây thì lập tức xoay người lại đỡ tôi, có lẽ tôi thủ thế ngã lại không kịp, nên nhào đầu vào Ứng Nhan, va mạnh vào ngực hắn, bị tôi đẩy bất ngờ ập tới, Ứng Nhan ngăn người, nhưng hắn vẫn phản ứng rất nhanh, nhanh chóng cầm lấy cánh tay tôi đỡ lại.

Việc này thu hút toàn bộ ánh mắt của người trên bàn, Trình Gia Gia đang khách sáo nhiệt tình nói chuyện với Ông tổng bên kia cũng im bật, trên bàn lặng thinh như chết.

Tôi chột vạt đứng dậy, ngượng ngùng giải thích với Ứng Nhan: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi bị vấp.”

Ứng Nhan vẫn giữ lấy cánh tay tôi, thân thiết cúi đầu: “Cô không sao chứ, cẩn thận một chút.”

Đại khái là vì bị động tác của tôi với Ứng Nhan kích thích, Thọ Phương Phương bên kia đứng ngồi không yên: “Tiểu Lý, có khỏe không, rảnh được thì mau lấy áo khoác đi, Hồ tổng chờ lâu đó.”

Tôi bắt đầu ý thức được khoảng cách giữa tôi với Ứng Nhan hơi gần, trên bàn thì đang có hai kẻ như hổ rình mồi, tôi không dám ngẩng đầu nhìn Trình Gia Gia, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Ứng Nhan ra, liên tục gạt đầu với Thọ Phương Phương: “Vâng vâng, tôi đi ngay.”

Đến khi tôi cầm áo khoác về bàn thì Thọ Phương Phương đã không thấy đâu, Ứng Nhan lén lấy từ túi áo ra hộp thuốc già rượu, thừa dịp mọi người không chú ý, bỏ vào túi quần của hắn, rồi hắn giao áo khoác cho tôi, đang muốn chạy lấy người thì chợt nhớ ra gì đó, quay đầu: “Tôi qua bên kia, xem chừng cũng lâu lắm, cô bên này tiếp khách đi, ngồi lâu thêm chút nữa, rồi có thể trốn qua phòng nghỉ phía bên kia, Trình tổng mới tới kia là anh em của tôi, cô có thể không cần quan tâm tới cậu ta, nhưng đừng gây chuyện với nó, tên này khó nhằn lắm, nếu nhị bị hắn nhắm rồi thì mười Lý Nhị Nha cô cũng phải gục, còn việc gì không biết thì có thể hỏi Tiểu Trương bên phòng nghiệp vụ.”

Chợt chợt Trình Gia Gia, mồ hôi tôi tuôn như thác, tôi trốn hắn còn không kịp ấy chứ. Ứng Nhan hình như lo lắng cho tôi phải ở lại một mình, nên lải nhải thêm mấy thứ nữa, tôi nhìn thấy xa xa Thọ Phương Phương lại đi qua bên này, liền nhanh chóng đẩy hắn: “Biết rồi, sắp à, đi nhanh đi.”

Ứng Nhan đi rồi, tuy rằng tôi ngoài miệng nói là không có việc gì, nhưng mà khi Trình Gia Gia như vô tình đi tới, ngồi xuống cạnh tôi, cũng là chỗ Ứng Nhan vừa bỏ đi thì tôi gấp muốn khóc ngắt, tôi nhớ lại lời Ứng Nhan nói, hắn không phải để tôi ngồi đây một chốc rồi chuyển sang phòng nghỉ sao, tôi nhìn nhìn Ông tổng phía trước vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ kính rượu, ông Ông này hồi nãy uống vài ly với Trình Gia Gia thì mặt mày đỏ hồng lên, giờ đang sôi nổi nói chuyện với người bên cạnh, cái phiến tóc rút lên rút

xuống kia vẫn không ngừng nhịp độ, căn bản là quên phéng mất đứa tôi phía bên này rồi. Tôi bắt đầu lên kế hoạch làm thế nào mới có thể bắt động thanh sắc rời khỏi đây.

Chương 54

Trình Gia Gia sau khi ngồi xuống cũng không tiếp tục nói chuyện rôm rả như về nhà chồng nữa, mà dịch ghế lại gần tôi, tôi với Ứng Nhan nhập tiệc muộn, chỗ ngồi này là kê vào thêm, vốn nằm ở phía bên cạnh kia, nhưng mà anh vừa đổi vị trí, thì ghế tôi và ghế anh liền dính sát lại cùng nhau, tôi lập tức cảm giác được áp lực tỏa ra từ người anh, tôi càng khấn trương, kéo ghế nhích nhích đi một chút, muốn kéo xa khoảng cách với anh, nhưng chỗ chúng tôi ngồi là góc tường sáng sủa, sau lưng bên cạnh đều là tường, căn bản chẳng có chỗ nào thừa để tôi nhích, hơn nữa đang ngồi bàn, động tác của tôi cũng không dám quá trớn.

Tôi quýnh lên, phút chốc ngẩng đầu trông Trình Gia Gia, anh đang bận tối mắt mà vẫn thông dong hai tay ôm ngực, thần nhiên dựa vào ghế. Anh tới liếc tôi cũng không thèm liếc một cái, cứ như tôi với anh thật chẳng có quan hệ gì, như thể vừa rồi chỉ là cử chỉ tùy tay của anh thôi, theo hiểu biết của tôi về anh, cái dạng này thể hiện rõ ràng là lòng anh đang cuồng phong vũ bão.

Chuông báo động trong đầu tôi reo toáng lên, nhất định là cái ôm vừa rồi với Ứng Nhan kích thích anh, tên này khi cố chấp thì thật dọa người, chia tay là tôi nói, anh căn bản không muốn, không nói rõ ràng thế này thì biết phải làm sao, tôi lập tức bất chấp nghĩa vụ mà lui lại, vọt đứng lên, nhỏ giọng nói với Tiểu Trương: “Tôi đi toilet cái, anh tiếp tục ở đây đi.”

Không đợi tôi trao trả nhiệm vụ xong, thì cái tay phải bên hướng Trình Gia Gia đã nóng lên, đây là, tôi hóa đá, Trình Gia Gia, anh đang nắm lấy tay tôi dưới bàn tiệc, quả nhiên, tên này khi nóng lên rồi thì cái gì cũng làm được.

Trình Gia Gia ngồi gần cạnh tôi, cầm tay ngay dưới bàn trên bàn không một ai thấy được hành động của anh, trên mặt bàn có người mời rượu anh, anh một bên dùng tay trái nắm tay tôi không nhúc nhích, một bên dùng tay phải nâng ly, thần thái tự nhiên uống một hơi cạn sạch.

Bên này chỉ thoáng động dậy một chút là sẽ lộ ngay, tôi đứng ngây đờ đó, đi không được, ngồi không xong, cử động thôi cũng chẳng dám. Quýnh quáng quá, tôi cắn chặt răng, móng tay thật dài hung hăng cào lấy lòng bàn tay anh, nén giọng nói: “Buông ra, Trình Gia Gia, anh muốn làm gì?”

Trình Gia Gia cứ tỉnh bơ như không hề nghe thấy, cúi thấp đầu, ngồi không hề biến sắc, để yên cho tôi cào anh, chỉ không chịu buông ra.

Ngay lúc máu chốt, Ông tổng chú ý tới tôi, ông ta cười híp mắt mở miệng: “Ày da, Tiểu Lý, đến đây, chúng ta uống rượu, vừa rồi còn một ly này, chúng ta còn chưa có uống xong đâu.”

Ông tổng bắt đầu châm rượu, lòng tôi càng thêm sốt ruột, lặng lẽ nhìn lại, trông Trình Gia Gia: “Anh có buông hay không, anh không hành xử bình thường như người khác được sao?”

“Người khác?” Trình Gia Gia cười lạnh, tay anh càng siết lại, bàn tay bị nắm của tôi nhói đau.

Ông tổng rót gần đầy rượu rồi, lại quay đầu nhìn qua bên này, anh vẫn cầm lấy tay tôi không buông, tôi tức chết đi được, nhưng không thể không hạ giọng: “Được, anh có bản lĩnh thì cầm luôn đi.”

Ngay lúc Ông tổng nâng ly, Trình Gia Gia rút cục buông tay tôi ra.

Lúc này tôi đã có kinh nghiệm, vừa uống xong thì tới ly cũng không kịp để xuống mà phóng đi như bay, thẳng hướng phòng nghỉ.

Tôi trong phòng nghỉ tìm một góc không ai chú ý mà ngồi xuống, tôi biết theo tính cách của Trình Gia Gia thì không có khả năng khinh địch mà buông tay như thế, tôi chỉ chuẩn bị thật tốt khi anh tìm được, nên đối mặt thì cũng phải đối mặt thôi, ở trong phòng nghỉ mà nói, vẫn tốt hơn là trên bàn rượu.

Trình Gia Gia cũng chưa xuất hiện ngay lập tức, sofa này ngồi thật thoải mái, mấy ngày nay bận bù đầu rồi mới này còn uống rượu, tôi sau khi trầm tĩnh lại thì bắt đầu buồn ngủ, tôi liếc nhìn chung quanh, chỗ này cũng khá là khuất, sofa rất lớn, lại quay lưng về phía cửa, dù một người cao to ngồi ở đây thì từ cửa nhìn vào cũng không thấy được, chỗ này đèn không sáng lóa mắt như ngoài sảnh, mà rất dịu, vô cùng thích hợp cho việc chợp mắt.

Ngày mai còn có một đồng việc đang chờ, tiệc rượu này đại khái còn phải chờ rất lâu nữa, bằng không cứ nghỉ ngơi trong này một lát, tôi rút người lại trong sofa, cẩn thận tìm một vị trí kín đáo mà thoải mái, khép mắt lại.

Trong ánh trăng mờ ảo, tôi cảm giác được có người đến gần, tôi lập tức mở mắt cảnh giác, như dự liệu, Trình Gia Gia hiện lên trước mặt tôi, anh không còn bộ dạng hùng hổ dọa người trên bàn rượu khi nãy, chỉ nhìn tôi vẻ bi thương.

Đại khái là không nghĩ tôi sẽ đột ngột mở mắt, Trình Gia Gia ngẩn người, đồng tử giãn ra, trầm mặc ngồi xuống sofa bên cạnh tôi.

Vừa nghỉ được một lát, tinh thần tôi tốt lên, đối mặt với Trình Gia Gia cũng không còn lửa giận ngút trời như ban nãy, nhìn Trình Gia Gia cau mày bên cạnh, tôi bình tĩnh mở miệng: “Có chuyện gì, anh nói thẳng đi.”

Trình Gia Gia xoay người lại phía tôi, lại muốn kéo lấy tay tôi, tôi phản ứng nhanh rút tay lại, vẫn bình tĩnh nhìn anh như trước: “Tôi đối đãi với Thôi Nam thế nào, anh cũng biết hết rồi, quần chặt lấy tôi cũng vô dụng, chỉ làm tôi chán thêm thôi.”

Tay anh dừng trong không trung, ngược lại cuộn thành nắm tay, nện mạnh xuống ghế salon, tạo thành vết lõm thật sâu trên sofa, ngồi cạnh tôi cúi thấp đầu không nói được một lời.

Tôi lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, mới nhắm mắt lại một lát mà đã nửa tiếng qua rồi, tôi hơi lo cho Tiểu Trương, không biết anh ta ứng phó một mình có nổi không đây.

“Anh cứ rảnh rồi đi, tôi vào trước.” Tôi đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Đừng đi, Nha Nha.” Trình Gia Gia ngẩng phắt đầu lên, tôi dừng bước cúi đầu, Trình Gia Gia ngồi trên ghế khổ sở nhìn tôi, “Nha Nha, vì cái gì mà nhất định phải chia tay, em hận anh gạt em, vậy thế này đi, em lên mạng gạt lại anh, anh đưa hết mã số cho em, em thích lừa thế nào thì lừa, muốn lừa tiền ai thì lừa người đó, chúng ta làm quen lại lần nữa, thế có được không?”

Cuối cùng thì thế này là thế nào, tôi nghiêm mặt một hồi: “Trình Gia Gia, anh nghĩ rằng tôi với anh vì cái này mới chia tay nhau? Vấn đề của chúng ta nhiều lắm, không phải là tôi trốn tránh sự thật, nhưng cô em gái của anh thì phải làm thế nào, chúng ta bên nhau rồi, thì chẳng phải ngày nào cũng đối mặt sao, anh để tôi sống chung với cô ta thế nào đây? Còn Thôi Nam nữa, tôi biết anh ta không tốt với tôi, nhưng tôi biết anh ta với anh cũng là chỗ bạn bè thân thiết, anh ở bên tôi rồi thì còn đối mặt thế nào với anh ta đây? Mấy thứ này anh có bao giờ nghĩ qua chưa?”

“Sao em biết anh không nghĩ tới chứ, khi anh bắt đầu rung động với em trên mạng, việc đó đã bày ra trước mắt anh rồi, anh biết chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng vì anh và em bên nhau, anh không muốn phải buông tay như vậy.” Trình Gia Gia nói một hơi cả đoạn dài, sau đó ngừng lại, yên lặng nhìn tôi. “Nha Nha, em tin cũng tốt mà không tin cũng tốt, anh chỉ nói, là anh tin mình sẽ giải quyết tốt việc này, em có bằng lòng ở lại bên anh không?”

Cứ cho là lần này anh nói rất chân thành đi, nhưng tôi vẫn lắc đầu: “Chúng ta quen nhau đâu phải một hai ngày, nếu thật có thể giải quyết tốt được, anh đã giải quyết trước từ sớm rồi, đâu có để chúng ta phải bước tới đường này, việc ấy, tự thân nó là bế tắc, anh có giải thích thế nào thì nó cũng chết ở đấy thôi.”

“Không đúng,” Trình Gia Gia quả quyết phủ định, “Nha Nha, em không thử thì làm sao biết nó là bế tắc, làm sao biết không giải quyết nó được. A Nam bên đó em không cần phải xen vào, anh đã giải thích rồi, hơn nữa nó phải về ngay thành phố A, em sau này không cần phải đối mặt với nó, Tiểu Thanh anh cũng mất rồi, nó không dám tới chọc em nữa đâu.”

Tôi lắc lắc đầu, anh thật là khờ, nói Gia Thanh có chọc tôi hay không làm gì, tôi giờ vừa nháng thấy Gia Thanh thì đã phiền tới đau đầu, tôi căn bản là không muốn gặp lại cô ta, phỏng chừng Gia Thanh đại tỷ cũng thế, nếu tôi còn cùng hoang tưởng với anh, thì với tôi hay với Gia Thanh đều là tra tấn.

Tôi nhìn Trình Gia Gia ngồi trên sofa đang tính mở miệng, thì cửa phòng nghỉ mở ra một chút, bóng Ứng Nhan hiện ra ngay cửa, hắt thò đầu vào quét quanh phòng một cái, tôi đứng chỗ khuất, hắt nhất thời không

phát hiện, tôi phỏng chừng là hắn đang tìm tôi, nên buông việc tư cao giọng tiếp đón: “Ồ đây, anh tìm tôi à?”

Ứng Nhan lúc này mới nhìn thấy tôi đứng cạnh sofa, nhíu mày: “Hồ tổng say, tôi giờ đưa cô ấy về, cô giờ sao, theo tôi đi hay là ở lại đây?”

Tôi vốn phiền cái tiệc này, hơn nữa Trình Gia Gia đang ở đây, càng thấy tù túng ngột ngạt, nghe Ứng Nhan nói xong thì cất bước ngay: “Tôi cùng đi với anh.”

“Nha Nha.” Khi tôi vòng qua chỗ Trình Gia Gia ngồi để ra ngoài thì Trình Gia Gia bỗng gọi tôi một tiếng, “Đừng đi, Nha Nha.”

Tôi dừng bước, Trình Gia Gia trên sofa đã cất cái vẻ ương ngạnh kia đi, cúi thấp đầu, không nhìn tôi.

Giọng Trình Gia Gia thật nhẹ, nhưng dường như Ứng Nhan cũng nghe thấy, hắn nhìn qua bên này vẻ kì quái. Lòng tôi căng thẳng, không tự chủ được mà bước qua Trình Gia Gia, ra ngoài.

Tôi tới cửa, Ứng Nhan lại bước đến, hắn nghi hoặc liếc nhìn chỗ sofa, tôi quay đầu lại theo Ứng Nhan, Trình Gia Gia vẫn cúi đầu, vẫn ngồi chỗ cũ không nhúc nhích.

Ứng Nhan bất ngờ nhìn thấy Trình Gia Gia, vui mừng đập Trình Gia Gia một cái: “Lão Tam, cậu cũng ở đây à?”

28. Chương 55 - 56

Chương 55

Trình Gia Gia đứng lên khỏi sofa, tiếp theo ngẩng mặt lên, khôi phục lại bộ dạng thản nhiên, so với vừa rồi thật đúng là hai người khác nhau, anh cũng đập lại Ứng Nhan một cái: “Không tởm nha, A Nhan, cậu làm tổng quản lý nội vụ thật là xứng.”

Ứng Nhan còn muốn nói gì nữa thì bên ngoài cửa phòng nghỉ đã truyền tới giọng của Thợ Phương Phương: “Này, anh có khỏe không, Hồ tổng bên kia nhịn hết nổi rồi.”

Ứng Nhan lắc đầu, vỗ vỗ vai Trình Gia Gia: “Người anh em, tôi đi trước cái, trận này bận quá, lâu rồi không tụ tập, cuối tuần tôi gọi Lục tử, chúng ta nhậu một bữa.”

Trình Gia Gia đang nghiêng người tựa vào sofa, nhìn Ứng Nhan mà nhếch nhếch khóe môi: “Đi đi, Tiểu Ứng tử, đi hầu hạ nữ vương nhà cậu đi.”

Ứng Nhan bắt đầu dưng râu tròng mắt, Trình Gia Gia vẫn không chút đứng đắn dựa vào sofa nhíu mày nhìn hắn, Thợ Phương Phương đi tới bên cạnh Ứng Nhan, cũng không tiếp tục hỏi Ứng Nhan, chỉ là cầm lấy áo khoác của hắn đưa hắn, Ứng Nhan bỏ tay với Trình Gia Gia, liếc mắt nhìn anh một cái, nhận lấy áo khoác xong thì quay đầu nói với tôi: “Đi thôi.”

Thợ Phương Phương bên cạnh ngắt ra: “Tiểu Lý cũng muốn đi? Này, Tiểu Trương ở bàn bên kia không ổn đâu, tôi để cậu ta đi rồi, giờ Tiểu Lý cũng đi thì bàn đó sẽ không có người tiếp.”

Ứng Nhan nhíu nhíu mày: “Tiểu Lý giờ vẫn chưa quen với mấy chuyện này, mình cô ấy có ổn không...”

Thợ Phương Phương khéo hiểu chuyện mà mở miệng: “Một bàn đãi khách của chúng ta mà không có ai tiếp thì kì cục lắm, tốt nhất là vậy đi, Tiểu Lý qua đó ngồi trước, tôi sang đó với cô ấy, giờ thời gian cũng không lâu nữa đâu, chừng nửa tiếng nữa là xong rồi, Tiểu Lý hắn cũng không có vấn đề gì, anh thấy thế nào?”

Ứng Nhan nhìn ra ngoài cửa, thấy bàn của chúng tôi ban nãy quả không còn Tiểu Trương thật, Ưông tổng với Vương tổng uống với nhau câu được câu chăng, thoạt nhìn có chút quái dị.

Thọ Phương Phương đứng một bên cười cười: “Này, tôi làm việc thì anh cứ yên tâm, sẽ chiều cổ tốt cấp dưới của anh mà, hơn nữa, ấn tượng của Ông tổng với Tiểu Lý tốt lắm, vừa rồi còn khen Tiểu Lý với tôi nữa kìa, hỏi tôi là Tiểu Lý đi đâu.”

Tôi âm thầm bĩu môi, biểu hiện của Thọ Phương Phương trước mặt Ứng Nhan thật dịu dàng phóng khoáng, sẵn sàng chu đáo, tôi khẳng định chỉ cần Ứng Nhan vừa đi thì cô ta sẽ mặc kệ sống chết của tôi ngay.

Tuy rằng Ứng Nhan vẫn rất chiều cổ tôi, nhưng mà trước việc công thì, hẳn chỉ nhú mi, nhanh chóng khoác áo, cũng chẳng ngần đầu lên mà nói với tôi: “Nha Nha, cô ra tiếp trước đi.”

Tôi đối với kết quả bi kịch này đã sớm chuẩn bị tâm lý, tên Ứng Nhan này chính là thế, dù có quan hệ gì đi chăng nữa, gặp phải việc công thì tất cả đều không màng, tôi chỉ có thể thầm than cho mình nghèo mà còn phải eo, bị Thọ Phương Phương này dè rồi.

Ứng Nhan phóng đi như sao sẹt rồi, Thọ Phương Phương đứng đó liếc tôi một cái, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tiểu Lý, còn chưa qua đó sao?”

Trình Gia Gia vẫn luôn mặt lạnh tựa vào ghế, bỗng nhiên đứng lên, đi ra ngoài trước, Thọ Phương Phương vừa nãy đặt toàn bộ chú ý lên người Ứng Nhan, lúc này mới chú ý thấy còn có một đại thần ở đây, nhanh chóng mỉm cười đẹp đẽ, đi theo thật nhanh: “Trình tổng...”

Tôi chậm rì rì ra khỏi phòng nghỉ, đi về phía bàn của mình, Ông tổng đứng là sức trâu, hờ hết ăn uống cả buổi tối, vẫn chưa thấy đổi sắc chút nào, mà ông ta còn hưng phấn lên thì phải, giọng nói cao hơn rất nhiều, từ phía xa đã nghe thấy tiếng cười ha ha của ông ta.

Tôi lén lút về lại chỗ ngồi của mình, hy vọng có thể an tọa mà không bị ai chú ý, nhưng mà vừa đến cạnh bàn thì Ông tổng đã thấy được tôi, ổng vung đầu, đưa phiến tóc hào khí vạn dặm kia về vị trí cũ, cười hà hà: “Ha ha, Tiểu Lý, cuối cùng cô cũng trở lại, cô đi rồi uống rượu cũng không còn sức nữa, đến đây, chúng ta tiếp tục uống.”

Tôi nước mắt ròng ròng, Ông tổng, ông cũng coi trọng tôi quá ha, tôi chỉ là con chim sẻ nhỏ trong công ty thôi mà.

Bọn người Ông tổng đang uống nhạt nhẽo, vừa thấy tôi nhập cuộc đầy sức sống, lại còn là một cô gái trẻ, cả đám cao hứng ngay, tôi phải uống những mấy ly rượu đỏ, mà còn là rót đầy nhóc, tôi không biết châm trên bàn rượu đến mực nào mới khéo, nên bọn họ cứ để cho tôi rót đầy, tôi sẽ thành thành thật thật thêm đầy. Lần này uống hết mấy ly rượu đỏ, dù tửu lượng tôi có khá đi chăng nữa, cũng gánh không nổi, chỉ là tôi uống rượu chẳng có biểu hiện như uống rượu, mà càng uống mặt càng trắng, ánh mắt cũng chẳng thay đổi gì nhiều.

Bọn người Ông tổng càng lúc càng ngạc nhiên, liên tục khen tôi tửu lượng cao, ngay cả mấy ông tổng chả mấy sôi nổi ở bàn bên cũng bắt đầu hào hứng kè, cả đám đến chuốc rượu tôi.

Lòng tôi thầm kêu khổ, vừa nãy uống rượu quá mau, đầu tôi đã bắt đầu choáng rồi, tôi chẳng biết ứng phó với cục diện này thế nào, chỉ hi vọng Thọ Phương Phương có thể thực hiện lời hứa của mình. Tôi ngẩng đầu tìm bóng dáng Thọ Phương Phương, chỉ thấy Thọ Phương Phương ngồi vững vàng tại bàn khác, không có chút nào gọi là sang đây cứu nguy.

Tôi rõ ràng rồi, tối nay, Thọ Phương Phương chính là có ý khiến tôi xấu mặt, Ông tổng đối diện đang rót tiếp cho tôi, tôi nhìn bóng lưng vững vàng của Thọ Phương Phương, máu xông lên não, đệt, đồ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, không cứu thì không cứu, hôm nay bà đây liều mạng, dù sao cũng sẽ xong mau thôi, chỉ là, hôm nay tôi sẽ phải say quắc cần câu trong này.

Ông tổng quả nhiên lại nâng ly với tôi, tôi cũng chịu phận bất hạnh với lấy ly, đang định cầm ly lên, thì trên vai tôi sụm xuống, sau đầu truyền tới một giọng hơi trách cứ: “Nha Nha, em lại thể hiện à.”

Cái giọng này, tôi giật thon thót, chẳng phải là Trình Gia Gia ban nãy đàm phán thất bại với tôi sao, giờ từ rồi lại hồi mã thương á?

Tôi theo bản năng muốn vung bàn tay của Trình Gia Gia ra, lại nghe thấy anh ghé vào tai tôi nói một câu thật nhẹ: “Đừng nhúc nhích, em nếu không muốn uống nữa thì phải nghe lời anh.”

Ông tổng cũng bị động tác táo bạo của Trình Gia Gia làm kinh ngạc, nghi hoặc khó hiểu nhìn Trình Gia Gia: “Trình tổng, cậu...”

“Bạn gái tôi.” Trình Gia Gia giải thích ngắn gọn với Ông tổng, sau đó rất tự nhiên mà kéo tôi về ôm, như vô tình mà tiếp lấy ly rượu trên bàn, cụng ly với Ông tổng, tùy ý nhìn tôi: “Cô bé này thành thật quá, cứ thế mà uống, tửu lượng lại không cao, thế mà còn uống liên tiếp nữa chứ, tôi thấy uống nhiều quá rồi, Ông tổng, ông chiếu cố cô ấy một chút.”

Ở nơi công cộng, Trình Gia Gia cũng không có động tác gì quá thân mật, uống xong ly rượu rồi thì lại buông tôi ra, ngồi xuống chỗ bên cạnh tôi, bắt đầu cùng bàn chuyện cổ phiếu và bất động sản với Ông tổng, anh là người tiếp quản những hạng mục của Tân Giang, đối với kinh doanh hiển nhiên có một phong cách chuyên nghiệp, bọn người Ông tổng rất nhanh bị anh thu hút, cũng hứng trí bừa bừa nói chuyện bất động sản mình mua.

Nguy cơ của tôi được giải trừ, lòng tôi phức tạp ngồi cạnh Trình Gia Gia nghe anh nói chuyện rôm rả.

Bọn họ đang bàn sôi nổi thì Thọ Phương Phương tới, con mụ này, trong lòng tôi thầm phỉ báng, vừa nãy tôi gặp khó khăn thì không thấy mụ đến cứu đâu, hiện giờ tôi ổn rồi, lại đứng lúc mụ tới đây, đáng đập, khổ thân tôi bị Ứng Nhan giao cho mụ.

Thọ Phương Phương vừa mới đến đã thân thiết chen lại cạnh tôi, lôi kéo tôi hỏi han về quan tâm: “Tiểu Lý, sao rồi, mấy khách hàng lớn bên kia giữ tôi chặt quá nên đến chậm, cô không sao chứ?”

Cái chuyện thế này mà cũng làm cho sưng sỏ được, tôi hỏi thăm bad đờ tổ tông nhà cô ta không biết bao nhiêu lần trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn lãnh đạm: “Tạm được, quản lý Thọ, cô đi mau đi, không cần phải lo bên này, bên này tôi lo được rồi.” Tuy rằng tôi không dám công kích Thọ Phương Phương ngoài sáng, nhưng tôi cũng không muốn cô ta thực hiện được tính toán của mình.

Con mụ Thọ Phương Phương này kinh nghiệm đầy mình, làm sao để chút thủ đoạn của tôi vào mắt được, cô ta làm như không nghe thấy lời tôi, đặt mông xuống chỗ trống ban nãy Tiểu Trương đã ngồi, liếc mắt qua bên cạnh tôi một cái, cười tự nhiên với Trình Gia Gia: “Ày da, Trình tổng, anh cũng chạy sang bên này sao?”

Trình Gia Gia đang nghe đàm đạo cổ phiếu với Ông tổng, anh nghe rất chuyên chú, căn bản là không chú ý tới Thọ Phương Phương, ngay cả quay đầu cũng không.

Anh Trình Gia Gia này, giả bộ giỏi thiệt, anh thật quá nhạy bén, mắt sắc tai tinh, khi nãy Thọ Phương Phương vừa nói, thì cũng vừa lúc Ông tổng ngừng lại lấy hơi, cả một bàn có mình Thọ Phương Phương nói chuyện, làm sao anh không nghe thấy Thọ Phương Phương nói được.

Chương 56

Thọ Phương Phương bị Trình Gia Gia lơ đẹp, khuôn mặt cười xinh đẹp như hoa kia cứng đờ, bất quá Thọ kinh vẫn là Thọ kinh, rất nhanh cô ta đã chỉnh lại diễn cảm, thần thái tự nhiên mà quay đầu lại, đáp lại lời của tôi ban nãy: “Không sao đâu, Tiểu Lý, nhiệm vụ tôi bên cơ bản là xong rồi, không cần tiếp nữa, giờ cô cứ yên tâm, bàn này giao cho tôi là được.”

Thính lực của Trình Gia Gia lúc này lại trở nên cực kì linh mẫn, rõ ràng mấy câu đó Thọ Phương Phương nói nhỏ vô cùng, nhưng cái kẻ toàn tâm toàn ý nghe Ông tổng nói là anh lại chẳng biết sao mà nghe được, anh cười khi quay đầu lại, vô cùng kinh ngạc nhìn Thọ Phương Phương: “Ày dà, người đẹp quản lý tới bên đây rồi sao, khó trách nha, tôi đang tự hỏi không biết ai mà dám nói giao toàn bộ bàn này cho mình, hóa ra là quản lý Thọ, quản lý Thọ tửu lượng thật là cao, hoàn toàn xứng đáng hoàn toàn xứng đáng nha.”

“Đến đây, người đẹp quản lý, chúng ta cạn trước một ly.” Trình Gia Gia đứng lên, nghiêng nửa người, bắt đầu rót rượu vào ly của Thọ Phương Phương. Kỹ thuật châm rượu của anh cực kì thuần thực, ly rượu của Thọ Phương Phương càng lúc càng đầy.

Thọ Phương Phương vừa thấy không đúng, lập tức đổi lại nụ cười mê người, đưa tay ngăn chai rượu của Trình Gia Gia: “Ày da, sao tôi lại không biết xấu hổ mà để Trình tổng châm rượu thế này, tôi tự mình rót, tự tôi được rồi.”

“Người đẹp, phục vụ cô là vinh hạnh của tôi, cô cho tôi một cơ hội đi.” Trình Gia Gia ngẩng đầu nháy mắt một cái phóng điện Thọ Phương Phương, tay lại không hề nhúc nhích, vững vàng cầm chai tiếp tục rót rượu.

Nói thật, tôi rất phục Thọ Phương Phương, cô gái này tính tình rất mạnh mẽ, dưới điện áp cao thế của Trình Gia Gia, rất ít cô có thể không hề sợ hãi như cô ta, đại khái cô ta cũng là loại điên cuồng với công việc giống Ứng Nhan rồi. Tuy rằng Thọ Phương Phương muốn ngắt điện Trình Gia Gia, nhưng mà Trình Gia Gia dù sao cũng là khách hàng lớn quan trọng của công ty chúng tôi, cô ta dù có không muốn, bề ngoài cũng phải khách sáo phối hợp với anh.

Thọ Phương Phương là một người hiểu chuyện, nhìn tình thế này, Trình Gia Gia đúng thật chẳng sai gì cả, nên không dám can nữa, lộ ra vẻ thụ sủng nhược kinh* với sự ân cần vờ vịt của Trình Gia Gia.

[thụ sủng nhược kinh: vì được sủng mà sợ]

Trình Gia Gia rót rượu xong, cũng đổ đầy ly mình, nháy mắt mấy cái với Thọ Phương Phương, tiếp tục viên đạn bọc đường: “Người đẹp Thọ, đêm nay chúng ta còn chưa có uống với nhau đó, giờ làm một ly đi, vừa hay, tôi cũng là đầy ly này, cạn ly tới cùng thôi.”

Trình Gia Gia nói xong cũng đem ly rượu đưa cho Thọ Phương Phương, đến nước này, ngay cả con chim sẻ trên bàn rượu như tôi mà cũng nhìn ra, Thọ Phương Phương nếu không uống là không biết nể tình, Thọ Phương Phương kinh qua chiến trường, sao lại chẳng biết đạo lý này chứ, tôi nhìn thấy cô ta không chút do dự đứng lên, dù sao cũng phải uống, cô ta cứ bày ra bộ dáng sẵn khoải, ý dưới đầy mặt mà giờ ly rượu lên cùng với Trình Gia Gia, vẻ hào phóng mà nốc hết cả ly rượu đỏ.

Tôi từng tiếp không ít khách, nhưng chưa từng thấy qua một phụ nữ cạn ly lại có thể tao nhã xinh đẹp đến nhường này, dưới ánh đèn màu hoàng kim, gương mặt trang điểm tinh tế của Thọ Phương Phương ửng lên vì hơi rượu, làn nước gợn lên trong đáy mắt tỏa ra hoa đào, toàn thân đẹp đẽ đến lóa mắt, mỹ nhân say rượu quả nhiên là mê người, toàn bộ đàn ông trên bàn đều bị cô ấy thu hút.

“Quá dữ, quản lý Thọ, quả nhiên là tửu lượng cao.” Lời khen trầm trồ của Trình Gia Gia chấm dứt trường hợp cả bàn người lặng ngấm mỹ nhân, Trình Gia Gia cười tươi dựng ngón cái lên với Thọ Phương Phương tỏ vẻ tán thưởng, rồi quay đầu lại phía Ông tổng cười ha ha: “Anh à, hồi nãy chúng ta uống rượu cứ thấy chẳng có vị gì, hóa ra là thiếu mỹ nhân, uống rượu với người đẹp thật là khác nha, anh cũng đừng ngồi không, qua kính rượu với người đẹp quản lý đi này.”

Ông tổng đang bị mỹ mạo của Thọ Phương Phương hấp dẫn, lại thấy cô ta uống thật hào sảng, trong lòng đã rục rịch, chẳng qua thấy sự chú ý của Thọ Phương Phương hoàn toàn đặt trên người Trình Gia Gia nên mới không tiện ra tay, hiện tại bị Trình Gia Gia giật dây như vậy, không nói hai lời, bắt đầu rót rượu, vài người nữa trên bàn cũng bắt đầu sôi nổi hành động, cùng mỹ nhân uống rượu thật là cảnh đẹp ý vui, ai lại không muốn thân thiết uống rượu với mỹ nhân chứ.

Mặt trận này với tình huống ban nãy của tôi giống y như đúc, chẳng qua nữ diễn viên trên bàn đã đổi lại thành Thọ Phương Phương, Trình Gia Gia ngay đó thỉnh thoảng lại chen vào đôi lời, khiến mọi người tất cả đều hứng trí, nhất thời không khí trên bàn rượu nhiệt tình vô cùng. Dù Thọ Phương Phương có kính qua trăm trận, giữa một đám đàn ông mời rượu cũng chẳng tránh khỏi chật vật bại trận, liên tục uống hết ly này đến ly khác.

Thừa dịp mọi người hỗn chiến, Trình Gia Gia quay đầu, nháy mắt đặc ý với tôi, nhỏ giọng bảo: “Sao? Dám khi dễ Nha Nha của chúng ta, cho cô ta uống chết luôn.”

Mắt anh lơ đãng toát ra một tia giảo hoạt, trong suốt nhìn tôi, giống như trước kia hay đùa giỡn với tôi, lại còn có chút nghịch ngợm trẻ con, bên này nhỏ giọng nói cho cô ta uống chết luôn, bên kia lại mặt mày ngây thơ vô tội, tựa như cục diện hỗn loạn này chẳng hề can hệ gì tới anh. Tôi nhất thời hoảng hốt, những đoạn kí ức khi xưa ở cùng anh hiện về trong đầu, giống như chúng tôi vẫn còn như trước kia, chưa hề phát sinh bất cứ chuyện gì.

Tôi cúi thấp đầu, tránh đi tầm mắt anh, thành tâm thật ý mở miệng: “Lần này thực sự cảm ơn anh đã chần rượu giúp tôi.”

Trình Gia Gia nháy mắt đã im bật, không khí hòa hảo ban nãy giữa chúng tôi lập tức biến mất, tôi có chút không được tự nhiên, rõ ràng tôi rất thành tâm cảm ơn anh, sao lại biến thành cố ý khách sáo với anh vậy?

Thọ Phương Phương cuối cùng nhịn không được, vội vàng rời bàn tiệc đi toilet, tôi nhìn nhìn xung quanh, mấy bàn tiệc trong sảnh đã tan gần hết rồi, bàn chúng tôi ban nãy còn có chuốc rượu như thế, nên mới chưa tan. Sau khi Thọ Phương Phương rời đi, tất cả mọi người vẫn chờ, có lẽ Thọ Phương Phương uống tới sợ luôn rồi, lần này một đi không trở lại, mấy ông đàn ông trên bàn chờ một hồi mất hứng, nhìn xung quanh thấy cũng chẳng còn ai nên cũng sôi nổi đứng dậy cáo từ rồi đi.

Cuối cùng trên bàn chỉ sót lại Ông tổng với Trình Gia Gia, Ông tổng uống rất tốt, còn đòi Trình Gia Gia dẫn ông ta đi karaoke nữa. Tôi không khỏi ngó nghiêng ông Ông tổng này, đồng chí già này cũng mạnh thật đấy, giăng co suốt buổi tối thế này mà tinh thần vẫn mười chấm như trước, còn muốn đi ăn chơi đàng điểm thêm bên ngoài nữa chứ. Trình Gia Gia đã khôi phục lại vẻ mặt khách sáo ban nãy, nhìn không ra là anh có hứng thú hay không nữa, chỉ một mực từ chối, nhưng ông Ông tổng này thật quá nhiệt tình, nắm cánh tay Trình Gia Gia không cho đi, liên tục năn nỉ.

Trình Gia Gia mỉm cười từ chối cho ý kiến, ý tứ hàm súc nhìn về phía tôi, Ông tổng cũng xoay đầu lại theo tầm mắt anh, liếc mắt một cái đã thấy tôi đang ngồi ở bên, Ông tổng giật mình theo kiểu ‘thì ra là thế’, buông tay Trình Gia Gia ra: “Ừm, chăm bạn gái quan trọng hơn, chăm bạn gái quan trọng hơn.”

Tôi không nghĩ tới Trình Gia Gia sẽ viện tới tôi, bị Ông tổng nói như thế, tôi có hơi rối, đứng lên, rời bàn đi tìm các đồng nghiệp may mắn còn sót lại.

Uống hết cả đêm, công ty chúng tôi hầu như đã lừng lầy hy sinh toàn bộ, ngay cả Thọ Phương Phương từ toilet về cũng lảo đảo loạng choạng, Ứng Nhan còn chưa về, tôi đứng trong hàng ngũ đồng nghiệp say nghiêng ngả, chờ Ứng Nhan về, đến chín giờ, Ứng Nhan vẫn còn chưa đưa Hồ tổng về xong, tàn cuộc bên này còn chờ hẩn dọn đó nha.

Trình Gia Gia rất cục cựa cũng thu phục được đồng chí Ông tổng lực dồi dào, xưng em gọi anh tiễn ông ta ra cửa. Một mình tôi không có việc gì mà theo sát các đồng nghiệp, nhìn mắt mọi người đều lơ đãng, tôi cũng từ từ cảm thấy choáng váng hoa mắt, dù cho Trình Gia Gia có cứu viện đi chăng nữa, thì hôm nay tôi uống cũng không ít, hơn nữa lại uống rất vội, hiện tại rượu bắt đầu xông lên trên đầu.

Thọ Phương Phương quả nhiên là mạnh, sau khi đi toilet về, thay đổi hình tượng hào phóng chuyên nghiệp ban nãy, lại có thể trở nên càn phóng khoáng, chống tay lên hông bưng ly rượu, còn nín lấy tay một anh cấp dưới của mình, gào thét uống tiếp, lúc này khách hàng đã đi hết, chỉ còn lại quân mình, mọi người cũng không kiêng dè, cả đám quây tưng bừng, tôi cũng bị mọi người lôi đi tưới cho mấy ly.

Đầu của tôi càng choáng trầm trọng, tôi kỳ thật đã sắp say, nhưng so với bọn Thọ Phương Phương vẫn còn tốt hơn, lòng tôi vẫn còn chút tỉnh táo, tôi nỗ lực ngó chung quanh, Thọ Phương Phương càng tỏa ra tính nữ vương, trông chả khác gì đàn ông, gọi anh gọi em loạn tưng phèo cả lên, cô ấy cũng nhìn thấy tôi, buông hai chàng trai bên cạnh ra, lảo đảo đi về phía tôi, trên đường vấp phải cái ghế dựa, ngã oạch lên nền đất.

29. Chương 57 - 58

Chương 57

Thọ Phương Phương cong vẹo người chẳng đứng lên nổi, tôi bị cô ấy khiến cho giật mình, trong đầu tỉnh lại tí chút, nhanh chóng thừa dịp hỗn loạn, chạy tới phòng nghỉ ban nãy mà tránh ngọn sóng đầu gió.

Tôi ngồi xuống một cái sofa nhỏ trong góc tối, tiếng cười bên ngoài vang vọng vào, dường như Ứng Nhan đã về rồi, tôi nghe hẩn chỉ huy Tiểu Lí sắp xếp mọi việc đâu vào đấy, đại khái chỉ có hẩn với Tiểu Lí là tỉnh táo, Tiểu Lí thì thoảng còn hỏi hẩn, có cần mang về hay không. Giọng của bọn họ bắt đầu loãng đi, tôi biết cần phát huy tác dụng rồi, đầu tôi chóng tới ngất ngư, nhưng không khó chịu, chỉ thấy phòng nghỉ bây giờ sao tự nhiên oi bức quá.

Tôi nghe thấy Ứng Nhan hỏi: “Quản lý Thọ, Lý Nhị Nha đâu?”

Thọ Phương Phương hàm hồ, âm thanh đứt quãng: “Không biết...mới vừa...ở đây, cô ta...cô ta cũng có uống rượu...”

“Ừm, cực cho cô rồi.” Ứng Nhan dường như muốn làm Thọ Phương Phương an lòng, “Quản lý Thọ, tôi để Tiểu Lí đưa cô về trước, tôi ở lại đây xem còn phải thu xếp gì nữa không.”

Ngồi trong góc phòng nhỏ hẹp, nghe thấy giọng Thọ Phương Phương bên ngoài, lòng tôi bỗng nhiên ghen lại, trong phòng càng bức bối hơn.

Tôi rất cục là đã trêu vào ai, tại sao ai cũng khi dễ tôi, tôi học đại học khó khăn lắm mới tìm được bạn trai, hóa ra lại là đồ bỏ đi, con nhỏ Gia Thanh kia vung dao cướp người của tôi, tôi còn chưa nói gì, vậy mà ông trời trái lại còn hận tôi, còn ma xui quỷ khiến mà đưa Trình Gia Gia tới với tôi, khiến tôi giờ đây sứt đầu mẻ trán chẳng biết phải làm thế nào.

Còn nữa, tôi với Ứng Nhan cái gì cũng không có, cùng lắm chỉ là Ứng Nhan hư hư thật thật thích tôi, chiều cổ tôi hơn bình thường một chút. Nhưng tôi đối với Ứng Nhan rõ ràng là muốn trốn còn không kịp, vậy sao Thọ Phương Phương lại xem tôi như cái đinh trong mắt chứ, lúc nào cũng khiến tôi phải khó xử, cô ta cũng không nghĩ tới, sống chết làm mấy chuyện đó thì được người ta chú ý chắc.

Tôi nghĩ thế nào cũng tìm không ra lỗi của mình, xin lỗi à, sao một đồng người lại đi tôi xuống thế chứ, tôi càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng khó thở. Oan ức nhất là tôi bị Thọ Phương Phương ăn hiếp, tôi quyến rũ Ứng Nhan chắc, xúi hấn không để ý tới cô ta chắc, sao lại hận tôi đến thế cơ chứ.

Tôi hít một hơi thật sâu, buồn quá đi mất, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì hử, tôi sao phải trốn trong cái xó xỉnh tối thui này, tôi không có làm gì sai, sao tôi lại phải trốn hử.

Dường như còn tiếp cho tôi dừng khí, tôi loạng choạng đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài tìm Thọ Phương Phương cãi lộn. Không đợi tôi đứng lên khỏi sofa, thì cửa phòng nghỉ đã mở ra, Trình Gia Gia mang theo một thân gió lạnh đi vào, đỡ lấy tôi: “Nha Nha, anh biết em trốn ở đây mà, đi, chúng ta về nhà.”

Chúng ta về nhà? Tôi lại bị kích thích, đầu choáng váng xay xảm, làm sao nhớ tới anh vừa mới đối tốt với tôi, chỉ nhớ tới đủ loại đối gian của anh trước kia thôi.

“Cái gì chứ, anh nói về nhà sao, đó là nhà của tôi, chúng ta chia tay rồi anh có biết không?” Tôi nghe thấy giọng mình, trong lòng có hơi kì lạ, tôi rõ ràng chỉ nghĩ trong lòng, sao lại nói ra rồi, chẳng lẽ say thật sao?

Trình Gia Gia dừng lại, anh cau mày quay đầu: “Sao lại say thành thế này, anh ra ngoài chỉ có một chỗ, em trong đây lại uống thêm sao?”

Tôi lắc đầu, kiên quyết phủ nhận: “Không say, tôi chỉ nói hơi lớn tiếng chút thôi.”

Vừa phủ nhận xong tôi đã hối hận, sao tôi phải giải thích với anh, chúng tôi đã chia tay, chia tay rồi!

Tôi chưa bao giờ biết sức tôi lại lớn đến thế, tôi giật người ra khỏi Trình Gia Gia, lão đảo lùi lại mấy bước, quay đầu hét về phía anh: “Tôi còn cần anh quản sao, anh đi về lo cho em gái nhỏ Tiểu Thanh của anh đi!”

Một câu hét này khiến tôi thật thoải mái, nhìn thấy Trình Gia Gia bất đắc dĩ nhíu mày đứng đó, giận trong lòng tôi lập tức được trút đi, phòng nghỉ dường như cũng không còn u ám nữa.

Cửa đằng sau lại “kẹt” lên một tiếng, tôi tuy đang choáng váng đầu óc, nhưng tôi thấy mình còn chưa say đâu, tôi xiêu xiêu vẹo vẹo xoay người, hóa ra là Ứng Nhan, phía sau còn có hai người đi theo, Ứng Nhan vừa thấy bộ dạng của tôi, thì biểu hiện của hắn với Trình Gia Gia giống nhau như đúc, cũng là tới đỡ tôi, cũng là nói một câu không khác nhau cho lắm: “Sao lại say thành thế này rồi?”

Sao lại say thành thế này rồi à, tôi rõ ràng chưa hề say, bọn họ thế nào mà lại một mực bảo tôi say thế, tôi giận, cực kì tức giận, càng kiên quyết phủ nhận: “Tôi không có say!”

Hai người đàn ông đối diện phản ứng cực kì thống nhất, trăm miệng một lời: “Đúng, không say, em không có say.”

Cái này rõ ràng là lừa gạt, tôi say đến nhường này rồi mà, tôi càng tức giận, vung tay, chỉ vào Trình Gia Gia, miệng như bắt đầu có ý thức mà thao thao bất tuyệt: “Tôi biết, tôi quá thành thật, nên mới bị các người khi dễ. Anh, Trình Gia Gia, em gái anh là cái loại nào anh không biết sao, không phải là cướp bạn trai người khác à, làm cướp mà còn kiêu ngạo đến thế hử, anh không dạy nó cho đàng hoàng, lại còn đi giúp nó khi dễ người khác, hai anh em yêu thương nhau thì cứ việc, nhưng kẻ khác cũng là người vậy, gì mà khờ dại không hiểu chuyện chứ, khờ dại cũng có thể tùy tiện đi hại người sao? Tôi van anh, anh mang theo em gái anh cút đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Tôi nhìn Trình Gia Gia miệng vừa mở lại khép, tựa hồ muốn nói xin lỗi. Xin lỗi à? Có tác dụng cái rắm!

Thật con bà nó thống khoái nha, tôi ngừng nói xong, xoay người, không muốn tiếp tục để ý tới Trình Gia Gia, không ngờ dưới chân mềm nhũn, đảo một cái, thiếu chút nữa là ngã. Ứng Nhan cách tôi gần nhất nhanh chóng xoay người đỡ tôi, lỗ tai hần ngay trước mắt tôi, hồng hồng, đỏ rực, khiến người ta chỉ muốn nhéo một cái. Tôi nghĩ nghĩ, giơ tay nhéo, nhéo một cái cũng không sao chứ, trước kia hần khi dễ tôi nhiều như vậy, giờ tôi nhéo có một cái, cũng không tính là có lỗi với hần nhỉ?

Ngay sau đó, tôi phát hiện tay tôi thật sự đã động tới lỗ tai Ứng Nhan, ừm, sờ vào cũng đã lắm, tiện tay nhéo nhéo: “Còn anh nữa, Ứng Nhan, anh cũng chẳng phải phường tốt lành gì, tôi còn nhớ mồn một anh mỗi ngày đều ức hiếp tôi, bắt tôi làm cái việc trời đánh thánh vật đó, hại tôi xấu hổ muốn chết trong ngân hàng, còn khấu trừ tiền lương của tôi, có phải bắt nạt tôi sung sướng lắm không hả?”

Ứng Nhan bị tôi tập kích đột ngột không biết phải làm sao, thần sắc rất chi là kì quái. Tôi trong lòng nhớ tới Thọ Phương Phương lại càng thêm tức, lực trên tay tăng thêm xoắn lấy tai hần, còn xách xách đầu hần lên: “Còn nữa, đều là tại anh, Thọ kinh giờ hận tôi muốn chết, cứ như tôi là thiếp của anh ấy. Mà, Thọ kinh đâu?”

Tôi bắt đầu tìm kiếm Thọ Phương Phương khắp nơi, tôi nhớ vừa rồi cô ta theo sau Ứng Nhan, tôi nhìn nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên cô ta đang đứng đó, đang gắt gao tựa vào cửa không chịu đi cùng với Tiểu Lí, Tiểu Lí đang nắm chặt lấy cô ta. Ha ha, được được, tôi buông Ứng Nhan ra, gọi về phía Thọ Phương Phương: “Cô không phải thích Ứng Nhan sao, có bản lĩnh thì đi khiến hần thích cô đi, ganh với tôi làm gì, còn khó dễ tôi nữa, cô cứ thế thì tôi thực sự ra tay với Ứng Nhan cho cô xem.”

Tôi vừa thốt lên xong, thì ba người đang ông ở đây biến sắc, Trình Gia Gia khiếp sợ nhìn tôi, Tiểu Lí há to miệng, Ứng Nhan thì vẻ mặt xấu hổ, tôi lại lần nữa nhéo Ứng Nhan, trừng hần: “Anh chẳng lẽ không thích tôi sao?”

Tôi bực, Ứng Nhan sao lại lắc đầu, tôi dí sát mặt lại nhìn, mặt Ứng Nhan lại càng đỏ bừng, hần kéo tôi ra, nhỏ giọng nói: “Nha Nha, cô say rồi.”

Khốn, còn dám nói? Mặt Ứng Nhan ngay trước mắt tôi, rất lớn, đối diện mắt tôi là đôi môi hồng thắm của hần, tên này ngoại hình không tồi nha, tôi cảm thấy đầu mình càng lúc càng choáng, trước khi ngất, tôi còn làm một chuyện khiến về sau phải xấu hổ vô cùng, đó là, kéo mặt Ứng Nhan qua, hôn bẹp một cái lên miệng hần, sau đó bị ai đó kéo về phía sau, cả người cũng ngã ra sau theo luôn.

Chuyện sau đó tôi cũng không nhớ nổi nữa, chỉ nhớ Trình Gia Gia giận điên người, muốn lôi tôi về nhà, mà tôi lại níu chặt lấy cánh tay Ứng Nhan chết cũng không đi cùng anh, sau đó Ứng Nhan cùng Trình Gia Gia nói gì đó, hai người lớn tiếng cãi mấy câu, cuối cùng tôi nhớ mang máng Trình Gia Gia hỏi tôi một câu, rốt cuộc em có đi theo anh hay không.

Tôi nhớ mình nắm chặt lấy tay Ứng Nhan, nói, sắp ời, tôi không muốn đi với anh ta.

Ngày hôm say tôi tỉnh lại đã ở trong phòng mình, cơn say khiến đầu tôi muốn nứt cả ra, toàn thân trên dưới một chút sức cũng không có. Sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên tôi làm là gọi điện thoại cho Tiểu Lí, tôi nằm trong chăn lo lắng bấm số Tiểu Lí, nhằm xác định lại hành vi vi phạm ngày hôm qua.

Chương 58

Tiểu Lí vừa nghe là tôi, giọng nói trong điện thoại lập tức cao lên khoảng quãng tám, nói từ chuyện tôi giận dữ mắng mỏ Thọ Phương Phương đến cố chấp mà hôn Ứng Nhan, ngữ khí vui sướng khi người gặp họa này thật khiến kẻ khác giận sôi máu.

Nghe Tiểu Lí thêm mắm dặm muối xong, tôi mồ hôi ròng ròng rút về ổ chăn, say rượu thất đức say rượu thất đức mà, theo hình tượng cô gái trẻ luôn thuần khiết tốt đẹp của tôi trước mặt mọi người, sao có thể dừ dừ hùng hổ mắng chửi như bầy gấu được chứ, càng khốn khổ đó là, mắng người cũng chưa tới nỗi, tôi sao lại vô sỉ đến mức đi khinh bạc Ứng Nhan chứ, này này này, tôi còn mặt mũi đâu mà đi gặp Ứng Nhan với Thọ Phương Phương đây.

Tôi đà điều, lần đầu tiên muốn nghỉ làm vô cớ.

Giữa đông, tôi cuộn mình trong chăn ấm áp không muốn ra, nhìn thấy thời gian trên điện thoại trôi qua từng phút từng phút một, ngượng ngùng gọi điện thoại cho Ứng Nhan xin phép, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng viện một cái cớ nhắn tin xin phép Ứng Nhan.

Ứng Nhan từ trước đến nay không hồi đáp loại tin nhắn xin phép này, hần ngại bấm chữ tốn thời gian, vì thế tôi an tâm tiếp tục rúc đầu trong chăn làm đà điều.

Ứng Nhan quả nhiên không trả lời tin nhắn như dự liệu, cũng không chờ tôi yên ổn được một phút đồng hồ, di động tôi đã reo toáng lên, lần này hần thay đổi thói thường, trực tiếp gọi điện sang đây luôn.

Di động vui trong chăn phát ra tiếng chuông nặng nề, da đầu tôi run run nhìn màn hình di động không ngừng lóe lên hai chữ Ứng Nhan, cắn chặt răng, bấm nút nghe, kiểu nào cũng chết thôi, chết thì chết, chết sớm siêu thoát sớm.

“Nha Nha.” Ứng Nhan trong điện thoại hồ hồ như do dự một chút, lại tiếp tục mở miệng, giọng nói có vẻ rất ôn hòa, “Cô... cô không sao chứ? Có muốn đi bệnh viện không?”

“Không có gì không có gì, tôi không sao.” Tôi xấu hổ như phản xạ có điều kiện, vừa nghe thấy giọng của Ứng Nhan đã chối đây đây, lời ra khỏi miệng tôi mới sực nhớ là mình xin phép nghỉ với lý do bị bệnh, lại lập tức sửa: “À, tôi đau đầu, đau đầu lắm, nói chung là tại hôm qua uống nhiều quá, cũng không cần tới bệnh viện đâu, nghỉ ngơi là khỏe rồi.”

“Cô hôm qua đúng là uống nhiều quá...” Ứng Nhan thuận miệng nói một câu, nói được nửa chừng thì ngừng lại, sau đó trầm mặc thật lâu.

Loại trầm mặc khiến người khác xấu hổ này truyền từ Ứng Nhan, xuyên qua điện thoại tới tận chỗ tôi, miệng tôi há ra, nhất thời chẳng biết nói sao. Hần không phải đang nhớ chuyện hôm qua tôi cưỡng hôn hần đó chứ?

Tôi run lên, thật muốn vả cái mồm mình quá, uống chi mà nhiều thế không biết.

Cùng so kiên nhẫn với Ứng Nhan thì tôi tuyệt đối chưa đủ trình độ, bầu không khí này cực kì ngột ngạt bức tôi muốn ná thở. Trầm mặc chưa được bao lâu thì tôi đã bại trận, tôi vội giành lối về phía mình, trưng ra bộ dạng khúm núm thường ngày: “Vâng ạ, hôm qua tôi uống nhiều quá, nào giờ chưa từng say đến thế, giờ chẳng nhớ được gì, mỗi lần say tôi lại lên cơn điên, ngày hôm qua chắc là xấu hổ chết mất rồi.”

Ứng Nhan vẫn tiếp tục trầm mặc, khi tôi cho là hần sẽ không nói nữa thì đột nhiên hần lại lên tiếng: “Không có gì, cô không có làm gì hết, hồi tối tôi gọi Tiểu Lí đưa cô về nhà đấy.”

Hay quá, Ứng Nhan thật là phúc hậu mà. Tôi lau mồ hôi, thở phào, giải quyết được khúc mắc lớn nhất này khiến tôi hết sức vui mừng, quá cảm kích nên chân chó một phen: “Ày, buổi sáng chắc là nhiều việc ạ, tôi nghỉ ngơi nửa ngày thôi, chiều lại đi làm.”

Vừa nói xong, tôi lại tự đập mình, rõ ràng năm ngày nghỉ phép của năm nay tới một ngày tôi cũng chưa dùng tới, tôi cũng đã gửi tin nhắn xin phép nguyên ngày rồi. Ứng Nhan có gì đáng sợ chứ, sao vừa thấy hần là tôi lại chân chó tới nhường này?

Ngay lúc tôi khinh bỉ chính mình thì Ứng Nhan mở lòng từ bi thốt lời vàng ngọc: “Bên này cứ để Tiểu Lí làm là được, cô nghỉ ngơi cho khỏe đi, mai hăng đi làm.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, đang định cúp điện thoại, thì sếp lớn bên kia lại tuân lời vàng ngọc: “Nha Nha, cô, bạn trai trước của cô là Trình Gia Gia?”

Nói chung là vì không thường động tới mấy vấn đề nữ nhi phần hồng này, nên khi hỏi Ứng Nhan không có phong cách chân chó hay quyết đoán bình thường, giọng hơi cà lăm, nghe có phần mất tự nhiên. Tôi đã có thói quen bị vẻ đạo mạo của hắn uy hiếp, chợt nghe hắn nói chuyện như thế, nên cảm thấy cực kì khó chịu. Nhưng mà sếp lớn đặt câu hỏi, tôi phải thành thật trả lời: “Đúng thế, nhưng mà chúng tôi đã chia tay rồi.”

Ứng Nhan do dự một chút, chần chờ nói: “Kì thật, cái tên lão Tam này, có khi bao che khuyết điểm của em gái, nhưng nói chung cũng không tệ lắm.”

Ứng Nhan quả nhiên không thích hợp với công tác khuyên giải chuyện bà tám, một câu nhạt thếch như thế, hắn thốt ra khó khăn vô cùng, còn cứng ngắc, so với Tiểu Lí miệng đầy hoa sen thì đúng là một trời một vực, may mà hắn không tìm nhân viên nói chuyện, đỡ phí thời gian công tác tư tưởng.

Tôi lắc đầu, đột nhiên lóe lên ý nghĩ Ứng Nhan thích tôi nên mới khó xử như vậy. Tôi không biết đâu, không biết, không biết cái gì hết.

Tôi thở dài, lời Trình Gia Gia hôm qua, lời Ứng Nhan hôm nay thành công khiến cho tâm tình tôi trượt dốc, ngày hôm qua, tôi nhớ, hình như...

Tôi đang thất thần thì bị một câu của Ứng Nhan đánh thức: “Làm sao vậy? Cô không sao chứ?”

Bên kia đầu dây, Ứng Nhan cứ nhắc ngược ngạo an ủi tôi, giọng hắn có chút nhẹ nhàng: “Cô... cô đừng lo lắng, lão Tam đối tốt với cô lắm, bọn cô... bọn cô sẽ hòa thuận lại thôi.”

Tôi phục hồi lại tinh thần, nghiêm mặt nói vào di động: “Tôi không sao, chúng tôi chính thức chia tay rồi, không có khả năng bên nhau nữa, ngày hôm qua là tình cờ gặp được.”

Ngữ khí của tôi rất kiên quyết, Ứng Nhan phía bên kia hồ như thở dài ra, hiểu chuyện không nói thêm gì nữa, chỉ bảo tôi nghỉ ngơi cho tốt rồi cúp điện thoại.

Thế cũng tốt lắm rồi, thành công gác lại việc ác ngày hôm qua, mặc kệ hôm qua thế nào, ít nhất tôi cũng không lấy bộ dạng lừa mình dối người mà đối mặt với Ứng Nhan. Tôi thả lỏng tâm tình nằm lên giường, muốn ngủ lại cho thật ngon, nhưng cổ thể nào cũng không ngủ được, tôi trợn tròn mắt nằm trong chăn, hậu quả say rượu bắt đầu hiện lên, đầu tôi đau, người mỗi nhừ, ổ chăn đang nằm này cũng càng lúc càng lạnh.

Tôi rốt cục không nằm nổi nữa, lấy quần áo chuẩn bị xuống giường, mới xỏ có một cánh tay áo vào, tôi đã bị mùi trên đó hun đến té, ngày hôm qua tôi uống bao nhiêu rượu thế này, trên người, trên quần áo, tất cả đều là mùi rượu buồn nôn.

Tôi cố nén cái mùi buồn nôn đó mà mặc tạm, chạy đến trước tủ quần áo, muốn tìm một bộ đồ sạch, rồi tắm tấp một chập.

Giữa tủ quần áo, một cái nút kết khăn quàng đỏ xiêu vẹo treo ở đó, đây là nút kết mà tôi thất. Cái cà vạt này với mấy cái cà vạt khác của Trình Gia Gia nằm chung một chỗ, có vẻ cực kì không hợp, những cái cà vạt chỉnh tề đẹp đẽ tôn lên cái xấu xí của nút cà vạt kia.

Tôi thở dài, cái này cũng giống như tôi ở cùng với Trình Gia Gia, anh vốn không phải cùng một loại tầng lớp với tôi, giữa chúng tôi là cách biệt quá khổng lồ, từ bạn bè, đến thói quen, quan niệm cũng không hợp nhau, cố gắng bên nhau, cuối cùng chỉ khiến hai bên đau khổ.

Môn đăng hộ đối mới là đạo lý vững vàng, tôi nghĩ trước đây mình bị tình yêu làm cho váng não rồi. Tôi đưa tay, lấy cái cà vạt đó ra ngoài, chậm rãi cởi nút kết đấy, tiện tay đặt lên bàn cạnh tủ áo. Trong tủ áo giờ chỉ còn treo những cái cà vạt chỉnh tề thật sự, thiếu cái nổi bật này, loạt cà vạt nhìn có vẻ thuận mắt hơn hẳn.

Tôi lấy quần áo, vào nhà vệ sinh, tắm tấp thật thoải mái, nước nóng hầm hập, chảy trên người thật dễ chịu, lỗ chân lông đều nở cả ra, tôi dầm mình hết nửa giờ, tẩy hết đi mùi rượu, cũng tẩy hết đi phiền não trên người, có gì mà không được, tôi chỉ mới hai lăm thôi, thanh xuân còn chờ kia mà, có thể thoải mái tắm nước nóng, có thể diện đồ xinh, cuộc sống thật đẹp tươi, tôi sao lại phải tự làm khổ mình.

Trong tiếng nước ào ào, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, vừa mới nhận điện thoại của Ứng Nhan xong nên tôi để điện thoại trên giường, đứng lên vội vã đi tắm nên quên đem nó theo vào nhà tắm.

Di động reo không đúng lúc, tôi đang tắm hăng say, sao còn để ý mấy chuyện này, tôi cũng không phải nhân vật quan trọng gì, nên chắc không phải việc gì lớn, chờ tôi tắm xong cũng không muộn, di động vang lên rồi lại dứt, dứt rồi lại vang, được một lúc thì im bật.

30. Chương 59 - 60

Chương 59

Tôi tắm xong, từ nhà vệ sinh đi ra, lại bị Trình Gia Gia bắt ngờ ngồi trên sofa làm cho hoảng sợ, anh mới tới sao? Mới xử xong Ứng Nhan, giờ lại tới thêm một tên gia hỏa khó nhằn nữa, tôi nhớ lại bộ dạng giận điên cuồng của anh hôm qua, đầu đột nhiên đau vô cùng.

Tóc vừa tắm xong rất ướt, còn chưa kịp sấy khô, nước đang nhỏ long tong từ trên đầu, trước ngực và trên vai áo đều bị ướt một mảng, tôi xoay người vào nhà vệ sinh lấy khăn bông lớn ra lau tóc, trong lòng tự hỏi có nên đóng cửa lại luôn hay không.

“Nha Nha, khoan đi đã.” Giọng Trình Gia Gia sau lưng tôi truyền tới, thái độ lần này của anh không còn là nôn nóng như trước, chỉ còn là không nhanh không chậm.

Anh làm cho tôi kinh ngạc, một đêm nháo nhào như hôm qua, lấy tính cách trước giờ của Trình Gia Gia, hẳn là phải có sấm vang chớp giạt chứ. Tôi quay lại, chỉ thấy anh ngẩng đầu nhìn tôi, mắt phủ đầy tơ máu, cằm cũng xanh xanh, ánh mắt anh mệt mỏi nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

Thấy tôi quay đầu, Trình Gia Gia vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, ý bảo tôi đi qua: “Nha Nha, em đừng vội, lại đây, chúng ta nói chuyện.”

Tôi chần chờ, Trình Gia Gia thấy thế, còn cư nhiên nhếch nhếch môi, ra vẻ thoải mái: “Anh cũng không cưỡng hôn đâu, đã bảo sẽ nói chuyện đàng hoàng với em, em sợ cái gì? To gan thế mà cũng sợ? Đêm qua sao em không sợ chút nào hả? Măng anh đến thế còn gì.”

Anh đây là đang nói đùa? Tôi cảm thấy không bình thường, hơn nữa anh còn vạch áo cho người xem lưng, cố tình lấy chuyện mất mặt ngày hôm qua mà nói.

Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ, bất chấp thối mặt, hung hăng liếc anh một cái, miệng Trình Gia Gia càng giãn rộng, nhìn thấy bộ dạng quần bách của tôi, anh lại cười, cười một hồi, anh đột nhiên dừng lại, nhìn tôi thở một hơi dài: “Nha Nha, đã thật lâu rồi em chưa trừng anh như thế.”

Lời này nghe sao mà sầu não, cũng không đợi tôi bị thương, anh lại cười khi nói tiếp một câu: “Anh thấy em trợn trắng mắt mới nhìn được, đôi mắt nhỏ thế mà linh hoạt gớm, lờm chuyên nghiệp luôn, người bình thường không làm được thế đâu nha.”

Nghe được câu này, tôi vừa bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh liền suýt bị trượt, cái tên ấy, vô lại tới mức khiến người ta hận ghiên răng.

Trình Gia Gia ước chừng là nhìn thấy tôi nghiêng ngã, nhảy mấy bước lại gần: “Cẩn thận.”

Đều là tại anh gây ra, tôi nhịn không được thềm mắng anh một câu, tránh tay đỡ của anh ra: “Không có gì, trơn thôi.”

Tay đỡ của Trình Gia Gia trống không, lại thở thêm một hơi dài thượt: “Nha Nha, em phải thế này sao?”

Tôi lấy khăn mặt vắt trên giá, lau tóc ướt trên đầu, cố chấp không nhìn anh.

Trình Gia Gia cũng trầm mặc, chỉ dựa vào cửa, mím chặt môi, yên lặng cùng chiến tranh ngầm với tôi.

Sau một lúc lâu, anh chậm rì mở miệng, giống như vừa cắn phải lưỡi, nói mấy câu mà khó khăn vô cùng: “Hôm qua anh cãi với Ứng Nhan suốt một đêm, thiếu chút nữa là đánh nhau, nháo cả một trận, lời vừa rồi

em nói với nó anh đều nghe được, em thật đã quyết định rồi sao? Chúng ta, thật không có cách nào thử lại?”

Tóc của tôi rất dài, tắm xong rồi thành một nùi, tôi lấy lược chải thế nào cũng không được, càng chải càng rối, vừa dùng sức, da đầu đã bị kéo tới phát đau.

Một bàn tay to chìa ra, lấy lược ra từ trong tay tôi, Trình Gia Gia giống như mỗi lần tôi gội đầu xong, nhẹ nhàng giúp tôi chải tóc.

Tôi không được tự nhiên xoay xoay đầu, lại bị anh ấn chặt xuống: “Đừng nhúc nhích, anh chải giúp em, một lần thôi, một lần cuối cùng.”

Khốn, câu này thật cao minh, phàm là phụ nữ còn có chút tình cảm trong lòng, nếu được người ta nói câu “một lần cuối cùng” đây bị thương như thế, phần lớn đều chống cự không nổi, chỉ là tôi từ nhỏ đã có hơi tung tung, nói dễ nghe, thì gọi là ý chí kiên định, nói khó nghe chút, thì là cứng đầu khô khan, đừng nhìn tôi bình thường cười hỉ hả mà tưởng tôi dễ tính dễ lừa gạt, nếu tôi đã hạ quyết tâm rồi, thì đến chết cũng không quay đầu lại.

Chính mình cũng biết tính tình thế này có phần không công bằng, ngày thường vẫn tiết chế hết mức, chỉ là giang sơn dễ đổi, tính nết đánh chết không chữa, đến lúc quyết định, thì cái tính tồi tệ này lại lộ rõ.

Tỉ như bây giờ vậy, một chuyện tình tuyệt vời, lời sâu ý nặng thốt ra bên tai, tình ý dịu dàng mà miên man không dứt, tôi lại phá hỏng khung cảnh mà vùng đầu, giật mạnh lược trong tay anh về, tiếp tục chải lung tung lên tóc mình, nghe răng nhếch miệng từ chối lời nhu tình của người ta: “Đừng có ngọt ngào như thế được không, tôi chịu không nổi, chia tay thì chia tay thôi, anh không cần phải chuẩn bị nghi thức cáo biệt thế đâu.”

Không khí mập mờ tình cảm đã không còn, Trình Gia Gia cũng bứt ra, cười thành tiếng, cũng không bày ra bộ dạng dịu dàng thâm tình nữa, vỗ đầu tôi: “Được rồi, làm tiệc chia tay cũng không được sao?”

Tôi đột nhiên cảm thấy tình trạng này rất tốt, hình như đã khôi phục lại bộ dạng cùng cãi nhau với Thiện Giải Nhân Y trước kia, nói chung quan hệ của tôi với Trình Gia Gia là bạn bè mới thích hợp nhất, từ nay về sau, cứ giữ gìn quan hệ bạn bè thuần khiết thế này đi.

Tôi cũng lập tức không phụng phịu nữa, lôi tay Trình Gia Gia mà kéo ra phía cửa: “Được rồi, tiệc chia tay thì tiệc chia tay, anh ra ngoài một lát, chờ bốn cô nương thay đồ rồi đi. Chúng ta hợp đẹp tan cũng đẹp, sau này lên mạng cũng có thể tám với nhau rồi.”

Trình Gia Gia nhếch miệng, nhìn tôi chớp mắt: “Nha Nha, không phải em luôn muốn biết vì sao anh thích em à? Anh chính là thích bộ dạng tràn đầy sức sống này của em, tựa như không có chuyện gì trói buộc em được, em dù thế nào cũng có thể vui vẻ, người khác ở bên em cũng sẽ vui vẻ theo.”

Hóa ra tác dụng của đĩa đỡ hơi tôi chính là giúp mọi người vui vẻ, vậy tôi làm hết phận sự thôi, tiếp tục giốn lần nữa, quay đầu lại chớp mắt phong tình với anh: “Anh kèm chế đi, tuy rằng tôi người gặp người thích, nhưng anh cũng đừng có lại gần, nịnh bợ vài lần là được, đừng có sùng bái tôi.”

Trình Gia Gia cười ha ha, lại vỗ đầu tôi, xoay người đi đến phòng khách: “Em thật quá khiêm tốn rồi.”

Chúng tôi đi tới quán hải sản vô danh lần đầu hẹn hò kia làm tiệc chia tay, tôi lại một lần nữa uống say, Trình Gia Gia liên tục kích tôi uống, sau đó tôi ngất lại, anh nhất định là cố ý, lúc ấy tôi làm thế nào mà lại chẳng cảm nhận được dụng ý của anh, cảm xúc dâng trào, cứ một ly lại một ly. Mợ nó chứ, hay là trong lòng tôi mơ hồ còn muốn uống rượu, muốn giống như hôm qua mượn rượu làm càn, lấy cái cố say rượu, cuối cùng phóng túng một lần cuối?

Đáng tiếc chính là, hiện giờ tôi chẳng thể làm gì được, có lẽ hôm qua uống quá nhiều, hôm nay uống chưa được bao nhiêu tôi đã say ngất ngư. Trong lúc choáng váng, tôi thấy mình tựa đầu vào vai anh, cảm giác rất quen thuộc, thật thoải mái. Mặc khác, tôi dường như đã khóc, lại như không khóc, tôi nhớ không rõ lắm, tôi có ấn tượng là, Trình Gia Gia cuối cùng ôm lấy tôi, vỗ về lưng tôi từng chút từng chút một, dường như liên miên kể những việc sau khi quen tôi, rồi rằng anh chưa từng thích một người đến thế.

Sau đó tôi lại ngủ mất, khi tôi lần nữa tỉnh lại từ cơn say, trời đã tối đen, tôi ở trên giường mình như cũ, tình hình giống buổi sáng như đức, đầu đau giống, cả mùi rượu cũng giống.

Tôi hoảng hốt, chuyện ngày hôm nay sao có vẻ thật hoang đường, có phải là mộng hay không? Nhưng tôi ngẩng đầu lên thì thấy được, cả vật tôi đặt trên bàn cạnh tủ áo đã không còn.

Trình Gia Gia, anh thật sự đã tới, chúng tôi thật sự đã chia tay.

Tôi nhin cơn đau đầu rồi ngồi dậy, cầm lên bộ quần áo mới thay ban sáng, quần áo màu trắng thể này thật dễ bẩn, sáng mới thay, giờ đã dính vài vết nước khốn kiếp. Tôi lắc đầu, quăng đồ trong tay đi, nhảy xuống giường, lại đi tới tủ lấy quần áo sạch sẽ để mặc.

Vừa mở tủ, tôi đã ngẩn ra, ban sáng quần áo còn treo chặt tủ, hiện tại gần như trống không. Quần áo Trình Gia Gia toàn bộ đều biến mất, tôi chạy tới tủ giày, giày anh cũng biến mất, lập tức, dấu vết của anh trong căn phòng này đều bốc hơi sạch sẽ, tựa như anh chưa từng xuất hiện nơi đây.

Anh, thực sự bỏ đi.

Di động reo một tiếng, báo hiệu có tin nhắn, tôi phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn điện thoại, tin nhắn là của Trình Gia Gia gửi tới: “Nha Nha, tỉnh đi. Anh đi rồi, anh cứ luôn theo ý mình, một mực miễn cưỡng em. Bây giờ, anh không miễn cưỡng em nữa, anh tôn trọng lựa chọn của em.”

Tôi cầm di động mà sợ run cả người, lạnh quá, giữa mùa đông, chỉ mặc một cái áo mỏng đứng trong phòng, tôi lạnh thấu cả vào người, cái lạnh dường như rỉ ra từ tận xương cốt, khiến hàm răng tôi cũng va vào nhau lạch cạch.

Tùy tay lấy một bộ đồ, tôi chạy về phía nhà vệ sinh, mở nó, lạnh quá, tôi phải tắm, phải tắm nước thật nóng, thật thật nóng.

Chương 60

Tôi nghĩ đến Trình Gia Gia thì trong lòng cũng nhất thời xao động, theo tính tình của anh mà nói, tuyệt đối không thể dễ buông tay như vậy. Nhưng lần này, anh hoàn toàn bị Ứng Nhan thuyết phục, một tuần sau đó, anh nói được làm được, không tiếp tục hiện lên trước mắt tôi, cũng không gọi điện cho tôi, chỉ đôi lần đêm dài người vắng nhắn qua một hai tin.

Điều này khiến tôi càng thêm bội phục Ứng Nhan, thường ngày nhìn hần thể nào cũng không giống người biết ăn nói, phần lớn đều nói lời khách sáo với kẻ khác, lần này chẳng biết hần làm thế nào để hoa sen mọc đầy lưỡi, có thể khiến Trình Gia Gia thay đổi như thế. Tôi nhớ tới đủ loại lăng nhăng của Trình Gia Gia hồi trước, có thể thấy được hần trên cơ Trình Gia Gia nhiều, Trình Gia Gia xem ra là khắc tinh của tôi, còn Ứng Nhan lại là khắc tinh của anh.

Trước kia mỗi ngày Trình Gia Gia đều quần quít lấy tôi thì tôi lại chẳng thấy gì, giờ cuộc sống không còn đầy ắp tin nhắn cùng cuộc gọi của anh, dường như trở nên thiếu vắng sao đó, những buổi khuya bất chợt nhận được tin nhắn cũng đủ để tìm tôi đập rộn cả lên. Tôi cực kì khinh bỉ cái thể loại tâm tính này của mình, cũng đã hung hăng phỉ nhổ bản thân biết bao lần, cái gì chứ, thể khác gì coi thường mình hả. Vì thế, theo lẽ tự nhiên cùng đương nhiên, tôi vì không muốn mình bị coi thường, nên chẳng bao giờ hồi đáp lại tin nhắn của anh.

Rất nhanh sau đó tôi cũng chẳng có tâm tư để phong hoa tuyết nguyệt nữa, nguyên nhân là bận rộn cuối năm, nhân công phòng kế toán thực sự không đủ xài, cùng cấp bậc với An An trong phòng kế toán chính là hai nhân viên lâu năm, chị Tiểu Lệ và chị Tiểu Trương, hai người đó lại không hện mà cùng nghỉ để sinh con, thế nên Ứng Nhan vì đại cục mà trả tôi về với An An, tôi lại làm việc dưới trướng của An An.

Ở phòng kế toán một tháng trời, tôi muốn nát cả cây, nơi này thật con mọt nó chỉ có hai ba mống, tôi mỗi ngày đều mệt đến nỗi khi về tới nhà thì chẳng làm gì được nữa, trực tiếp vật xuống giường, ba cái chuyện tình cảm bá láp vứt hết ra đằng sau. Mà Trình Gia Gia bên kia nghe nói đang phải đầu thầu hạng mục nào đó cho Tân Giang, phỏng chừng thời gian này anh cũng bận việc, biểu hiện cụ thể chính là tin nhắn ‘đêm dài người vắng’ đã ít đến hiếm hoi, chuyện tôi và anh đến lúc này rốt cục cũng trở thành chuyện cũ.

Nhà mới của An An đã chuẩn bị xong rồi, cô ấy vui vẻ dọn vào ở chung với chồng, chờ năm sau mua thêm váy cưới nữa là xong. Chỉ là phòng của cô ấy còn thời hạn thuê khá dài, còn ba tháng mới tới hạn, vì để ba tháng này không bị lãng phí, cô ấy tìm khắp trong công ty xem ai có muốn thuê không thì chuyển nhượng quyền cho thuê luôn.

Phòng thuê kia của An An khá là tốt, tiền thuê không đắt, lại gần công ty chúng tôi, đi làm cực kì tiện, đi bộ năm phút là tới, còn phòng tôi thì sáng nào đi làm cũng sát nút giờ làm việc, thế nên mới du lịch An An hỏi thuê, kì thật An An vì chồng mình nên mới bỏ căn hộ này, cuối cùng tôi nắm được cơ hội, bỏ nhà cũ, chuyển sang thuê nhà mới.

Cái con nhỏ Tiểu Mỹ kia cũng tới giúp vui, cô ấy nói nhà mình không tốt, nằng nặc đòi thuê chung với tôi, nói gì mà ở nhà thì không được tự do, giờ cô ấy cũng làm rồi, bla bla. Nhưng tôi biết cô ấy vì tên Ngã Lệ trên lầu nên mới đến, Ngã Lệ chính là chàng đẹp trai của công ty tôi mà Tiểu Mỹ từng xin số điện thoại, cô ấy tán điện thoại với trai đẹp gần nửa năm, xài đủ các chiêu thức mà chàng vẫn chưa đổ, thế nên nha đầu kia định dùng phương pháp hàng xóm lâu ngày sinh tình đây mà. Đối với chuyện náo nhiệt này của cô ấy, tôi cực kì vui, mặc kệ nha đầu này muốn của trai của gái của gay gì, chỉ cần dọn qua đây, chia bớt tiền thuê với tôi là tôi sướng rồi.

Trong lòng tôi thầm tính toán, tiền tiết kiệm thuê nhà tháng này cộng với tiền thưởng cuối năm ở công ty, đại khái cũng gần bốn nghìn, bốn nghìn này đủ để mua cho mẹ tôi cái ghế mát xa rồi.

Thất lưng của mẹ tôi trước giờ không ổn, từ tiểu học đến giờ tôi toàn phải giúp mẹ đắp lưng, giờ tôi đi làm xa chẳng mấy về nhà, ba lại là ông chồng to xác vụng về, nên chẳng còn ai đắp lưng cho mẹ nữa, lần trước tôi gọi điện về, mẹ nói thất lưng ngày càng đau. Tôi luôn muốn mua cho mẹ cái ghế mát xa, nhưng mà bất hạnh cái tôi mãi vẫn chưa có tiền, tiền lương của tôi trừ ra tiền thuê nhà, tiền cơm, tiền sinh hoạt bên ngoài, mà tôi còn mua thêm bảo hiểm phụng dưỡng người cao tuổi nữa, cứ thế mỗi tháng cũng chẳng còn bao đồng, ý muốn này cứ chẳng bao giờ thực hiện được, lúc này có tiền rồi, rốt cục cũng đền bù được tâm nguyện.

An An nói năm sau tôi lên chức trong phòng kế toán, thì mức lương của tôi còn tăng thêm một bậc nữa, sang năm tôi phát lên cho coi, có thể ăn no mặc ấm sai bước ung dung ra đường rồi. Tôi vô cùng thỏa mãn, cuộc sống này ầy, tuy có căng thẳng mệt mỏi thật, nhưng tốt xấu gì cũng đang đi theo chiều hướng tốt, tôi đối với tương lai của mình cũng tin tưởng lắm lắm.

Việc tôi dọn nhà này, ngoại trừ An An với Tiểu Mỹ thì không còn ai biết, cứ thế, là chặt đứt luôn quan hệ với Trình Gia Gia.

Khi chuyển nhà tôi mới phát hiện hóa ra anh đã bắt tri bắt giác để lại thật nhiều dấu ấn trong cuộc sống của tôi, TV này là đi mua cùng anh trong khu thương mại, cái gối dựa kia là cái anh thích nhất, còn có vô số vật nhỏ linh tinh anh tặng, nhìn những kỉ vật này, tâm hồn thiếu nữ già nua của tôi cũng phải chua xót, nhớ tới đủ loại chịu đựng của Trình Gia Gia, trong lòng cũng dấy lên chút tiếc nuối.

Một người đàn ông có điều kiện như anh, lại chẳng ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, xã hội bây giờ còn lại rất ít, nhưng khi ngắm tới cô em gái đánh đá của anh, tôi bật cười bỏ qua ý nghĩ này, tuy rằng nhiều phương diện của anh thật rất tốt, nhưng tôi cũng có tay có chân, không cần trông cậy vào đàn ông nuôi mình, cũng thật sự không cần phải cố làm quen với nhân vật Gia Thanh phức tạp khó nhằn kia.

Nhắc tới đồng chí Gia Thanh thì không thể không nhắc tới đồng chí Thôi Nam, Thôi Nam rốt cục đã làm việc thật chăm chỉ. Theo lời Lục Tử, ông nội Thôi Nam nhìn không quen việc anh ta chơi bời lêu lổng, lần này nghiêm khắc lệnh cho anh ta quay về thành A thừa kế công ty, vì thế dù đang cái cảnh bị Gia Thanh bu bám lấy, anh ta vẫn có thể danh chính ngôn thuận trở về thành A. Nói khác, đại tỷ Gia Thanh kiêm đại mỹ nhân của chúng ta đã bị Thôi Nam bỏ rơi hoàn toàn. Tôi nói chung không phải là đứa lương thiện gì, nghe Lục tử kể lại xong, tôi thật sung sướng khi người gặp họa, trên đời này, không có tàn nhẫn nhất, chỉ có tàn nhẫn hơn, đại tỷ Gia Thanh à, cô hao tổn tâm tư cho đã, cuối cùng vẫn là công dã tràng thôi.

Nhưng với tôi mà nói, chuyện này bất quá chỉ vui một xíu à, để ý mấy chuyện yêu đến hận đi của các cô chiêu cậu ấm ầy làm gì, chẳng liên quan tới tôi. Nhân vật nhỏ bé tôi đây quần kĩ củi gạo mỡ muối nhà mình, cuộc sống thuận lợi là đã quá tốt rồi.

Tôi nghĩ như vậy, nhưng đồng chí Thôi lại không hề giác ngộ được điều đó, hôm nay khi tôi đang làm việc, Thôi Nam lại gọi tới, hóa ra anh ta chuẩn bị chạy trốn, trước khi đi còn không quên chơi trò tình cũ khó phai, gọi điện thoại cáo biệt tôi.

Bất quá lần này trong điện thoại anh ta bình tĩnh hơn rất nhiều, không hề đeo lấy tôi, nhưng Thôi Nam thì vẫn là Thôi Nam, sau khi hẹn gặp lại thì cũng vẫn nghề hết một chặp.

Tôi từ trước đến nay không chịu được cái kiểu ai cũng mê mình của Thôi Nam, huống hồ lại đang giờ làm việc, vì thế ngắt lời không chút khách khí, nhắc tới đại tỷ Gia Thanh, giả bộ biết rõ còn cố hỏi tương lai của bọn họ.

Phương pháp này quả nhiên hữu hiệu, Thôi Nam lập tức ngưng ngay thở ngắn than dài, đơn giản rõ ràng nói cho tôi biết, bọn họ đã chia tay rồi. Tiếp theo hùng hồn lên án Gia Thanh một trận, con nhỏ này thế mà lại lừa gạt anh ta, trước kia anh ta không thấy rõ, giờ cô ta là loại không biết nói lý lẽ như thế, anh ta cũng chẳng thể nào cột tuổi già của mình với cô ta được.

Đối với ngữ khí phần uất của Thôi Nam, tôi đến cọng lông mi cũng không thêm động đậy, chỉ bĩu môi, trong lòng có chút khinh thường, Gia Thanh nếu không tốt, vậy sao ban đầu anh lại mê tới thất điên bát đảo thế. Người đàn ông này, thật sự ích kỉ, từ đầu chí cuối chỉ tìm lý do cho hành vi của mình, đá tôi vì tính anh ta không hợp với tôi, giờ lại tiếp tục đá Gia Thanh, rồi lại lên án người ta không phải đủ thứ, tóm lại, bất luận anh ta làm cái gì, đều có lý do.

Người ta nói chia tay xong mới thấy bộ mặt thật của đàn ông, tên đàn ông này thật... Tôi lắc đầu, vừa hay, anh ta đá tôi rồi.

Gia Thanh lần này thua một bàn trông thấy, đại tiểu thư được cưng chiều như cô ta, đại khái nhỏ lớn chưa từng chịu tổn thương đến thế này, giờ đoán chừng đang khóc sụt mướt đi tìm anh trai đây, mà Trình Gia Gia, trong đầu tôi xuất hiện vẻ mặt cau lại của anh, anh nhất định là đang bực bội và mất kiên nhẫn, ai bảo anh là anh trai cô ta làm chi.

“Sếp tìm tôi có việc, lần sau có thời gian thì nói chuyện tiếp.” Tôi thuận miệng lôi ra cái cớ, cáo biệt Thôi Nam.

Click chuột, bàn phím bắt đầu lạch cạch đơn đặt hàng của khách, những kẻ ấy á, chính là vô cùng rồi rã, không cùng một con đường với người như tôi. Chúng tôi nha, thành thật làm việc mới là con đường chính đạo, hôm nay còn nhiều việc chờ tôi lắm.

31. Chương 61 - 62

Chương 61

Chẳng phải có câu “nói gì đến nấy” sao, tôi bên đây vừa mới nói dối, bên kia liền ứng nghiệm, không đợi tôi cất điện thoại, Thọ kinh đã hùng hổ đi tới cửa phòng chúng tôi, đi tới trước bàn tôi, cô ta ném một chồng giấy lên bàn: “Tiểu Lý, giấy tờ ban sáng này có phải do cô làm hay không?”

Lòng tôi ai thán một tiếng, lại tới nữa, cái cô này, có phiền không vậy, cứ muốn diễn cái tiết mục lấy việc công báo thù riêng này miết, tôi không biết làm như thế với cô ta thì có gì tốt, cứ coi như Ứng Nhan có hảo cảm với tôi đi, thì gây sức ép tôi cũng chả bỏ bèo gì, chẳng lẽ như thế có thể khiến Ứng Nhan yêu cô ta sao, chỉ số EQ của cô ta chẳng bằng được chỉ số IQ, bình thường trong công việc Thọ kinh vẫn là người khéo léo, nhanh nhẹn, hiệu quả mà.

Vận khí Thọ Phương Phương thật quá xấu, bên này cô ta phát cáu, bên kia một bóng người tây phục cặp da đi vào cửa phòng chúng tôi, không cần đến gần đã biết, đấy là dấu hiệu của Ứng Nhan, Ứng Nhan trong công ty chúng tôi là hình tượng tinh anh vạn năm không suy suyển, xuân hạ thu đông chẳng hề thay đổi, hè thì lột áo khoác ngoài, đông thì lôi ra mặc vào.

Tôi tới bây giờ vẫn không biết Ứng Nhan có gì tốt mà khiến Thọ Phương Phương u mê bất chấp tình thâm như biển, chẳng lẽ là vô quýt dày có móng tay nhọn trong truyền thuyết sao? Bất quá, chứng kiến cảnh này, bản thân tôi đã rõ nguyên nhân vì sao Ứng Nhan tránh không kịp Thọ Phương Phương, cô gái này vận khí thật cũng chẳng khá khẩm hơn tôi là bao, mỗi lần bắt nạt tôi đều vừa hay bị Ứng Nhan bắt gặp, ấn tượng tôi tệ cứ thế thâm căn cố đế trong lòng Ứng Nhan luôn.

Tôi mắt nhìn Ứng Nhan càng lúc càng gần, có thiện ý muốn vượt chút giận của Thọ Phương Phương: “Quản lý Thọ, cái này không phải tôi làm, buổi sáng, là Ứng kinh...”

Nghe thấy tôi đề cập tới Ứng Nhan, Thọ Phương Phương lại càng mắt hạnh tròng lớn lông mày dựng ngược, không đợi tôi nói hết đã một lời ngắt ngang: “Không phải cô thì là ai? Chính cô nhìn người kị đơn đi, ghi tên ai?”

“Quản lý Thọ, chuyện gì thế?” Giọng nói công thức hóa của Ứng Nhan có thể so với gió ngàn, Thọ Phương Phương vốn đang phun nước miếng phì phì lập tức á khẩu, tôi lặng lẽ cúi đầu, aiz, đại tỷ, tôi thật có tâm thánh mẫu, muốn nhắc nhở cô mà.

Đại khái là Thọ Phương Phương nhìn thấy tên tôi trên giấy tờ, tuy rằng giận cá chém thớt với tình địch hơi bị tiểu nhân nhưng vẫn làm, giờ thấy lời Ứng Nhan rất có ý bênh vực tôi, lòng cô ta phỏng chừng thay đổi triệt để, biểu cảm trên mặt cô ta bây giờ chính là hờ hững mở miệng: “Tôi biết rồi, việc này đáng ra nên nói với trưởng phòng kế toán, nhưng hiện giờ trưởng phòng kế toán An An đi vắng, nên chỉ có thể hỏi Tiểu Lý thôi.”

Thọ Phương Phương này ăn nói thật là hay, ngay cả người ngu như tôi cũng nghe ra dụng ý của cô ta, cô ta rõ ràng là nói với Ứng Nhan, chuyện này không cần quản lý bộ nội vụ như hấn nhúng tay vào.

Ứng Nhan hiện thời không cho phép tôi phạm lỗi gì, nói chung là vì hình tượng làm việc của tôi trong lòng hấn không được nghiêm túc cho lắm, nên nghe xong lời của Thọ Phương Phương, sắc mặt có phần không tự nhiên, ho khụ khụ hai tiếng, hàm hàm hồ hồ hai câu: “Cuối năm rồi, mọi người đều vội, các ban ngành cần phối hợp với nhau, phối hợp với nhau...”

Thấy Ứng Nhan như thế, Thọ Phương Phương ngữ khí hòa hoãn lại, khôi phục hình tượng tài trí, lấy ngón ngọc chọc khê lên chỗ kí tên tôi, nhẹ giọng nói: “Giấy tờ buổi sáng Tiểu Lý làm sai toàn bộ, giao cho ngân hàng lại không nhận biên lai, ngân hàng kiểm lại thấy lỗi mà không tìm được cô ấy, phải gọi sang cho tôi, cuối năm vội là một chuyện, nhưng cũng không thể làm việc qua loa chứ.”

Sáng nay An An nghỉ không xin phép, bên kia Ứng Nhan tìm tôi có việc, từ sớm đã bị hấn sai phái đi ra ngoài rồi, cái này chính là hai thực tập sinh dưới quyền An An đưa cho tôi thuận đường đem giao giùm, hai tên nhóc kia quên kí tên lên giấy tờ, tôi ở trong ngân hàng thuận tay kí giúp cho bọn họ luôn.

Tuy rằng tôi chỉ là một nhân viên kế toán nho nhỏ, nhưng vệt đen như thế tôi cũng chẳng muốn mang trên lưng, đang muốn mở miệng giải thích thì Ứng Nhan bên kia đã lên tiếng: “Ban sáng Tiểu Lý giúp tôi làm việc, giấy tờ này hấn không phải là của cô ấy làm, cho dù là cô ấy làm, bây giờ vội thế, cô ấy một người làm phần việc của hai người, lỗi sai nho nhỏ cũng khó tránh.”

Thật tình, nghe Ứng Nhan nói như thế, lòng tôi cũng cảm động một trận, Ứng Nhan đối xử với tôi không tồi chút nào, dù hấn không biết có phải là do tôi làm hay không, vẫn đứng về phía tôi trước, đối với một người bình thường nghiêm khắc đến gần như hà khắc mà nói, loại bênh vực này thật không bình thường.

Tôi có thể nghĩ đến, hiển nhiên Thọ Phương Phương cũng có thể nghĩ đến, tôi thấy nụ cười của cô ta héo đi.

Ứng Nhan nhìn thấy vẻ mặt Thọ Phương Phương nặng trĩu, nhanh chóng làm yên lòng cô ta bằng cách quay đầu nói với tôi: “Như vậy đi, Tiểu Lý, tối nay cô vất vả một chút, tăng ca sửa giấy tờ, nhất định phải làm xong trong đêm nay. Sau này cô làm việc nhớ phải cẩn thận, hiện tại phòng kế toán chỉ dựa vào hai người cô với sư phụ cô, sư phụ cô thì gần đây chuyện cá nhân cũng khó khăn, cho nên cô phải cố gắng đảm đương đấy.”

Ứng Nhan đã nói đến nước này, tôi đành thu lại giấy tờ trên bàn, gật mạnh đầu, biểu hiện quyết tâm với hai người họ: “Đã biết thưa quản lý Thọ, các vị yên tâm, cái này là của bọn nhỏ làm, bọn chúng vừa mới

bắt đầu làm giấy tờ nên sai nhiều, buổi tối tôi cùng sửa với bọn chúng, nhất định sẽ sửa thật tốt.”

Tiểu Trương cũng dè dặt lại nhận sai, Thọ Phương Phương trách lầm người, tự giác mất mặt, cùng Ứng Nhan bỏ đi. Lí Chính Nghĩa vĩnh viễn đi theo Ứng Nhan hơi thở dài, cũng nổi gót theo, tôi tự nhiên hiểu được, ý tứ của Lí Chính Nghĩa là, anh ta chẳng thể làm gì hơn ngoài việc cảm thán với tôi, hiện tại thì anh ta đã hoàn toàn bỏ việc làm mới cho tôi và Ứng Nhan, nếu không thì giờ anh ta đã chạy lại quảng cáo với tôi về đủ thứ điểm tốt của Ứng Nhan rồi.

Tôi hiện giờ, kỳ thật, cũng xác định được rằng Ứng Nhan có ý với tôi, chỉ là không hiểu vì sao, tôi chẳng thể phát triển cái thể loại cảm giác lưu luyến ấy với Ứng Nhan, hẳn có thể là lãnh đạo khiến tôi sợ run, cũng có thể là cấp trên khiến tôi kính phục, nhưng không cách nào quẹo cái roẹt sang hướng bạn trai được, tôi nghĩ chắc Ứng Nhan cũng biết suy nghĩ này của tôi, nên bình thường dù vẫn chiếu cố, nhưng cũng không có biểu hiện gì vượt quá tình cảm đồng nghiệp.

Tôi cũng thấy hơi kì quái, chẳng phải vật tự theo loài sao, vậy thì Ứng Nhan cùng Trình Gia Gia hai tính cách tương phản đến thế lại có thể làm bạn thân được, sợ rằng việc thích cùng một người này cũng là do một phần giao tình bền chắc của bọn họ.

Nghĩ đến Trình Gia Gia, tôi không khỏi nhìn di động, dường như đã thật lâu rồi anh không nhắn tin cho tôi nữa, nghe Lục tử nói, hạng mục của anh gần đây sắp đi tới kết thúc, bận tới trời đất quay cuồng, một người đàn ông nếu thật lòng muốn liên hệ với bạn, nhất là tính cách hào sảng như Trình Gia Gia, thì anh ta sẽ lên trời xuống biển để tìm bạn, tôi nghĩ anh đối với sự cố chấp của tôi có lẽ cũng đã hết hi vọng rồi.

Tối hôm đó giao ban xong, kéo thân xác mệt nhừ về nhà, tôi phát hiện, bữa nay thật thần kì, ngay tại lúc này, chính là muốn gì có đó.

Tôi vừa vào cửa thì thấy nha đầu Tiểu Mĩ kia đang chơi PC trong phòng tôi, không đợi tôi trừng, cô ấy đã cười hì hì chuyển hướng chú ý của tôi: “Nha Nha, em đoán xem hôm nay về nhà chị thấy ai?”

Tôi trước giờ không có hứng thú với trò này, nên chẳng buồn nói, để túi xuống, bước lại trước máy vi tính xách cô ấy lên, “Không biết.”

Tiểu Mĩ vốn đang bưng bưng hưng trí, nhưng nghĩ tới điều gì lại chợt ngừng miệng, nhìn sắc mặt của tôi, tôi hơi kì lạ, nha đầu này trước giờ vẫn lăm lăm, chẳng để được việc gì trong lòng, muốn cô ấy giữ bí mật chuyện gì, thà rằng tra tấn còn hơn, vậy nên lần này cô ấy có thể đang đà tám nhắm mà ngừng lại, khiến cho tôi có chút hứng thú.

Tiểu Mĩ thật sự là khá quái dị, sau đó rốt cục chẳng mở miệng nữa, tôi đi tới nhà vệ sinh, rửa mặt, uống hết một ly nước xong, cũng quên mất việc này. Mấy ngày nay mệt mỏi khiến tôi chỉ muốn lăn lên giường đánh một giấc cho xong, đánh răng rửa mặt rồi, bắt đầu đuổi Tiểu Mĩ còn xà xeo trong phòng tôi: “Gái à, đi gây rối Ngã Lê của mình đi, chị đây còn phải ngủ.”

Tiểu Mĩ chẳng những không đi ra ngoài, mà còn chần chừ ngồi ngay mép giường của tôi, do dự nửa ngày, dùng móng ủ ủi muốn chui vào chăn tôi: “Nha Nha, chị với Trình đẹp trai thực sự chia tay sao?”

Cái cô này, thần bí như vậy, hôm nay nhất định là đã gặp Trình Gia Gia. Tôi nằm bẹp trong chăn, thoải mái hừ một tiếng, ngay cả mí mắt cũng chẳng nhấc lên: “Chia rồi.”

Tiểu Mĩ một lúc lâu sau cũng không lên tiếng, tôi nhin không được mở mắt, chỉ thấy cô ấy bày ra biểu cảm đau khổ, ngó người ngồi ngay mép giường tôi, cứ như Trình Gia Gia chia tay với cô ấy vậy.

Không đợi tôi mở miệng hỏi, Tiểu Mĩ bỗng nhiên ngẩng đầu, không đầu không đuôi nói với tôi một câu: “Nha Nha, chị rốt cục là muốn đàn ông như thế nào, em thấy Trình Gia Gia đối với chị rất tốt, sau này em muốn tìm một người có điều kiện tốt như thế mà lại yêu chị cũng không thể nữa, chị sẽ không hối hận chứ.”

Tôi ngây người, nha đầu này, hôm nay cứ có gì đó là lạ, nhưng mà bất quá chỉ là gặp Trình Gia Gia thôi, đến nỗi phải bất thường thế sao? Tôi vươn tay, khẽ vỗ móng cô ấy, bắt đầu đùa: “Hối hận cái đầu ấy, cô cũng coi thường chị quá rồi, chị Nha Nha của cô trí tuệ và mỹ mạo ngang nhau, còn phải lo tìm không ra đàn ông sao? Này nhé, chị X đã nói, hồi 9 tuổi chị đã bắt đầu đọc sách rồi...”

Tiểu Mỹ mắt trắng dã, thu lại biểu cảm đau đớn khôn cùng vừa rồi, vỗ mông đứng lên, không chút khách khí cắt ngang lời tôi. “Stop stop stop, chị Nha Nha mỹ mạo trí tuệ à, chị phải tự mình hiểu lấy, so với chị X, chị vẫn còn xa lắm, trai của Thanh Hoa Bắc Đại*, không phải muốn là được đâu à.”

[Thanh Hoa, Bắc Đại: hai trường đại học nổi tiếng của Trung Quốc, điểm chuẩn rất cao.]

Aiz, đây mới là Tiểu Mỹ chính cống chứ, tôi nhìn cô ấy đóng cửa cái cách, lạch bà lạch bạch đi ra ngoài.

Cánh tay thò ra khỏi chăn có chút lạnh, tôi rút về trong chăn ấm áp, nói chung là thật mệt mỏi, không đầy mấy phút, tôi đã thấy từng trận buồn ngủ kéo về, trong lúc mơ màng không ngờ tôi lại nhớ tới vấn đề của Tiểu Mỹ - Mày sẽ không hối hận sao?

Sẽ hối hận? Sẽ không hối hận? Không đợi tôi nghĩ ra đáp án, cơn buồn ngủ đã tấn công kịch liệt, tôi chìm vào mộng đẹp đêm đen.

Chương 62

Thời gian cuối năm bận rộn nhất, hôn lễ của An An cũng đã chuẩn bị đến tưng bừng, là đệ tử duy nhất của An An, tôi dĩ nhiên không thể không phụ cô ấy, ngoài việc tăng ca ở công ty để bù vào phần việc cô ấy nghỉ, còn lại thời gian rảnh không nhiều cũng cùng cô ấy đi mua sắm, đi thử áo, đi chụp hình cưới, cái chuyện kết hôn này thật là một công trình vĩ đại mà.

Thứ bảy hôm ấy tôi tăng ca muộn hơn bình thường, tôi tính hết rồi, ngày hôm sau phải ngủ bù một giấc, tôi đã thiếu ngủ liên tục bốn tuần, nhưng rút cuộc, một giấc thẳng tới tự nhiên tỉnh cũng chẳng thể có. Chỉ vừa mới sáng, An An đã làm mười mấy cuộc gọi liên hoàn đoạt mệnh, kéo tôi từ trong chăn ra, An An rực rỡ hoa lệ đeo thêm vài món lên bộ lễ phục xúng xính những ruy băng của tôi, gương mặt xanh xao tái nhợt của tôi so với An An vui tươi thật khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Chúng tôi chạy tới studio thì thấy bạn trai An An đang gọi điện, tôi vui hết xiết, hai người này, đúng là tâm linh tương thông, tới ngữ điệu gọi người khác dậy cũng y chang nhau, anh phờ rề kia xem chừng cũng chẳng thể ngủ nổi như tôi rồi, bạn trai An An mất cả buổi mới gọi anh ta dậy được.

An An và tôi bắt đầu trang điểm, thợ trang điểm lấy bông xóp và cọ không ngừng chà quét mặt chúng tôi, tôi bị cô ta lăn qua lăn lại tới choáng cả đầu, không đầy mấy phút, tôi đã bắt đầu ngáp lên ngáp xuống, An An nhìn thấy tôi tinh thần không tươi gì, rút cuộc lương tâm cũng thức tỉnh, son sắt mà nói ngoa với tôi: “Aiz, Nha Nha, ráng chịu đựng đi, chờ chị cô lấy chồng kết hôn xong, cuối tuần nhất định sẽ không gọi cô tăng ca nữa, cô muốn ngủ tới chừng nào thì ngủ”

“Nhỏ giọng một chút.” Tôi ngắt lời An An đang lớn tiếng, lại há mồm ngáp một cái thật to nữa, rồi quay đầu lại hỏi thợ trang điểm “Chụp ảnh chắc còn cần thời gian thêm nhỉ, cô cứ tự biên tự diễn tùy tiện đi, tôi ngồi đây ngủ một lát.”

An An ở một bên cứ dài dài dòng dòng, hình như nói là có cái gì đó kinh ngạc cho tôi, nhưng tôi vật vờ tới hết chịu nổi rồi, tựa lưng vào ghế khép mắt lại ngủ.

Lúc tôi mơ hồ tỉnh lại, thì đã trang điểm xong rồi, An An đã sớm không còn bên cạnh, ngồi trên ghế An An lúc này là một người đàn ông xa lạ, An An có lẽ là bắt đầu chụp rồi, phụ dâu như tôi đây phải chờ một lúc nữa mới có thể vào chụp chung.

Tôi nhàm chán đứng lên, thưởng thức bộ dạng mình trong gương. Ôa, không tồi chút nào, quả nhiên người cần mặc đẹp nha, trang điểm như thế này, tôi hoàn toàn có thể giả dạng mỹ nữ rồi, không biết đại mỹ nữ An An sau khi trang điểm lên còn chói mắt tới mức nào nữa?

Tôi vừa tự sướng hình ảnh An An trong đầu, thì An An đã xách gấu váy lên chạy đến, mỹ nhân đúng là mỹ nhân nha, An An ăn mặc như này quả có thể khiến người ta đui mù, đến cả người đàn ông ngồi cạnh tôi cũng kinh ngạc nhìn cô ấy.

Ngoài dự liệu của tôi, An An lướt qua tôi tới bên người đàn ông kia, có phần hữu hảo mà đám anh ta một cái, sau đó cười hi hi quay đầu, chỉ vào tôi nói: “A Hoa, giới thiệu mỹ nữ cho cậu biết nhé, em gái xinh xắn này chính là Nha Nha nhà tôi, đây chính là người đặc biệt tôi lựa để chụp chung với cậu đấy, chút nữa chụp riêng với người ta thì nhớ giúp đỡ người ta cho tốt nhé.”

Tôi vừa nhìn thấy bộ dạng An An là đã hiểu, đây chính là kinh ngạc ban nãy cô ấy nói. Cái cô này chắc là đang đùa mà, mấy hôm trước đi mua sắm với tôi còn một mực khuyên nhủ ân cần, rằng không cần lấy tấm gương hàng ế như Hồ Thanh Thanh với Thọ Phương Phương ra mà noi, ồn ào đến nỗi tôi phải viện cớ trốn đi trước.

Cái anh A Hoa an tĩnh kia bị bàn tay mỹ nhân trắng như phấn hồng đánh tới thần hồn diên đảo, thành ra đầu đầu, ngượng ngùng xoay sang cười cười với tôi, rồi lại quay trở về phía An An: “Sao cậu đi ra đây rồi, chồng đâu?”

“Đang ở trông thay áo, tớ ra đây hít thở không khí một chút.” An An le lưỡi với anh ta, rồi lại nhanh nhẹn xách váy lại gần tôi, kéo tôi vào trong góc, bắt đầu xì xồ xì xào: “Nha Nha, anh này thế nào, trông không tồi nhé? Tuy rằng kém Trình Gia Gia trước kia của em tí, nhưng cũng là nhân viên văn phòng đẳng hoàng, hơn nữa lại là người thành thật, em theo nó, sau này đảm bảo em nói gì nó cũng nghe, em ở bên nó, có khi thành duyên cũng nên.”

An An tự cho là chẳng ai nghe được, nhưng lần này tấm lòng Tư Mã Chiêu của cô ấy vô cùng giấu đầu lòi đuôi, ngay cả hai thợ trang điểm bên kia cũng quay lại híp mắt nhìn sang. Da mặt tôi bình thường trước người quen cũng không tới nỗi quá mỏng, nhưng trong trường hợp này quả là quần chết đi được.

Chồng An An bên kia đã thay xong quần áo rồi, gọi cô ấy qua chụp ảnh, An An trước khi đi sợ rằng tôi không lĩnh hội được dụng tâm khổ cực của cô ấy, còn quay lại chớp muốn rút cặp mi giả, khiến đầu tôi đau như bưng.

An An vừa đi, bên này chỉ còn lại tôi và anh nhân viên văn phòng A Hoa ngồi đối diện đưa mắt nhìn nhau, không khí nhất thời hơi bị quái dị. Đồng chí A Hoa hình như cũng chẳng biết nói gì, nửa ngày vẫn im ru, khiến tôi cũng thấy xấu hổ, không biết có nên bắt chuyện hay không.

Tôi ngồi xuống ghế thật cẩn thận, nhìn người nọ qua gương. Đó là một chàng trai anh tuấn. An An quả không nói ngoa, anh này trông không hề tồi, cao ráo chắc nịch, mày rậm mắt to, khuôn mặt trông như anh hùng cổ trang mà bọn tôi vừa xem hôm trước, ngập tràn chính khí tự nhiên, bây giờ khuôn mặt ấy đang bình tĩnh, trông rất nghiêm túc.

Tổ chức tâm lý của tôi vốn không tốt, kiểu im lặng thế này khiến tôi áp lực đến ngồi cũng không yên. Tuy rằng cũng không muốn kết giao gì với anh ta, nhưng hai người ngồi đối diện mà không nói được lời nào, thật sự dễ khiến người khác ngại ngùng.

Để phá vỡ cục diện trầm mặc này, tôi tìm đề tài để nói: “Anh là bạn của chồng An An sao?”

Đồng chí A Hoa thành thật trả lời: “Đúng thế. Còn cô?”

Ê, vị huynh đài này trí nhớ hình như hơi bị đãng, thiệt tình, hồi nãy chẳng phải An An đã giới thiệu rồi sao?

Tôi lau mồ hôi: “À, tôi là bạn của An An.”

Đồng chí A Hoa nâng mắt kính, tiếp tục đeo đuổi sự nghiệp im lặng là kim cương...

Tôi tiếp tục tìm đề tài: “Hôm nay tới sớm ghê á...”

Đồng chí A Hoa: “Ừm.”

Cục kim cương trầm mặc lấp lánh lấp lánh...

Tôi bắt đầu ngóng trông bọn An An mau gọi tôi vào: “Anh là người địa phương nhỉ?”

Đồng chí A Hoa: “Ừm.”

Trầm mặc...

Sau khi moi ruột móc gan để tìm ra chủ đề mà đàn ông thích tán gẫu, tôi nói bừa: “Sao anh không đầu tư cổ phiếu? Gần đây thị trường cổ phiếu hình như cũng khá khởi sắc.”

Đồng chí A Hoa: “Ừm.”

...

Anh hai, anh đây gọi là tích chữ như vàng đấy hả?

Tôi đầu hàng, quyết định im lặng, từ bỏ ý tưởng nói chuyện với đồng chí A Hoa. Trầm mặc thì cứ trầm mặc đi, tôi bắt đầu lật catalog ảnh ra xem.

Những người trong sách mặc lễ phục, cười thật tiêu chuẩn, bày ra các tư thế thân mật điển hình, nhưng nhìn thế nào cũng thấy giả giả, còn chẳng xinh đẹp bằng An An. An An hiện giờ trong phòng chụp ảnh hẳn là đẹp chói lóa nhỉ, tôi không khỏi cảm thán một câu: “An An hôm nay thật là đẹp.”

Phản ứng của đồng chí A Hoa khiến tôi giật mình, anh ta thế mà lại cười cười, chủ động đáp lời, càng khó tin chính là, lời đáp còn nhiều hơn hai chữ: “An An bình thường cũng không tệ.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là, có “3 chấm”.

Tôi lại thử tiếp một câu: “An An bỏ đồng vãi vốc đó ra, bình thường cũng khá là xinh đẹp.”

Đồng chí A Hoa vẫn duy trì nụ cười như tắm gió xuân: “Cô ấy rất đáng yêu.”

Phản ứng thứ hai của tôi là, chắc chắn có “3 chấm”.

Ngay lúc đó, An An chạy đến, ngoắc chúng tôi: “Mau tới đây, lẹ lên, tới lượt hai người chụp rồi.”

Bỗng, mưa thuận gió hòa cây lá tĩnh lại, đồng chí A Hoa mặt mày hớn hở, cả người lập tức trở nên sinh động vô cùng, không thấy chút nào cái bản sắc nghiêm nghị nữa, tôi thở dài, hóa ra là thật sự có “3 chấm”.

Nhìn An An vẻ mặt ngọt ngào tựa vào vai chồng âu yếm, lại ngó sang người đàn ông tốt thích thầm An An ở bên đây, tôi rốt cục cũng hiểu được cảm giác của Lý Chính Nghĩa. Hóa ra tình yêu, thật sự chẳng bao giờ công bằng, dù người đó đã yêu ai hay chưa, thích vẫn cứ thích, không thích vẫn là không thích, giày có vừa hay không, cũng chỉ chân mới biết được.

An An một mình đã rồi cả lên, thế mà cũng không quên chỉ huy chúng tôi, dùng sức khua tay múa chân ở phía bên kia: “Nha Nha, sát đầu lại, biểu cảm ngọt lên, mấy người làm gì vậy, ở giữa còn nhét thêm được hai người nữa kia kìa.”

Rốt cục tới phút giải lao giữa giờ, An An lại tới sát bên tai tôi: “Thế nào, cảm nghĩ sao, tên này không tồi chứ hả?”

Đối với An An đang bà tám ra mặt, tôi hận không thể nhấc đầu cô ấy xuống, xem đến tột cùng bên trong cấu tạo bằng cái giống gì. Tôi oán hận nhéo lên cánh tay nhỏ nhỏ của cô ấy: “Chị hai à, chị vội việc chị đi, cứ để em ế tiếp là được rồi.”

32. Chương 63 - 64

Chương 63

Qua sự kiện lần này, An An vẫn không nhụt chí, vẫn nhiệt tình thu xếp chuyện bạn trai cho tôi. Theo lời cô ấy nói, hai mươi lăm tuổi là lần ranh của phụ nữ, vừa qua hai lăm, thì đã thành gái già, cơ hội tìm đàn ông thỏa mãn mình ít đi nhiều, giống như Hồ Thanh Thanh và Thộ Phương Phương sự nghiệp xuất sắc như thế, chẳng phải vẫn không tìm ra đàn ông thích hợp đấy sao.

Tôi biết thanh xuân của phụ nữ là có hạn, nhưng sau khi trải qua chuyện của Trình Gia Gia, lập tức để tôi đi hẹn hò cũng không phải chuyện dễ dàng. Nhất là với đồng chí A Hoa trầm mặc kia, nếu tôi hẹn hò với anh ta, thế nào cũng có ngày ngộp mà chết. Vì thế ngoài lúc làm việc lẫn nghe An An lải nhải, còn thì tôi một thân một mình, tăng ca, tan tầm, rất nhanh đã tới hôn lễ của An An.

Thành D có một phong tục, gọi là noãn phòng*. Nghĩa là một đêm trước tân hôn, bắt luận là cô dâu hay chú rể, đều phải gọi mấy người bạn chưa kết hôn sang qua đêm. Không ngoài dự đoán, An An gọi tôi noãn

phòng cho cô ấy. Thời gian trước khi làm lễ của An An rất bận, tôi chín rười mới tan ca ra, gọi điện thoại cho An An xong, tôi ra cổng công ty, chuẩn bị về nhà trọ thay bộ đồ sạch rồi sang đó.

[Noãn phòng: “noãn” có nghĩa là ấm áp, noãn phòng là làm ấm phòng.]

Chỗ của tôi là khu nhà cũ, đèn cầu thang đã hỏng hết rồi, bình thường tôi lên xuống cầu thang này vẫn cứ thấy run run, vừa hay hộ dưới lầu mới có người bệnh cấp tính mà qua đời, mấy hôm nay tôi về nhà buổi tối, đối diện với hành là tối thui, lòng luôn lập cập sợ, tới cầu thang là chạy thực mạng lên lầu.

Tối hôm đó gió đặc biệt lớn, tiếng gió sắc lẹm trong đêm đông nghe vẻ càng thêm rét lạnh, tối mùa đông mọi người đều trốn trong nhà, chỉ còn mình tôi rụt cổ đi ngoài đường, tôi vội vàng vào tiểu khu, đèn trong tiểu khu rất tối, trong ánh đèn mờ cảm, những nhánh cây trụi lủi lắc lư qua lại như những bóng ma, hàng hiên dưới lầu nhà tôi tối om om, so với ban ngày nhìn âm trầm gấp bội phần.

Tôi vừa định đi vào, thì nghe thấy đằng sau có người gọi tên tôi, hình như là giọng của Ứng Nhan.

Tôi một thân một mình trước khu nhà đã hơi bị sợ, nghe được giọng Ứng Nhan, thấy sao mà êm tai ghê nơi, tôi vui mừng quay đầu lại, nhiệt tình chưa từng có: “Ày da, sắp, sao anh lại tới đây?”

Ứng Nhan đưa tay chìa chìa hàng hiên: “Tôi tìm Ngả Lệ lấy tài liệu, sao, cô cũng ở khu này hử?”

Ngả Lệ ở cao hơn tôi một tầng, này cũng là có bạn. Tôi vui vẻ trả lời: “Đúng thế, tôi ở lầu ba khu này, Ngả Lệ ở lầu bốn, ngay phía trên nhà tôi, đi, chúng ta lên lầu đi.”

Có người cùng đi, cảm giác âm trầm giảm lại rất nhiều, tôi thoải mái tiến vào hàng hiên.

Trong hành lang tối đen như mực, tôi một bên cẩn thận giẫm lên từng bậc cầu thang, một bên câu được câu chẳng trò chuyện với Ứng Nhan: “Này, mai anh có đi dự hôn lễ của An An không?”

Ứng Nhan nghĩ nghĩ: “Công chuyện ngày mai không nhiều lắm, hẳn là tham gia được, cô là phù dâu của An An đúng không?”

“Đúng thế, tôi giờ về nhà thay quần áo cũng là vì thế đó, phải sai nhà cô ấy noãn phòng. Ấy, cẩn thận.” Ánh mắt tôi dần thích ứng với bóng tối của hành lang, mơ hồ thấy có một cái bóng lớn kề cạnh Ứng Nhan, đó là đồ bỏ đi của hộ ngụ ngay đó, vị trí hơi khuất, tôi khi mới đến đây đã nhiều lần đụng trúng rồi.

Ứng Nhan đi vòng qua vật đó, theo tôi quẹo vào lầu hai, lầu hai chính là cái lầu người chết kia thuê, hiện giờ thì phòng này không người ở. Ứng Nhan đi bên trái tôi, bên phải tôi chính là cửa lớn của cái nhà, trong bóng đêm tôi cảm giác như bên trong có động tĩnh gì đó.

Ê ê, chỗ đó chẳng phải không có người ở sao? Trong nháy mắt, sợ hãi xộc ra, da đầu tôi tê rần, lông tơ dựng đứng.

Tôi quay nhanh đầu lại, cái phòng không người ở kia, thế mà lại có tiếng người vặn nắm đấm cửa!

Đầu óc tôi trống rỗng, theo bản năng của cơ thể, tôi nghe thấy mình hét lên một tiếng, nhảy dựng, nhanh chóng nắm lấy tay Ứng Nhan lôi lên lầu.

Cạch một tiếng, cửa mở, tia sáng từ trong phòng lọt qua khe mở, mắt tôi liếc thấy một người từ bên trong đi ra, người nọ vừa mới mở cửa đã bị tôi la một tiếng hú tới sợ, ngơ ngác đứng ngây tại chỗ: “Chuyện gì vậy?”

Người mở cửa này tôi biết, chính là người thuê nhà này lần trước, trong tay anh ta có một cái thùng giấy, có lẽ là về lấy đồ vật chi đó.

Dây thần kinh tôi bắt đầu thoát khỏi trạng thái căng như dây đàn, đối diện với chủ nhà bị tôi dọa sợ, nhất thời ngượng ngùng chẳng biết nói chi cho phải.

Cuối cùng vẫn là Ứng Nhan mở miệng: “Thật xin lỗi, ban nãy chúng tôi đùa nhau, có hơi lớn tiếng một tí.”

Chủ nhà có lẽ tâm trạng vẫn còn mất mát vì cái chết của người thân, bị tôi hú như thế, trong lòng dù khó chịu, nhưng vẫn đóng cửa lại đi như không có chuyện gì.

Hành lang lại tối đen như cũ, bóng tối giúp tôi che giấu nỗi xấu hổ của mình, lúc này mới thấy tôi còn nắm chặt tay của Ứng Nhan, cái tay giầy chết ban nãy của Ứng Nhan bây giờ đang cầm ngược lại tay tôi, tôi không được tự nhiên chuẩn bị rút tay lại, nhưng mà Ứng Nhan như chẳng thấy gì không ổn, nắm chặt tay tôi đi lên lầu: “Cô thay quần áo mất bao lâu? Để tôi đưa cô sang nhà An An.”

Lòng bàn tay Ứng Nhan hơi đổ mồ hôi, ẩm ướt, tôi có cảm giác cực kỳ khó chịu, cực kì muốn rút tay ra, lại hơi ngại vậy quá trắng trợn, bây giờ nghe lời này của hắn, tôi chẳng chút suy nghĩ đã mở miệng từ chối: “Không cần đâu, vậy phiền lắm.”

Trong bóng tối không thấy được mặt Ứng Nhan, lần thứ hai tôi rút tay lại thì hắn cũng buông ra, không khí trở nên thật ảm đạm, tôi cũng không dám mở miệng nhiều, lùi lại một chút, giữ khoảng cách với Ứng Nhan, im lặng theo sau hắn lên lầu.

Lầu ba là chỗ tôi ở, tôi đứng cạnh cánh cửa, bắt đầu bới chìa khóa từ túi ra: “Tôi mở liền đây.”

Ứng Nhan đứng lại bên cạnh tôi, tựa hồ muốn nói với tôi cái gì đó, không khí này thật xấu hổ, lòng tôi ngóng trông hắn mau lên lầu đi, nhưng hắn vẫn cố tình không nhúc nhích, tôi đảo nhanh tay tìm chìa khóa, muốn mau vào nhà để chấm dứt cái cục diện bế tắc này. Nhưng tôi càng vội, chìa khóa trong túi lại càng như lủi đầu mất hút.

Một luồng ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào trong giỏ tôi, Ứng Nhan mở di động ở phía trên túi, dưới luồng sáng của điện thoại hắn, tôi cuối cùng cũng mò ra được cái chìa khóa nằm mụt tọt đáy túi.

Tôi đầu đầy mồ hôi mà lấy chìa khóa mở cửa nhà, Ứng Nhan đứng cạnh không lên tiếng bỗng nhiên nói chuyện: “Xong thì gọi điện cho tôi, tôi chờ cô đi, đã khuya thế này, không có phương tiện công cộng, cô đã trễ mà một mình đi như thế không an toàn.”

Ứng Nhan vừa nói xong thì xoay người đi lên lầu, cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho tôi, khiến tôi trong lúc thay quần áo cũng phải nghĩ lý do để từ chối hắn, không đợi tôi nghĩ xong, Ứng Nhan đã gọi tới: “Tôi lấy tài liệu rồi, cô xong chưa?”

Tốc độ thần thánh gì thế này, tôi còn đang vật lộn với cái nơ con bướm đẹp lung linh trên áo khoác, nhận được điện thoại của hắn, chỉ có thể chịu bất hạnh: “Được rồi, năm phút nữa.”

Có lẽ là ấn tượng về phản ứng của tôi lúc lên lầu quá mãnh liệt, Ứng Nhan rất cẩn thận mà nói: “Như vậy đi, tôi sẽ đứng trước cửa nhà cô đợi, rồi cùng cô đi xuống.”

Như thế cũng tốt, có người làm bạn theo tôi xuống lầu, tôi còn sợ vụ lên lầu hồi nãy lắm, nên rất nhanh đã vứt nỗi xấu hổ với Ứng Nhan ban nãy rồi.

Nhà mẹ đẻ của An An cách chỗ chúng tôi rất xa, phải mười rưỡi mới tới nơi, đêm lạnh như thế, trên đường đến taxi cũng hiếm, tôi nếu tự đi, đoán chừng phải mười một giờ mới tới nơi. Nhà An An ở trong hẻm, xe lớn không vào được, Ứng Nhan làm việc luôn tinh tế tỉ mỉ, hắn đỗ xe ở đầu hẻm, kiên trì cùng tôi đi vào, còn đưa luôn tôi tới trước cửa nhà An An, nhìn tôi nhấn chuông cửa.

Mở cửa chính là mẹ An An, nhìn thấy chúng tôi, bà rất nhiệt tình tiếp đón: “Ày da, Nha Nha, đến đây, vào mau vào mau, đây là bạn trai con hử, mau vào ngồi.”

Lỗ tai của đồng chí An An còn thính hơn cả linh khuyển*, tiếng mẹ cô ấy vừa dứt, đã thấy cô ấy khoác áo ngủ thùng thùng chạy lịch lịch từ trong nhà ra: “Bạn trai Nha Nha?”

[*Linh khuyển: chó thần.]

Tôi nhanh chóng thanh minh với mẹ An An: “Không phải ạ, đây là sếp cháu, vừa rồi tình cờ gặp nên đưa cháu tới.”

An An ngó ngó tôi, lại ngó ngó Ứng Nhan, nhếch miệng, khoác lấy tay tôi, rồi lại quay đầu cười với Ứng Nhan: “Ày, là sếp của chúng ta, biết rồi, đừng đứng ngoài này lạnh, vào trong nhà ngồi một chút đi.”

Đã trễ thế này, Ứng Nhan đương nhiên sẽ không vào nhà, chờ hắn vừa đi, An An đã dắt tay tôi thẳng đến phòng ngủ: “Khốn, Nha Nha, cô trâu thật nhá, dám giả bộ với chị đây à? Nói, cô với Ứng Nhan hú hí với nhau từ hồi nào hửm?”

Tôi thở dài, xong rồi, bà tám An An này nếu đã nhận định chuyện gì, thì nói cỡ nào cũng không thanh minh được, tôi xoa xoa huyết thái dương, hữu khí vô lực phản kháng: “Dì cả à, dì tha cho con đi.”

Trên tay đau nhói lên, cái cô An An này, lại cấu véo tôi, An An lớn giọng tiếp tục độc hại lỗ tai tôi: “Còn giả bộ!”

Tôi nhìn An An nét mặt tỏa sáng, lại thở dài: “Em thật ra cũng muốn ‘3 chấm’ với hần lăm, em mừng còn không kịp, này không phải là giải quyết vấn đề nhân sinh sao?”

An An không tin xiu nào, bĩu môi: “Đừng có tráo trở, ai trong công ty mà không biết hần thàm mền cô chứ, bằng không Thọ kinh hận cô đến thế làm gì?”

Tôi ngã vật ra cái giường lớn của An An, thuận tay moi từ tủ đầu giường ra một trái quýt, chà chà, lột vỏ, bóc lấy một múi bỏ vào trong miệng: “Chị à, chị có bao giờ trải qua cảm giác như thế này chưa, có một người rất tốt ở mọi phương diện, cũng rất tốt với chị, chỉ là hần càng đối tốt với chị, thì lòng chị lại càng buồn bực, nhận được điện thoại của hần liền cúp, hần vừa dựa vào thì lòng tơ đã dựng ngược ấy.”

“Cũng có, chính xác là có loại tình huống này.” Về mặt An An có chút biến đổi, tôi nhìn về mặt của cô ấy không khỏi nhớ tới người đàn ông có bản chất tốt kia, đồng chí A Hoa.

“Được rồi, Nha Nha, nghe này.” An An bỗng nhiên quay đầu, nằm xuống cạnh tôi, nghiêng mặt qua hai tay chống lấy đầu, hai mắt sáng ngời soi vào tôi: “Vấn đề của em giờ chị đã biết rồi, mấu chốt nằm ở tên Trình Gia Gia kia, hần quá hấp dẫn, em từng quen hần, hiển nhiên là đàn ông nào cũng không lọt mắt được nữa. Đàn ông tốt khác ấy, có thể anh ta chỉ có chút kinh nghiệm với phụ nữ, nhưng căn bản không thể so với Trình Gia Gia được, một tên là nút mẩu giáo, một tên là quỷ già nghiên cứu sinh rồi.”

An An nói cũng có lý, nhưng không đầy đủ rồi, tôi tự mình biết, tôi từ nhỏ đã thích ở chung với người nhanh nhẹn vui tính, bạn bè của tôi đều là những người nhanh nhẹn nhanh miệng, tôi bực nhất là cái thể loại nói lấp lửng, nói một nửa để nửa còn lại cho người ta tự hiểu ấy, ở bên người như thế, tôi không chết ngạt thì cũng là một chết.

An An lấy ngón tay chọc chọc tôi: “Aiz, em và Trình Gia Gia còn có hi vọng ở bên nhau nữa không?”

“Không.” Tôi ăn quả quýt kia xong rồi, xoay người, lại mò tiếp trên tủ đầu bàn.

“Vậy sau này em tính thế nào, cứ làm một người không mặn không nhạt như thế mãi sao?” An An có vẻ lo âu nói, cái cô này, càng ngày càng giống má tôi.

Không riêng gì An An, tôi cũng đoán được tương lai của tôi, tôi đang sải bước đi trên con đường bị ế.

“Em đây cứ cố gắng tìm đàn ông, tương lai giã chết được chừng nào hay chừng đó vậy.” Tôi chậm chậm bóc vỏ quả quýt, quả quýt này thật không đỡ chút nào, vừa ngọt lại vừa ngon.

Chương 64

Bận rộn thoát cái đã tới nghỉ tết âm lịch, được nghỉ liền ba ngày, tôi nhận được điện thoại trong nhà, nói là bác tôi bị bệnh phát sốt, bảo tôi sang thăm bà ấy.

Mấy ngày nay tôi đã không còn vội nữa, công ty tôi đã qua thời gian bận rộn nhất rồi, những nhân viên khác trong công ty ở địa phương đã nghỉ cả, chỉ để lại một ít nhân viên địa phương làm việc thôi, nhưng những người đi làm cũng chẳng có việc gì quan trọng, mỗi ngày tới công ty báo danh, hết nửa ngày thì về, đến khi nghỉ tết, khổ cực một năm cuối cùng cũng đã có thể nghỉ ngơi bù lại thời gian trong năm, cả công ty đều tràn ngập ý vị của không khí chào năm cũ đón năm mới, ngay cả Ứng Nhan vốn khắt khe kỷ luật cũng nhắm một con mắt mở một con mắt với mấy chuyện này. Ba ngày sau, tôi cũng đã có thể về nhà, lúc cha tôi gọi điện là lúc tôi đang ở công ty nhàn rỗi lên mạng, nghe nói bác bị bệnh tôi liền xin phép An An, đi thăm bác.

Bác tôi thật rất vất vả, ông nội tôi mất sớm, bà và cha tôi hồi đấy chịu khổ không ít, Lớn lên bà ngã cho một ngư dân, dưỡng tôi tốt lắm, chăm sóc cho bác tôi cũng tốt nữa, nhưng hai người chỉ bên nhau được có vài năm, dưỡng tôi lần đó ra khơi gặp chuyện, để lại cho bác cậu con trai và cô con gái, cố gắng làm việc cầm cự qua ngày.

Tình cảm của bác và dưỡng tôi tốt lắm, sau khi dưỡng mất bác cũng không tái giá nữa, để kiếm sống, bà xin vào làm bảo mẫu trong một gia đình giàu có, ngâm đắng nuốt cay nuôi hai đứa con, lại lo cho chúng đến khi lập gia đình, nhưng năm kia anh họ vừa kết hôn chưa được bao lâu đã bị xe tông chết. Cả đời bà, nhỏ để tang cha, lớn để tang chồng, già để tang con, nhân sinh bi ai đến thế mà cũng chẳng buồn tha cho bà, giờ chỉ còn lại mình bà với cô con gái.

Bác tôi từng là một người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp, tôi nhớ hồi đó lúc còn ở nhà bà nội, tôi thích nhất là để bác ôm tôi, ngực bà vĩnh viễn là chỗ mềm mại, mang theo hương xà phòng thơm ngát, dù bà cười hay nói chuyện cũng không hề sang sảng như mấy cô thiếu nữ thôn quê, mà giọng rất êm tai. Mỗi lần anh họ đánh tôi, bà luôn một bên mắng anh họ một bên ôm lấy tôi, tỉ mỉ lau sạch cánh tay cùng khuôn mặt nhem nhuốc của tôi, giúp tôi xoa chỗ bị anh họ đánh đau, cuối cùng còn trộm nhét kẹo vào túi tôi sau lưng anh họ. Trong mắt tôi trước kia, bà là người phụ nữ đẹp nhất trần đời.

Một người phụ nữ tốt đẹp đến nhường ấy, mà cuộc sống lại đổ xuống đầu bà bao sóng gió.

Bác tôi mang hộ khẩu nông thôn, không có bảo hiểm lao động, cái bảo hiểm chữa bệnh nông thôn kia của bà hình như cũng chẳng dùng được gì, phúc lợi của công ty chị họ tôi cũng chẳng tốt, chính chị sau này cũng vất vả nhiều chuyện, cho nên khi bà có biểu hiện đau đầu phát sốt, cha tôi đều bảo tôi lấy bảo hiểm mình đi hốt thuốc cho bà.

Thân thể bà gần đây không tốt lắm, cứ sốt nhẹ liên tục, uống hết toàn bộ phần thuốc lần trước tôi lấy luôn rồi mà vẫn không khỏe lên. Cha mẹ tôi ở ngoài ngoại thành, cách tôi rất xa, đi vào nội thành thì không tiện, mà chị họ tôi cũng lấy chồng nơi khác rồi, tới tận hăm chín tết mới về nhà được. Cha tôi lo lắng cho bác, gọi điện dặn dò tôi cả nửa ngày, bảo tôi nhất định phải qua xem.

Nghe cha vừa nói như thế, tôi cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, lập tức gọi điện thoại cho bác gái, giọng bà trong điện thoại nghe cũng không tệ lắm, bà liên tục nói không có việc gì, nhưng mà tôi biết rõ tính bác, mặc bà nói thế nào, vừa cúp điện thoại là tôi xuất phát ngay.

Đi đến cổng công ty, tôi lại quàng ngược trở về, công ty tôi hôm nay vừa lấy một thùng hải sản lớn về làm quà tết, bác tôi luôn tiết kiệm, nên sẽ không mua đồ xa hoa đắt tiền làm quà tết, lần này sang sảng mang theo luôn, chờ tới năm mới, bệnh của bà tốt hơn, có thể ném thử rồi. Tôi tới chỗ để hàng, lấy theo một con cá chép và hai con cua, vội vàng ra cửa.

Bác tôi vốn ngụ ở gần khu nhà cũ của tôi, cách công ty tôi cũng không gần lắm, được cái có xe buýt cũng nhanh, xuống xe ngay trước khu nhà cũ, qua đường lại mất thêm năm phút đồng hồ. Tôi xách theo một bọc hải sản, ngồi trên xe buýt, khi dừng ở khu nhà tôi định xuống xe, thì vô ý liếc ra ngoài một cái, tôi dừng bước.

Theo cửa sổ tôi nhìn thấy một chiếc xe không thể quen thuộc hơn chạy từ trong khu nhà đi ra, xe của Trình Gia Gia!

Nhất thời, tôi chẳng chút tiền đồ mà thần người ra, đứng nơi cửa xe mà ngừng lại. Người cần xuống xe tương đối nhiều, những người phía sau tôi tỏ vẻ khó chịu, cao giọng thúc giục tôi: “Sao thế hả, sao không xuống thế này.”

Tôi phục hồi tinh thần, nhìn nhìn đi động, chỉ mới mười giờ sáng. Vậy, anh tới đây làm cái gì, anh chẳng phải nên ăn ngủ luôn ở công trường hay sao, chẳng phải nên ở trong phòng tiếp khách mà tiếp khách hàng hay sao, làm gì mà lại chạy đến đây thế?

Không đợi tôi nghĩ nhiều, những người phía sau đã chen chúc đi xuống, đẩy tôi cũng phải bước xuống xe. Xuống xe xong tôi vội vàng nhìn lại, làm sao có thể là xe Trình Gia Gia chứ? Chẳng lẽ tôi nhìn lầm, tôi lắc đầu, chiếc xe kia quá quen thuộc, không có khả năng nhìn lầm, có lẽ là ngẫu nhiên gặp được, tôi cũng không lo lắng suy tư chuyện này nữa, kéo khóa áo khoác, đi về hướng nhà bác tôi.

Tới nhà bác, tôi giật mình khi thấy bác gái đang bệnh theo lời cha tôi lại đang quét tước vệ sinh, khi tôi đến thì bà đang lau cửa sổ. Nghe thấy tiếng chuông, bà tay còn cầm khăn lau đã bước ra mở cửa.

Mới không gặp chưa bao lâu mà bác gầy đi trông thấy, hai má vốn đầy đặn nay đầy nếp nhăn, bộ quần áo cũ bọc lấy thân người bà, nhìn qua cực kì già nua yếu đuối.

Tôi túm lấy khăn trong tay bà, tức giận nói: “Bác à, bác bị bệnh rồi, còn ở đó mà làm nữa, sao không nghỉ ngơi cho khỏe đi, chị họ mới điện thoại cho con, bảo bác đừng làm gì hết, chùng nào chỉ về chỉ dọn cho.”

Bác vừa nhìn thấy tôi thì mừng ra mặt, một bên kéo tôi không buông tay, một bên giải thích: “Chờ chị con bề cũng hăm chín rồi, nó có nhà của mình, cũng có việc riêng của nó, bác đây làm được thì cứ làm, đỡ phần nó chứ sao.”

Bác tôi vốn là thể này đây, luôn nghĩ cho người khác, tôi lấy nhiệt kế trong tủ thuốc ra, lấy nước đun sôi để nguội rửa qua, rồi để vào miệng bác. Đến gần, tôi thấy hai bờ thái dương phủ tóc hoa râm của bà nhoáng ánh mồ hôi, khảm thật sâu trong khóe mắt bà là những nếp nhăn hình chân chim, mùa đông rét buốt, bà bệnh như thế mà còn đi lau cửa sổ, thật khiến người ta phải đau lòng.

Bác thật sự đã già rồi, tôi có phần áy náy, gần đây tôi bận chuyện của mình, rất ít khi thăm bà, đừng nói đến giúp bà. Mẹ nó chứ sống như thế đấy. Tôi đỡ bác đặt trên salon, xoay người lấy cái khăn lau: “Bác ngồi trước một lát đi, con lau cho, bác, cho bác biết nhé, con lau cửa sổ là chuyên nghiệp luôn nha, cửa sổ ở nhà hằng năm đều do con lau đó.”

Ngày hôm nay nhiệt độ của bác thể mà rất bình thường, tinh thần cũng không tồi, Tôi lau cửa sổ xong muốn mang bà đi bệnh viện, nhưng bà nhất quyết không chịu, nói mình khi mới phát sốt, tới bệnh viện tiêm hết hai mũi hạ sốt, đã bớt sốt rồi, giờ thấy cũng bình thường, không cần phải đi bệnh viện làm gì, chẳng những phí tiền, mà còn không có tác dụng. Tôi nghĩ thấy cũng có lý, nhưng lại hơi không yên lòng, nên đo nhiệt độ cho bà lần nữa, thấy vẫn là bình thường, nhìn vẻ mặt kiên quyết của bác, tôi thỏa hiệp.

Không đi bệnh viện, dù sao về công ty cũng không có việc gì làm, tôi rảnh rỗi, nên dứt khoát ở lại giúp bà tổng vệ sinh một trận, lau bàn, chà rửa, đứng nhìn nhà này nhỏ, thật ra muốn quét tước cho hết cũng tốn khối thời gian, ngay cả đưa làm việc nhanh tay nhanh chân như tôi mà cũng phải mất cả một ngày.

Cơm chiều là bác làm, tôi quét dọn phòng xong liền đi giúp bà rửa rau, bác đang rửa cua, tôi lần này lại đây xách theo một con cá chép rất lớn với mấy con cua, tôi đi tới tủ lạnh, lấy cá ra, tuy rằng tôi không thích ăn cá, chỉ thích ăn cua, nhưng bác thích nhất là ăn cá chép, vừa hay tối nay làm ăn.

Tay tôi vừa chạm tới con cá chép, bác đã vội vàng ngăn tôi: “Nha Nha, con cá kia lớn như thế, cứ cắt đó đi, chờ tết đến có khách rồi làm, giờ ăn thì phí quá.”

Tôi không nghe lời bà, xách con cá ra, quay đầu cười với bác: “Ăn trước đã, mai con lại đi mua.”

“Cái con nhỏ này.” Bác sốt ruột, bỏ con cua trong tay ra, đoạt lấy con cá, lại nhét vào tủ lạnh.

Bác đứng trước cửa tủ lạnh, đề phòng tôi lại đi mở tủ, một bên chỉ vào cái thau còn mấy con cá nhỏ nhỏ, căn dặn: “Con coi coi, bác mua nhiều cá như vậy, tối nay ăn còn không hết, để sáng ra là hư hết rồi, thật lãng phí quá.”

Aiz, đối với bác mà nói, nếu đêm nay tôi kiên trì mần con cá chép kia mời bà ăn, dăm bà đau lòng tới vài ngày lắm, đối mặt với bà lão cổ chấp này, tôi chỉ có thể đầu hàng, bắt đầu rửa mấy con cá nhỏ kia.

Tôi ở nhà bác ăn cơm chiều, lúc về đã là sáu giờ mười lăm, tôi nhớ thời gian xe buýt trong khu vực này ngừng chạy là sáu rưỡi, tôi đi thật nhanh, muốn bắt cho được chuyến buýt cuối cùng để về.

Tôi chạy hồng hộc tới trạm thì thời gian xe tới còn có mấy phút nữa, thở phào, tôi dựa vào hàng tay vịn chờ xe.

Mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, một trận gió rét thổi qua, tôi phải nhảy mũi hai cái, vừa rồi chạy nhanh quá, tôi ra chút mồ hôi, giờ gió thổi ngang thật lạnh không sao tả được, tôi khép chặt áo khoác, ngóng xe tới sớm một chút.

Càng chờ, xe buýt lại càng muộn, tôi liếc thấy thời gian đã ló rồi, vậy mà buýt vẫn chưa tới, tôi bắt đầu nghi không biết có phải chuyến cuối cùng đã đi mất rồi không.

Trong lúc tôi đang lưỡng lự là tiếp tục chờ xe hay đi bộ, một chiếc xe quen thuộc dừng trước mặt tôi, khuôn mặt Trình Gia Gia hiện ra sau lần cửa sổ đang từ từ hạ xuống: “Nha Nha, là em à, sao em lại đứng đây?”

Nửa tháng không gặp, chợt nhìn thấy anh, tôi có chút mơ màng, Trình Gia Gia mở cửa gọi tôi lên xe tôi vẫn chưa tỉnh táo lại, bất giác nghe theo lời anh, đến khi tôi tỉnh, thì đã ngồi lên xe anh rồi.

33. Chương 65 - 66

Chương 65

Nửa tháng không thấy, Trình Gia Gia gầy hẳn đi, hai má hõm sâu vào, đường nét cứng lại rất nhiều, trông như cái thể loại tiêu tụy trong tiểu thuyết ngôn tình ấy. Tôi theo bản năng nghĩ anh là vì tôi nên mới tiêu tụy như thế, nhưng lại lập tức bỏ cái ý nghĩ ai cũng mê mình ấy đi, anh nhất định là bận rộn chuyện công trình, chẳng phải gần đây ngay cả thời gian nhắn cho tôi một cái tin anh cũng chẳng có sao? Nhất định là vậy rồi.

“Nha Nha, sao em gầy thế, gần đây vất vả lắm sao?” Tôi còn chưa mở miệng thì Trình Gia Gia đã hỏi ngay vấn đề trong lòng tôi.

Tôi thật rất gầy, rất tiêu tụy sao? Tôi không khỏi rơi vào kính xe, đúng thế, so với hồi trước gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng hơi ngả vàng, không hồng hào như trước nữa. Aiz, thời gian này bận như đánh giặc ấy, tôi đã lâu không soi gương cẩn thận rồi.

Tôi lật gương lên, giọng điệu ra chiều thoải mái: “Đúng thế, bận vô cùng, anh thì sao, hình như gầy đi nhiều lắm, có phải cũng bận rộn không?”

Trình Gia Gia trầm mặc một hồi mới mở miệng: “Không sao, không khác hồi trước bao nhiêu.”

Anh thế chẳng phải là đang ám chỉ tôi sao, rằng không phải anh gầy là vì bận công việc? Tôi có hơi nhấp nhòm, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không khí trong xe bỗng chốc nặng nề.

Trình Gia Gia hình như thấy tôi xấu hổ, nên thay đổi đề tài: “Đúng rồi, Nha Nha, hiện giờ em ở đâu? Trễ thế này rồi, em về bên kia làm gì?”

Tôi nhớ tới cô đang ở nhà một mình, trong lòng không yên, lo lắng trả lời: “Cô em ngụ ở gần đây, mấy nay bà bị sốt, bữa nay em sang thăm bà. Giờ em đang ở chỗ cũ của An An, gần công ty bọn em.”

“Sốt sao?” Trình Gia Gia dừng lại trước đèn đỏ, quay đầu liếc nhìn tôi một cái, “Nha Nha, này cũng không bỏ qua được đâu, cha Lục tử lần đó cũng sốt nhẹ, nhưng cuối cùng truy ra được lại là ung thư gan.”

Ung thư gan ung thư gan ung thư gan! Tôi thừa nhận, từ ung thư gan này khiến tôi chết khiếp. Tuy rằng thường ngày vẫn nghe số lượng người ung thư càng lúc càng nhiều, nhưng đến khi người thân của mình mắc phải, tôi vẫn run rẩy.

Tôi run sợ hỏi: “Thế cha Lục tử sau này thế nào?”

“Không sao.” Trình Gia Gia nhìn thấy nét mặt của tôi, lại sửa miệng an ủi, “Sốt cũng chưa chắc là có bệnh, đại đa số người vẫn không có việc gì, chỉ là người già thì khác, vẫn cứ đưa đi kiểm tra cho chắc ăn.”

Tôi ngồi im lặng không nói, trong lòng rối bời, tình huống này không thể nói với cô được, áp lực lớn quá, đến khi đó không có bệnh cũng bị dọa thành có, nhưng mà, ban sáng bảo bà đi bệnh viện còn khó đến thế, huống hồ kiểm tra toàn thân, hơn nữa phí tổn lớn quá khả năng của cô.

Trình Gia Gia nhìn ra tôi lo lắng của, nhưng lại hiểu sai ý: “Nha Nha, bạn học của anh ở bệnh viện Trung ương, ngày mai anh liên hệ với nó, để nó cử bác sĩ giỏi làm kiểm tra cho cô em.”

Aiz, đây chính là chênh lệch tầng lớp mà, tôi bi ai nghĩ, như cô tôi có bệnh, chuyện lo lắng nhất là phí chữa bệnh, mà những người như Trình Gia Gia lại lo làm thế nào để tìm bác sĩ giỏi nhất.

Dù sao thì Trình Gia Gia cũng có ý tốt, tôi gạt đầu với anh: “Làm phiền anh rồi, nhưng mà bác em chỉ có bảo hiểm nông thôn thôi, điều kiện kinh tế nhà bà cũng không tốt...”

Tôi không nói tiếp, nhưng hiển nhiên Trình Gia Gia đã hiểu rõ ý tôi, anh một bên yên lặng lái xe, một bên đề nghị: “Nha Nha, trước nhất em đừng lo, anh thấy chuyện này em có thể thương lượng với cha em một chút, còn người nhà bác em, có muốn làm kiểm tra hay không, thì cũng chỉ có người nhà bác em mới có thể quyết định. Còn phí tổn thì, mọi người cùng nhau bàn, thể nào cũng có hướng giải quyết.”

Phí tổn này có thể lo được, nhưng nếu bác tôi bệnh thật, tôi không dám tưởng tượng sau này sẽ thế nào nữa. Trình Gia Gia nhìn vẻ mặt bối rối của tôi, nghĩ nghĩ: “Nha Nha, em khoan hãy nghĩ đã, tất cả cứ để mọi người thảo luận lại, như vậy đi, anh giúp em phần liên hệ với bệnh viện, đến khi đó tìm bác sĩ quen biết, một số kiểm tra không cần thiết thì không cần làm.”

Cũng chỉ có thể như thế mà thôi, lòng tôi nặng nề ngồi trên ghế, mờ mịt nhìn về phía trước. Phía trước là công ty tôi rồi, tôi chỉ chỗ Trình Gia Gia thường dừng xe, “Dừng đây đi, em đi vào từ đây là được rồi.”

“Sao, còn giấu anh chỗ em ở sao, sợ anh quấy rối em à?” Trình Gia Gia đùa, đậu xe vào chỗ đó, tắt máy, quay đầu cười với tôi, “Anh đưa em về, đã trễ thế này rồi, Nha Nha xinh đẹp của chúng ta đi một mình bên ngoài, chỉ số an toàn quá thấp.”

Cái tên này, vẫn nói năng ngọt xớt như thế, cùng một việc mà anh với Ứng Nhan hoàn toàn chẳng giống nhau.

Kỳ thật tôi cũng hiểu được, Trình Gia Gia là cố ý, muốn tâm tình tôi thư giãn đôi chút, trước giờ tôi chưa trải qua chuyện lớn nào, cũng lắm chỉ là thất một cuộc tình, coi như là đau khổ nhất rồi, hiện tại gặp phải chuyện này mới biết, so với chuyện sinh tử, tình yêu chẳng đáng là món đồ chơi nữa, ăn được ngủ được, thân thể khỏe mạnh, chính là điều tốt nhất.

Tuy rằng cô không nhất định sẽ có chuyện, nhưng đối với đứa sự đời còn chưa trải bao nhiêu như tôi mà nói, thế cũng đủ để khiến tôi cuống cuống rồi.

Tôi thấy tuy không còn là người yêu nữa nhưng Trình Gia Gia là một người bạn rất tốt, nhiệt tình lại hiểu lòng người, có anh đứng bên giúp tôi nghĩ cách, tôi thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trình Gia Gia đưa tôi về tận nhà, nhìn tôi bình tĩnh lại rồi mới đi, trước khi đi còn lo lắng nói, rằng tôi có việc gì thì nhất định phải tìm anh.

Tôi vừa về tới nhà thì làm theo lời Trình Gia Gia ngay, gọi cho cha và chị họ, phản ứng của cha tôi là hốt hoảng, còn chị họ thì òa khóc, hai người bọn họ cũng không phải là người có chủ ý, chẳng ai nghĩ ra biện pháp gì thỏa đáng cả. Tôi không ngờ tới tình huống này, ba người ngồi bên điện thoại thở dài cả một đêm, cuối cùng quyết định để tôi dẫn bác đi kiểm tra, còn chị họ thì đón xe lửa về nhà ngay.

Tôi nôn nóng, lập tức nhắn tin cho Trình Gia Gia, nhờ anh hỗ trợ liên lạc bệnh viện và bác sĩ. Hia ngày sau đã kéo bác đi bệnh viện, cha tôi và chị họ làm công tác tư tưởng cũng tốt lắm, không biết họ nói thế nào mà bác chịu đi kiểm tra thật.

Bệnh viện cứ phải nói là đông vô cùng, người ta xếp thành một hàng dài để chờ, đăng ký khám bệnh, dù cho đã liên lạc với bác sĩ từ trước thì đợi đến lúc chúng tôi cầm giấy xét nghiệm máu trong tay cũng mất cả buổi sáng. Tôi nhìn vị bác sĩ trắng từ đầu đến chân kia cầm bản xét nghiệm đọc, hai hàng lông mày thanh tú chen lại một chỗ, trũng xuống mỗi lúc một sâu, một sâu...

Bác sĩ mặt trắng nói cái gì tôi nghe cũng chẳng hiểu, gì mà lượng bạch cầu rất cao, rồi gì mà khối u với bệnh máu trắng nữa, Tôi sợ run nghe anh ta nhắc từng tên từng tên một, vô cùng khủng bố, may mà tôi tính trước để cô ở bên ngoài rồi, cuối cùng anh ta nói xong, mở cửa cho tôi, rồi thì đưa cô tôi đi trích tủy.

Trích tủy, cái tên vừa nghe đã thấy vừa đau vừa bạo lực rồi, tôi lấy điện thoại ra bấm số của Trình Gia Gia, lúc này tôi cũng chẳng quan tâm rằng chúng tôi đã chia tay hay chưa, bây giờ Trình Gia Gia đối với tôi mà nói, như cọng cỏ cứu mạng khi đang chết đuối vậy, điện thoại thông rồi, tôi vội vàng mở miệng: “Làm sao bây giờ, Trình Gia Gia, anh bác sĩ kia cho bọn em đi trích tủy, phải làm sao đây, anh ta nói nghe nghiêm trọng lắm, cô em sẽ không có chuyện gì chứ?”

Tôi nói lộn xộn một đống từ, Trình Gia Gia hình như cũng chẳng hiểu nổi đống từ chuyên môn đó, nhưng anh rất bình tĩnh nói: “Nha Nha, em bình tĩnh, từ từ nói, nếu không thì đưa điện thoại cho bạn anh nghe xem sao.”

Tôi lập tức tuân mệnh, lấy điện thoại đưa cho bác sĩ mặt trắng, không biết là do năng lực lý giải của Trình Gia Gia tốt hơn tôi hay là vì tôi đang hoảng loạn nữa, dù sao thì bác sĩ mặt trắng nói một tràng y chang ban nãy, nhưng khi tôi nhận lại điện thoại thì Trình Gia Gia hiểu bệnh tình của cô còn hơn cả tôi.

“Không có chuyện gì đâu, Nha Nha, chẳng qua chỉ là kiểm tra thôi, đừng sợ, em vừa sợ là cô em sẽ cảm nhận được, bà sẽ lo lắng đấy, giờ vẫn chưa có gì rõ ràng cả, hết thấy đợi kiểm tra xong rồi mới biết được.” Giọng Trình Gia Gia trọng điện thoại rất trấn định, tỉnh táo, khiến tâm tình tôi cũng bình tĩnh lại, ừm, anh nói thế là được rồi, cứ nghe anh đi.

Chương 66

Chờ kết quả phải đến bốn ngày, chị họ tôi cũng đã về tới, ngày đi lấy kết quả xét nghiệm, tôi, Trình Gia Gia và cả chị họ cùng đi, tuy rằng bốn ngày qua Trình Gia Gia đã gọi cho tôi để chuẩn bị tâm lý, nhưng thực sự khi nghe mấy chữ “bệnh máu trắng” từ miệng bác sĩ thốt ra thì tôi choáng không chịu nổi, chị họ thì bắt đầu gạt nước mắt. Trình Gia Gia nhủ mày lời bác sĩ qua một bên, thì thầm thảo luận trong chốc lát, rồi mang về mặt ngưng trọng bước qua: “Nha Nha, cô em bệnh rồi, bác sĩ bên này nói là nghiêm trọng, em thương lượng với cha và chị em đi, xem có nên chuyển sang thành A hay không, dù sao trình độ bên đó cũng tốt hơn bên đây.”

Tôi nhìn chị họ ngồi một bên rơi nước mắt, cắn răng: “Vừa rồi bác sĩ nói thế nào?”

Trình Gia Gia liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi mới do dự nói: “Nó nói, nó thấy không cần phải nhập viện chữa trị, cứ ở nhà điều dưỡng đi.”

Tôi giật mình run rẩy, lời này ý vị thế nào ai cũng hiểu, trên TV mỗi lần xuất hiện lời này thì luôn đi kèm theo người bệnh hấp hối gần chết và người nhà đau lòng muốn chết. Chị họ ngồi cạnh tôi từ yên lặng lau nước mắt thành òa khóc lớn, từng tiếng nấc bi ai kia khiến tôi càng lúc càng mất bình tĩnh, tôi theo bản năng xin giúp đỡ của Trình Gia Gia: “Vậy anh nói xem, giờ bọn em phải làm gì mới được?”

Trình Gia Gia vỗ vỗ vai tôi: “Nha Nha, đừng như thế, nhìn chị họ của em đi, cô ấy đã như thế rồi thì em không thể luống cuống được, em đi thương lượng với cha một chút đi, anh thấy cần phải kiểm tra lại lần nữa, có khi kết quả kiểm tra của bên này lại không chính xác.”

Tôi còn chưa lên tiếng, thì chị họ đang khóc đến long trời lở đất bên cạnh đã đi tới, chùi chùi nước mắt, sợ hãi nhìn Trình Gia Gia mở miệng: “Trình tổng, nhà tôi giờ không còn cách nào hết, anh có thể tiếp tục giúp đỡ được không, giúp chúng tôi liên hệ với bệnh viện, mẹ tôi, chuyện của mẹ tôi toàn bộ nhờ vào anh.”

Nói xong chị lại bắt đầu rơm nước mắt: “Mẹ tôi rất đáng thương, tôi phải tiếp tục tới cùng, dù phải vay tiền cũng phải trị cho mẹ tôi...”

Chị họ như thế cũng khiến vành mắt tôi nóng lên, tôi ôm chặt lấy chị họ: “Không có gì đâu, chị, còn có chúng ta mà, chị đừng bi quan, cô nhất định là không sao đâu, chúng ta đi kiểm tra lại một lần nữa, có khi bên này kiểm tra sai rồi cũng nên.”

Trình Gia Gia liên tục gạt đầu: “Đúng thế, bọn em giờ đừng vội gì hết, đi thành A kiểm tra lần nữa rồi nói sau, vấn đề bệnh viện thì đừng lo, anh sẽ giúp liên hệ tốt, Nha Nha, đến khi đó anh lái xe chở bọn em đi.”

Tôi vô cùng cảm kích tương trợ của Trình Gia Gia lúc này, công ty anh gần đây đang trong thời gian bận rộn nhất, tôi ở đây lại liên tục làm phiền anh, điều này khiến tôi áy náy lắm, nghĩ nghĩ, tôi mở miệng: “Anh cứ giúp bọn em liên hệ bệnh viện đi, còn đi lại thì không cần phải đưa đâu, anh cũng đang bận mà, bọn em tự ngồi xe đi là được rồi.”

“Nha đầu này, còn khách khí với anh nữa à?” Trình Gia Gia trong lúc vô ý đã đưa tay lên vỗ đầu tôi, vừa vỗ một cái, tôi với anh đều sững người, động tác này quá quen thuộc, ngày đó khi còn bên nhau anh vẫn hay vỗ đầu tôi như thế, Trình Gia Gia có phần xấu hổ, dời tầm mắt không nhìn vào tôi, nhanh chóng đổi đề tài, “Em chỉ cần chăm sóc cô em kĩ lưỡng là được, chuyện của anh tự anh an bài tốt rồi.”

Lúc ấy trong lòng tôi vẫn còn nghĩ, không cần nhờ tới Trình Gia Gia, tự mình đi là được rồi, nhưng thế sự khó lường, ngày hôm sau, cô tôi phát sốt, lần này sốt rất nặng, làm thế nào cũng không giảm thân nhiệt được. Chờ đến khi Trình Gia Gia liên hệ được bệnh viện thì cũng đã là hai mươi bảy, bệnh của cô vẫn không thuyên giảm chút nào, tình trạng của bà thế này chẳng thể nào trải qua đường dài xóc nảy trên xe

đò, cuối cùng chúng tôi vẫn phải ngồi xe Trình Gia Gia tới thành A. Tới bệnh viện rồi Trình Gia Gia vẫn còn lo lắng, giúp chúng tôi làm luôn thủ tục nhập viện, an bài hết tất cả cũng mất nguyên buổi tối, anh lại suốt đêm vội vàng về lại thành D, tôi với chị họ thì ở lại chăm sóc cho cô.

Mười ngày tiếp theo đó là khoảng thời gian hỗn loạn nhất tôi từng trải qua, sau khi nhập viện một ngày thì bệnh tình của cô ngày một nặng thêm, sốt đến không còn tỉnh táo được nữa, cũng chẳng biết là vì ngồi xe mệt hay vì nằm viện không quen, thân nhiệt của bà lại tăng thêm, sau đó cả người trở nên mê man.

Cha mẹ tôi thân thể không được tốt, tôi không thể để họ tới chăm sóc cô được, chị họ vì quá đau lòng mà ngã bệnh, chồng chị lại vướng con nhỏ, chuyện bên bệnh viện toàn bộ đều đổ lên đầu tôi, tôi trước đây chưa từng chăm sóc người bệnh, nhất thời luống cuống tay chân, người ngã ngựa đổ.

Tôi ở trong bệnh viện mừng năm mới luôn, đêm 30 ăn xong cơm chiều, tôi lau người cho cô, rồi nằm trên giường phụ cho thân nhân mà nghe tiếng pháo inh tai ngoài cửa sổ. Trong phòng còn một người khác bệnh tình tương đối nhẹ, hôm nay ông ấy xin phép bác sĩ, về nhà sum họp với gia đình, trong phòng chỉ còn mình tôi với cô còn đang mê man, tôi tắt đèn lớn, chỉ mở đèn ngủ nhỏ ở đầu giường, yên lặng nằm, nhìn cô sắc mặt vàng như nền nằm ở đó, tôi khó chịu không nói nên lời. Tuy rằng người dừ cả rồi, nhưng vẫn chẳng thể nào ngủ nổi.

Vừa rồi tôi lau người cho cô, ôm bà lên, giật mình sao bà nhẹ quá, toàn thân chỉ còn có da bọc xương, những đốt xương như muốn chọc thủng cả da thịt, tôi không dám lau mạnh, tưởng chừng vừa lỡ tay thôi thì da cũng sẽ rách ra ở những chỗ xương lòi đó, rồi những đốm đỏ rải rác suốt làn da vàng vọt của bà mãnh liệt nhắc tôi về căn bệnh bà phải chịu.

Tôi nằm nơi đây càng nghĩ càng lo lắng, lo cho bác đang mang bệnh, lại lo cho cha mẹ trong nhà, cũng lo sẽ chẳng có ai giúp tôi chống đỡ cục diện này được. Đang lúc tôi bất an, cửa phòng mở ra, một bóng người mang theo hơi lạnh đi vào.

Đã trễ thế này, lại là đêm 30 giao thừa, tôi không nghĩ còn có người, nên thay đồ ngủ lên giường nằm rồi, giờ thấy thế giật mình, chuôi ra khỏi cái áo bông, ngồi dậy, “Ai thế?”

“Là anh, Nha Nha.” Giọng Trình Gia Gia truyền tới, ánh sáng trong phòng rất mờ, anh đi tới cạnh cửa, tách một tiếng bật đèn lên, trong phòng chợt sáng trưng, tôi bị lóa mắt không quen, nhắm mắt lại, Trình Gia Gia thấy thế liền xoay người tắt cái đèn lớn anh vừa mở.

“Anh về nhà bà nội ăn tết, không biết em bên này thế nào, nên tới đây xem thử, sao rồi, kết quả kiểm tra của cô em có chưa?” Trình Gia Gia nhìn thấy tôi kinh ngạc nên mở miệng giải thích mấy câu.

Anh đi vào trong mấy bước, ngồi xuống mép giường tôi thật tự nhiên. Ngay lúc âu lo thế này mà lại nhìn thấy anh, tôi mừng lắm, nhưng tôi vẫn đang mặc đồ ngủ nằm trong chăn, anh thì ngồi ở mép giường thân mật như thế, khiến tôi cũng ít nhiều xấu hổ, tôi lén lút dịch vào bên trong tí xíu: “Kết quả còn chưa có, nhưng mà tình hình dường như không được tốt cho lắm. Đúng rồi, cha anh không phải ở thành D sao, sao bà nội anh lại ở thành A?”

Trình Gia Gia cởi áo khoác vắt lên đầu giường: “Đó là cha Tiểu Thanh, cha anh mất năm anh ba tuổi rồi.”

“A...các anh không phải...” Tôi lắp bắp kinh ngạc, cái cô Tiểu Thanh này hóa ra không phải em ruột Trình Gia Gia, bất ngờ thật đó, Trình Gia Gia yêu thương chiều chuộng em gái anh như thế, nhìn qua còn hơn cả anh em ruột nữa là. Nhưng liên quan tới chuyện nhà anh, tôi định hỏi thì lại rút lời về.

Trình Gia Gia cũng không để ý gì cho lắm, gật gật đầu với tôi, tự nhiên nói: “Ừm, Tiểu Thanh là con riêng mà cha dưỡng anh đem theo, mẹ anh gả cho cha nó lúc anh năm tuổi, nó lúc đó cũng đã ba tuổi rồi.”

Anh ngồi trong ánh đèn mờ ảo kể tôi nghe chuyện gia đình anh, tôi chẳng biết vì sao mà trong lòng lại cảm thấy ảm áp, buồn bực đối với anh trước kia cũng phai nhạt đi không ít. Trình Gia Gia có lẽ là nghĩ tới mâu thuẫn trước kia của tôi với Tiểu Thanh, nên cẩn thận nhìn nét mặt tôi: “Trước đây Tiểu Thanh nó không tùy hứng gây rối như giờ đâu, trước đây nó đáng yêu lắm, bọn anh ai cũng thích nó, bọn con nít hồi đó chỉ có mình nó là con gái, tuổi nó lại nhỏ nhất, nên cái gì bọn anh cũng nhường nó, khiến nó nghĩ nó phải luôn được cưng nựng như thế, thành ra mới sinh tính xấu như hôm nay.”

Tôi cười cười, không lên tiếng, giờ tôi với Gia Thanh cũng chẳng còn quan hệ gì nữa, cô ta có thể nào, tôi cũng chẳng quan tâm.

Trình Gia Gia ngồi hàn huyên cùng tôi cả buổi tối, trừ chuyện tình cảm ra, chúng tôi hình như chuyện gì cũng nói. Trình Gia Gia là một người rất biết ăn nói, nói chuyện gì cũng lý thú, phiền phức công việc, có khi chỉ là một chuyện thật bình thường, qua lời anh kể liền trở nên cực kì thú vị. Tôi chưa bao giờ nghĩ chúng tôi có thể bình tĩnh cùng nói chuyện phiếm như thế này, nhưng có thể trở về những ngày đầu như thế quả là sung sướng. Trước kia khi chúng tôi nói chuyện kiểu bạn bè thì anh luôn bày ra bộ dạng không đứng đắn, cứ quần quít rịt lấy tôi, vẽ mặt cợt nhả, tôi chưa từng thấy qua kiểu đứng đắn như gái về nhà chồng này của anh bao giờ, khoảng thời gian gần đây, anh cho tôi thấy một mặt khác nữa của anh. Chờ anh đi rồi, tôi thuận lợi mà chìm vào giấc ngủ, buổi tối nay anh giúp tôi thấy thật an bình thoải mái.

34. Chương 67 - 68

Chương 67

Trình Gia Gia đi đến ngày thứ ba, cô tôi lại không ổn.

Tôi nhớ hôm đó là tháng ba đầu mùa, trời âm u, đặc biệt lạnh. Sáng sớm, bác sĩ gọi tôi với chị họ ra ngoài, nghe được lời khuyên đem về nhà của bác sĩ, lần này cả tôi và chị họ đều không nhận được mà khóc nức lên.

Tôi không thể đau lòng lâu, việc ra viện rất rườm rà, mà chị họ thì chỉ biết khóc thối, căn bản là đau lòng đến mất bình tĩnh rồi, nhưng những việc này dù sao cũng phải có người làm, tôi chỉ có thể lau nước mắt, đi thu xếp thủ tục ra viện để về nhà. Xong xuôi tất cả thủ tục thì cũng đã giữa trưa, cô tôi nằm viện thời gian ngắn, tiền thuốc men mà gia đình tôi lo lắng lúc trước không phát sinh, nhưng làm thế nào để đưa cô về nhà lúc này mới là vấn đề nan giải.

Chúng tôi ở trong bệnh viện ăn cơm trưa, trời càng lúc càng âm u, chúng tôi phải làm sao để về được đây? Tôi thật ngại ngùng mà gọi cho Trình Gia Gia xin giúp đỡ, không chỉ bởi vì anh đã giúp rất nhiều việc, mà lần này cô tôi bệnh thật quá nặng, ngay cả bác sĩ cũng nói là có thể qua đời bất cứ lúc nào, nếu cô thực sự qua đời trên xe, đối với chủ xe mà nói, không phải xui bình thường đâu.

Nhưng ở thành A trừ Trình Gia Gia ra tôi cũng chỉ biết Thôi Nam, so với Thôi đại thiếu gia, tôi thà cắn răng mà làm phiền Trình Gia Gia.

Nhìn trời càng ngày càng tối, tuyết càng ngày càng lớn, dây dưa thế này cũng không phải là cách, thúc thủ vô sách, tôi quyết định gọi cho Trình Gia Gia.

Khi điện thoại thông thì đầu dây bên kia có vẻ ồn ào, Trình Gia Gia hình như đang chơi mạt chược, từ điện thoại ào ạt truyền đến tiếng lách cách xáo bài và tiếng cười vui vẻ của gia đình khiến tôi càng ngại mở miệng.

Bất quá Trình Gia Gia rất hiểu chuyện, không đợi tôi lên tiếng đã hỏi: “Nha Nha, sao thế, có phải cô em có chuyện gì không?”

Anh dường như đang rời khỏi bàn bài, tiếng ồn trong loa nhỏ dần đi, quả nhiên, sau đó tôi nghe anh gọi một tiếng: “Anh hai, anh thay em đánh ván này đi, thua tính của em, thắng thì mỗi người một nửa.”

Tôi không yên tâm, ngập ngừng: “Anh đang bận việc sao? Không làm lỡ chuyện của anh chứ?”

Trình Gia Gia gọn gàng cắt ngang giọng ngập ngừng ấp úng của tôi: “Nha Nha, không sao hết, bên này đang mở sòng mạt chược thôi, anh chị họ đều ở đây, em bên kia có chuyện gì thế?”

Sau khi nghe tôi thuật lại tình hình của cô tôi, Trình Gia Gia cái gì cũng không nói, trực tiếp lái xe tới, giúp chúng tôi đem cô đang hôn mê lên xe anh, về lại thành D.

Chị họ ngồi phía sau ôm cô, tôi ngồi ở ghế phó lái, cô tôi đã hoàn toàn chìm vào trạng thái hôn mê, suốt dọc đường đi, chỉ nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của chị họ và lời an ủi bất lực của tôi.

Đối mặt với tình huống này, người hay nói giỡn như Trình Gia Gia cũng không có lời nào để an ủi chúng tôi được, trong xe tràn ngập không khí bi thương.

Ngoài trời tuyết càng rơi càng dày, xe chạy trên đường cao tốc rất ít, đất trời đều mờ mịt những tuyết là tuyết, khiến tôi cảm giác như đang chìm vào đường hầm trong phim khoa học viễn tưởng, phi thường, không hề chân thật.

Thời tiết như thế, Trình Gia Gia lái xe rất cẩn thận, bình thường ba tiếng đã tới thành D, nhưng lần này ba tiếng trôi qua nhưng chỉ mới hai phần ba quãng đường.

Suốt đường đi, chị họ một mực ngồi ở ghế sau ôm cô, chị vừa mới bệnh xong, tôi thật sự sợ chị lại mệt, thừa dịp Trình Gia Gia dừng lại đổ xăng trèo xuống ghế sau định đỡ cô hộ chị. Chị họ đã không còn khóc nữa, nhưng ánh mắt chị đờ đẫn, bất luận tôi nói thế nào cũng chỉ im lặng ôm chặt cô trong tay, khiến người khác nhìn vào trong lòng cũng nặng như đá đè.

Trình Gia Gia lại khởi hành lần nữa, tôi không lay chuyển được chị họ, đành phải ngồi trở lại ghế phó lái, sắc trời càng lúc càng mờ, tầm nhìn trong xe càng lúc càng không tốt, Trình Gia Gia chạy cũng càng lúc càng chậm, khi chúng tôi chạy tới cột mốc biên giới thành D thì cũng đã năm rưỡi, trời tối đen như mực, cỏ trước ánh đèn xe bị vùi trong tuyết trắng, càng thêm hư ảo. Lúc này tôi nghe chị họ này giờ vẫn im lặng thì thầm nói với cô tôi: “Mẹ, chúng ta về nhà rồi.”

Ngữ khí của chị thật bình thường, như đang cùng cô đi bát phố thể thôi, cuống đến mỗi mệt, vừa về cửa nhà thì thuận miệng nói thế, như thể cô có thể mở mắt ra mà cười trả lời chị vậy. Giờ phút này, nước mắt tôi không nhịn được nữa, ào ạt chảy ra. Lo lắng đau lòng mấy ngày qua tích lại đều trào lên, nhưng tôi không dám khóc thành tiếng, sợ chị họ vất vả lắm mới ngừng nước mắt được càng thương tâm. Tôi chỉ có thể quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngồi không nhúc nhích, để nước mắt tràn mi. Tuy trong xe đang mở điều hòa, nhưng khi đó, tôi chỉ thấy lạnh thấu xương.

Chỉ một chốc sau, bên cạnh đưa đến một bàn tay, tôi cúi đầu nhìn nhìn, là Trình Gia Gia, anh lặng lẽ đưa tờ khăn giấy lại cho tôi. Tôi cầm lấy khăn giấy thì anh bỗng nhiên bắt lấy tay tôi. Tôi bị động tác của anh làm bất ngờ, ngạc nhiên ngẩng đầu. Trình Gia Gia vừa lúc đó quay sang nhìn tôi, nhìn thấy bộ dạng của tôi, tay anh lại siết chặt thêm, dùng sức nắm lấy tay tôi.

Anh nắm rất chặt, nắm đến nỗi tay tôi bắt đầu đau, giống như muốn thông qua cái nắm tay mà truyền năng lượng cho tôi, giờ khắc này, tôi cảm thấy như được khích lệ, tôi có thể tỉnh táo nhận thấy sự khích lệ và chia sẻ của anh, thật kì lạ, chỉ một động tác nho nhỏ như thế, lại có thể có tác dụng không thể tưởng.

Tôi lặng lẽ lau nước mắt, gật gật đầu với anh, lái xe tốc độ cao rất nguy hiểm, Trình Gia Gia thấy tôi đã bình tĩnh lại, thở phào rồi lại tập trung lái xe.

Buổi tối sau cái ngày được đưa về, cô tôi ra đi, vì bà phát bệnh quá nhanh, trong nhà chẳng chuẩn bị gì hết, bận lật trời, ngay cả thời gian đau lòng cũng không có, tôi, chị họ, anh rể, cha mẹ tôi, chạy đông chạy tây cả một đêm, đưa cô tôi tới nhà tang lễ, ngày hôm sau bắt đầu tiếp khách đến thăm viếng cô.

Di thể của cô tôi đặt trong nhà tang lễ ba ngày, trong ba ngày này, ban ngày thì chiêu đãi bạn bè thân quyến, buổi tối thì gác đêm cho cô, chị họ vốn đã mang bệnh, mệt mỏi đến nỗi lại bệnh lần nữa. Tối cuối cùng, ngay cả anh rể trông hai đêm cũng không chịu được nữa, tôi liền ở lại trông cô một đêm.

Trông đêm là phong tục của chúng tôi, nhà ai có người thân qua đời, mấy ngày trước khi hỏa táng, nhất định phải có người không phân biệt sớm tối mà ở bên cạnh người chết, để ý tới ngọn đèn trường mệnh, không để cho ngọn đèn này tắt.

Buổi tối đầu tiên là Tiểu Mỹ với An An cùng tôi trải qua, An An không thèm để ý còn đang thời gian tân hôn, chạy tới hỗ trợ, đêm đó lại càng khẳng khẳng ở lại giúp tôi, khiến tôi cảm động một trận.

Ứng Nhan cũng tới, hần đại diện công ty đến tặng hoa, đứa tôi đang kiệt lực chỉ chào hần được một tiếng rồi vội đi làm chuyện khác.

An An nhìn Trình Gia Gia đứng chung một chỗ với Ứng Nhan, nhỏ giọng hỏi tôi: “Nha Nha, rốt cục em muốn cùng người nào hả, chị có cảm giác em thấy ai cũng chướng mắt, là vì quan hệ với Trình Gia Gia sao?”

Tôi hiện tại xử lý chuyện của cô còn không kịp, còn tâm trạng đâu mà để ý mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt kia, lập tức liếc mắt, mở miệng không suy nghĩ: “Chị à, chị coi giờ là lúc nào rồi, em còn tâm trạng quan tâm mấy chuyện đó sao?”

An An ôm lấy vai tôi: “Không sao không sao, cô em cũng hi vọng em gả được cho ai đó tốt mà, bà không để ý đâu.”

Tiểu Mỹ đứng bên cạnh cũng lại nhiều chuyện chung: “Em vẫn thấy Trình Gia Gia tốt, Nha Nha, chị không biết chứ chỗ ở hiện tại của Trình Gia Gia chính là căn hộ hồi trước của chị đó, sau khi chị đi, em nhiều lần thấy ảnh đứng dưới nhà đợi chị đến khuya, sau lại nhịn không được mà nói cho ảnh biết chị đã dọn đi rồi, để ảnh đứng đợi nữa, thật chẳng ngờ sau đó, ảnh dứt khoát dọn vào ở luôn.”

Lòng tôi khẽ run lên, nhớ tới hai lần tình cờ gặp trước cửa tiểu khu kia, hóa ra anh ngụ ở đó sao, gần đây anh tới một tin nhắn cũng không gửi cho tôi, lần này chuyện của cô, thái độ của anh cũng không giống với lúc trước, giống một người bạn lâu năm hơn là người yêu.

Gần đây phải đựng mặt sự thật hơi nhiều, đầu tôi đau lắm rồi, tôi không muốn đi suy đoán điều Trình Gia Gia nghĩ nữa. Cứ coi như anh vẫn chưa quên tôi đi, nhưng chuyện nhà anh phức tạp như vậy, còn có con nhỏ Gia Thanh kia...

Có thể ngồi tám nhảm với hai cô An An và Tiểu Mỹ cũng vui, đêm dài dần trôi, cũng bớt nhàm chán, An An thích Ứng Nhan, Tiểu Mỹ thích Trình Gia Gia, hai người này cứ thi nhau rỉ rả bên tai tôi, tôi nổi giận: “Mấy người là theo tui gác đêm biết chưa, cứ tám chuyện như thế mãi hả, đều về hết cho tui, về nhà mấy người đi, về với má mi đi.”

Tiểu Mỹ im lặng, An An lại không dễ bị đàn áp như thế, cười híp mắt xáp vào tôi: “Nếu không nhờ bọn chị nói nhảm, tinh thần em có thể tốt thế này sao, chẳng như ban sáng, vừa tới đã thấy cái bản mặt em đơ ra, biểu cảm gì cũng không có. Tiểu Mỹ, chúng ta tiếp tục.”

Bạn bè vô tình ới là bạn bè vô tình, hai cái cô chết bầm này. Tôi bó tay, đặt mông ngồi xuống băng ghế kê trước linh cữu của cô tôi: “Được rồi, tùy ý hai người...”

An An và Tiểu Mỹ đã đi tới, một trái một phải chen chúc bên cạnh tôi, hôn chụt choẹt lên má tôi, kéo tay tôi: “Nha Nha nè, bọn chị không muốn em trầm mặc nữa đâu, khoảng thời gian này tâm tình em khẩn trương lắm rồi, thả lỏng chút đi, em cứ thương tâm cũng vô dụng thôi. Em nhìn cô em cũng thấy rồi đó, cái gì cũng không quan trọng, sức khỏe mới là quý nhất, lỡ như em mệt quá mà ngã bệnh thì cha mẹ em biết phải làm sao đây, đừng áp lực nữa, nhé.”

Hai người này, mỗi người một bên ôm một cánh tay tôi, ầm ập ử cánh tay tôi, đêm đông dần trở nên bớt rét lạnh hơn rồi.

Gần về sáng, mọi người đánh mặt chược trên linh đường cuối cùng cũng tan, tôi rốt cục không ngăn được một mớ, mơ mơ màng màng dựa vào tường ngủ. Chờ đến khi tôi mở mắt ra, lại thấy mình đang tựa vào người Trình Gia Gia, mà An An với Tiểu Mỹ vốn ngồi chỗ Trình Gia Gia đang ngồi lại chẳng biết đi đâu.

Hừ, không cần nghĩ tôi cũng biết, hai cái cô chết bầm kia ra điều không làm kì đà đây mà...

Bỗng nhiên tiếp xúc thân mật với Trình Gia Gia, tôi có chút xấu hổ, dịch người một xú, ngồi ngay ngắn, tôi sao lại ngủ như thế này, còn chẳng biết là bọn họ thay người nữa, rồi Trình Gia Gia cũng không biết nghĩ thế nào đây, có thể nào anh cho là tôi tìm cơ hội dựa vào anh không?

Tôi vừa cử động, Trình Gia Gia đã cảm giác được, anh lập tức xoay đầu lại: “ Tỉnh rồi à? Còn sớm lắm, em cứ ngủ tiếp đi, có chuyện gì thì anh gọi em cho.”

“Không ngủ đâu, ngủ đau cổ lắm.” Tôi cố ý xoay xoay cổ, đứng lên, kéo xa khoảng cách với Trình Gia Gia ra, “Bọn An An đâu rồi?”

Theo thể đứng dậy của tôi, một cái áo khoác rơi xuống, Trình Gia Gia nhặt lên, đưa cho tôi, “Mặc thêm đi, ban đêm lạnh, dễ cảm mạo, à, đồng nghiệp của em với Ứng Nhan đi rồi.”

“Thôi không cần đâu, anh mặc đi, em không lạnh.” Tôi không đón lấy áo khoác, bước vài bước ra phía ngoài, linh đường chỉ còn lại hai người tôi với anh, cũng không biết bọn Ứng Nhan thấy Trình Gia Gia ở lại cạnh linh đường với tôi sẽ nghĩ gì nữa.

Đêm trống trải, linh đường thật lạnh, tôi vừa mới tỉnh, đi có chút xú đã muốn đông thành đá, tôi nghe tiếng răng mình đánh lách cách vào nhau.

Trên vai trầm xuống, Trình Gia Gia rút cục vẫn phủ áo khoác lên vai tôi: “Đừng gượng nữa, Nha Nha, dựa vào đây nào, có một cái áo thì chẳng là gì đâu.”

Chẳng là gì sao? Tôi hoài nghi quay đầu lại, bọn An An đã đi cả rồi, còn anh ở lại giúp tôi, nếu nói ở lại giúp bạn bè, thì thế là quá mức rồi. Huống hồ, giữa nam và nữ có tình hữu nghị thuần túy sao, có sao? Thật sự có sao?

Trình Gia Gia hình như nhìn ra tâm sự của tôi, quay mặt cười với tôi một cái, lộ ra hàm răng trắng tinh tăm tắp: “Nha Nha, thời gian này em mệt mỏi như thế, anh dù muốn cái gì cũng phải chờ tính sau chứ, bộ anh cầm thú đến thế à?”

“Chuyện của cô em xong xuôi rồi em cũng tranh thủ nghỉ ngơi chút đi.” Anh đã nói thế, nếu tôi tiếp tục tính toán thì thành ra lòng dạ hẹp hòi rồi.

Tôi nhận lấy áo khoác, chẳng quan tâm anh hữu nghị hay không nữa, nơi này chẳng có ai, không mặc cái gì chứ, cứ khoác vào cho ấm đã rồi tính, dù sao tôi cũng không định tình cũ quay về với anh, chuyện tương lai ai mà biết được, như cô tôi đó, nói đi là đi, một tháng trước tôi còn cho rằng bà khỏe mạnh mà gọi cho bà.

Gần đây, bên cạnh tôi liên tục có người qua đời, người hàng xóm lâu hai kia của tôi, còn có cô tôi, đều vì bệnh cấp tính mà chết, để lại cho tôi cảm giác nghiêm trọng khó chịu.

Nhìn thấy quan tài cô có mấy bệt nước đóng băng, tôi không suy nghĩ chuyện của Trình Gia Gia nữa, anh muốn ở cùng tôi cũng được, anh muốn làm bạn bè cũng được, dù sao thì tôi biết anh có ý tốt mà. Thế giới thực tại này, có người quan tâm bạn, thật tình đối tốt với bạn, đã là sung sướng lắm rồi, anh ta có tâm tư hay mục đích gì, thật sự cũng không cần phải tính toán nhiều làm gì.

Chương 68

Tang sự cô tôi rốt cục cũng xong, tiễn thân hữu về, tôi với chị họ mệt mỏi trở về nhà cô, chẳng thèm thu dọn phòng ốc bữa bọn, vừa tới giường là vật ra ngủ, giấc ngủ này cứ như bất tỉnh nhân sự tới thiên hôn địa ám luôn vậy.

Đến khi tôi tỉnh lại, trời đã tối đen, tôi thế mà lại ngủ trọn một ngày.

Chị họ ở phòng cách vách không biết đã đi đâu, mấy ngày nay đúng là dày vò chị, nương tựa vào mẹ và em trai từ nhỏ, thế mà chỉ trong vòng hai năm họ đã mất, chị bây giờ dù có thời gian ngủ, cũng không ngủ được.

Trong phòng khách, cha tôi đang thu dọn đồ đạc, cha mấy ngày nay cũng già đi rất nhiều, chị gái duy nhất mất đi, là đả kích rất lớn đối với ông, tóc ông bạc hẳn ra, nghe mẹ tôi nói mười mấy ngày nay tối nào cũng nghe ông trở người liên tục, căn bản là không có giấc nào trọn vẹn.

Khi tôi đến bên người cha thì ngay lúc cha đang cầm lên một quyển album, ảnh chụp trong album rất ít, phần lớn là ảnh của chị và anh họ trước đây, cũng có một số ảnh chụp cô tôi khi còn trẻ. Cô mặc sơ mi trắng, cột hai chùm, trong bức ảnh trắng đen trông bà thật trẻ, lần áo mộm mộm cũng không làm mất vẻ duyên dáng của bà.

Cha tôi ngơ ngác cầm album, ngồi trên sofa mắt đỏ ngầu. Như thế không được, tôi lấy lại quyển album từ tay cha, thuận tay bỏ vào ngăn tủ bên cạnh, lại mở cái TV ở nhà của cô, tìm một chương trình náo nhiệt, ngồi xuống cùng xem với cha tôi.

Tôi không khuyên ông gì hết, lòng ông đau đớn thế nào tôi có thể cảm nhận được, bất luận ai nói gì, với cảnh mất người thân của ông, thật sự chỉ là vô dụng mà thôi, loại thương tâm này chỉ thời gian mới chữa khỏi nỗi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười của một thằng nhóc, anh rể mang cháu ngoại về tới, con nít còn chưa hiểu chuyện, vừa vào phòng đã sung sướng chạy lại chỗ cha tôi, cho cha tôi xem món đồ chơi mới nó cầm trong tay, quần quít lấy cha tôi cùng chơi đùa ô tô.

Như thế cũng tốt, lời ngây ngô của trẻ con có thể hóa giải buồn khổ trong lòng người già, tôi hơi an tâm, đứng lên vào bếp giúp mẹ tôi nấu cơm.

Trong bếp, mẹ tôi đang trưng dụng đồ ăn thừa buổi trưa, trong tay bà đang cầm một bó cải thìa chuẩn bị bỏ vào nồi. Bó cải thìa ấy đã muốm ngả sang màu vàng, có lẽ là còn lại từ hôm qua, bữa trưa đã nấu qua một lần, ăn không hết, mẹ tôi sợ uống nên rửa luộc lại.

“Mẹ.” Tôi tức giận túm lấy cái đĩa, lập tức đem đóng đồ ăn nấu qua mấy lần bỏ hết vào thùng rác, “Cô cũng thế, mẹ cũng thế, cái gì cũng tiếc, rửa rồi ăn, mẹ nghĩ đi, ăn rồi bệnh để uống thuốc hơn hay là ăn đồ tươi tốt hơn?”

Mẹ tôi còn tiếc đồ ăn thừa kia, mở miệng biện giải: “Mẹ bụng khỏe, ăn gì cũng không bệnh đâu, mấy đứa không ăn thì mẹ ăn, bỏ đi uống quá.”

Tôi sợ nhất là bà như thế, cô tôi qua đời ảnh hưởng đến tôi rất lớn, tôi mỗi lần nhìn di thể của cô và chị họ đang đau lòng thì lại nghĩ đến mẹ mình cũng tiết kiệm như thế. Trước kia thấy bà cố chấp, có khi tôi để tùy bà, giờ tôi hạ quyết tâm, nhất quyết phải bắt bà bỏ cho bằng được thói này, tôi mở cửa tủ lạnh ra, lấy đồ tươi ra: “Không được, ăn đồ tươi đây này mẹ.”

Lời còn chưa dứt tôi đã ngậm miệng lại, trong tủ lạnh rõ ràng đang bày con cá chép và mấy con cua tôi đem về trước tết, con cá này...

Bộ dạng ngày đó của cô tôi như rõ mồn một trước mắt, chồng lên bóng mẹ tôi, cũng cản tôi, cũng nói: “Con cá này không ăn được, đợi tới thâm niên rồi làm đãi khách.”

Tôi lập tức không thể kiềm được tâm trạng của mình, tôi rơi nước mắt, chỉ vào con cá kia, quay đầu nói với mẹ: “Mẹ, mẹ xem, con cá này, khi đó con đem tới hứa làm cho cô ăn, nhưng bà không chịu, bảo để đến tết làm cho khách ăn, cùng ăn luôn, bây giờ, bây giờ, cô...”

Tôi không nói nổi nữa, bà rốt cục cũng chẳng ăn được, chỉ một con cá bình thường như thế, bà lại vốn thích ăn cá, nhưng tiếc, bây giờ, rốt cục bà vẫn không được ăn.

Tôi cực kì, cực kì hối hận, vì sao khi đó không kiên quyết được như bây giờ, ít nhất cũng để cô ăn cá bà thích một lần trước khi đi. Trong cuộc đời này của chúng ta, có một số việc, một số người, khi còn bên cạnh ta luôn bỏ qua, luôn nghĩ họ sẽ mãi ở nơi đó chờ ta, để rồi đến một ngày, bọn họ biến mất, không thể tìm lại họ, muốn đối tốt với họ, muốn làm họ vui vẻ, cũng vĩnh viễn chẳng thể được nữa.

Tôi bất chấp mà lấy hết cua và cá trong tủ lạnh ra, mẹ đứng một bên nói nhiều quá, ăn không hết. Nhưng tôi không quan tâm, hung hăng rửa cua, rửa cá trong bồn.

Lúc ăn cơm, mẹ nói mình không thích ăn cả cua lẫn cá, đem con cua đến chỗ cháu ngoại, bắt đầu lột cua cho cháu ăn. Bà ngồi dựa vào tường, trên tường bên phải bà đang treo di ảnh của cô tôi, về mặt bà nhìn nghiêng trông giống cô như đúc, tôi xoay lưng lại, trộm lau lau khóe mắt, gấp vào bát mẹ miếng thịt bò: “Mẹ, mẹ đừng dứt Tiểu Bản ăn nữa, mẹ cũng ăn đi.”

Mẹ, cha, cô đã mất rồi, hai người thay mặt bà ăn nhiều hơn một chút đi.

Kỳ nghỉ tết âm lịch vì chuyện của cô và chăm lo hậu sự căn bản đã bị lố nhiều ngày, nhưng công ty cũng không truy cứu gì, Ứng Nhan còn thấy tôi mệt nhọc, chuẩn cho tôi hẳn hai ngày để nghỉ ngơi, chờ đến khi tôi trở về công ty thì đã sớm vật đối sao dời, chỉ một tin nhỏ rằng Ứng Nhan sắp được điều đi mà khắp các phòng truyền tai nhau đến long trời lở đất.

Ứng Nhan cần phải điều đi? Nghe xong lời An An tôi giật nảy cả mình, hình tượng Ứng Nhan trong công ty quá ăn sâu vào lòng người, tôi thậm chí còn nghĩ công ty mà thiếu hẳn thì chẳng còn là cái công ty nữa kia.

Nếu không thì ai chụp ảnh lại người phạm lỗi, ai dán bảng danh sách trắng bóc ghi tên nhân viên phạm lỗi ngoài sảnh, ai phạt tiền một loạt nữa? Ứng Nhan, hẳn chính là linh hồn của Thiên Thịnh...

Ứng Nhan được điều đi khiến tôi giật mình, nhưng khiến tôi càng khiếp sợ đó là, theo nguồn tin đáng tin cậy, Ứng Nhan được tổng công ty ủy thác, phụ trách khai thác thị trường ở một tỉnh nào đó bên Tây Bắc, lần này hẳn ra ngoài để làm chuyện lớn, cho nên nghe nói hẳn đang tìm một trợ thủ đắc lực, tâm phúc, mà cái kẻ trợ thủ đắc lực, tâm phúc đó lại chính là tôi – Lý Nhị Nha!!!

Tôi? Trợ thủ đắc lực của Ứng Nhan? Theo Ứng Nhan ra ngoài giúp Thiên Thịnh mở mang bờ cõi? Tôi bị sét đánh đầy đầu, này là chuyện qué gì thế, Trái Đất thật là nguy hiểm nha, tôi muốn về Sao Hỏa!

Nói tin của tôi ra xong, An An kì lạ nhìn cái bản mặt táo bấn của tôi sau khi nghe: “Sao cô lại không biết chuyện này? Ứng Nhan không nói cho cô à?”

Tôi chẳng nói nên lời, quay lưng lại nhìn An An: “Chị cả à, em hỏi chị một chuyện được không, việc này là quyết định rồi á, nếu không đi thì hậu quả thế nào, có bị đuổi việc không?”

“Đuổi việc thì không, bắt quá, sự tình còn chưa rõ ràng, cô nên đi hỏi Ứng Nhan đi.” An An nháy mắt mấy cái, đồng tình nhìn tôi, “Nha Nha, chị thấy cô nên chấp nhận bất hạnh, an phận thủ thường làm trợ thủ tâm phúc của Ứng Nhan đi, nói không chừng lại vô tình tu thành chín quả, thành vợ thành chồng luôn, qua hai năm là có thể áo gấm về làng, vợ chồng cùng về còn dất theo cả quần gia luôn rồi.”

“Không được, em phải đi tìm Ứng Nhan nói chuyện.” Tôi bị lời của An An làm hết hồn, chẳng buồn đáp trả lời trêu chọc của cô ấy. Tôi cũng chẳng muốn đi đến nơi xa như vậy, vừa mới rõ ràng sự quan trọng của người thân cơ mà, vả lại còn cha mẹ già cả lớn tuổi của tôi ở đây nữa.

Tôi bên đây còn chưa hành động gì, Lí Chính Nghĩa đã chạy vào phòng kế toán, vừa vào cửa đã gọi to về phía tôi: “Nha Nha, Ứng kinh gọi cô lên kia.”

Tới đúng lúc lắm, tôi đứng lên, đang muốn nghe xem thuyết pháp của Ứng Nhan tới đâu, hẳn rồi cuộc là tính toán thế nào vậy, nghĩ tới việc phát triển sự nghiệp tương lai của mình thôi, kéo tôi vào thêm làm gì? Dựa vào cái gì mà không hỏi ý tôi đã cho tôi đi tới một nơi xa đến thế, hẳn tưởng tôi là tiểu nha đầu mới chân ướt chân ráo vào công ty trước kia sao? Đương nhiên, tôi hi vọng nhất là nghe trực tiếp lời hẳn nói, chứ không phải từ tin đồn vu vơ của quần chúng.

Tôi không muốn đi, không muốn đi, một chút cũng không muốn đi!

35. Chương 69 - 70

Chương 69

Lúc tôi đi vào, Ứng Nhan đang đứng xuất thần bên cửa sổ, vẻ mặt này rất ít khi nhìn thấy ở hẳn, hẳn trước mặt người khác luôn là thần thái phấn chấn năng động, trào dâng nhiệt tình làm việc. Tôi cân nhắc, hẳn đã được công ty coi trọng, nên giờ phải là lúc thỏa nguyện cho con đường thăng quan tiến chức đang rộng mở chứ, sao lại ảm đạm thế kia, là đang lo vấn đề chọn trợ lý tâm phúc đây sao.

Nghe thấy động tĩnh của tôi, Ứng Nhan xoay người lại, trên mặt đã trở lại vẻ bình tĩnh như trước: “Nha Nha, trong nhà khỏe cả chứ?”

Tôi nôn nóng, vội vàng gật đầu, mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề: “Vâng, tốt cả ạ. Ứng kinh, nghe nói anh sắp đi ngoại tỉnh, trợ thủ anh đã tìm được hay chưa?”

Ứng Nhan cúi đầu, nhìn văn kiện trên bàn, nửa ngày mới mở miệng: “Chưa quyết, thế nào, cô muốn đi?”

Nghe được lời ấy, lòng tôi thở dài một hơi nhẹ nhõm, lập tức xua tay liên tục: “Không không không, tôi là người vội vàng vàng, không đủ tỉnh tể tử mĩ, còn không có cái nhìn bao quát, làm việc toàn nhờ chút tài mọn, làm sao có thể thành trợ thủ của anh được.”

Ứng Nhan còn đang xem tập văn kiện, đầu cũng không ngẩng lên: “Thái độ làm việc của cô rất kiên định, làm việc kỷ lưỡng, giao nhiệm vụ cho cô thì cô không hề trễ, Nha Nha, cô là một trợ thủ giỏi.”

Ứng Nhan nói một nửa bỗng dừng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng tôi: “Hiện tại tôi chỉ hỏi cô, có nguyện ý ra ngoài cùng tôi làm một số chuyện không?”

Tôi đang muốn cự tuyệt, thì lời tiếp theo của Ứng Nhan đã khiến tôi đóng cái miệng đang há một nửa lại: “Đi ra ngoài có thể sẽ rất vất vả, không an ổn như ở đây, nhưng các khoản thu vào và phụ cấp hơn xa bên này, tôi cho cô một chức vị, tính sơ sơ ra, tổng thu nhập một năm gấp đôi bên này, nếu nghiệp vụ của chúng ta phát triển tốt, cô hoàn toàn có thể hơn cả Thọ Phương Phương ở bên đây.”

OMG, tôi thừa nhận, Ứng Nhan đã đánh trúng điểm yếu của tôi, viễn cảnh tuyệt vời hằn vẽ ra thật là hấp dẫn, Thọ Phương Phương sao, thu nhập của cô ta luôn là điều khiến mấy nhân viên bọn tôi ưa nước miếng đó.

Tôi không có khát vọng gì lớn, nhưng có thể kiếm thêm chút tiền, cải thiện điều kiện kinh tế trong nhà, luôn luôn là mục tiêu của tôi.

“Bên kia tôi đã khảo sát qua, là một thị trường hoàn toàn mới, chúng ta cũng đúng thời cơ, khoảng thời gian này vừa lúc nền kinh tế đang vực dậy, cố gắng chừng hai ba năm là đã có thể xây dựng lực lượng nghiệp vụ bằng một nửa bên này.” Nói lên dự án tương lai, hai mắt Ứng Nhan bắt đầu tỏa sáng, trên mặt đã tràn ngập thần thái phấn chấn, nhiệt tình của hắn lây cả sang tôi, tôi cảm thấy phía trước có rất nhiều tờ nhân tệ đang vẫy tay với tôi.

Đầu nóng lên, tôi mở miệng: “Ừm, như vậy đi, để tôi về thương lượng với cha mẹ một tiếng đã.”

Ứng Nhan cho tôi một tuần để suy nghĩ, bảy ngày tiếp theo, tôi vô cùng bối rối không biết nên chọn thế nào, một bên là nơi quen thuộc có song thân an ổn cùng bạn bè thân hữu, bên kia lại là cảnh lóng lánh ánh kim tiền, tôi lưu luyến gia đình mình, không muốn xông pha đi xứ người, như thu nhập mà Ứng Nhan miêu tả quả thật rất hấp dẫn tôi.

Đi hay không, là cả một vấn đề...

Rất nhanh đã tới cuối tuần, tôi vì chuyện này mà trở về nhà, muốn thương lượng với cha mẹ một chút, kỳ thật cũng chính là thông báo. Tôi không dám nói thái độ của họ sẽ thế nào, từ nhỏ đến lớn, cha mẹ luôn dùng chính sách nuôi thả với tôi, trước đây được nuôi ở thôn quê thì tôi là nha đầu đánh nhau với một bầy con nít, lớn lên rồi, nha đầu kia tự thân đi thi đại học, tự thân tìm việc làm. Cha mẹ luôn rất tin tưởng tôi, thấy tôi làm việc gì cũng tốt, cho tới tận bây giờ mỗi lần tôi thương lượng với họ điều gì thì cũng chỉ nhận được một câu: “Cha mẹ không biết, con thấy tốt là được rồi.”

Nhưng tôi không nghĩ tới, bọn họ lần này thế mà lại phản đối. Lúc ăn cơm chiều, tôi tùy tiện nhắc đến việc đó, bọn họ nghe xong, cha không lên tiếng, mẹ thì mở miệng: “Nha đầu này, con đi xa như thế làm cái gì? Về nhà cũng không có phương tiện để về, hiện giờ tuy con không về mỗi ngày được, nhưng gọi con một cú, còn có thể về nhà ngay...”

“Tiền lương bên kia rất cao, gấp đôi bên đây đó mẹ!” Tôi kéo tay mẹ già, tràn ngập khát khao nói, “Lần này vì đóng tiền chữa bệnh cho bác, tiền mua ghế mát xa cho mẹ đã dùng hết rồi, nếu con đi, đừng nói là ghế mát xa, giường mát xa cũng không thành vấn đề.”

Mẹ thở dài, rút cánh tay ra khỏi tay tôi, bắt đầu thu thập chén đĩa trên bàn: “Nha đầu à, chúng ta đều đã già rồi, nhiều tiền cũng chẳng có ích lợi gì, không chừng cũng giống như cô của con, vừa nhắm mắt đã đi, người một nhà có thể ở cùng nhau, là điều quý nhất rồi.”

Cha đứng lên ngắt ngang lời mẹ già: “Hai người già chúng ta không sao đâu, cứ để cho nha đầu nó quyết định đi, công việc của nó bên kia chắc là tốt lắm nhỉ?”

Cha tuy rằng nói thế, nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi chằm chằm, cùng đợi câu trả lời của tôi. Tôi không lên tiếng, lời của bọn họ khiến tôi cảm động, tôi lại lần nữa lo lắng về việc này, cảm thấy suy nghĩ trước đó của mình còn quá qua loa. Chuyện của cô ảnh hưởng rất lớn tới nhà chúng tôi, cha tôi thân thể không tốt, nhà chúng tôi chỉ mình tôi là con một, tôi nếu đi rồi, để lại hai người già cả bọn họ, vạn nhất có chuyện gì, tôi sẽ hối hận cả đời.

Cái cuối tuần tưởng chừng chỉ cần phải làm một lựa chọn, đi hay không đi, còn chưa quyết xong lại xuất hiện một chuyện mới cần phải chọn lựa.

Nhà tôi nằm ở ngoại ô thành D, chung quanh không có chỗ ăn chơi nào, trời vừa tối thì trên đường đã chẳng còn ai, tôi ở trong nhà không có việc gì làm bèn online QQ, ngày cuối tuần, diễn đàn thư hương cực kì náo nhiệt, nhưng mà có rất nhiều gương mặt lạ hoắc, như là “Ông chú háo sắc”, “Năm nhỏ mùa đông”, “Tiểu Tuyên thật dịu dàng”, vân vân và mây mây, cùng chat chit sôi nổi trên diễn đàn, giữa đám người lạ đó, tôi thấy hai người quen – Đào Chi Chi và Một Đêm Mười Lần.

Chi Chi muội rớt cực cũng thăng lên hàng tỷ, bị một đám nhỏ vây quanh, mà Mười Lần ca ca cũng đã thăng lên hàng đại thúc, bất quá vẫn đáng khinh như trước, trêu chọc bọn con gái ông ọ trên diễn đàn.

Tôi đặt chế độ ẩn, mỉm cười nhìn bọn họ tám nhảm, cũng giống như bọn tôi vui vẻ trước kia, cười cười đùa đùa, tôi như thấy được mình hồi đó.

Chi Chi muội mắt vẫn tinh như thế, tôi vốn định ẩn, thế mà vừa online đã bị cô ấy nhìn thấy, cô ấy hét một tiếng vang cả diễn đàn: “Tiểu Nước Tương!”, như đang gọi hồn tôi vậy.

Tôi vừa hiện lại đã bị cô ấy ôm lấy, siết chặt một hồi lâu, thân thiết vô cùng.

Chi Chi muội sau khi hoàn thành một loạt động tác thân thiết, sau đó lại tàn nhẫn đâm đá tôi: “Tiểu Nước Tương nhà cô, chết ở đâu mà lâu vậy vẫn không lên hả, tức chết tôi mà.”

Nhất thời mấy cô em trong diễn đàn không hề lên tiếng gì, chẳng biết tôi là thần thánh phương nào, khiến đại tỷ của bọn họ nhiệt tình như lửa đến vậy.

Một Đêm Mười Lần cũng rung đùi đắc ý xấp lại: “Ấy da ấy da, xem ai này ai này, tôi không hoa mắt đấy chứ hử, là Nước Tiểu hay Tiểu Nước Tương cứu biệt tương phùng đây, Nước Tương, lại đây, anh muốn thổ lộ thâm tình với em.”

“Năm nhỏ mùa đông” là một đứa nhóc lớn gan, trong lúc mọi người trầm mặc lại nhảy ra, dừng cảm xé toạc hư tình giả ý của Một Đêm Mười Lần, “Chú Mười Lần, bình thường chú trêu bọn này còn chưa tính, vậy mà giờ còn trèo tường trước mặt Chi Chi tỷ nữa chứ.”

Lời tiếp theo của Chi Chi vô cùng tốc độ, cô ấy vừa nói xong, ai cũng phải ngậm miệng: “Lắm chuyện, Nước Tương là nguyên phối của ông đó, chị đây chỉ là thiếp thôi.”

Cả bọn náo nhiệt hẳn lên, con chim cánh cụt nhỏ dưới màn hình bỗng nhiên nhảy ra, trong lòng tôi run bắn, cái avatar kia tôi vô cùng quen thuộc – Thiện Giải Nhân Y.

Thiện Giải Nhân Y, Trình Gia Gia, anh sao lại online?

Thiện Giải Nhân Y: Đi làm có mệt hay không, chuyện trong nhà giải quyết xong hết rồi chứ?

Tôi: Ừm, tốt hết rồi. Chuyện lần này thực sự cảm ơn anh.

Thiện Giải Nhân Y: Còn khách khí như thế...

Tôi: Thành tâm thật ý cảm tạ.

Thiện Giải Nhân Y: ...

Nhất thời trầm mặc, tôi không biết, trừ cảm ơn ra, tôi còn có thể nói gì với anh đây? Trước kia khi chúng tôi chat đều làm nhiều loại động tác, gửi n emo, tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, hiện tại chúng tôi không chỉ nói chạy bằng chữ, ngay cả gõ chữ cũng trở nên tẻ ngắt.

Trình Gia Gia trầm mặc một lúc rồi bỗng như gọi tôi một tiếng: “Nha Nha, chúng ta...”

Anh do dự một chút, tựa hồ không biết mở miệng thế nào, lòng tôi bỗng nhiên có một loại cảm giác, cảm giác rằng không được để anh nói tiếp, liền chặn lời trước khi anh mở miệng: “A, cha em gọi, em phải out đây.”

Trình Gia Gia ngừng một lát nhưng không hề nói gì: “Ừa, em đi đi, ngủ sớm một chút.”

Tôi thừa nhận, tôi đang trốn tránh. Kỳ thật tôi rất rõ ràng điều Trình Gia Gia muốn nói là gì, nhưng tôi không muốn đối mặt.

Chương 70

Điều tôi không nghĩ tới chính là, chỉ qua một ngày, cái sự trốn tránh này đã khiến tôi hối hận không thôi.

Sáng thứ hai, tôi vừa vào công ty đã lên thẳng phòng Ứng Nhan, tôi quyết định, không cùng hắn đi gây dựng sự nghiệp, an an ổn ổn ở lại đây với cha mẹ.

Tôi rất rõ ràng khuyết điểm của mình, khi tôi gặp chuyện không đủ ứng biến và linh hoạt, lại còn dễ dàng xúc động, ưu điểm của tôi chắc chỉ có mỗi việc chăm chỉ, không nhàn hạ bao giờ. Tôi cũng không phải như Thọ Phương Phương nữ cường nhân tám mặt lấp lánh, cũng không giống Ứng Nhan dám tiến cử kế hoạch phát triển cho cấp trên, cho nên cái loại việc gây dựng sự nghiệp này, vẫn là để cho hai nhân tài Ứng Nhan và Thọ Phương Phương thực hiện đi.

Khi tôi đẩy cửa ra thì Ứng Nhan đang nhú chặt lông mày nghe điện thoại: “Cái gì, bị dè trúng sao? Có bị thương nặng không? Cậu cũng không rõ? Hiện tại người thế nào rồi? Cậu nói cái gì cậu cũng biết thế mà gọi một cú điện thoại cũng không thông hả? Gọi về nhà nó đó.”

Tôi thấy hắn liên tục đặt câu hỏi, dường như là việc nghiêm trọng, lặng lẽ ngồi chờ ở một bên, không quá rầy cuộc gọi của hắn.

Ứng Nhan đứng bên cửa sổ quay lưng về phía tôi, bởi vì hắn nghe quá mức chăm chú, nên không phát hiện tôi đẩy cửa đi vào, tiếp tục lớn tiếng qua điện thoại: “Chuyện khi nào? Đêm qua? Lão tam khuya khoắt ra công trường làm gì? Cái gì? Tâm tình không tốt?”

Lão Tam Tam Tam Tam Tam Tam? Tôi như bị sét đánh, lão Tam này, không phải là nói Trình Gia Gia chứ? Đêm qua? Tâm tình không tốt? Chẳng lẽ là vì chuyện trên mạng sao? Giả như, nếu, vạn nhất... Sự hãi dấy lên trong lòng tôi, tôi không dám nghĩ tiếp, gần đây người bên cạnh tôi xảy ra chuyện nhiều lắm, tôi không muốn Trình Gia Gia cũng xảy ra chuyện nữa, sẽ không trùng hợp thế chứ, nhất định là không thể trùng hợp như vậy được. Tôi bất tri bất giác đến gần Ứng Nhan, nín thở nghe điện thoại của hắn.

Nhưng tiếng trong loa khiến tôi hoàn toàn tuyệt vọng, Lục Tử, giọng nói truyền ra từ đầu dây bên kia chính là Lục Tử. Đúng thế, lão Tam theo lời bọn họ chính là Trình Gia Gia, Trình Gia Gia, anh xảy ra chuyện!!!

Tôi đứng quá gần, Ứng Nhan đã thấy được tôi, hắn lập tức ngậm miệng lại, nhất thời không biết phải làm sao, trong loa chỉ còn lại tiếng Lục Tử lớn giọng: “Lão Đại, hay là liên lạc với mẹ nó trước, nhưng nhờ mẹ nó không biết chuyện này thì phải làm sao, có thể là bà ấy sợ hay không, lão Đại, lão Đại, sao thế, sao lại không còn tiếng nữa?”

Ứng Nhan lấy lại tinh thần, nhanh chóng nói vào điện thoại, “Chuyện này giấu không được đâu, cậu cứ gọi đi rồi nói sau.”, rồi cúp.

Tôi nghĩ sắc mặt tôi hiện tại nhất định rất khó coi, bởi vì Ứng Nhan đang bày ra vẻ mặt lo lắng, hắn cũng nhắc gọi tôi một tiếng: “Nha Nha.”

Tôi chỉ nhìn thấy miệng Ứng Nhan động đậy, hình như hắn đang nói gì đó, nhưng tôi một chữ cũng chẳng nghe được, tôi lúc này chỉ nghĩ tới cô tôi nằm trong quan tài lạnh giá như người sáp, tới con cá trong tủ lạnh kia. Tâm tình tôi lúc này giống như lúc bác sĩ bảo mang cô tôi về, vì cái gì chuyện này cứ xảy ra với tôi? Nếu, nếu, nếu Trình Gia Gia thật sự...

Sau đó, tôi mới biết được, tình cảm của tôi với Trình Gia Gia căn bản là không biến mất, chỉ là bị tôi mạnh mẽ chìm xuống đáy lòng, lúc này trải qua một lần kích thích, tất cả đều bật ra. So với sinh mệnh của anh, chút tính toán mâu thuẫn trước kia chẳng đáng gì nữa, chỉ là tôi luôn phạm sai lầm như thế, tôi cuối cùng vẫn bỏ qua người cạnh mình, bỏ qua tình cảm của mình, đến tận khi mất đi, tôi mới hối hận không thôi.

Đêm qua vì cái gì mà không nói cho hết lời với anh? Trước khi anh xảy ra chuyện, vì sao tôi không nói rõ tình cảm của mình ra? Vì cái gì mà cuối cùng tôi vẫn hậu tri hậu giác?

Điện thoại lại vang lên lần nữa, bên tai có tiếng Ứng Nhan: “Ừm, được rồi, bệnh viện Trung ương, tôi qua ngay.”

Ứng Nhan mang tôi theo cùng đi tới bệnh viện Trung ương, suốt đường đi tôi cứ một mực tự trách, không nói lời nào với Ứng Nhan, chỉ cảm thấy đoạn đường này so với bình thường dường như dài ra rất nhiều, xe trên đường cũng đông đúc hơn nữa, xe chạy tốc độ cứ như xe đạp, chẳng biết kiếp nào mới tới được bệnh viện.

Đường trước bệnh viện Trung ương là đường một chiều, không còn nhiều xe chặn trước mặt nữa, nhưng chủ xe phía trước có lẽ là mới tập lái, chạy tập tà tập tễnh chậm như rùa, ngăn chúng tôi ở phía sau. Đến giao lộ thì tự dừng ngừng lại, khiến chúng tôi không tới được, cũng không vượt được, tôi gấp đến độ hận không thể nhảy xuống lái giùm người phía trước.

Đèn xanh ở giao lộ bắt đầu chớp tắt, người tập lái phía trước như trong mộng mới tỉnh, giậm mạnh chân ga, ngay lúc đèn xanh chuyển thành đèn đỏ lử tới, bị hấn ta cản đường nửa ngày, cuối cùng lại bị đèn đỏ chặn lại, tôi rất cục biệt vì sao các đồng chí lại thích nói tục chửi thề, bởi vì trong bụng tôi lúc này cũng không nhịn được mà hung hăng hỏi thăm mười tám đời tổ tông của tên lái xe kia.

Cuối cùng cũng đã tới bệnh viện, chúng tôi dừng xe xong rồi, lòng như lửa đốt nhào vào bên trong, thật vất vả mới tra được số phòng bệnh của Trình Gia Gia từ hộ lý, tiến vào phòng bệnh, tôi với Ứng Nhan đều hoảng sợ.

Phòng bệnh nhỏ nhỏ đầy ắp người, tất cả đều là thủ hạ của Trình Gia Gia, người nào đó cứ tưởng là đang nằm hấp hối trên giường, lúc này thần thái tự nhiên ngồi trên giường bệnh, mở hội nghị thường vụ xử lý công việc ngay tại đó, mấy người trong phòng đang thảo luận sôi nổi ngất trời về kiểm tra đo lường chất lượng công trình.

Trình Gia Gia mặc quần áo bệnh nhân, trên đầu tóc bị cạo hết một nửa, còn bị chụp vào một cái lưới rất quái dị, nhìn thấy chúng tôi đi vào, anh nhe răng cười với chúng tôi: “A Nhan, Nha Nha, ngồi xuống trước đi, bọn tôi xong việc bây giờ đây.”

Này rất cục là xảy ra chuyện gì, tôi cùng Ứng Nhan đưa mắt nhìn nhau, tìm một góc nhàn rồi đứng. Trình Gia Gia rất nhanh đã kết thúc hội nghị phòng bệnh, đang muốn giải thích với chúng tôi, thì cửa phòng mở ra cái rầm, Lục Tử hồng học xông vào: “Lão Tam, cậu thế nào rồi?”

Nhìn thấy Trình Gia Gia khỏe như vâm, phản ứng của Lục Tử cũng giống như chúng tôi, há hốc, giống như một người muốn ngáp lại bị người ta che miệng lại, một hơi nhỏ không được nuốt cũng không xong, nghẹn lại đó.

Trình Gia Gia và Lục Tử bắt đầu đối đáp, nửa ngày sau mới hiểu được, hóa ra là tại một cú điện thoại sáng sớm của Lục Tử.

Hôm qua Trình Gia Gia nghe nói công trình cúp điện nên đi qua xem thử, đang sờ soạn đi vào văn phòng tối đen thì không biết mò trúng cái gì, đầu bị đập một cái, hậu cần thấy vết thương của anh lớn nên đem anh đến bệnh viện khâu lại, nhưng bác sĩ để ý, thấy Trình Gia Gia có biểu hiện buồn nôn, nên để anh lại bệnh viện theo dõi.

Buổi sáng Lục tử tìm Trình Gia Gia có việc, gọi vào di động không được, liền gọi đến công ty anh, nghe nói Trình Gia Gia bị đề trúng, lập tức cho rằng công trình xảy ra chuyện. Mà các phần tử tinh anh trong công ty đều bị Trình Gia Gia điều tới bệnh viện họp, cô tiếp tân nghe điện thoại không biết rõ sự tình, lại bị Lục Tử qua loa kích động khiến cho loạn, trở thành cục diện...như thế này đây.

Nghe xong đối thoại của Trình Gia Gia với Lục Tử, tôi với Ứng Nhan bó chiếu, tôi thấy mình cũng bộp chộp lắm, nhưng so với Lục Tử cũng không bằng nha, tên Lục Tử này, bộp chộp đến phát giận mà. Tôi ban nãy bị tin tức đó làm cho hoảng sợ, nên hung hăng trừng Lục Tử trắng mắt, tôi rất muốn nện vài cú lên đầu anh ta, tên này, chị đây xem tí bị anh hù cho chết rồi.

Thấy Trình Gia Gia không có chuyện gì, Ứng Nhan cuống công việc lại bắt đầu đứng ngồi không yên, vừa mắng Lục Tử xong đã nhấc chân muốn đi. Lục Tử tự giác hối lỗi, chường mặt ra cho chúng tôi mắng, một câu cũng không dám cãi lại, ngượng ngùng theo sau mông Ứng Nhan chuẩn bị rời đi.

Bọn họ đều đã muốn đi, để mình tôi ở lại, lúc này cũng ngại mở miệng, mắt nhìn thấy Ứng Nhan và Lục Tử đã đi tới cửa phòng bệnh, tôi chỉ có thể đứng lên theo, xoay về hướng Trình Gia Gia cáo từ chuẩn bị rời đi.

Tôi vừa đi đến ngưỡng cửa, đằng sau đã truyền đến giọng Trình Gia Gia.

“Nha Nha.” Trình Gia Gia ngồi trên giường bệnh nhẹ nhàng gọi tôi một tiếng, rồi ngừng, rồi lại tiếp tục mở miệng. “Em ở lại đi.”

Thành thật, tôi nghe tim mình đập mạnh trong lồng ngực, chân phải đã ra khỏi cửa của tôi ngừng phất lại, tôi quay đầu, trong lòng mơ hồ có phần chờ đợi, trên mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh như trước: “Chuyện gì?”

36. Chương 71end

Chương 71

Trình Gia Gia ngầy ngốc ngồi trên giường bệnh, bởi vì bị rớt trứng đầu, nên chỗ vết thương sưng phồng lên, tóc quanh miệng vết khâu đều bị cạo sạch, một lưới đen bọc lấy cái đầu trọc, hình tượng xấu xí vô cùng, so với phạm nhân mới được thả ra còn tệ hơn mấy phần. Nhưng mà trong mắt tôi lại vô cùng đáng yêu, ha ha. Trình Gia Gia, anh cũng có lúc thế này đấy.

Trình Gia Gia nhìn bộ dạng nghiêm trang của tôi, cười khi, “Lại đây.”

Tôi bị anh cười tới đỏ mặt, nhất thời xấu hổ, khi dễ anh không xuống giường được, liền chơi xấu đứng yên ngay cạnh cửa, kéo cái nắm cửa bất động: “Chuyện gì thế?”

Trình Gia Gia tiếp tục hí mắt nháy nháy tôi: “Em cứ lại đây trước đã, hà hà, em mà cũng đỏ mặt sao.”

Tên này, miệng sao mà dẻo thế, chẳng ngốc đi chút nào, tôi oán hận nghĩ, tôi sẽ không qua, thế nào hử, anh ngon thì lại đây.

Tôi cố ý liếc nhìn ra ngoài hành lang, làm bộ nhắc chân muốn đi: “Ày da, Ứng kinh bọn họ sắp đi rồi, anh rớt cuộc là có chuyện gì, không có gì thì em đi đấy.”

“Nha đầu nhà em.” Trình Gia Gia nghiêng răng nghiêng lợi mắng một tiếng, khó thở nhảy xuống giường, loạng choạng bước tới.

Tôi cực kỳ hoảng sợ, bị rớt trứng đầu đã bị chấn thương não nhẹ rồi, nếu bị đập vào cạnh giường hay vách tường nữa, chữ “nhẹ” chẳng phải thành “nặng” rồi sao?

Tôi lập tức xoay người, bước vài bước đến bên cạnh Trình Gia Gia, trước khi anh té xuống thì nâng anh lên.

Cái anh này cũng nặng thật đấy, trọng lượng cả người Trình Gia Gia đặt lên vai tôi, ép tôi lão đảo suýt té, may mà sức tôi khá lớn, tôi mồ hôi đầm đìa kéo anh tới bên giường, cẩn thận đỡ anh nằm xuống, chua choa má ơi, eo tôi gãy đến nơi rồi.

Không đợi tôi nâng người lên, tay Trình Gia Gia đã vươn ra, cả người tôi đều ngã lên người anh, hương vị quen thuộc, lồng ngực quen thuộc, đã lâu không cảm nhận, tôi lập tức trống rỗng, im bật, “Anh...anh...”, một câu “Không ngờ anh già bộ” tôi nói thế nào chẳng hoàn chỉnh được.

“Anh làm sao?” Trình Gia Gia gác cằm lên đầu tôi cọ cọ, thấy tôi không trả lời, bèn tự nói, “Lần này cũng nên cảm ơn Lục Tử thật nhiều.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ngoài phòng đã truyền đến tiếng Lục Tử lớn giọng: “Nha Nha, Ứng Nhan nói nó đi về trước rồi.”

Này này này, tôi nhảy dựng lên, mặt đỏ tai hồng trèo khỏi giường bệnh, vờ cầm lấy quả táo đầu giường gọt gọt.

Nhưng Lục Tử chỉ quay lại chứ không vào, lộ ra nửa cái mặt ở cửa phòng, chớp mắt cáo biệt với Trình Gia Gia: “Người anh em, tôi đi rồi, cậu kiểm chế nhá.”

Đầu sở Trình Gia Gia cười mắng một câu: “Còn không mau cút đi, đừng lo, anh của cậu thân thể cường tráng lắm.”

...

Anh có phải chê mặt tôi còn chưa đủ đỏ không?

Lục Tử rốt cục cũng lần đi, tôi đưa trái táo cho Trình Gia Gia đang ngồi ở cạnh giường, anh không cầm lấy, chỉ cười khi há miệng ra, ý bảo tôi dứt cho anh: “Đầu choáng, hết sức rồi.”

Khốn, cái anh này, ban nãy còn kéo tôi như thế mà bảo hết sức cầm trái táo. Tôi liếc mắt, ra vẻ không thấy anh đang chớp mắt phóng điện, đưa quả táo lên miệng mình cắn: “Em tới tận giờ còn chưa gọt táo cho ai đâu, anh không còn sức, vậy em tự mình ăn vậy.”

Trước mắt lập tức xuất hiện một bàn tay, rất nhanh bắt được cánh tay tôi, người nào đó đầu còn choáng váng mắt cả sức kéo cả tay lẫn người tôi lại, mang theo cả quả táo, cắn phập một miếng, “Ừm, ngọt lắm.”

Khoảng cách của chúng tôi lập tức trở nên rất gần, mặt anh ngay trước mắt tôi, tay anh cầm lấy cổ tay tôi. Tôi, tôi không hề có tiền đồ mà ngơ ngác như con nai vàng luôn.

“Nha Nha.” Trình Gia Gia gọi tôi một tiếng, âm thanh thật khê như chưa hề nói.

“Sao?” Tuy rằng trong lòng tôi sung sướng điên đi được, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

“Nha Nha.” Trình Gia Gia lại gọi tôi một tiếng, giọng nói so với trước càng thêm nhộn nhạo lòng người.

Tôi mắng vào, tôi không nhịn được, tôi đầu hàng!

Đang trong lúc tình yêu trai gái nhộn nhạo khó kiềm chế, cửa phòng bệnh lại cạch một tiếng mở ra, giọng nói kinh ngạc vang lên: “Tiểu Gia, con không sao chứ?”

Tiêu rồi, lần này tiêu chắc rồi, đây là giọng chủ tịch Trịnh của ngân hàng đây mà, đồng chí mẹ già của Trình Gia Gia. Đầu tôi lớn như cái đầu, vì sao, mỗi lần gặp phải mẹ Trình Gia Gia đều là trong tình huống xấu hổ như thế chứ?

Khoảng cách của tôi với Trình Gia Gia trước mắt thật sự là quá gần, tay tôi vẫn duy trì tư thế dứt cho anh. Tôi lặng lẽ đưa tay xuống, bắt đầu bịt tai trộm chuông, ừm, từ cửa nhìn qua, bà nhất định là không thấy, dù có thấy cũng thấy không rõ!

Vừa may, hôm nay tôi ăn mặc thật đoan trang sạch sẽ, cảm ơn mẹ yêu dấu, hôm qua đã đem cái quần bò lưng xệ của con đi giặt.

Trình Gia Gia nhú mày: “Không có chuyện gì đâu ạ, là Lục Tử nhầm lẫn, đúng rồi, chuyện này là Lục Tử nói cho mẹ sao?”

Mẹ Trình Gia Gia lo lắng, đi tới cẩn thận xem xét đầu con trai, tôi lặng lẽ rời tay, nhích ra ngoài nhường chỗ, chủ tịch Trịnh của ngân hàng, cũng chính là mẹ Trình, lúc này mới chú ý tới tôi: “A, Tiểu Lý.”

Việc đã tới nước này, tôi cũng bình tĩnh, mặt dày nói dối: “Ây da, thật là khéo, chủ tịch Trịnh. Ứng kinh đi cùng với cháu, để cháu lại đây chăm sóc anh Gia Gia ạ.”

Mẹ Trình không hổ là chủ tịch ngân hàng, cười híp mắt không nhìn ra được tâm tư của bà, bà đối với biểu hiện thân mật của chúng tôi ban nãy một chút cũng không lộ ra ngoài, nghe thấy lời giải thích gượng ép kia của tôi thì liên tục gật đầu: “Ừm, ta với cha nó đều bận, Tiểu Gia bên này không có ai chăm sóc, vất vả cho cháu rồi, Tiểu Lý.”

Trình Gia Gia ở một bên cười ra tiếng, tôi cùng mẹ anh đồng thời quay đầu nhìn, anh chẳng hề để ý mà chớp chớp mắt, ngồi trở lại giường, cầm lấy quả táo ban nãy tiếp tục cắn.

Mẹ anh lại nói chuyện với tôi trong chốc lát, thấy Trình Gia Gia đích xác là không có việc gì, nên mang cặp công văn đi. Tôi thấy mẹ Trình Gia Gia đối với nét mặt của tôi rất có thiện cảm, nhưng nghĩ tới mấy lần trước xuất hiện trước mặt bà đều là hình tượng đáng xấu hổ, trong lòng tôi vẫn bất ổn không yên.

Tôi ngồi cạnh giường im lặng hồi tưởng lại toàn bộ cuộc đối thoại vừa nãy với mẹ Trình Gia Gia, Trình Gia Gia bên kia bỗng nhiên mở miệng: “Nha Nha, chúng ta kết hôn đi.”

Anh kích động tôi thành công rồi, tôi lập tức ngẩng đầu, cà lăm: “A, kết, kết, kết hôn?”

Biểu cảm của Trình Gia Gia rất nghiêm túc, không giống như đang đùa: “Ừm, chúng ta quen nhau hơn nửa năm rồi, tốt cũng tốt rồi, xấu cũng cãi nhau rồi, hiện tại kết cục nên là nắm tay nhau, kết hôn đó.”

Này cũng đường đột quá đi, đêm qua chúng tôi vẫn còn duy trì tình hữu nghị thuần khiết cơ mà, tôi dưới tình thế cấp bách không thể nghĩ ra lý do gì để cự tuyệt, đành tìm một cái lý do vụn vặt hết sức: “Cha mẹ em còn chưa gặp qua anh mà?”

Trình Gia Gia cười, nhéo nhéo mũi tôi: “Này không phải rất dễ sao, ngày mai anh ra viện rồi sang gặp cha mẹ em luôn.”

Tôi nóng nảy: “Em còn chưa suy nghĩ kĩ!”

Trình Gia Gia không hài lòng: “Em suy nghĩ lâu như thế rồi, còn chưa kĩ sao, xem ra lần này anh bị nên không đủ nặng rồi.”

Anh thành công, lời anh nói khiến tôi nghĩ đến tâm tình của mình trước khi tới đây, nếu chúng tôi đều muốn ở bên nhau, sao lại chần chừ? Tuy rằng chuyện về sau chẳng ai biết, nhưng cứ quý trọng hạnh phúc trước mắt cái đã, nếu cả dừng khí yêu nhau cũng không có, thì làm sao vững tin bên nhau cả đời được?

Trình Gia Gia thấy tôi không lên tiếng, vươn tay kéo tôi qua, ngồi bên cạnh anh, nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi: “Thế nào, đã nghĩ xong chưa?”

Tôi ngẩng đầu, cọ cọ vào cổ anh, đang thế, thì di động Trình Gia Gia reo lên.

Trình Gia Gia nhìn di động, mày lập tức nhíu chặt, anh cẩn thận liếc nhìn tôi một cái, nhấn nút nghe: “Gi thế, Tiểu Thanh?”

Tôi xem như hiểu được, hôm nay không phải ngày lành để thân mật rồi, tôi vừa động xuân tâm, không phải bị Lục Tử ngắt ngang thì cũng là mẹ Trình xen giữa, hiện tại thật vất vả mới có hai chúng tôi, Gia Thanh đại tỷ cư nhiên lại gọi tới đập tôi một phát.

Gia Thanh trong điện thoại hình như khóc kể gì đó với anh, Trình Gia Gia vẫn im lặng nghe, bỗng đột nhiên anh tức giận mở miệng: “Tiểu Thanh, lúc trước xuất ngoại chính là yêu cầu của em, hiện giờ có chút chuyện đã nhao nhao đòi về. Bây giờ, anh không giúp em chui dứt đâu, tự giải quyết đi.”

Gia Thanh ở đầu kia điện thoại lập tức khóc lớn lên, Trình Gia Gia thở dài, mềm giọng lại: “Tiểu Thanh, em cũng phải trưởng thành, không phải ai cũng xoay xung quanh em, phục vụ em đâu, chính em làm sai thì tự mình giải quyết, ở nước ngoài đừng có tùy hứng, cũng có đừng nháo mà gây chuyện, học hành cho tốt đi, sau này còn có thể tìm việc ở lại đó hoặc về nước làm. Anh nói xong rồi, em nghe hay không thì tùy, nhưng em nhớ kĩ, về sau chuyện của em, anh không nhúng tay nữa.”

Tôi mỉm cười, mặc kệ lời Trình Gia Gia là cố ý cho tôi nghe hay là thật sự dạy dỗ em gái anh, ít ra anh cũng biết vấn đề của em gái anh ở chỗ nào. Anh muốn cho tôi cảm thấy đây là lời thật tình của anh, tôi liền tin rằng anh nói thật, nhân sinh còn dài, trong cuộc sống sẽ còn xuất hiện rất nhiều mâu thuẫn, không có Tiểu Thanh, trong cuộc sống của chúng tôi cũng sẽ xuất hiện Tiểu Hoàng, Tiểu Lam, nếu hai người bên nhau mà tới tin tưởng cũng không làm được, sao có thể nắm tay đi hết quãng đời còn lại đây.

Trình Gia Gia còn nói chuyện điện thoại, tôi lặng lẽ đứng lên, đi tới ban công, bên ngoài thời tiết đẹp lắm, mùa đông khó có được một ngày nắng ấm, xoay xoay tay đá đá chân, cảm thấy toàn thân thật thoải mái, ngay cả máu cũng chảy xuôi theo hương vị ánh mặt trời, cuộc sống rất tốt đẹp, nhưng cần chính chúng ta đi tìm.

Lời cuối sách

Một tháng sau Ứng Nhan khởi hành đi công ty mới, dẫn Lí Chính Nghĩa theo. Nghe nói bọn họ qua bên đó rất vất vả, nghe nói, Ứng Nhan vì không hợp khí hậu và lao lực mà bệnh nặng một hồi.

Nửa năm sau, Thọ Phương Phương làm một chuyện khiến mọi người chấn động, cô ấy buông bỏ điều kiện hậu đãi bên này, chủ động xin đi trợ giúp Ứng Nhan. Việc này hoàn toàn thay đổi cái nhìn của tôi về cô ấy, cứ cho là trước kia chịu biết bao khó dễ của cô, nhưng tôi không thể không thừa nhận, cô ấy dũng cảm hơn tôi nhiều, có gan theo đuổi giấc mơ của chính mình, tôi kính nể người có dũng khí như thế.

Con gái đầu lòng của An An, không kế thừa vẻ ngoài xinh đẹp của cô ấy, mà thật giống anh chồng xấu trai của cô, điều đó khiến cho An An vô cùng uể oải, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến chuyện cô ấy trưng ảnh con gái bất kì nơi nào có thể, trên màn hình vi tính, màn hình di động, lồng dưới mặt kính bàn làm việc. Hiện giờ chuyện An An thích nhất không phải là đi hàng tôi, mà là cùng người khác nói về con gái của cô ấy, vừa nói tới con gái, ánh mắt của cô ấy sẽ tỏa sáng, ngay cả cô con gái béo múp múp quần trong tã, cô ấy cũng thấy thật đáng yêu.

Tiểu Mĩ rốt cục cũng theo đuổi được Ngã Lệ, hai người hoan hoan hỉ hỉ sống chung trong căn phòng cũ của An An, đương nhiên, cũng giống như chúng tôi trước kia, thường xuyên nháo một trận, rồi nhao nhao đòi chia tay.

Cuối tháng từ lúc Thọ Phương Phương chuyển đi, tôi gả cho Trình Gia Gia, kết hôn không lâu, công ty Trình Gia Gia lại có một hạng mục mới, Trình Gia Gia đi công tác như cơm bữa, niềm vui lớn nhất của tôi là sau khi tan làm nhận được điện thoại của anh, bảo rằng hôm nay về nhà ăn cơm. Nghe Trình Gia Gia nói, làm một tháng thôi, hẳn là có thể hết bận bịu rồi, tiếp đó chúng tôi nên hoàn thành đại nghiệp tạo thế hệ mới.

Mỗi người đều bắt đầu cuộc sống mới, có chuyện vui vẻ, có chuyện không như ý, mọi người đều cố gắng trong cuộc sống của mình, dù cho nhân sinh tràn ngập chông gai, chúng tôi cũng gắng phát bỏ gai mà đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Từ lúc bắt đầu chương một đến nay, cũng đã hơn một năm, đây là câu chuyện dài nhất của tôi trước giờ. Cảm tạ các bạn đã ủng hộ không ngừng, bạn bè gần xa từ đầu đến tận bây giờ, cảm ơn các bạn.

Nói thật, Súp Lơ từng nghĩ sẽ bỏ ngang, từng nghĩ viết xong chương này thôi sẽ không viết nữa, nhưng mỗi khi đọc lời mọi người nhắn lại, vẫn là không cất bước đi được, sự cổ vũ của các bạn là động lực lớn nhất của tôi, tôi yêu các bạn.

Về sau có thể còn viết nữa, nhưng chắc sẽ nghỉ ngơi đến sang năm, các bạn, ngừng đây nhé.

Người chuyển ngữ có đôi lời:

Lời đầu tiên và súc tích nhất mình muốn nói là: Thoát nợ rồi! (kèm thêm một tràng yey XD)

Truyện này là truyện đầu tiên mình edit, và cũng chỉ là chọn đại mà thôi, may mắn vớ đúng được truyện hay, hehe. Ban đầu tình tiết có vẻ khá thường, gái công sở không gì nổi bật được duyên đưa đẩy gặp chàng đẹp trai lắm tiền, bla bla một hồi rồi yêu nhau, hài, rồi H. :> Nhưng càng về sau, tình tiết càng được đẩy sâu, tác giả chắc tay hơn hẳn, mâu thuẫn được đưa ra với những lý giải rất sâu sắc và đời thường.

Mình đã từng thoáng nghĩ lý do chia tay của hai người sao mà nhắm quá, chỉ vì chuyện mạng ảo bé con con mà giận nhau. Nhưng rồi càng về sau mới hiểu những khuất tất đằng sau những điều bé nhỏ, những mối quan hệ xã hội phải chú ý. Vấn đề được giải quyết triệt để mà không gượng ép. Trình Gia Gia từ một anh đẹp trai gần như hoàn mỹ trở thành một người đàn ông bình thường hơn, gần gũi hơn với những khuyết điểm rất đời thường, và khoảnh khắc hai anh chị về bên nhau mới thật là giá trị.

Mình chấm nhất một đoạn trong chương kết của truyện này: “... niềm vui lớn nhất của tôi là sau khi tan làm nhận được điện thoại của anh, bảo rằng hôm nay về nhà ăn cơm.” Thật bình dị, thật đời thường mà cũng đáng yêu không tả được, nhỉ? ^^

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình suốt một chặng đường dài, đôi lúc cũng lười, cũng thật là lâu không quảng thêm chương mới nào lên, nhưng cuối cùng mình cũng đã chấm được một chữ “Kết thúc” rồi nè.

Hi vọng mọi người đều thích câu chuyện này nhé, cảm ơn tất cả. ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-yeu-em-lan-nua>